

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС ИЗБРАХ ТЕБ

Част 1 от „Чикаго старс“

Превод от английски: Милена Иванова, 2015

chitanka.info

*На Стивън Акселрод, който е тук от самото начало с
острия си ум, силното рамо и безкрайната си
толерантност към луди автори. Тази книга е за теб.*

1

Фийби Съмървил скандализира всички, като доведе френски пудел и унгарски любовник на погребението на баща си. Настани се на мястото си на гробището като филмова звезда от петдесетте с малкия пудел в скута, скрила очите си зад издължени очила, украсени с кристали. За опечалените беше трудно да решат кой изглежда по-неуместно — идеално подстриганият женски пудел, който си играеше със сатенените панделки на ушите си в прасковен цвят, невероятно красивият ѝ унгарски приятел с дълга, сплетена на опашка коса или самата Фийби.

Пепеляворусата коса на Фийби, артистично нашарена с платинени кичури, се спускаше над едното ѝ око и я караше да прилича на Мерилин Монро в „Проклетите седем години“. Сочните ѝ пълни устни, покрити с възхитително божуренорозово червило, бяха леко разтворени, докато се взираше в блестящия черен ковчег, скрил останките на Бърт Съмървил. Носеше светъл костюм с подплатено копринено сако, но скандалното метално-златисто бюстие под него бе по-подходящо за рок концерт, отколкото за погребение. А оскъдната ѝ пола, опасана със златна верига (на една от халките висеше смокиново листо), имаше цепка отстрани, която стигаше до средата на стройното ѝ бедро.

Фийби се връщаше в Чикаго за първи път, откакто бе избягала на осемнайсетгодишна възраст, така че едва неколцина от опечалените бяха виждали блудната дъщеря на Бърт Съмървил. От историите, които бяха чували обаче, никой не беше изненадан, че Бърт я бе лишил от наследство. Кой баща би искал да повери имуществото си на дъщеря, станала метреса на мъж, по-възрастен от нея с четирийсет години, независимо от това, че този мъж бе известният испански художник Артуро Флорес? Онзи с неудобните картини. За човек като Бърт Съмървил разголените изображения си бяха разголени, а фактът че десетки абстрактни актови портрети на Фийби красяха музеите по цял свят, не беше смекчил мнението му.

Фийби имаше тънка талия и елегантни, добре оформени крака, но гърдите и бедрата ѝ бяха закръглени и женствени, отживелица от едно почти забравено минало, когато жените са изглеждали като жени. Тя имаше тяло на лошо момиче, което дори на трийсет и три можеше да бъде изложено, приковано през кръста, на някоя музейна стена. Беше тяло на истинска кукла и нямаше значение, че в него се крие силен интелект, тъй като Фийби беше от онези жени, които рядко биваха преценявани според нещо друго освен външния им вид.

Лицето ѝ не беше по-обикновено от тялото. Имаше нещо нестандартно в подредбата на чертите ѝ, макар да беше трудно да се каже какво, понеже носът ѝ беше прав, устата — добре оформена, а челюстите — силни. Може би беше възмутително сексапилната мъничка черна бенка, кацнала високо на скулата ѝ. Или пък очите. Хората, които ги видяха, преди да си сложи очилата, забелязаха начина, по който краищата им бяха извити нагоре, някак твърде екзотично, за да съответстват на останалата част от лицето. Артуро Флорес често бе преувеличавал тези кехлибарени очи, понякога ги рисуваше по-големи от устните ѝ, а понякога ги налагаше върху чудесния ѝ бюст.

По време на цялото погребение Фийби изглеждаше хладнокръвна и сдържана, въпреки факта че юлският въздух беше тежък и влажен. Дори буйните води на близката река Дюпаж, която минаваше през няколко от западните предградия на Чикаго, не даряваха облекчение от жегата. По-голямата част от редиците столове, подредени за почетните гости в полукръг около абаносовочерния ковчег, бяха засенчени от тъмнозелен балдахин, но той не беше достатъчно голям, за да приюти всички присъстващи, и мнозина от добре облечените посетители стояха на слънцето, където вече започваха да се потят в дизайнерските си костюми, като към това се добавяше и тежката миризма на почти стоте цветни украси. За щастие, церемонията беше кратка и веднага след това гостите можеха да се отправят към любимите си езерца, за да се разхладят, и тайно да се възрадваат на факта, че не са на мястото на Бърт Съмървил.

Блестящият черен ковчег бе положен над земята върху зелен килим, поставен точно пред мястото, където Фийби седеше между петнайсетгодишната си полусестра Моли и братовчед си Рийд Чандлър. Върху полирания капак бе поставена украса от бели рози под

формата на звезда, допълнена с небесносини и златни панделки, цветовете на „Чикаго Старс“, който Бърт бе купил десет години по-рано.

Когато церемонията свърши, Фийби гушна белия пудел в ръцете си и се изправи на крака, пристъпи в сноп от слънчеви лъчи, които накараха златните металически нишки на бюстието ѝ да заискрят и сякаш подпалиха кристалите по рамките на очилата ѝ. Ефектът беше ненужно драматичен за жена, която, така или иначе, изглеждаше доста драматично.

Рийд Чандлър, трийсет и пет годишният племенник на Бърт, се изправи от стола си и пристъпи, за да положи цвете върху ковчега. Полусестрата на Фийби, Моли, го последва смутено. Рийд изглеждаше напълно съсипан от мъка, макар да беше обществена тайна, че той ще наследи футболния отбор на чичо си. Фийби послушно постави цветя върху ковчега на баща си и отказа да изпита някогашната горчивина. Каква полза имаше? Не успя да спечели любовта на баща си, докато беше жив, и сега най-сетне можеше да изостави усилията си. Протегна се, за да докосне успокоително по-малката си полусестра, която изобщо не познаваше, но Моли се дръпна, както правеше всеки път щом Фийби се опитваше да я доближи.

Рийд се върна до нея и Фийби инстинктивно се сви. Въпреки всички благотворителни бордове, в които сега участваше, тя не можеше да забрави какъв грубиян беше като дете. Бързо се извърна от него и каза на стоящите около нея с напрегнат, леко дрезгав глас, който идеално отговаряше на изваяното ѝ тяло:

— Толкова е мило от ваша страна, че дойдохте. Особено в тази ужасна жега. Сладурче — обърна се към Виктор, — ще вземеш ли Пух?

Тя протегна малкия бял пудел към Виктор Шабо, който подлудяваше жените не само с екзотичния си външен вид, но и защото у този разкошен унгарец имаше нещо обсебващо познато. Неколцина правилно го идентифицираха като модела, който позираше в национална рекламна кампания за мъжки джинси с разбъркана коса, лъскави издути мускули и разтворен цип.

Виктор пое кучето от нея.

— Разбира се, скъпа — отвърна ѝ с акцент, който, макар и забележим, бе много по-лек от този на сестрите му, дошли да живеят в

Щатите десетилетия преди него.

— Любимецът ми — измърка Фийби, но не на Пух, а на Виктор.

Виктор тайничко смяташе, че Фийби малко пресилва нещата, но той беше унгарец и бе склонен към песимизъм, така че ѝ отправи въздушна целувка и я изгледа сантиментално, докато наместваше пудела в ръцете си и нагласяше позата си, за да изтъкне идеално изваяното си тяло. От време на време помръдваше глава, така че светлината да проблесне в сребърните мъниста, дискретно вплетени в драматичната опашка, падаща по гърба му.

Фийби протегна тънкопръстата си ръка с дълги божуренорозови нокти, увенчани с бели полумесеци, към внушителния сенатор, който се приближаваше към нея, и го изгледа, сякаш беше някой особено възхитителен човешки екземпляр.

— Сенаторе, много ви благодаря, че дойдохте. Знам колко сте зает, толкова сте сладък.

Закръглената сивокоса съпруга на сенатора стрелна подозрително Фийби, но когато тя се обърна да я поздрави, жената бе изненадана от топлотата и сърдечността на усмивката ѝ. По-късно щеше да забележи, че Фийби Съмървил, изглежда, се чувстваше по-свободно с жените, отколкото с мъжете. Това беше любопитно при толкова очевиден сексапил. Но пък цялото им семейство беше странно.

Бърт Съмървил бе известен с женитбите си за вариететни актриси от Лас Вегас. Първата от тях, майката на Фийби, бе починала преди години при раждането на сина, за който мечтаеше Бърт. Третата му жена, майката на Моли, бе загубила живота си в катастрофа с малък самолет преди тринайсет години, на път за Аспен, където планираше да отпразнува развода си. Само втората жена на Бърт бе все още жива, а тя не бе склонна да пресече улицата, за да дойде на погребението му, камо ли да лети до тук от Рино.

Тъли Арчър, високо цененият отбранителен координатор на „Чикаго Старс“, се отдели от Рийд и се приближи към Фийби. С бялата си коса, прошарени вежди и нос, осеян с червени венички, изглеждаше като безбрад Дядо Коледа.

— Ужасна работа, госпожице Съмървил. Ужасна. — Той прочисти гърлото си с ритмично „кхъм-хъм“. — Не мисля, че се познаваме. Необичайно е, че не съм срещал дъщерята на Бърт при всичките години на познанството ни. Бърт и аз се знаем отдавна и ще

ми липсва. Не че винаги сме били единодушни за всичко. Той можеше да е страшно упорит. Но все пак имаме дълга история.

Продължи да разтърсва ръката ѝ и да бърбори, без дори да я гледа в очите. Човек, който не се интересуваше от футбол, може би щеше да се зачуди как някой, привидно отдалечен на стъпка от сенилността, може да е треньор в професионален отбор, но хората, които го бяха виждали да работи, никога не правеха грешката да подценяват уменията му.

Той обаче обичаше да говори и тъй като не показва никакви признаци, че ще приключва, Фийби го прекъсна.

— Толкова е мило от ваша страна да кажете това, господин Арчър. Вие сте абсолютен бонбон.

Тъли Арчър беше наричан с какви ли не имена, но никога с „бонбон“ и обръщението го остави временно безмълвен, което вероятно беше и целта, тъй като Фийби незабавно се извърна само за да види взвод ужасяващи с вида си мъже, подредили се, за да поднесат съболезнованията си.

Те пристъпваха с неудобство от крак на крак с обувките си с размер на товарен кораб. Представляваха стотици фунтове ходещи мускули, с хълбоци като стенобойни машини, с дебели, чудовищни вратове, вкопани в издутите им рамене. Ръцете им висяха пред тях като куки, сякаш очакваха всеки миг да зазвучи националният химн, а уродливите им гигантски тела бяха напъхани в небесносините отборни блейзъри и сиви панталони. Капчици пот блещукаха по кожата им, която на цвят варираше от лъскаво черна до загоряла бяла. Като роби в плантация, играчите от „Чикаго Старс“, член на Националната футболна лига, бяха дошли да почетат човека, който ги притежаваше.

Напред пристъпи един безврат мъж с тесни като процепи очи, който изглеждаше като водач на бунт в затвор с максимална степен на сигурност. Беше фиксирал погледа си толкова неотстъпно върху лицето на Фийби, че очевидно се насилваше да не плъзне очи пониско, към пищната ѝ гръд.

— Аз съм Елвис Креншоу, защитник. Съжалявам за мистър Съмървил.

Фийби прие съболезнованията му. Бранителят се отмести и хвърли изпълнен с любопитство поглед към Виктор Шабо, докато отминаваше.

Застанал на две крачки от Фийби, Виктор бе заел Рамбо поза, постижение, което изобщо не беше лесно, предвид факта, че в ръцете му вместо узи се беше сгушил малък бял пудел. И все пак можеше да прецени, че позата работи, тъй като близкостоящите жени го гледаха. Ако сега само можеше да привлече вниманието на онова сексапилно създание с чудесно дупе, денят щеше да е идеален.

За жалост, сексапилното създание с чудесно дупе бе спряло пред Фийби и имаше очи само за нея.

— Мис Съмървил, аз съм Дан Кейлбоу, старши треньор на „Чикаго Старс“.

— Здравейте, господин Кейлбоу — изгука Фийби с глас, който прозвуча на Виктор като странна кръстоска между Бети Мидлър и Бети Дейвис, но пък той беше унгарец, какво ли разбираше.

Фийби беше най-добрата приятелка на Виктор в целия свят и той би направил всичко за нея, доказвайки това, като се съгласи да участва в тази макабрена шарада като неин любовник. В момента най-голямото му желание беше да я отърве от бедата. Изглежда, тя не разбираше, че си играе с огъня, като се забавлява с този буен мъж. Или пък разбираше. Когато Фийби се почувстваше притисната, можеше да призове цяла армия от защитни оръжия, и рядко ги избираше мъдро.

Дан Кейлбоу дори не погледна Виктор, така че за унгареца не беше трудно да го прецени като един от онези влудяващи мъже, които напълно изключваха възможността за алтернативен начин на живот. Жалко, но Виктор прие това отношение с характерното си добросърдечие.

Фийби може и да не разпознаваше Дан Кейлбоу, но Виктор следеше американския футбол и знаеше, че Кейлбоу се славеше като един от най-избухливите и противоречиви куотърбекове в Националната лига, докато не се бе оттеглил преди пет години, за да стане треньор. В средата на сезона миналата есен Бърт бе уволнил старши треньора на „Старс“ и бе наел на тази позиция Дан, който преди работеше в конкурентния „Чикаго Бърс“.

Кейлбоу беше грамаден рус мъжкар с авторитета на човек, който няма време за съмнения в себе си. Малко по-висок от шестте фута на Виктор, той беше по-мускулест от повечето професионални куотърбекове. Имаше високо и широко чело и изявен нос с малка издутина в основата. Долната му устна беше малко по-пълна от

горната, а по средата между устата и брадичката му се проточваше тънък бял белег. Но най-очарователната му черта не беше интересната уста, гъстата му светлокафява коса или мъжкарският белег. Бяха хищническите морскозелени очи, които в този момент изучаваха горката Фийби толкова настойчиво, че Виктор очакваше кожата ѝ да задими.

— Съжалявам за Бърт — каза Кейлбоу с все още доловим акцент от детството си в Алабама. — Със сигурност ще ни липсва.

— Много мило от ваша страна, господин Кейлбоу.

В дрезгавите полутонове на гласа ѝ сега бе добавена леко екзотична модулация и Виктор осъзна, че тя изпълнява Катлийн Търнър от репертоара си от сексапилни женски гласове. Обикновено не внасяше толкова много промени, но той знаеше, че е смутена. Не че би позволила на някой да го забележи. Фийби трябваше да поддържа репутацията си на секс бомба.

Вниманието на Виктор се върна върху треньора на „Старс“. Спомни си какъв бе прякорът му като играч — Ледения, заради смразяващата липса на съчувствие към противниците му. Не можеше да вини Фийби, че е смутена в негово присъствие. Този мъж беше страховит.

— Бърт действително обичаше футбола — продължи Кейлбоу — и с него се работеше добре.

— Сигурна съм, че е било така. — Всяка удължена сричка, която произнасяше, бе секващо дъха обещание за сексуална невъздържаност, обещание, което Виктор твърде добре знаеше, че Фийби нямаше намерение да изпълни.

Той осъзна колко нервна е тя, когато се обърна и протегна ръцете си към него. Досети се, че иска Пух като средство за разсейване, пристъпи напред, но точно когато Фийби взе кучето, камионът от поддръжката, който бе влязъл в гробището, се задави и го стресна.

Пух излая и изскочи от ръцете ѝ. Животинчето беше седяло мирно твърде дълго и сега се впусна в див бяг през тълпата, като лаеше пискливо, а опашката му размахваше толкова яростно помпона на края си, че сякаш всеки момент щеше да излети и да профучи във въздуха като бомбе.

— Пух! — извика Фийби и се спусна след него точно когато малкото бяло куче се блъсна в тънките гладки метални крака,

поддържащи високата украса от гладиоли.

Фийби не можеше да мине за атлетична и при по-добри обстоятелства. Затруднявана още повече от тясната си пола, тя не успя да достигне кучето навреме, за да предотврати катастрофата. Цветята се наклониха и се сгромолясаха назад, удариха венеца, който бе сбутан до тях, а той на свой ред засегна масивна украса от далии. Букетите бяха толкова гъсто подредени, че бе невъзможно някой да падне, без да повлече и останалите, наоколо се разпръснаха цветя и вода. Опечалените, които стояха наблизко, отскочиха в опит да запазят дрехите си и разблъскаха още цветя. Една след друга кошниците започнаха да се накланят като плочки от домино, докато земята заприлича на най-лошия кошмар на Мерлин Олсен.

Фийби махна слънчевите си очила, за да разкрие екзотично дръпнатите си кехлибарени очи.

— Спри, Пух! Спри, дяволите те взели! Виктор!

Виктор вече се беше втурнал към отсрещната страна на ковчега в усилие да усмири беснеещия пудел, но в бързината си бутна няколко стола, които на свой ред се стовариха върху друга купчина цветя и поставиха началото на нова верижна реакция.

Една светска дама от Златния бряг, която се смяташе за експерт по малки кучета, тъй като притежаваше шиаци, скочи към полуделия пудел, само за да се дръпне бързо, когато Пух подви опашка, оголи зъбите си и щракна към нея като кучешки терминатор. Макар че в общи линии беше възможно най-приятното куче, за свое нещастие дамата се бе напарфюмирала с „Итърнити“ на Келвин Клайн, аромат, който Пух ненавиждаше, откакто един от приятелите на Фийби, който се къпеше в него, го беше нарекъл „мелез“ и го беше ритнал под масата.

Фийби, чиято цепка на полата разкриваше твърде много от бедрото ѝ, за да е благоприлично, профуча между двама защитници. Те гледаха с нескрито изумление как тя помахаше към пудела.

— Пух! Тук, Пух!

Покрусена от спектакъла, който изпълняваше нейната полусестра, Моли Съмървил се опита да се скрие в тълпата.

Докато Фийби избягваше някакъв стол, тежкото златно смокиново листо от веригата на колана ѝ се блъскаше в онази част от нея, за която по принцип беше предназначено. Тя го прихвана, за да не

я насини трайно, но токчетата на обувките ѝ попаднаха върху купчина мокри лилии. Краката ѝ се изпружиха пред нея и тя падна с шумно издишване.

При вида на господарката си, изтърсваща се на земята по задник, Пух забрави за неприятно напарфюмираната дама. Неправилно тълкувайки действията на Фийби като покана за игра, излезе извън себе си от възмущение.

Фийби се опита неуспешно да се изправи на крака, като осигури на кмета на Чикаго и на няколко членове от конкурентния отбор „Беърс“ щедър изглед от горната част на бедрото си. Пух се хвърли между краката на наперен спортен журналист и се стрелна под столовете точно когато Виктор го доближи от другата страна. Кучето обичаше да си играе с Виктор и лаят му стана още по-разпаден.

Пух направи бърз финт, но спря рязко, когато осъзна, че е блокирана от преобърнатите кошници и голямо парче подгизнала почва — страховита бариера за животно, което мразеше да си мокри лапите. Притисната в ъгъла, тя скочи върху един от сгъваемите столове. Когато столът започна да се накланя, тя излая нервно и скочи на друг, а от там — на равна, твърда повърхност.

Тълпата ахна в един глас, когато белите рози и ленти от небесносини и златни панделки се разлетяха. После всички замлъкнаха.

Фийби, която тъкмо бе успяла да се изправи на крака, замръзна. Виктор проклинаше тихо на унгарски.

Пух, която бе много чувствителна към хората, които обичаше, наклони глава настрани, сякаш се опитваше да разбере защо всички гледат към нея. Усецайки, че е направила нещо много лошо, започна да трепери.

Фийби успокои дишането си. Не беше добре за Пух да се изнервя. Спомни си последния път, когато това се бе случило, и бързо направи стъпка напред.

— Не, Пух!

Но предупреждението ѝ бе закъсняло. Треперещото куче вече бе клекнало. С извинително изражение на малкото си космато лице то се изпишка върху капака на ковчега на Бърт Съмървил.

Имението на Бърт Съмървил бе построено през 50-те години върху десет акра земя в благоденстващото чикагско предградие Хинсдейл, разположено в сърцето на Дюпаж Каунти. В началото на двайсети век това беше селска област, но с изминаването на десетилетията малките градове се разрастваха и един ден се сляха, за да формират гигантска спалня за чиновниците, които се качваха на ежедневните влакове от Бърлингтън Нордърн за Лууп, а също и за инженерите, които работеха във високотехнологичните индустрии, избуяващи по Ийст-Уест Толуей. Постепенно тухлените стени, ограждащи имота, бяха затворени сред сенчести улици с жилищни сгради.

Като дете Фийби бе прекарала малко време във величествената къща в стил „Тюдор“, заобиколена от дъбове, кленове и орехи. Бърт я държеше в частен пансион в Кънектикът до лятото, когато я пращаше в момичешки лагер. По време на редките си отсядания в дома тя смяташе къщата за тъмна и потискаща и докато се качваше по извитото стълбище към втория етаж два часа след погребението, реши, че няма нищо, което да промени мнението ѝ.

Осъждащите очи на слон, пренесен нелегално по време на африканските сафарита на Бърт, се взираха в нея от кафеникавия тапет на върха на стълбището. Раменете ѝ се отпуснаха унило. Светлият ѝ костюм бе покрит с петна от тревата, а прозрачният чорапогащник, обвил краката ѝ, беше мръсен и скъсан. Русата ѝ коса стърчеше във всички посоки, отдавна беше изляла червилото си.

Лицето на треньора на „Старс“ сякаш изникна нежелано пред очите ѝ. Той беше вдигнал Пух от ковчега за врата. Зелените му очи бяха студени и обвинителни, докато ѝ подаваше кучето. Мелето на погребението на баща ѝ беше поредният провал в проваления ѝ живот. Искаше всички да знаят, че не ѝ пука, че баща ѝ я е лишил от наследство, но както обикновено, бе отишла твърде далеч и ситуацията се обърна срещу нея.

Поспря за момент на върха на стълбището, чудејки се дали животът ѝ щеше да е по-различен, ако майка ѝ беше жива. Вече не мислеше често за кабаретната актриса, която почти не помнеше, но като самотно дете плетеше сложни фантазии за нея, опитвайки се да призове във въображението си една нежна и красива жена, която би ѝ дала цялата любов, отказана ѝ от бащата.

Зачуди се дали Бърт някога е обичал истински някого. Той нямаше особена нужда от жените като цяло и никаква от едно въздебело, тромаво малко момиче с ниско самочувствие. Доколкото можеше да си спомни, той ѝ беше казал, че е безполезна, а сега подозираше, че може и да е бил прав.

Фийби беше на трийсет и три, безработна и почти разорена. Артуро бе умрял преди седем години. Беше прекарала първите две години след смъртта му в организиране на пътуващи изложби на картините му, но след като сбирката отиде за постоянно в парижкия „Орсе“, се премести в Манхатън. Парите, които Артуро ѝ беше оставил, постепенно се топяха за заплащането на медицинските разходи на много от приятелите ѝ, починали от СПИН. Тя не съжеляваше и за едно похарчено пени. От години работеше в малка, но скъпа галерия в Уест Сайд, специализирана в авангардно изкуство. Но миналата седмица възрастният ѝ работодател бе затворил врати за последен път и тя увисна в търсене на нова житейска посока.

През ума ѝ проблесна мисълта, че започва да се уморява да е скандална, но усещаше, че е твърде крехка, за да се справи с това самонаблюдение, така че стигна до спалнята на сестра си и почука на вратата ѝ.

— Моли, Фийби е. Може ли да вляза?

Отговор не последва.

— Моли, може ли да вляза?

Изминаха още няколко секунди, преди Фийби да чуе приглушен и мрачен глас:

— Да, струва ми се.

Подготви се психически, докато завърташе топката и пристъпваше в спалнята на сестра си, която беше нейна като дете. По време на седмиците, които тя бе прекарвала тук, стаята бе задръстена с книги, останки от храна и касети с любимата ѝ музика. Сега беше изрядно подредена, също като обитателката си.

Моли Съмървил, петнайсетгодишната полусестра, която Фийби едва познаваше, седеше на стол до прозореца, все още облечена в безформената кафява рокля, която носеше на погребението. За разлика от Фийби, която беше пълничка като дете, Моли беше кльоцава и тежката ѝ тъмнокафява коса, която стигаше до челюстта, се нуждаеше от хубаво подстригване. Тя беше също и обикновена, с бледа кожа без

блясък, която сякаш не бе виждала слънчева светлина, и дребни, забележителни черти.

— Как си, Моли?

— Добре. — Не вдигна поглед от книгата, отворена в скута ѝ.

Фийби въздъхна. Моли не държеше в тайна факта, че я мразеше, но през годините бяха контактували толкова малко, че Фийби не беше сигурна защо. Когато се върна в Щатите след смъртта на Артуро, посети няколко пъти Кънектикът, за да види Моли в училището, но тя беше толкова необщителна, че накрая се отказа. Продължи да ѝ праща подаръци за рождения ден и Коледа, както и писма от време на време, но те оставаха без отговор. Беше иронично, че Бърт я бе лишил от всичко освен от това, което би трябвало да е най-важната му отговорност.

— Да ти донеса ли нещо? Може би храна?

Моли поклати глава и мълчанието се проточи.

— Знам, че е трудно. Наистина съжалявам.

Детето сви рамене.

— Моли, трябва да говорим и ще е по-лесно и за двете ни, ако ме гледаш.

Моли повдигна главата си от книгата и погледна Фийби с празни, търпеливи очи, от което я връхлетя неспокойното усещане, че тя е детето, а сестра ѝ — възрастният. Щеше ѝ се все още да пуши, защото изпитваше отчаяна нужда от цигара.

— Знаеш, че сега съм твой попечител.

— Мистър Хибард ми го обясни.

— Мисля, че трябва да поговорим за бъдещето ти.

— Няма какво да обсъждаме.

Фийби прибра един капризен рус кичур зад ухото си.

— Моли, не е необходимо да се връщаш в лагера, ако не искаш. Повече от добре дошла си утре да летиш с мен до Ню Йорк за остатък от лятото. Наела съм апартамент от приятел, който е в Европа. Мястото е страхотно.

— Искам да се върна.

От бледността на кожата ѝ Фийби заключи, че сестра ѝ не се радва на лагера повече, отколкото тя самата.

— Разбира се, ако наистина така искаш, но знам какво е усещането да нямаш дом. Бърт също ме прати да уча в Крейтън, а

всяко лято ме командироваше в лагера. Мразех го. В Ню Йорк е много забавно през лятото. Можем да си прекараме страхотно и да се опознаем по-добре.

— Искам да отида в лагера — повтори упорито Моли.

— Абсолютно сигурна ли си в това?

— Сигурна съм. Нямах право да ми забраняваш да се върна.

Въпреки враждебността на момичето и главоболието, което започваше да се заражда в слепоочието ѝ, Фийби не искаше да се предаде толкова лесно. Тя реши да опита нова тактика и кимна към книгата в скута на Моли.

— Какво четеш?

— Достоевски. Ще правя независимо проучване върху творчеството му през есента.

— Впечатлена съм. Това е тежко четиво за петнайсетгодишно момиче.

— Не и за мен. Доста съм умна.

Фийби искаше да се усмихне, но Моли бе направила изявлението си толкова делово, че не успя.

— Точно така. Справяш се добре в училище, нали?

— Имам изключително висок коефициент на интелигентност.

— Да си по-умен от всички, може да е и проклетие, и благословия. — Фийби си припомни собствената си травма от училище, когато беше по-умна от мнозина други. Още един елемент, който я караше да се чувства по-различна от останалите.

Изречението на Моли не се промени.

— Аз съм признателна за своята интелигентност. Повечето други момичета в моя клас са тъпачки.

Въпреки факта, че Моли се държеше като противен малък педант, Фийби се опита да не я съди. От всички хора тя най-добре знаеше, че дъщерите на Бърт Съмървил трябваше да намират собствен начин да се справят с живота. Като тийнейджърка тя бе крила своята несигурност зад дебелината. По-късно бе станала скандална. Моли се криеше зад интелекта си.

— Моля да ме извиниш, Фийби. Стигнах до един особено интересен момент и искам да се върна към него.

Фийби пренебрегна очевидното отпращане от детето и направи още един опит да я убеди да отиде в Манхатън. Но Моли отказа да

промени решението си и накрая сестра ѝ трябваше да признае поражението си.

Докато излизаше от стаята, спря.

— Ще ми звънеш, ако имаш нужда от нещо, нали?

Моли кимна, но Фийби не ѝ повярва. Момичето би предпочело да яде плъхове, отколкото да се обърне към дискредитираната си сестра за помощ.

Опита се да се отърси от потиснатостта, докато вървеше към стълбите. Чу Виктор да говори по телефона с агента си в дневната. Имаше нужда да остане за малко сама, за да се съвземе, затова се промъкна в кабинета на баща си, където Пух спеше в едно от креслата, поставени пред стъкления оръжеен шкаф. Кучето се изправи, а понпонът на опашката му се размаха, когато се втурна по килима към господарката си.

Фийби приклепна и го вдигна.

— Хей, игрилка, днес наистина се прояви, нали?

Пух я близна извинително. Фийби започна да оправя панделките по ушите ѝ, които се бяха разместили, но пръстите ѝ трепереха, така че заряза заниманието. Така или иначе, Пух отново щеше да ги разхлаби.

Кучето беше позор за величието на породата си. Мразеше панделки и каишки с кристали, отказваше да спи в специалното си легло и изобщо не беше придирчиво към храната. Презираше фризури, ресането или къпането и не търпеше пуловера с монограм, който Виктор му беше подарил. Не беше добро дори в пазенето. Миналата година, когато Фийби беше нападната посред бял ден в Ъпър Уест Сайд, Пух се бе търкала в краката на крадеца в опит да изпроси погалване по време на цялата случка.

Фийби зарови косата си в меката козина на кучето.

— Зад модното си родословие ти си просто един мелез, нали, Пух?

Внезапно загуби битката, която водеше през целия ден, и изпусна приглушено ридание. Мелез. Тя беше такава. Наконтена като френски пудел.

Виктор я намери в библиотеката. С повече такт, отколкото проявяваше обикновено, той пренебрегна факта, че е плакала.

— Фийби, мило — каза ѝ нежно, — адвокатът на баща ти е тук и иска да те види.

— Не желая да виждам никого — подсмръкна тя, докато търсеше безуспешно кърпичка.

Той измъкна своята кърпичка, с цвят на праскова, от джоба на сивото си копринено сако и ѝ я подаде.

— Рано или късно, ще трябва да говориш с него.

— Вече го направих. Позвъни ми заради попечителството над Моли в деня след смъртта на Бърт.

— Може би става въпрос за имението на баща ти.

— Аз нямам нищо общо с това. — Тя се издуха шумно в кърпата. Винаги се беше преструвала, че обезнаследяването не я е засегнало, но беше болезнено да получи толкова ясно и публично доказателство за презрението на баща си.

— Доста е настоятелен. — Виктор взе чантичката, която Фийби бе оставила на стола, където спеше Пух, и я отвори. Беше леко износен модел на „Джуси Лийбър“, който беше намерил в един магазин за преоценени стоки в Ийст Вилидж, и погледна неодобрително Фийби, когато видя един „Милки Уей“ на дъното. Отмести го настрани, извади гребена и среса косата ѝ. След като приключи, взе пудра и червило. Докато тя поправяше грима си, той отдели момент да ѝ се наслади.

Виктор смяташе, че нестандартните черти, които бяха вдъхновили някои от най-добрите картини на Артуро Флорес, са много по-привлекателни от нацупените анорексични модели, с които позираше той самият. И други мислеха така, включително известната фотографка Аша Белкуайър, която наскоро бе направила фотосесия с нея.

— Свали тези скъсани чорапи. Изглеждаш като героиня от „Клетниците“.

Докато тя посягаше под полата си, за да изпълни нареждането му, той върна гримовеите в чантичката. После оправи колана със смокиновото листо и я изпрати до вратата.

— Не искам да се виждам с никого, Виктор.

— Няма да се отказваш сега.

Кехлибарените ѝ очи се изпълниха с паника.

— Няма да понеса всичко това още дълго.

— Тогава спри да се опитваш. — Той прокара палец по бузата ѝ.
— Хората може и да не са толкова злоради, колкото си мислиш.

— Не мога да понеса идеята някой да ме съжалява.

— По-скоро предпочиташ да не те харесват?

Тя се усмихна с пресилена самонадеяност, докато се протягаше към топката на вратата.

— Свикнала съм с презрението, но не мога да понасям съжалението.

Виктор огледа дрехите ѝ, които бяха напълно неуместни за случая, и поклати глава.

— Бедната Фийби. Кога ще спреш да се преструваш?

— Когато го направя както трябва — каза тя тихо.

2

Брайън Хибард прелистваше листовите в скута си.

— Извинявам се, че ви се натрапвам толкова скоро след погребението, госпожице Съмървил, но икономът ме осведоми, че планирате да летите за Манхатън утре вечер. Не бях разбрал, че ще се връщате толкова скоро.

Адвокатът беше нисък и закръглен мъж в края на четирийсетте си години, с червендалеста кожа и посивяваща коса. Добре скроеният въгленовочерен костюм не успяваше да скрие леко оформеното му коремче. Фийби седеше срещу него в едно кресло, разположено до масивната каменна камина, която се извисяваше в дневната. Винаги бе мразила тази тъмна стая с ламперия, сякаш дирижирана от препарираните птици, окачените животински глави и един жесток пепелник, изработен от копито на жираф.

Докато кръстосваше краката си, тънката златна верижка около глезена ѝ проблесна на светлината. Хибард се престори, че не я забелязва.

— Няма причина да оставам по-дълго, господин Хибард. Моли се връща в лагера утре следобед, моят полет е няколко часа след нейния.

— Опасявам се, че това ще затрудни нещата. Завещанието на баща ви е сложно.

Баща ѝ я беше осведомил добре за подробностите на завещанието, още преди последните шест месеца от живота си, когато бе диагностициран с рак на панкреаса. Тя знаеше, че е основал фонд за Моли и че Рийд трябва да наследи любимия му отбор.

— Наясно ли сте, че баща ви имаше някои финансови спънки през последните години?

— Не в подробности. Не говорехме много често.

Те бяха напълно отчуждени от почти десет години, от времето, когато тя беше на осемнайсет, докато се върна в Щатите след смъртта на Артуро. След това се срещаха рядко, когато той идваше в Манхатън

по работа, но Фийби вече не беше плахото дебело дете, което можеше да тормози, и срещите им бяха гневни.

Макар че баща ѝ имаше любовници и се женеше за кабаретни актриси, собственото му детство, изминало в бедност, го бе накарало да жадува за почтеност и нейният начин на живот го покрусяваше. Бърт беше войнстващ хомофоб и презираше изкуствата. Мразеше историите във вестниците и списанията, които се появяваха от време на време за нея, и обявяваше, че отношенията ѝ с „женчовци и нехранимайковци“ го карат да изглежда като глупак пред бизнес партньорите му. Непрекъснато ѝ нареждаше да се върне в Чикаго и да работи като негова безплатна икономка. Ако предложението му бе мотивирано от любов, тя щеше да го направи, но Бърт просто искаше да я контролира, както постъпваше с всички около себе си.

Остана твърд и безкомпромисен до края, като използваше нелечимото си заболяване, за да ѝ напомня какво разочарование е била за него. Дори не ѝ позволи да го посети в Чикаго, докато умираше — заяви, че не иска никакви проклети бдения. В последния им телефонен разговор ѝ каза, че тя е единственият му провал.

Докато премигваше, за да прогони новия изблик на сълзи, Фийби осъзна, че Брайън Хибард още говори.

— ... така че имуществото на баща ви вече не е толкова голямо, колкото беше през осемдесетте. Той нареди къщата да бъде продадена, а приходите да попълнят попечителския фонд на сестра ви. Личният му апартамент обаче няма да бъде пускан на пазара за недвижими имоти поне една година, така че вие и сестра ви можете да го използвате дотогава.

— Личен апартамент? Не знам нищо за това.

— Не е далеч от комплекса на „Старс“. Той... ухъ, го държеше за лични нужди.

— За любовниците си — каза безизразно Фийби.

— Да. Е, апартаментът е празен от шест месеца, откакто се разболя. За жалост, това са единствените имоти, несвързани със „Старс“, които той притежава. Финансовата му ситуация обаче не е напълно безнадеждна.

— Не бих си го и помислила. Футболният му отбор сигурно струва милиони.

— Доста е ценен, макар че той също изпитва парични затруднения. — Нещо в изражението ѝ сигурно бе издало чувствата ѝ, защото той добави: — Не обичате ли футбол?

— Не, не обичам. — Каза го твърде напрегнато и той я изгледа любопитно. Фийби направи вял жест с ръка. — Аз съм от типа жени, които предпочитат да разгледат някоя галерия и да вечерят в „Льо Сърк“, преди да отидат на експериментална театрална постановка. Аз ям тофу, господин Хибард.

Помисли си, че забележката ѝ е дяволски сладка, но той дори не се усмихна.

— Трудно е да се повярва, че дъщерята на Бърт Съмървил не обича футбол.

— Скандално е, знам — каза безгрижно, — но си е така. Алергична съм към пот — своя или чужда. За щастие, моят свят братовчед Рийд винаги се е потил изобилно, така че семейната футболна династия ще бъде продължена.

Адвокатът се поколеба, изглеждаше определено нещастен.

— Опасявам се, че нещата не са толкова прости.

— Какво имате предвид?

— Седем месеца преди смъртта на баща ви, той депозира ново завещание. Поне за кратко Рийд е лишен от наследство.

Изминаха няколко секунди, докато тя осмисляше тази изненадваща информация. Спомни си колко спокоен изглеждаше братовчед ѝ на погребението.

— Очевидно той не го знае.

— Накарах Бърт да му го съобщи, но той отказа. Партньорът ми и аз сме натоварени с неизбежната задача да му предадем новината, когато се срещнем с него тази вечер. Той няма да приеме леко факта, че временно Бърт предава отбора на дъщеря си.

— На дъщеря си? — Фийби си спомни за тийнейджърката, която четеше Достоевски на горния етаж, и се усмихна. — Сестра ми ще остане в историята на професионалния футбол.

— Боя се, че не ви разбирам.

— Колко петнайсетгодишни момичета имат свой отбор в НФЛ?
Хибард изглеждаше притеснен.

— Съжалявам, госпожице Съмървил. Денят беше дълъг и не се изразявам ясно. Баща ви не остави отбора на сестра ви.

— Не е ли?

— О, не. Остави го на вас.

— Какво?

— Остави отбора на вас, госпожице Съмървил. Вие сте новият собственик на „Чикаго Старс“.

Същата нощ, докато Фийби се щуреше из стаите на грозната си бащина къща, тя се опита да каже молитва за мъртвите животни, висящи по стените. Помоли се и за себе си, защото се страхуваше, че може да се превърне в някой от онези цинични хора, които, прегърнали старата горчицина, вечно предъвкват нанесената им несправедливост.

„Защо ми причиняваш това, Бърт? Толкова много ли искаш да ме контролираш, че трябва да ме подчиниш на волята си дори от гроба?“

Когато Брайън Хибард бе обявил, че Бърт ѝ е оставил „Старс“, тя преживя момент на толкова невероятно щастие, че загуби дар слово. Не мислеше за парите или за властта, или дори за факта, че мрази футбола. Просто се зарадва, че след толкова много години на враждебност баща ѝ бе показал, че все пак е мислил за нея. Спомни си как седеше замаяна, докато адвокатът ѝ съобщаваше и останалото.

— Честно казано, мис Съмървил, не одобрявам условията, поставени от баща ви за унаследяването на „Старс“. Аз и партньорът ми се опитахме да променим решението му, но той отказа да се вслуша в думите ни. Съжалявам. Тъй като той определено беше със здрав разум, нито вие, нито Рийд можете да оспорвате успешно завещанието.

Тя се взираше безизразно в него.

— Какво имате предвид? Какви условия?

— Казах ви, че наследството е временно.

— Как може едно наследство да е временно?

— Като оставим правния жаргон настрана, идеята е съвсем проста. За да добиете собственост над отбора, идния януари „Старс“ трябва да спечели шампионата на Американската футболна конференция, нещо, което е доста невероятно. Ако не победят, ще получите сто хиляди долара, а отборът ще стане притежание на Рийд.

Дори новината, че може да получи огромна сума пари, не успя да се пребори със стопяването на радостта ѝ. С попарено сърце тя осъзна, че това е поредната манипулация на баща ѝ.

— Нима ми казвате, че ще притежавам отбора само до януари и после Рийд ще го вземе?

— Освен ако „Старс“ не спечели шампионата. В този случай отборът ще бъде ваш завинаги.

Тя отметна косата от лицето си с трепереща ръка.

— Аз... аз не знам нищо за футбола. За този шампионат. За Суперкупата ли става въпрос?

За своя чест Хибард се впусна в търпеливо обяснение.

— Това е една стъпка преди Суперкупата. Националната футболна лига е разделена на две конференции, Американска футболна конференция, или АФК, и Национална футболна конференция. Двата най-добри отбора във всяка играят за вътрешния си шампионат и победителите в тези игри се борят за Суперкупата.

Тя искаше да е сигурна, че е разбрала.

— За да запазя собствеността си, „Старс“ трябва да спечели предстоящия шампионат на АФК?

— Точно така. И честно казано, госпожице Съмървил, шансовете му дори да се доближи до това, са на практика нулеви. Отборът е добър, но повечето от играчите са все още млади. След две или три години може и да успее, но се опасявам, че няма да е този сезон. Точно сега АФК е доминирана от „Сан Диего Чарджърс“, „Маями Долфинс“ и разбира се, от миналогодишния шампион „Портланд Сейбърс“.

— Бърт знаеше ли, че „Старс“ няма да спечели тази година?

— Опасявам се, че да. Завещанието му заявява, че не можете да получите стоте хиляди долара, освен ако не ходите всеки ден на работа в комплекса на „Старс“, докато притежавате отбора. Разбира се, ще трябва да се преместите в Чикаго, но не бива да се тревожите, че не сте подготвена да управлявате професионален футболен отбор. Карл Поуг, мениджърът на „Старс“, ще върши нещата на практика.

Тъпа болка проряза гърдите ѝ, когато намеренията на баща ѝ й станаха ясни.

— С други думи, аз ще съм просто фигурантка.

— Карл няма разрешение да подписва документи. Това е задължение на собственика.

Тя не успя да скрие съвсем мъката в гласа си.

— Защо Бърт би направил нещо подобно?

И тогава Хибард ѝ даде писмото.

Скъпа Фийби,

Както знаеш, смятам те за единствения си провал. От години ти ме унижаваш публично, като се движиш навсякъде с тези педали и женчовци, но повече няма да ти позволявам да ме предизвикваш. Поне веднъж в живота ще направиш това, което ти казвам. Може би това преживяване най-накрая ще те научи на отговорност и дисциплина.

Футболът превръща момчетата в мъже. Да видим ще може ли теб да превърне в жена.

Не прецаквай и това.

Бърт

Беше прочела бележката три пъти, докато адвокатът я наблюдаваше, и всеки път буцата в гърлото ѝ ставаше все по-голяма. Бърт бе решен да я контролира дори от гроба. С преместването ѝ от Манхатън мислеше, че ще може да я оформи като личността, която той желаше да бъде. Баща ѝ винаги бе обичал хазарта и очевидно беше решил, че за няколко месеца тя не може да причини големи щети на любимия му отбор. Сега най-сетне щеше да има точно това, което искаше. Рийд щеше да придобие „Старс“, а тя щеше да играе по свирката му.

Искаше ѝ се да може да вярва, че решението му да постъпи така е било продиктувано от любов и загриженост. Така може би щеше да е способна да му прости. Но разбираше твърде добре, че Бърт не знаеше нищо за любовта, а само за властта.

И така, същата нощ обикаляше стаите из къщата и се молеше за душите на мъртвите животни и необичаните малки момичета, докато броеше часовете преди бягството си от това място, където бе познала само нещастие.

Пег Ковалски, икономка на Бърт през последните осем години, бе оставила една-единствена запалена лампа в голямата всекидневна, която заемаше задната част на къщата. Фийби се приближи до прозорците, които гледаха навън, и се опита да открие стария клен — любимото ѝ скривалище, когато беше още дете.

Като цяло се опитваше да не мисли за детството си, но тази вечер, докато се взираше в мрака, то не ѝ изглеждаше много далечно. Можеше да усети как миналото я дърпа към клена и ужасяващия звук на онзи тормозещ глас...

— Ето те и теб, Дундо. Слез долу. Имам подарък за теб.

Стомахът на Фийби се обърна от шумното присъствие на братовчеда Рийд. Погледна надолу и го видя, застанал до дървото, което беше нейното убежище в моментите, когато си беше у дома. Трябваше да замине за летния лагер на следващата сутрин и до момента бе успявала да не остава насаме с него, но днес бе свалила гарда. Вместо да си остане в кухнята с готвача или да помага на Ади да почиства баните, бе избягала в усамотението сред клоните.

— Не искам никакви подаръци — каза тя.

— По-добре ела тук. Ако не го направиш, ще съжаляваш.

Рийд не отправяше празни заплахи и тя отдавна се бе научила, че има малко защити срещу него. Баща ѝ полудяваше, ако му се оплачеше, че Рийд я тормози или удря. Бърт я наричаше безгръбначно и казваше, че няма да води нейните битки. Но Рийд беше на дванайсет, с две години по-голям от нея и много по-силен, а тя не можеше да си представи да се бие с него.

Не разбираше защо братовчед ѝ я мрази толкова много. Може и да беше богата, а той — беден, но майка му не бе умряла, когато бе на четири, както нейната, и не го пращаха в далечно училище. Рийд и нейната леля Рут, която беше сестра на баща ѝ, живееха в тухлен блок на две мили от имението, откакто бащата на Рийд ги беше напуснал. Бърт им плащаше наема и даваше пари на леля ѝ Рут, макар че не я харесваше особено. Рийд обаче харесваше, защото беше момче и бе добър в спорта, особено футбола.

Тя знаеше, че Рийд ще се качи на дървото, ако се дърпа, и реши, че ще се чувства по-уверена, ако го срещне на твърда земя. С нарастващо усещане за ужас започна да се спуска по клена, а едрите ѝ бедра издаваха грозен звук, докато се търкаха едно в друго. Надяваше се, че той не гледа нагоре. Винаги се опитваше да наднича под шортите ѝ или да я докосва, или да говори мръсотии зад гърба ѝ, които тя невинаги разбираше. Тупна неловко на земята, задъхана, защото слизането беше трудно.

Рийд не беше необичайно висок за дванайсетгодишно момче, но беше набит, с къси, силни крака, широки рамене и развит гръден кош. Ръцете и краката му бяха постоянно покрити с драскотини и синини от спорта, карането на колело и битките. Бърт обичаше да оглежда нараняванията му. Казваше, че Рийд е „истинско момче“.

Тя обаче беше трмава и срамежлива, по-заинтересувана от книгите, отколкото от спорта. Бърт я наричаше Лоения гъз и казваше, че всички шестици, които изкарва в училище, няма да ѝ помогнат в живота, ако не може да стои изправена и да гледа хората в очите. Рийд не беше умен, но това нямаше значение за Бърт, защото беше звездата в гимназиалния отбор.

Братовчед ѝ беше облечен в прокъсана оранжева тениска и износени маратонки. Точно такива дрехи искаше да носи и Фийби, но икономката на баща ѝ не би ѝ позволила. Госпожица Мерц купуваше всички дрехи на Фийби от евтините детски магазини и за днес ѝ беше приготвила чифт бели шорти, които подчертаваха кръглото ѝ коремче, и памучно горнище без ръкави, което имаше една голяма ягода отпред и ѝ убиваше под мишниците.

— И повече да не си казала, че никога не съм правил нищо хубаво за теб, Дундо. — Рийд държеше нещо тежко, увито в бяла хартия, малко по-голямо от книга с меки корици. — Познай какво е това?

— Не знам. — Фийби говореше предпазливо, решена да избегне всички уловки, които Рийд бе подготвил за нея.

— Снимка на майка ти.

Сърцето на Фийби прескочи.

— Не ти вярвам.

Той разви хартията и тя разбра, че под нея наистина има снимка, макар че моментът беше много кратък, за да види нещо повече от смътно изображение на красиво женско лице.

— Намерих я набутана в чекмеджето с боклуци на майка ми — каза той, отмятайки нетърпеливо гъстия тъмен бретон, който висеше неравно над веждите му.

Краката на Фийби омекнаха и тя осъзна, че не е искала нищо друго в живота си толкова силно, колкото тази фотография.

— Откъде знаеш, че е тя?

— Попитах майка ми. — Рийд покри снимката с ръка, така че Фийби да не може да я види, и я погледна. — Наистина е хубава снимка, Дундо.

Сърцето на Фийби биеше толкова силно, че тя се страхуваше, че той го чува. Искаше да грабне фотографията от ръката му, но остана неподвижна, защото знаеше от болезнен опит, че той просто щеше да я държи далече, колкото и да се опитва.

Имаше само една снимка на майка си и тя бе правена от толкова далече, че Фийби не можеше да види лицето ѝ. Баща ѝ никога не бе разказвал много за нея, освен че е била глупава блондинка, която изглеждала страхотно по прашки, и било много жалко, че Фийби не е наследила нейното тяло вместо неговия мозък. Бившата мащеха на Фийби, Куки, с която баща ѝ се беше развел миналата година след поредния ѝ спонтанен аборт, казваше, че майка ѝ вероятно не е била толкова зле, колкото я описва Бърт, и че той бил труден човек. Фийби обичаше Куки. Тя лакираше ноктите ѝ в божуренорозово и ѝ четеше вълнуващи истории за реалния живот от списание „Истински признания“.

— Какво ще ми дадеш за нея? — попита Рийд.

Тя знаеше, че не трябва да му позволи да разбере колко скъпоценна е снимката, или той щеше да направи нещо ужасно, за да не ѝ я даде.

— Аз вече имам много нейни снимки — отвърна му. — Защо трябва да ти давам нещо?

Рийд повдигна снимката пред себе си.

— Е, добре. Тогава просто ще я скъсам.

— Не! — Тя скочи напред, думата се изплъзна от устните ѝ, преди да се усети.

Тъмните му очи се присвиха в коварен триумф и Фийби се почувства така, сякаш остриите челюсти на стоманен капан се сключват около нея.

— Колко силно я искаш?

Беше започнала да трепери.

— Просто ми я дай.

— Свали си шортите и ще ти я дам.

— Не!

— Тогава ще я скъсам. — Той хвана горната част с пръсти, сякаш се приготвяше да го направи.

— Недей! — Гласът ѝ трепереше. Захапа вътрешността на бузата си, но въпреки това очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ти не я искаш, Рийд. Моля те, дай ми я.

— Вече ти казах какво трябва да направиш, Дундо.

— Не. Ще кажа на баща ми.

— А аз ще му кажа, че си надута малка лъжкиня. На кого ще повярва, как мислиш?

И двамата знаеха отговора на този въпрос. Бърт винаги беше на страната на Рийд.

Една сълза падна от брадичката ѝ върху памучното горнище и направи безформено петно върху листото на ягодата.

— Моля те.

— Свали си шортите или ще я скъсам.

— Не!

Той скъса леко снимката отгоре и тя не успя да сподави тревожния си хлип.

— Сваляй ги!

— Моля те, недей! Моля те!

— Ще го направиш ли, ревло? — Той удължи резката.

— Да! Спри! Спри и ще го направя.

Той наведе фотографията. Фийби видя през сълзи, че е направил неравен процеп в най-горните два сантиметра.

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ и спряха на мястото, където се събираха краката ѝ, онова тайнствено място, където бяха започнали да растат няколко кичура руси косми.

— Побързай, преди някой да е дошъл.

В гърлото ѝ се надигна ужасен вкус на повръщано. Тя се запъна с копчето на шортите си. Сълзите пареха очите ѝ, докато се бореше с ципа.

— Не ме карай да го правя — прошепна. Думите потрепнаха, сякаш гърлото ѝ беше пълно с вода. — Моля те. Просто ми дай снимката.

— Казах ти да побързаш. — Той дори не я гледаше в лицето, просто се взираше в мястото между краката ѝ.

Лошият вкус в устата ѝ се засили, докато бавно смъкваше шортите си през корема и бедрата и ги оставяше да паднат. Те оградиха глезените ѝ в изкривена осмица. Беше скована от срам, докато стоеше пред него в сините си памучни гащички, обсипани с малки жълти рози.

— Сега ми я дай — помоли го.

— Първо си свали гащите.

Тя реши да не мисли за това. Опита се просто да си смъкне бельото, за да получи снимката на майка си, но ръцете ѝ не помръдваха. Стоеше пред него, с увити около дебелите глезени шорти, а сълзите се стичаха по бузите ѝ и тя знаеше, че не може да му позволи да я види.

— Не мога — прошепна.

— Направи го! — Малките му очи потъмняха от гняв.

Тя изхлипа, но поклати глава.

С грозно изкривена уста той скъса скъпоценната снимка на две, после още на две и пусна парчетата на земята. Зари ги с пръст с петата на маратонката си и избяга към къщата.

Спъвайки се в шортите, тя залитна на сляпо към съсипаната снимка. Докато падаше на колене, видя две раздалечени очи, извити нагоре като нейните. Пое си накъсано въздух и си каза, че всичко ще е наред. Че ще изглади и залепи парчетата.

Ръката ѝ трепереше, докато подреждаше четирите намачкани късчета, първо най-горното, а после и останалите. Едва след като приключи, разбра злостния умисъл на Рийд. Над горната устна на майка ѝ той беше нарисувал плътен черен мустак.

Това беше преди двацет и три години, но Фийби все още чувстваше болка в гърдите си, докато стоеше до прозореца и се взираше през него. Цялото материално изобилие на детството ѝ не можеше да компенсира израстването под сянката на грубия тормоз на Рийд и презрението на баща ѝ.

Нещо докосна крака ѝ, тя се наведе и видя Пух, която се взираше в нея с обожаващи очи. Наведе се да я вдигне, после я притисна към себе си и я понесе към дивана, където седна и загали меката бяла козина. Часовникът на дядо ѝ тиктакаше в ъгъла. Когато беше на осемнайсет, този часовник стоеше в кабинета на баща ѝ. Тя зарови розовите си нокти в козината на Пух и си припомни ужасната августовска нощ, когато светът ѝ сякаш рухна.

Мащехата ѝ Лара беше завела двумесечната Моли да види майка си в Кливланд. Фийби, по това време на осемнайсет, беше у дома и се подготвяше за първата си година в колежа „Маунт Холиоки“. Обикновено не я канеха на купона на щатския футболен отбор на Северозападен Илинойс, но сега Бърт го организираше в къщата, така че включиха и нея. По това време баща ѝ още не беше купил лиценза на „Старс“ и беше обсебен от Северозападния. Рийд играеше в отбора и щедрата подкрепа на Бърт към фонда за атлетите го бе направил доста влиятелен.

Тя прекара деня в очакване, но и със стаен ужас от купона. Въпреки че по-голямата част от предишната ѝ телесна маса се беше стопила, все още се чувстваше неловко от фигурата си и носеше разпуснати, безформени дрехи, за да прикрие гърдите си. Опитът ѝ с Рийд и баща ѝ я беше направил подозрителна към мъжете, но в същото време не можеше да не мечтае, че някой от популярните спортисти ще я забележи.

Прекара първите часове от купона, застанала в най-отдалечения край в опит да не привлича вниманието. Когато Крейг Дженкинс, най-добрият приятел на Рийд, дойде да я покани на танц, тя едва успя да кимне. Тъмнокос и красив, Крейг беше звездата на Североизточния и дори в най-дивите си мечти тя не се беше надявала, че ще я забележи, да не говорим да обвие ръка около раменете ѝ, след като музиката спре. Започна да се отпуска. Танцуваха отново. Тя пофлиртува малко, смееше се на шегите му.

И после нещата се объркаха. Той бе пил твърде много и се опита да опипа гърдите ѝ. Когато му каза да спре, не я послуша. Стана по-агресивен и тя избяга навън, наред гръмотевичната буря, за да се скрие в малката метална барака до басейна.

Крейг я намери и там, в дълбокия горещ мрак, я изнасили.

След това тя направи грешката, която бяха правили толкова други жертви на изнасилване. Замаяна и кървяща, се довлече до банята, където повърна и после заличи всички следи от насилието във вана с вряла вода.

Час по-късно, хлипаща и объркана, намери Бърт в кабинета му, където беше отишъл, за да си вземе кубинска пура. Все още помнеше недоверието, когато прокара пръсти през стоманеносивата си къса коса и я погледна изучаващо. Тя стоеше пред него в раздърпания си сив

спортен екип, в който се беше намъкнала след банята, и никога не се бе чувствала по-уязвима.

— Искаш да повярвам, че момче като Крейг Дженкинс е бил толкова загорял за жена, че е трябвало да те изнасили?

— Вярно е — прошепна тя, едва успяваше да изстиска думите през свитото си гърло.

Над главата му се виеше цигарен дим като мръсна панделка. Той свъси рунтавите си прошарени вежди.

— Това е поредният ти жалък опит да получиш симпатията ми, нали? Наистина ли вярваш, че ще съсия футболната кариера на това момче само защото искаш внимание?

— Не е вярно! Той ме изнасили!

Бърт издаде звук на отвращение и подаде главата си през вратата, за да изпрати някого за Крейг, който пристигна след няколко минути, придружен от Рийд. Фийби молеше баща си да отпрати Рийд, но той не го направи и братовчед ѝ остана в стаята, като си пийваше бира и слушаше, докато тя със запъване разказваше историята си.

Крейг разпалено отрече обвиненията ѝ и беше толкова убедителен, че и тя самата би му повярвала, ако не знаеше истината. Дори без да поглежда към баща си, осъзна, че е загубила, и когато той ѝ заповяда никога повече да не повтаря историята, някаква част от нея умря.

Избяга на следващия ден в опит да се отърве от срама си. В колежанската ѝ сметка имаше достатъчно пари, за да отиде до Париж, където срещна Артуро Флорес и животът ѝ се промени завинаги.

Лакеите на баща ѝ я посетиха няколко пъти по време на годините ѝ с Артуро, за да ѝ предават заплахите на Бърт и заповедите му да се върне. Беше лишена от наследство веднага след като се появи първият ѝ гол портрет.

Облегна главата си назад и придърпа Пух по-близо. Бърт най-сетне я бе подчинил на волята си. Ако не направеше това, което ѝ бе заповядал, нямаше да получи сто хиляди долара, пари, които щяха да ѝ позволят да отвори собствена малка галерия.

Ти си единственият ми провал, Фийби. Единственият ми проклет провал.

Устните ѝ се присвиха в упорита линия. Баща ѝ с неговите сто хиляди долара и „Чикаго Старс“ можеха да вървят по дяволите. Не

беше необходимо да играе играта, която Бърт бе организирал. Реши да приеме предложението на Виктор да прекара известно време във ваканционната му къща до Монтаук. Там, близо до океана, щеше най-накрая да се раздели с призраците на миналото си.

3

— Няма какво да се направи по въпроса, Леден — каза Тъли Арчър на Дан Кейлбоу почти без да мърда устата си, все едно бяха шпиони на Съюзниците на среща в Грюнвалд, за да разменят военни тайни. — Независимо дали ти харесва, или не, русата кукла е на шофьорското място.

— Бърт трябва да е мислил със задника си. — Дан се намръщи към сервитъора, който се приближаваше с поредната табла с чаши шампанско, и той бързо се отдалечи. Мразеше шампанско. Не само заради женствения вкус, но и заради начина, по който изглеждаха тези смешни чаши в голямата му, набраздена с белези от битки, ръка. Още по-силно обаче ненавиждаше представата една руса кукла с вълшебно тяло да притежава неговия футболен отбор.

Двамата тренъори стояха на просторната наблюдателна площадка на Сиърс Тауър, която бе затворена заради тазвечерния бенефис на фонда „Юнайтед Нигро Колидж“. Големите прозорци, разположени на цялата стена, отразяваха купищата цветя, подредени около дървени арки, на чийто фон един духов квинтет от Чикагската филхармония свиреше Дебюси. Членовете на всички спортни отбори в областта се смесваха с местни медийни личности, политици и няколко филмови звезди, отседнали в града. Дан мразеше всяко събитие, което изискваше смокинг, но ако каузата беше добра, се примиряваше.

Още в годините му като куотърбек в отбора на Университета на Алабама „Кримзън Тайд“, геройствата на Кейлбоу на игрището и извън него, бяха станали легендарни. Като професионалист той беше кръвожаден, опустошителен, арогантен варварин. Беше куотърбек от работническата класа, а не някое зализано момче и дори най-жестокият нападател не успяваше да го сплаши, защото във всяка конфронтация Дан Кейлбоу приемаше, че или е по-силен, или по-умен от него. И в двата случая планираше да бъде победител.

Беше също толкова агресивен и извън терена. На няколко пъти беше арестуван за нарушаване на обществения ред, за повреждане на

частна собственост и в началните дни на кариерата си, за притежаване на забранени субстанции.

Годините и съзряването го бяха направили по-умен за някои неща, но не и за други и той откри, че сезира в най-новата членка на Конгреса от Илинойс, която стоеше сред група официално облечени хора зад Тъли. Носеше една от онези черни вечерни рокли, които изглеждаха съвсем обикновени, но сигурно струваха повече от нов комплект стикове за голф. Светлокафявата ѝ коса бе прибрана отзад с широка кадифена панделка. Беше красива и изтънчена. Привличаше значително внимание и Дан не пропусна да забележи, че той е от малцината на сбирката, които тя не беше потърсила. Вместо това при него дойде една наперена брюнетка в тясна сребриста рокля. Обърна гръб на Тъли и огледа Дан през миглите си, които бяха толкова обилно покрити с туш, че се зачуди как изобщо успява да ги движи.

— Изглеждаш самотен, тренер. — Блондинката облиза устни. — Гледах те в мача срещу каубоите, точно преди да се пенсионираш. Тогава беше необуздан.

— Точно толкова необуздан съм всеки ден, скъпа.

— И аз така чух. — Той почувства как ръката ѝ се плъзга в джоба на сакото му и знаеше, че е оставила там телефонния си номер. Опита се да си припомни дали е почиствал джоба след последния път, когато носи смокинга. С влажна усмивка, която му обещаваха всичко, жената се отдалечи.

Тъли бе свикнал разговорите му с Дан да бъдат прекъсвани от хищни жени, така че продължи, все едно нищо не се беше случило.

— Тази работа ме безпокои. Как е могъл Бърт да го позволи?

Това, което Фийби Съмървил правеше с неговия футболен отбор, разяряваше Дан толкова много, че не искаше и да мисли по въпроса, когато наоколо няма никой за удряне. Разсея се, като огледа красивата сенаторка, и забеляза, че говори с един от членовете на градски съвет на Чикаго. Аристократичните ѝ черти бяха спокойни, жестовете ѝ — съдържани и елегантни. Беше изтъкана от класа от глава до пети, не беше типът жена, която би си представил с брашно по носа или с бебе в ръцете. Извърна се. На този етап от живота си търсеше именно обрращената, готвеща и раждаща жена.

След повече години на адски лудории, отколкото искаше да признае, и след един брак, който се оказа голяма грешка, Дан Кейлбоу

беше в сериозно намерение за усядане. На трийсет и седем години, той копнееше за деца, за цяла къща деца, и за жена, която е по-заинтересувана да сменя памперси, отколкото да управлява „Крайслер“.

Беше на ръба да обърне нова страница. Край на кариеристките, край на бляскавите котенца, край на секс бомбите. Търсенето му се насочваше към домошарките, към онези, на които щеше да им харесва да имат бебешко пюре в косата, жени, чиято представа за висша мода беше сини джинси и някой от старите му пуловери, обикновени жени, след които не се обръщаха глави и не подлудяваха мъжете. И веднъж след като се посвети на такава жена, скитническите му години щяха да са зад него. Не беше мамил първата си жена, нямаше да мами и последната.

Застаналият до него Тъли Арчър все още предъвкваше темата за Фийби Съмървил.

— Знаеш, че не обичам да говоря лошо за хората, особено за подобрия пол, но това русо пиленце ме нарече „бонбон“. Мамка му, Леден. Това просто не е типът човек, който трябва да притежава футболен отбор.

— Правилно схващаш.

Дядо-Коледовото лице на Тъли се смръщи като бебешко.

— Тя има пудел, Дан. И двамата знаем, че треньорите на „Беърс“ винаги се карат с Майк Макаски, но мамка му, те поне не работят за собственик, който разнася френски пудел навсякъде. Казвам ти, избягвам ги от погребението насам. Обзалагам се, че се скъсват да ни се смеят.

Когато Тъли загрееше, беше трудно да бъде спрял, и той премина към следващата тема. Дан забеляза, че сенаторката постепенно си проправя път към асансьорите, заобиколена от помощниците си. Взря се в часовника си.

— Предполагаше се, че това ще е година на преход за нас, Леден — казваше Тъли. — Бърт уволни Брюстър миналия ноември и те нае като треньор. Имахме късмет с план Б, справихме се по-добре от планираното и дори спечелихме няколко мача в края на сезона. Но кой би могъл да предположи, че Карл Поуг ще напусне и в края на краищата Роналд ще започне да отговаря за мениджмънта?

Едно мускулче потрепна в челюстта на Дан.

Тъли поклати глава.

— Фийби Съмървил и Роналд Макдермит, собственикът на „Старс“ и генералният му мениджър. Казвам ти, Леден, дори Винс Ломбарди ни се смее, а само си помисли откога е мъртъв.

Двамата мъже замълчаха, потънали в едни и същи мрачни мисли. През шестте седмици, изминали от погребението на Бърт, Фийби беше изчезнала и целият бизнес беше в застои, защото никой нямаше пълномощно да подписва договори. Когато не можаха да я намерят, Карл Поуг, генералният мениджър на „Старс“ бе напуснал и впоследствие бе започнал да работи за комисаря на лигата. Сега Роналд Макдермит, бившият асистент на Карл, бе действащият генерален мениджър на „Старс“, като за капак на поредицата катастрофални събития.

Условията в завещанието на Бърт станаха достояние на медиите и зашеметиха всички. Като всеки друг, Дан бе смятал, че Бърт ще предаде отбора на Рийд незабавно, а не в края на сезона. Макар че Рийд Чандлър имаше добра репутация, Дан винаги го беше смятал за малко хлъзгав и не очакваше с нетърпение да работят заедно. Сега обаче би дал почти всичко, за да го види в кабинета на Бърт.

— Хауи ми каза, че се опитваш да се свържеш с Рей Хардести. Не се чувстваш виновен, че най-накрая ми позволи да го отрежа, нали, Дан?

Дан поклати глава, макар че това все още го тревожеше.

— Налагаше се.

— Дяволски си прав. Отсъства от повечето тренировки, на колкото присъства, и няма начин да издържи тест за наркотици.

— Знам.

Хората като Рей Хардести не си вземаха поука дори след като Лайл Алзадо умря от стероиди. Дан знаеше, че Тъли е прав да настоява Рей да бъде изключен от отбора, и трябваше да го направи още когато го хванаха да шофира пиян втори път за една година. Вместо това той проточи нещата и даде на ветерана защитник на „Старс“ повече последни шансове, отколкото бе давал на който и да е друг. Хардести беше чудесен играч, преди страстта му към наркотиците и алкохола да излезе от контрол, и Дан искаше да изчерпи всички възможности. Направи всичко по силите си, за да го подложи на рехабилитация. Убеждаваше го до посиняване да идва навреме за тренировки и поне

да се преструва, че спазва правилата, но Рей не слушаше никого освен кварталния си „фармацевт“.

Тъли разхлаби яката си.

— Знаеше ли, че няколко дни след като Карл напусна, Роналд ме дръпна настрана и ми каза да те притисна повече за Хардести?

Дан мразеше да говори за действащия мениджър на „Старс“ почти толкова, колкото не обичаше да говори и за новия собственик.

— Защо Роналд не говори лично с мен?

— Откакто го набута в онова шкафче, го плашиш до смърт.

— Той ме вбеси.

— Роналд винаги е бил просто момчето за всичко на Карл. — Тъли поклати глава. — Всички знаят, че получи работата само защото Бърт дължеше услуга на татенцето му. Сигурен съм, че Бърт не би позволил дъщеря му да придобие „Старс“, ако знаеше, че Карл ще напусне. Роналд е пъзльо, Леден. Казах ли ти за онзи път, когато Боби Том се мотаеше наоколо след тренировка миналия сезон и Роналд излезе на терена? Знаеш какъв е Боби Том, искаше малко да се позабавлява и каза: „Хей, Рони, търсим си уайд рисийвър“. И му метна топката съвсем леко, на не повече от пет ярда. Както и да е, Роналд вдигна ръце, за да я хване, и си изкълчи пръстите. Започна да си тръска ръката, все едно някой го е убил. Боби Том обича да се изсилва. Но как да уважаваш един генерален мениджър, ако не може да хване дори едно хвърляне?

Монологът на Тъли беше прекъснат от един от обсъжданите обекти, наетия миналата година уайд рисийвър на „Старс“, Боби Том Дентън. Боби Том обичаше да се облича добре и безукорният му черен смокинг бе допълнен с надиплена бяла риза, блестяща сребърна папийонка, ботуши от гущерова кожа и голям черен стетсън.

Доколкото някой знаеше, единственото време, когато Боби Том сваляше шапката си, беше, когато слага шлема. Една от многобройните му приятелки бе казала пред „Нешънъл Инкуайърър“, че Боби Том е незаконен син на Рой Орбисън, изявление, което силно бе разстроило майка му, въпреки факта, че всеки, който някога бе чувал Боби Том да пее, щеше да разбере, че това е лъжа.

Боби Том наклони периферията на стетсъна към Тъли и Дан.

— Тренер. Тренер.

Дан му кимна в отговор.

— Боби Том.

Уайд рисийвърът се обърна към Тъли.

— Хей, тренер, к'во мислиш? Онази червенокоска там ми каза, че всичките й приятелки смятат, че аз съм най-добре изглеждащият уайд рисийвър в лигата. Ами ти? Смяташ ли, че профилът ми е по-хубав от този на Том Уадъл?

Тъли огледа за момент профила му, докато обмисляше сериозно въпроса.

— Не знам, Боби Том. Носът на Уадъл е по-прав от твоя.

Боби Том се настройваше войнствено, когато някой оспорваше красотата му, и тази вечер не направи изключение.

— Така ли? За твоя информация тя каза, че изглеждам като онази филмова звезда — как му беше името, Крисчън Слейтър. — Боби Том се намръщи. — Някой от вас знае ли кой е Крисчън Слейтър?

И двамата не знаеха.

За момент Боби Том изглеждаше объркан. После грабна чаша шампанско от минаващия сервитьор и се ухили.

— Е, ще ви кажа нещо за него. Той е наистина красиво копеле.

Разсмяха се дружно. Дан харесваше Боби Том извън терена, но го харесваше още повече на терена. Той беше един от най-добрите уайд рисийвърри, които бе виждал от години. Имаше бърз ум и ловки ръце, с които хващаше топката с неподражаема грация. Това, което нямаше, беше подписан договор и заради това Дан обмисляше да убие една конкретна руса кукла.

Бърт беше умрял точно когато Дан приключваше сложните преговори с агента на Боби Том, който беше истинска акула. Сега в организацията на „Старс“ нямаше никой, оторизиран да подпише договора му, освен Фийби Съмървил, чиято гласова поща съобщаваше, че е на почивка и е извън обхват.

Боби Том не беше единственият човек без договор. В същото положение бяха един играч от офанзивната линия, на име Дарнъл Пруит, който беше толкова добър, колкото и плашец, и един млад сейфти. И двамата нямаше да пътуват до Медоуландс този уикенд за четвъртия предварителен мач на „Старс“ срещу „Джетс“. А ако скоро не се случеше нещо, никой от тях нямаше да е в екипа на отбора за откриването на сезона след две седмици.

Благодарение на изчезналата кукла имаше опасност Дан Кейлбоу да загуби трима от най-обещаващите играчи в лигата. Той разбираше начина, по който работи НФЛ, и не му трябваше кристална топка, за да знае, че дузина собственици на отбори чакаха с отворени чекови книжки и капещи лиги тези трима играчи да загубят търпение към отбора, който бързо се превръщаше в посмешище.

Още на ранна възраст жилецият колан на баща му беше научил Дан, че ценното в живота е победата. Той винаги се съревноваваше агресивно и покосяваше всеки, който му се изпречеше на пътя, и в този момент си обеща нещо. Ако някога докопаше една конкретна руса кукла, щеше да ѝ даде урок, който нямаше да забрави дълго време.

— Здравсти, тренер, аз съм Мелани.

Погледът на Боби Том се плъзна по добре оформената млада красавица, която гледаше само Дан. Младият уайд рисийвър поклати глава.

— Мамка му, тренер. Ти имаш повече жени и от мен.

— Аз съм започнал по-рано, Боби Том. Ще навакшаш. — Дан обви ръка около момичето. — Как каза, че ти е името, скъпа?

Дан чу сирените точно когато достигна мястото, където Ийст Уест Толуей се отделяше наляво от Айзенхауър Експресуей. Беше оставил Мелани на рецепцията преди час и когато хвърли поглед в огледалото за задно виждане, се зарадва, че алкохолните му подвизи бяха останали в миналото.

Отби червеното си ферари 512 TR. Колата беше твърде малка за него, но той се примиряваше с липсата на място за краката, защото „Тестароса“ беше най-красивият автомобил на света. И все пак двеста хиляди долара беше неприлична сума пари за кола, докато някои хора спяха по улиците, и след като я купи, изпрати чек за същата сума на една от любимите си благотворителни организации. През годините беше раздал повече пари, отколкото бе похарчил и смяташе, че така е най-правилно, като вземеше предвид колко струва.

Когато полицаят се доближи до мястото на шофьора, Дан вече беше отворил прозореца си. Ченгето бе забелязало отличителните номера на колата, ICE^[1] 11.

Той облегна лакътя си на покрива ѝ и се наведе.

— Добър вечер, тренер.

Дан кимна.

— Май бързаш.

— За какво ме спряхте?

— Караше с осемдесет и седем, когато подмина Манхайм.

Дан се ухили и плесна по волана.

— Мамка му, обичам тази кола. А дори се сдържах. Тази вечер по пътищата има много глупаци.

— Кажй го пак. — Ченгето отдели няколко минути да се възхити на колата, преди отново да се обърне към Дан.

— Как мислиш, че ще мине мачът срещу „Джетс“ този уикенд?

— Ще дадем най-доброто от себе си.

— Боби Том подписа ли?

— Опасявам се, че не.

— Твърде лошо. — Ченгето се отдръпна. — Е, късмет все пак. И отпусни малко газта, става ли, тренер? Тази вечер на смяна са някои момчета, които са още ядосани заради онова измъкване, което направи в четвъртата, и когато загуби от „Браунс“ миналата година.

— Благодаря за предупреждението.

Беше почти един сутринта, когато Дан отби от магистралата и трафикът беше доста рехав. Беше свалил сакото на смокинга си и докато се престрояваше вляво, дръпна папийонката и разхлаби яката на ризата си.

Въпреки сянката в отношенията му със закона, той обичаше ченгетата. Познаваше ги от дванайсетгодишен хулиган, когато го хванаха да краде бира. Ченгетата в Тускалуса бяха сторили много повече, за да го вкарат в правия път, докато играеше за „Тайд“, отколкото неговият старец. Една нощ, след като полицаите бяха разтървали Дан и негов съученик от по-горен курс в „Обърн“ в бара „При дървената патка“. Едно от тях дори успя да го убеди, че колежанското образование има смисъл.

— Ти имаш акъл, момче. Кога ще започнеш да го използваш?

Ченгето го беше придумвало почти цяла нощ и го бе накарало да се замисли за бъдещето си. Футболът беше възможност за Дан да избяга от бедността, в която бе израснал, но мъжът го накара да осъзнае, че няма винаги да е в състояние да играе.

През следващите няколко семестъра той постепенно замести часовете по спорт с курсове по бизнес, математика и финанси. До третата година в колежа вече се справяше добре с тежката академична програма, въпреки твърде многобройните среднощни гуляи. Най-голямото му удовлетворение в Алабама беше осъзнаването, че има мозък, а не само атлетичен талант.

Отклони се от Чермак Роуд към благоденстващата област Оук Брук и зави по страничните улички, докато не видя кварталния магазин вдясно от себе си. Отби на паркинга, изключи двигателя и излезе от малката лъскава кола.

В магазина имаше малко хора и само две от тях — жени. Едната беше с боядисана в червено коса и той я изключи веднага. Другата изглеждаше твърде малка, за да бъде в „Севън Илевън“ толкова късно през нощта. Стоеше до щандовете, дъвчеше голяма дъвка и съзерцаваше шоколадовите сладкиши. Бретонът ѝ беше разрошен, но останалата част от косата ѝ бе прибрана назад и стегната на върха на главата със сребърна шнола. Макар че вечерта бе топла и задушна, и двете ѝ ръце бяха пъхнати в джобовете на гимназиалното яке с ръкописен надпис „Университетска мажоретка“ над лявата гърда.

Тя го видя да се приближава и челюстта ѝ спря насред движението. Изпод якето ѝ едва се подаваше къса прилепнала ластична пола. Краката ѝ бяха слаби и голи, беше обула чифт равни пантофки. Докато Дан спираше пред нея, забеляза, че се беше гримирала твърде силно, както правеха понякога младите момичета.

— Знам кой си — каза тя.

— Така ли?

— Аха. — Тя предъвка отсечено три пъти — беше нервна, но не се засмя. — Ти си треньорът на „Старс“. Дан, въъ, господин Кейлбоу.

— Точно така.

— Аз съм Тифани.

— Така ли?

— Виждала съм те много пъти по телевизията.

— На колко години си, мила?

— Шестнайсет. — Очите ѝ започнаха да го оглеждат със зрелост, надвишаваща годините ѝ. — Сладък си.

— А ти изглеждаш доста пораснала за шестнайсет.

— Знам. — Тя се потруди с дъвката няколко секунди, после погледна надолу към върховете на обувките си. — Родителите ми ги няма тази нощ. Искаш ли да дойдеш в къщата ми, господин Кейлбоу?

— И какво да правя там?

— Знаеш какво. Секс.

— Не мислиш ли, че си доста млада, за да забърсваш старци като мен?

— Уморих се от момченца. Искам да го направя с мъж.

Край вратата избипка някаква видеоигра.

— Обичам жените си с няколко години по-големи.

Тя извади едната си ръка от джоба и като се приближи достатъчно до него, за да не види никой в магазина какво прави, я прокара по вътрешната страна на бедрото му.

— Ще съм много добра с теб. — Ръката ѝ стана по-дръзка. — Моля те. Обещавам. Ще ти позволя да направиш всичко, което поискаш.

— Така отправено, предложението ти е много трудно за отказване, кукло.

Тя отдръпна ръката си, сякаш засрамена от наглостта си, и извади връзка ключове от джоба.

— С колата на баща ми съм. Последвай ме.

Колата беше стар модел мерцедес. Дан следваше задните светлини, докато караше през тихите улици, оградени от дървета, към скъпа жилищна област. Къщата, внушителна двуетажна бяла тухлена постройка, се издигаше в горист терен. Докато отбиваше към алеята, той видя приглушените светлини на изтънчения кристален полилей, проблясващи през затъмненото ветриловидно стъкло на предната врата.

Къщата имаше гараж за три коли отстрани и вратата отляво се плъзна нагоре. Тя вкара мерцедеса вътре. Дан паркира зад нея и излезе. Когато влезе в гаража, тя натисна бутона и затвори вратата.

Късата ѝ ластична пола очертаваше всяка извивка на задника ѝ, докато измина двете крачки, които ги отведоха в къщата.

— Искаш ли бира? — попита го тя, когато влязоха в слабо осветената кухня с модерни аксесоари и хладилник от неръждаема стомана, достоен за всеки ресторант.

Той поклати глава.

Светлината падаше меко върху прекомерно гримираното ѝ лице. Тя остави чантичката си и изрита обувките. Без да маха якето, се протегна под полата и си изу гащите. Бяха светлосини.

Пусна ги на белия теракотен под.

— Искаш ли тако чипс или дъвка, или нещо друго.

— Аха, искам нещо, така си е.

За няколко секунди тя остана напълно неподвижна. После го поведе към кухнята. Той я последва през ненатрапчиво осветения коридор в просторна дневна, обзаведена с мебели от светло дърво, тапицирани в скъпи, ярки тъкани. По стените от фалшив мрамор висяха големи оригинални платна, а във фронтоните от дялан камък имаше няколко скулптури.

— Татенцето сигурно е паралия — провлачи той.

— Италианци сме. Той е в мафията, но се предполага, че никой не знае. Искаш ли да видиш някое от оръжията му?

— Ще се въздържа.

Тя сви рамене и го поведе към друга стая, която беше тъмна, докато не натисна ключа на малката нощна лампа с абажур от черна хартия. Светлината разкри, че е избрала кабинета, а не спалнята. Пред библиотечните шкафове бе разположено гладко черно бюро. По стените висяха още скъпи картини, а прозорците бяха покрити с жалузи. Тя спря между черния кожен диван и креслото.

— Сигурен ли си, че не искаш нещо за пиене, господин Кейлбоу?

— Сигурен съм.

Тя се взря в него за момент и после ръцете ѝ се протегнаха към редицата копчета на бялата ѝ блуза. Разкопча ги едно по едно.

— Какво ще кажеш да махнеш тази дъвка.

Тя отиде до бюрото със смръщено изражение и извади голямата розова буца от устата си. Протегна се през купчина хартии и я пусна в гравирани алабастров пепелник. Не носеше сутиен и той видя гърдите ѝ, когато се наведе напред. Светлината на лампата позлати малките ѝ зърна.

— Седни на бюрото, мила.

Ластичната пола се вдигна високо по хълбоците ѝ, когато се облегна на ръба на бюрото. Разтвори крака, но остави стъпалата си леко да опират в килима.

Той се приближи до нея, като развърза пояса на смокинга си.

— Ти май си доста диво дете, а?

— Аха. Забърквам се в много неприятности.

— Обзалагам се, че е така. — Той плъзна ръцете си под якето и после под блузата ѝ, която измъкна изпод колана на полата. Прокара голямата си длан по гръбнака ѝ и я прехвърли отпред. Обхвана малките ѝ гърди и докосна зърната ѝ с палци.

Тя протегна ръце към ципа му. За момент не направи нищо, после потрепери.

— Каж ми какво искаш да направя.

— Изглежда, се справяш доста добре и сама.

— Каж ми, мамка му!

— Добре, скъпа. Разкопчай ми ципа.

— Така ли?

— Точно така.

— А после?

— Протегни се малко и виж дали ще намериш нещо, което да ти хареса.

Дишането му се учести, когато тя стриктно последва инструкциите му.

— Наистина си голям. — Обхвана го с ръцете си и изви гърба си, така че гърдите ѝ се притиснаха по-плътно към дланите му. — Започвам да се плаша.

— О, ще се отнасям с теб много внимателно.

— Наистина ли?

— Обещавам.

— Няма проблем, ако боли малко.

— Не искам да те наранявам.

— Няма проблем. Наистина.

— Щом така казваш. — Той усети аромата на дъвката, докато я прихващаше през коленете и ги издърпваше нагоре, а после закрепил петите ѝ на бюрото. Полата се събра на корема ѝ. Той се промуши между отворените ѝ бедра и плъзна пръст в нея.

— Така боли ли?

— О, да. Да! Какво ще правиш с мен?

Дан ѝ каза. Грубо. Без увъртания.

Дишането ѝ се учести и той вече чувстваше горещината на кожата ѝ. Избута якето ѝ и плъзгайки ръце под голия ѝ задник, я

повдигна от бюрото. Тя обвини краката си около хълбоците му и потърка гърдите си в бастите на ризата му, докато той я отнасяше към кожения фотьойл. Седна и разположи коленете ѝ от двете страни на хълбоците си, така че тя да се настани върху него.

Блузата ѝ се разтвори, разкривайки гърдите ѝ — розови от триенето в ризата му. Между бедрата ѝ се виждаше блестящият гъсталак от къдри. Той усети пулсиране и започна да я притиска надолу, за да може да го поеме, но тя се възпротиви.

— Няма да ме напляскаш първо, нали?

Той изръмжа.

— Нали? — повтори тя.

Той се предаде пред неизбежното.

— Нещо лошо ли си направила?

— Не бива да пускам никой в къщата, докато родителите ми ги няма.

— Значи, май ще трябва да те напердаша, а?

— Не, недей! — Клепачите ѝ потрепнаха от вълнение.

Той беше готов да експлодира и нямаше настроение за играчки. Реши да не продължава твърде дълго с това, избута я надолу през скута си и запретна полата до кръста ѝ. После плесна с дланта си меката, закръглена плът на голия ѝ задник.

Беше силен мъж, но прилагаше силата си внимателно, за да ѝ даде само малко повече от това, което искаше. Тя ахна и се загърчи под ударите му, все по-възбудена.

Когато дупето ѝ леко порозовя, Дан си помисли за всички неприятности, които бившата му жена му бе причинила. Среднощните телефонни разговори, в които го разкъсваше на парчета, правните битки, интервюто за вестника.

— Ох! Това беше много силно!

Дланта му отново направи контакт с нежната ѝ плът.

— Ще бъдеш ли добро момиче, скъпа?

— Да!

— Колко добро?

— Ох! Спри!

— Каж ми колко добра ще бъдеш.

— Добра! Ще съм добра, по дяволите!

Той я плесна отново.

— Без мръсни малки подигравки по вестниците.

— Добре. Спри!

— Без среднощни тиради по телефона.

— Всичко разваляш!

Той плъзна ръка между краката ѝ.

— Не мисля така. — И после я повдигна.

Тя го пое незабавно.

— Ах, ти, кучи сине!

Той я прониза по-дълбоко.

— Точно така, аз съм кучи син.

Яздеше го свирепо. Телефонът на бюрото започна да звъни, но никой от двамата не му обърна внимание. От гърлото ѝ се разнасяха груби стонове, докато стискаше тъмнорусата му коса в юмруците си. Той зарови лице в гърдите ѝ, докато пръстите му стискаха задника ѝ.

Звъненето спря и се включи телефонният секретар.

Тя отметна глава и изкрещя, докато свършваше.

Аз съм Валъри Кейлбоу. В момента не мога да вдигна телефона. Ако оставите съобщение, ще ви позвъня възможно най-скоро.

Секретарят избипка и после проговори.

— Сенаторе, аз съм Сту Блейк. Съжалявам, че ви звъня толкова късно, но...

Гласът продължи да каканиже.

Дан свърши в нея със стон. Тя падна върху него, докато съобщението продължаваше.

Бийп.

[1] Ice — лед, леден (англ.). — Бел.прев. ↑

4

Дан отвори хладилника, измъкна кутия с мляко и разви капачката. Чу, че Вальри влиза зад него в кухнята на къщата, която някога бяха споделяли. Тъй като знаеше, че ще я подразни, вдигна кутията до устните си и отпи голяма глътка.

— За бога, Дан, вземи си чаша — каза тя с ядосаната интонация, която мразеше.

Той изпи още една глътка, преди да завие капачката и да върне кутията в хладилника. Облегна хълбока си на вратата и я загледа. Беше махнала грима от лицето си, разкривайки остри кости с твърде дълъг, но добре балансиран от гладкото чело нос. Светлокафявата ѝ коса, сега освободена от сребърната шнола, падаше почти до раменете, а тийнейджърските ѝ дрехи бяха заменени от тъмносин пеньоар, обточен с черна дантела.

— Откъде взе мажоретното яке?

— От дъщерята на секретарката ми. Казах ѝ, че ще ходя на купон с маски. — Тя си запали цигара, макар да знаеше, че той мрази да е близо до дим.

— Днешната лудория пресече границите на отвратителното. Не се бях възбуждал от шестнайсетгодишни момичета, откакто бях на дванайсет.

Тя сви рамене и издиша.

— Просто беше различно.

Не чак толкова, помисли си Дан. По един или друг начин, всички сексуални фантазии на Вальри се свеждаха до мъжка доминация. Беше доста смешно, като се вземеше предвид фактът, че тя беше първокласна мъжемелачка. За жалост, единственият човек, с който би могъл да сподели шегата, беше самата Вальри, а той знаеше, че тя няма да се засмее. Освен това, щеше да се подразни, ако критикуваше някой от странните сценарии, които измисляше, а те вече имаха достатъчно други неща, за които да се карат.

Ръката ѝ пропълзя към дупето ѝ. Потърка го през тъмносинята коприна и се взря в него с възмущение.

— Не трябваше да ме удрияш толкова силно.

— Скъпа, всъщност се сдържах.

По изражението ѝ можеше да заключи, че се опитва да реши дали да се заяде, или не. Очевидно се отказа, защото отиде до малкия кухненски плот и започна да рови в бележника, който бе оставила там.

— Няма да е необходимо да съм във Вашингтон още няколко седмици. Каква е програмата ти за уикенда?

— Ще съм в Медоуландс. Играем с „Джетс“. — Той се дръпна от хладилника и си взе банан от стоманената купа с плодове, която изглеждаше като терминала в Дълес.

Тя си сложи очилата за четене, които лежах на плота и постави цигарата в ниския пепелник от черно стъкло.

— Какво ще кажеш за четвъртък вечерта, преди да тръгнеш?

— Среща. Петък обаче става.

— Тогава вицепрезидентът ще е в града и има прием.

— Сряда вечерта, ако е след полунощ.

— Това може да се получи. Освен ако... — Тя затръшна тефтера. — Тогава ще ми дойде. — Свали очилата си и потърка основата на носа си, взе си нова цигара и каза бързо: — Но няма значение. И преди сме го правили така.

— Разведени сме от почти година, Вал. Не мислиш ли, че е време да обмислим прекратяването на това?

— Все още няма нужда да спираме. Договорихме се, че така ще е най-добре, докато някой от нас не си намери друг.

— Или докато не се избием. Което стане първо.

Тя пренебрегна забележката му и демонстрира рядка уязвимост, която винаги му въздействаше.

— Аз просто... просто не мога да си представя как ще продължа. Привличат ме силните мъже. Как се предполага да кажа на някой такъв, че няма да спя с него, докато не видя пълно изследване на кръвната му картина?

Той подхвърли банановата кора в мивката.

— Такъв е сексът през деветдесетте. Създава ти странни креватни другарчета.

— Никой не би трябвало да чука бившия си съпруг само защото той случайно е ХИВ негативен. — Тя забодде цигарата си в пепелника.

— Амин. — Той не харесваше уговорката им много повече от нея, но всеки път, когато се опиташе да се отскубне, тя го караше да се чувства като мерзавец. Когато обаче намереше жена за децата си, щеше да сложи край на всичко.

— И двамата сме твърде умни, за да играем на секс рулетка — каза тя.

— А ти си луда по тялото ми.

Тези дни чувството ѝ за хумор го нямаше и духовитостта му я разяри. От ноздрите ѝ сякаш излезе пушек и не след дълго вече го обвиняваше в противна нечувствителност, безразсъдно поведение, лош нрав, емоционална непочтеност и че го е грижа само да печели футболни мачове.

Тъй като се целеше почти в десетката, той просто изключи, докато белеше още един банан. Може и да беше права, но той знаеше, че проблемът ѝ е по-тежък от неговия, и фактът, че я съжаляваше, бе една от причините да продължава тази извратена уговорка. Като жена член на Камарата на представителите, тя бе подвластна на по-строги морални стандарти от своите колеги мъже. Гласоподавателите може и да прощаваха малките забегки на своите конгресмени, но със сигурност нямаше да ги простят на жена. За някой, който обичаше секса като Вальри, но нямаше съпруг или сериозен приятел, това определено беше проблем. Освен това тя беше от малкото честни политици във Вашингтон и той смяташе, че изпълнява патриотичния си дълг.

Не че и за него нямаше ползи. По време на първите си дни като играч беше правил толкова много безразборен секс, че бе изгубил вкус към секса за една нощ. Той също не беше глупав и нямаше интерес да рискува с групата, но въпреки смахнатите сценарии на Вальри, сексът с нея не беше забавен от много време.

Сега вече знаеше, че те двамата са били несъвместими от самото начало, но между тях имаше толкова много сексуално напрежение, че никой не бе забелязал тази грешка, докато не се ожениха. Първоначално Вальри беше очарована от неделикатността му и от свирепата му агресивност, същите качества, които по-късно я влудяваха. А нейното възпитание и интелектът ѝ бяха неустойими за

едно момче, израснало в нищета в затънтената Алабама. Само че Дан скоро откри, че тя няма никакво чувство за хумор и никакво желание за семейния живот, за който той копнееше.

Тирадата ѝ започваше да утихва и той си спомни, че имат да обсъждат нещо.

— Докато изразяваме оплакванията си, аз също ще трябва да ти сервирам нещо. Ако дадеш още едно интервю като това от миналата седмица, адвокатът ти ще получи телефонно обаждане от моя и това повече няма да е приятелски развод.

Тя не можа да срещне погледа му.

— Беше грешка.

— Както казвам на отбора ми, няма грешки — само липса на далновидност.

Той бе свикнал да сплашва хората единствено с физическите си размери от толкова дълго, че вече му бе станало навик и инстинктивно се приближи, докато не се извиси над нея.

— Не ми харесват публичните обсъждания на скъсването ни и не желая никой освен спортните коментатори да ме нарича психопат.

Тя започна да си играе с дантелата по предната част на пеньоара.

— Това беше неофициално изказване. Репортерът изобщо не трябваше да го публикува.

— Първо, изобщо не е трябвало да го казваш. От сега нататък, когато някой те пита нещо за развода ни, се ограничавай до същите думи, които аз използвам в интервюта. „Непреодолими различия.“

— Звучи, като че ли ме заплашваш. — Тя се опитваше да бъде ядосана, но не успяваше напълно и по това той разбра, че се чувства виновна.

— Просто ти напомням, че много мъже в този град няма да гласуват за жена, която злослови срещу бившия си съпруг, който е направил двайсет и девет успешни паса срещу защитата на „Форти Найнърс“ в една-единствена игра.

— Добре! Съжалявам. Тъкмо бях говорила с теб по телефона и ме издразни.

— Вальри, аз те дразня през цялото време, така че не използвай това като извинение, за да ме обиждаш публично.

Тя далновидно смени темата.

— Чух, че погребението на Бърт било доста забавно. Твърде лошо е, че всичките му бивши любовници не са били там, за да могат да видят как кучето пикае на ковчега му. — Валъри се подсмихна с тънките си устни. — Има Господ все пак. И Тя се грижи за овчиците си.

Дан отказваше да бъде въввлечен в спор за Бърт, особено когато знаеше, че навлиза в опасни води. Мъжете обичаха Бърт, но жените — не. Той беше твърде свободен в ръцете, твърде бърз с нецензурните шегички и покровителствените коментари. Това не се харесваше много на жени като Валъри. Не се харесваше много и на Дан, но Бърт му беше шеф и той си държеше устата затворена.

— Не беше смешно, Вал. Мъжът умря, а дъщеря му успя да превърне погребението му в цирк.

— Чувала съм за нея. Каква е?

— Класна проститутка, само дето не е толкова умна. Да ти кажа право, не помня последния път, когато съм срещал толкова поразително безполезен човек.

— Била е любовница на Артуро Флорес години наред. Сигурно има компенсиращи качества.

— Освен очевидните, разположени на гръдния й кош, не мога да си представя какви са другите. Бърт ми е говорил за нея няколко пъти. Адски се срамуваше, че голото тяло на дъщеря му виси по стените на всеки голям музей в страната.

— Флорес беше страхотен художник. Не мислиш ли, че отношението на Бърт е било малко назадничаво? Не забравяй, че говорим за човека, който искаше да окачи златни пискюли пред чаталите на мажоретките на „Старс“.

— Никоя от тези мажоретки не му беше дъщеря. А и билетите се продаваха много слабо.

Тя се наежи.

— Този вид безочлив сексизъм не е смешен.

— Това беше шега, Вал — въздъхна той. — Отпусни се.

— Отвратителен си. Всичко около секса за теб е една голяма шега, нали?

— Аз съм отвратителен! Поправи ме, ако греша, но не си ли ти тази, която си измисля всички тези извратени сексуални сценарии, включително тазвечерното полуотблъскващо потапяне в детското

порно? И не съм ли аз този, който ти загаря задника винаги когато искаш да бъде загарят, макар че биенето на жени никога не е било в списъка ми с афродизиаци?

Тя настръхна.

— Не говорех за това, но както обикновено, ти избираш да не разбираш. Говоря за отношението ти към жените. През годините си получавал толкова много секс, че си забравил, че жените са нещо повече от цици и дупе.

— Е, това са наистина мили думи от устата на представител на американското правителство.

— Не искаш да обсъждаш чувствата си. Отказваш да споделяш емоциите си.

На върха на езика му беше да й напомни, че когато и да се е опитвал да говори за емоциите си с нея, това се е превръщало в среднощна дискусия върху всичко, което не е наред с него.

— И жените те оставят да продължаваш да го правиш — не спираше тя. — Това е най-тревожното. Те те оставят да продължаваш, защото... няма значение. Няма да говоря с теб.

— Не, Валъри, продължавай. Довърши започнатото. Ако съм толкова ужасен, защо жените ме оставят да продължавам?

— Защото си богат и изглеждаш добре — отвърна тя твърде бързо.

— Не искаше да кажеш това. Ти непрекъснато ми натякваш, че трябва да съм по-открит. Може би е добре сама да последваш този съвет.

— Правят го, защото си твърде уверен — каза тя решително. — Изглежда, ти не изпитваш съмненията в себе си, на които е подвластен всеки друг на света. А дори успешите жени обичат сигурността в това, да знаят, че зад тях стои такъв мъж.

Макар че за друг мъж думите й може би щяха да прозвучат ласкателно, върху него имаха точно обратния ефект. Усещаше как огненочервената серпантина на гнева се разгаря дълбоко в гърдите му, ярост, която произлизаше от детството му, когато твърде силните емоции означаваха отиване до бараката за дърва и налагане с каиша на баща му.

— Вие, жените, сте страшна работа — подсмихна се Дан. — Кога най-накрая ще разберете, че Бог е направил два пола с някаква

цел? Не можете да искате и двете. Или мъжът ще е мъж, или няма. Не може да вземеш някой, чиято природа е да бъде воин, и да очакваш от него да се сгуши на дивана по твоя команда, да си излее всичко и казано накратко, да започне да се държи като някаква лигла.

— Изчезвай!

— С радост. — Той грабна ключовете си и се отправи към вратата. Но преди да стигне до нея, нанесе последния удар. — Знаеш ли какъв ти е проблемът, Валъри? Искат ти се да имаш пенис и затова си толкова гадна. Изкарваш яда си върху мъжете.

Изхвърча от къщата и се качи в колата. Веднага щом седна, набута касета на Ханк-младши в уредбата и усили звука. Когато се чувстваше толкова зле, единственият човек, който искаше да е край него, беше друг демон.

Предсезонният мач, игран в неделя следобед срещу „Джетс“, беше катастрофа. Ако „Старс“ играеха прилично, загубата нямаше да е толкова унижителна, но да паднеш с 25 на 10 от захаросаните „Джетс“ още преди сезона, беше повече, отколкото Дан можеше да приеме, особено когато си представяше как тримата неподписали играчи лежат в джакузитата си в Чикаго и наблюдават мача на големите си телевизионни екрани.

Джим Бийдерот, настоящият куотърбек на „Старс“, получи травма на последната им тренировка, а заместникът му си беше разтеглил мускул в слабините преди седмица, така че Дан бе принуден да използва Си Джей Браун, ветеран от петнайсет години, чиито колене бяха закрепени със самолетно лепило. Ако Боби Том можеше да играе, щеше да успее да се измъкне на противника, така че Си Джей да го достигне с някое негово подаване, но Боби Том не участваше.

За да влоши нещата още повече, новата собственичка на „Старс“ очевидно се беше върнала от ваканцията си, но не приемаше никакви обаждания. Дан проби дупка в съблекалнята за посетители, когато Роналд Макдермит му го съобщи, но това не помогна. Никога не си беше представял, че може да мрази нещо толкова силно, колкото мразеше да губи мач, но това беше, преди Фийби Съмървил да се появи в живота му.

Общо взето, седмицата беше мрачна. Рей Хардести, бившият защитник, който Дан беше изгонил в началото на август, отново се беше качил пъян зад волана и беше изхвърчал през мантизелата на Калумет Експресуей. Беше починал на място заедно с осемнайсетгодишното момиче до него. По време на цялото погребение, докато гледаше опечалените лица на родителите му, Дан се питаеше дали е можел да направи още нещо. С ума си знаеше, че не, но това не променяше трагедията.

Единственият хубав момент през седмицата беше, когато отиде в детските ясли на Дюпаж Каунти, за да заснеме официално обръщение към „Юнайтед Уей“. Първото, което забеляза, когато влезе вътре, беше сладката червенокоса учителка, седнала на пода да чете приказка на група четиригодишни. Нещо в него се стопли и размекна, докато оглеждаше покрития с лунички нос и петното от зелено пръстче върху панталона ѝ.

Когато снимките свършиха, той я покани на кафе. Казваше се Шарън Андерсън и беше мълчалива и стеснителна, приятен контраст с дръзките жени, с които беше свикнал. Макар че беше твърде рано, за да прецени, не можеше да не се зачуди дали не е намерил обикновената, привързана към дома жена, която търсеше.

Но до деня на мача с „Джетс“ остатъчното сияние от срещата му с Шарън бе избледняло и той продължаваше да ври и кипи заради загубата, докато изпълняваше задълженията си след края на играта. Избухна едва когато застана на пистата, за да изчака чартъра, който щеше да го върне в Охеър.

— Маmicата му!

Завъртя се толкова рязко, че налетя на Роналд Макдермит и успя да извади от равновесие действащия мениджър, така че той изпусна книгата, които носеше. „Това заслужава този хлапак — помисли си Дан, — задето се е родил такъв женчо.“ Макар че Роналд беше едва метър и седемдесет, не изглеждаше зле, но беше твърде спретнат, твърде любезен и твърде млад, за да ръководи „Чикаго Старс“.

В професионалните отбори генералният мениджър управляваше цялостната дейност, включително наемането и уволняването на тренъори, така че теоретично Дан работеше за Роналд. Но Роналд беше толкова сплашен от него, че авторитетът му беше чисто теоретичен.

Генералният мениджър събра книжата си и го погледна с тревожно изражение, което вбеси Дан.

— Извинявай, тренер.

— Аз се блъснах в теб, за бога.

— Е, да...

Дан бутна ръчния си багаж на Роналд.

— Кажи на някой да занесе това в къщата ми. Ще взема по-късен полет.

Роналд изглеждаше угрижен.

— Къде отиваш?

— Ето какво, Роналд. Отивам да ти свърша работата.

— С-съжалявам, тренер, но не разбирам какво имаш предвид.

— Имам предвид, че отивам да потърся новия ни собственик и после ще я запозная с някои факти за живота в голямата лоша НФЛ.

Роналд преглътна толкова тежко, че адамовата му ябълка подскочи.

— Ъ, тренер, това може и да не е много добра идея. Тя, изглежда, не иска да се занимава с отбора.

— Ами твърде лошо, значи — провлачи Дан, докато се отдалечаваше, — защото аз ще я занимаю много сериозно.

Пух се разсея с един далматинец, докато пресичаха Пето авеню точно над „Метрополитън“. Фийби го подръпна на каишката.

— Хайде, убиецо. Нямаме време за флиртове. Виктор ни чака.

— Късметлия е този Виктор — отвърна собственикът на далматинеца с усмивка, докато се приближаваше към Фийби и Пух от отсрещния тротоар.

Фийби го огледа през очилата си „Ани Съливан“ и видя, че беше безвредно юпи. Той огледа прилепналата й рокля с цвят на лайм и очите му бързо откриха пътя си към зигзагообразната дантела по отворената горна част. Ченето му увисна.

— Слушай, ти да не си Мадона?

— Тази седмица не.

Фийби отмина. Когато пресече улицата, свали слънчевите очила, за да не направи никой повече същата грешка. Исусе... Мадона, за бога. Време беше да започне да се облича наистина прилично. Но приятелката ѝ Симон, дизайнерката на роклята, щеше да е на партито, което Виктор организираше тази вечер, и Фийби искаше да я окуражи.

Двамата с Пух се отдалечиха от Пето авеню и тръгнаха по потихите улици на Ъпър Ейтис. На ушите ѝ се полюшваха огромни халки, на двете ѝ китки подрънкваха златни гривни, ниските ѝ сандали потропваха по тротоара, а мъжете се обръщаха след нея, когато ги подминеше. Извитите ѝ хълбоци се поклащаха в дръзка походка, която, изглежда, говореше на свой собствен език.

*Гореща ча-ча,
гореща ча-ча,
гореща, гореща
ча-ча-ча.*

Беше събота вечер и богатите нийоркчани, облечени за вечеря и театър, започваха да излизат от модните тухлени червеникавокафяви сгради, обточващи тесните улици. Тя наближи Медисън авеню и сивата гранитна постройка, която бе пренаела на добра цена от един приятел на Виктор.

Три дни по-рано, когато се върна в града от Монтаук, откри дузина телефонни съобщения. Повечето бяха от офиса на „Старс“ и тя ги игнорира. Нямаше обаждане от Моли, която да ѝ казва, че е променила решението си да отиде направо от лагера в пансиона. Фийби се намръщи, когато си припомни мъчителните им телефонни разговори всяка седмица. Без значение какво казваше, не можеше да пробие враждебността на сестра си.

— Добър вечер, госпожице Съмървил. Здравей, Пух.

— Здравсти, Тони. — Тя дари портиера с ослепителна усмивка, докато влизаха в сградата.

Той преглътна, после бързо се наведе, за да потупа Пух по главата.

— Въведох госта ви вътре, точно както ми казахте.

— Благодаря ти. Ти си истинско съкровище. — Тя прекоси фойето, токетата ѝ зачаткаха по пода от розов мрамор и натисна бутона на асансьора.

— Не мога да се начудя колко свестен човек може да е някой като него — каза портиерът зад гърба ѝ.

— Разбира се, че е свестен.

— Изпитвам неудобство заради думите, с които го наричах.

Фийби се наежи, докато влизаше след Пух в асансьора. Тя харесваше Тони, но това не беше нещо, което можеше да игнорира.

— Така и трябва. Само защото някой е гей, не означава, че не е човешко същество, което заслужава уважение като всеки друг.

Тони изглеждаше потресен.

— Той е гей?

Вратата се затръшна.

Тя потропваше с върха на сандала си по пода, докато асансьорът се качваше. Виктор все ѝ казваше, че не трябва да е такъв кръстоносец, но твърде много хора, на които държеше, бяха хомосексуални и тя не можеше да се преструва, че не вижда дискриминацията, с която се сблъскваха те.

Замисли се за Артуро и за всичко, което бе направил за нея. Годишите с него в Севиля бяха допринесли много, за да възстановят вярата ѝ в добрината на хората. Помнеше късото му дундесто тяло, изправено пред статива, мазката боя, проточена по плешивото му теме, когато разсеяно потъркваше ръката си там, докато я викаше:

— Фийби, querida^[1], ела да ми кажеш какво мислиш.

Артуро беше елегантен и грациозен човек, аристократ от старата школа, чието чувство за лично пространство се бунтуваше срещу идеята да позволи на света да узнае за хомосексуалността му. Въпреки че никога не обсъждаха това, тя знаеше, че го успокоява да я представя пред всички като своя любовница, и ѝ харесваше, че може да му се отплати по този малък начин за всичко, което ѝ беше дал.

Вратата на асансьора се отвори. Тя прекоси покрития с килим коридор и отключи вратата си, докато Пух се дърпаше на каишката си и лаеше възторжено. Тя се наведе, за да го откачи.

— Пригответи се, Виктор. Терминаторът се е развилнял.

Докато Пух се втурваше напред, тя прокара ръце през русата си коса, за да я разбухне. Не я беше изсушила след душа, за да я остави да се накъдри сама и така да оправдае естествения, обрулен от вятъра вид, който изискваше възхитително провокативната рокля на Симон.

Откъм хола избумтя непознат мъжки глас с отчетлив южняшки акцент:

— Долу, псе! Долу, мамка ти!

Тя ахна, после се впусна напред, а токчетата на сандалите ѝ се подхлъзнаха върху шахматния черно-бял мраморен под, докато завиваше. С развята коса се наклони, за да спре, когато видя Дан Кейлбоу, застанал в средата на хола ѝ. Разпозна го незабавно, макар че бе провела само кратък разговор с него на погребението на баща си. Той не беше от типа мъже, които човек забравя лесно, и през последните шест седмици лицето му бе изскачало неканено в паметта ѝ неведнъж.

Стоеше там цял-целеничък, рус, красив и с вид на роден размирник. Вместо памучна риза и панталони трябваше да носи намачкан бял костюм и да кара по някой мръсен южняшки път голям стар кадилак със закрепени бирени кенове на покрива. Или да стои на ливадата на някое предвоено имение с отметната глава и да вие към

луната, докато младата Елизабет Тейлър лежи в извито месингово легло и го чака да се прибере.

Почувства същото безпокойство, което бе изпитала и при първата им среща. Макар че той съвсем не изглеждаше като футболиста, който я беше изнасилил преди години, изпитваше дълбоко стаен страх от физически силни мъже. На погребението бе успяла да скрие безпокойството си зад флиртуване, защитна тактика, която бе развила до изкуство още преди години. Но на погребението не бяха сами.

Пух, който възприемаше отхвърлянето като лично предизвикателство, кръжеше около Дан с изплезен език, а помпонът на опашката ѝ тупаше в ритъма на „обичаймеобичаймеобичаймеобичайме“.

Той вдигна поглед от кучето към Фийби.

— Ако ме напикае, ще го одера.

Фийби се спусна да вземе любимеца си.

— Какво правиш тук? Как влезе?

Той огледа лицето вместо тялото ѝ, което незабавно го отличи от останалите мъже.

— Твоят портиер е голям фен на „Джайънтс“. Дяволски приятен човек. Със сигурност е харесал историите, които му разказах за срещите ми с Ел Ти.

Фийби нямаше никаква представа кой е Ел Ти, но си спомни за лекомислените инструкции, които бе дала на Тони, когато излезе с Пух. „Очаквам да ме потърси един джентълмен — беше му казала. — Ще го пуснеш, нали?“

Разговорът, който току-що бе провела с него, сега придоби изцяло нов смисъл.

— Кой е Ел Ти? — попита тя, докато се опитваше да успокои Пух. Кучето се бореше да се измъкне от ръцете ѝ.

Дан я погледна, сякаш току-що бе паднала от небето. Забоде пръстите си в джобовете на панталона и каза тихо:

— Госпожо, подобни въпроси ще ви вкарат в беля на срещата на собствениците на отбори.

— Не възнамерявам да ходя на срещи със собствениците на отбори — отвърна тя с толкова подсладен глас, че да снабди някоя сбирка на „Уейт Уочърс“^[2], — така че няма да е проблем.

— Така ли? — Младежката му усмивка беше в пълно противоречие със студенината в погледа му. — Е, тогава, госпожо, Лорънс Тейлър беше свещеникът на „Ню Йорк Джайънтс“. Джентълмен с наистина сладък нрав, който водеше молитвените ни сесии преди игрите.

Тя осъзнаваше, че не разбира нещо, но не възнамеряваше да го разпитва повече. Нахлуването му в апартамента ѝ я беше разтърсило и искаше да се отърве от него възможно най-бързо.

— Господин Кейлбоу, колкото и да обожавам неочакваната компания, която ми изкарва акъла, се опасявам, че точно сега нямам време за разговори.

— Няма да отнеме дълго.

Фийби разбра, че няма да го разубеди, преди да е казал каквото възнамерява, така че направи всичко по силите си, за да си придаде вид на заучено отегчение.

— Пет минути тогава, но първо трябва да се отърва от животното. — Тя отиде в кухнята, за да остави Пух. Пуделът изглеждаше жалък, когато затвори вратата под носа му.

Когато се върна при неканения посетител, той стоеше в средата на стаята и оглеждаше модното обзавеждане на собственика. На огромните дивани, тапицирани във въгленовосиво, се противопоставяха крехки, тънки метални столове. Лакираните стени и шистеният под подчертаваха студените резки линии. Нейните собствени по-удобни и значително по-евтини мебели бяха на склад — всичко, освен голямата картина, която висеше на единствената свободна стена в стаята.

„Замечтаната гола“ бе първата картина, на която бе позирала за Артуро и въпреки че беше доста ценна, никога не би се разделила с нея. Лежеше на простичко дървено легло във вилата на Артуро, русата ѝ коса бе разпиляна по възглавницата, очите ѝ сезираха в платното. Слънцето бе опъстрило голата ѝ кожа със светлината, която проблясваше през единствения прозорец, разположен високо на измазаната стена.

Не беше окачила картината в най-публичната стая на апартамента от суета, а защото тук можеше да се изложи най-добре заради естествената светлина от големите прозорци. Този портрет бе изпълнен по-реалистично от по-късните картини на Флорес и меките

извивки на фигурата и нежните светлосенки придаваха на Фийби усещане на умиротвореност. Коралов акцент подчертаваше наклона на гърдите ѝ, брилянтна лимонова мазка осветяваше склона на хълбока ѝ, деликатен лавандулов оттенък бе вплетен като копринена нишка в бледността на интимното ѝ окосмяване. Тя рядко мислеше за фигурата на картината като за себе си, по-скоро като за някой далечен човек, жена, чиято сексуалност не ѝ беше открадната.

Дан стоеше с гръб към нея и изучаваше неприкрито картината по начин, който ѝ напомняше точно чие тяло е изобразено на нея. Когато се обърна да я погледне, тя се подготви за мазна забележка.

— Наистина е хубава. — Той се извърна към един от клечестите столове. — Това нещо ще ме издържи ли?

— Ако се счупи, ще ти изпратя сметката.

Когато седна, Фийби видя, че най-накрая е разсеян от извивките, които прилепналата рокля на Симон подчертаваше толкова безсрамно, и въздъхна мислено от облекчение. Това поне беше позната територия.

Усмихна се, отпусна кръстосаните си ръце и го остави да я огледа добре. Преди години беше открила, че може да контролира връзките си с хетеросексуални мъже много по-добре, като се преструва на сексапилна сирена, вместо да се изчервява като момиче. Сексуалната агресивност ловко ѝ даваше преднина. Тя започваше да определя правилата на играта и когато изпратеше ухажора си по пътя му, той приемаше, че това се е случило, защото не е могъл да се съревновава с всички останали мъже в живота ѝ. Никой от тях не успя да открие, че с нея нещо не е наред.

Добави примес от Катлийн Търнър в дрезгавия си глас.

— Какво ви се върти в главата, господин Кейлбоу? Освен очевидното.

— Очевидното.

— Футбол, разбира се — отвърна тя невинно. — Не мога да си представя мъж като вас да мисли за нещо друго. Знам, че баща ми не мислеше.

— Е, може и да останете изненадана от това, което мисли мъж като мен.

Провлаченият му говор облиза тялото ѝ като гореща лятна нощ и задейства тревожен звънец. Тя незабавно приседна на ъгъла на малко лъскаво никелово шкафче, от което тясната ѝ рокля се вдигна още по-

нагоре. Като остави сандала да се полюшва на пръстите ѝ, излъга с дрезгавия си глас.

— Извинявайте, господин Кейлбоу, но вече имам повече бандажи, окачени на кревата, отколкото са ми необходими.

— Така ли?

Тя наклони глава и се взря в него през платиненорусия кичур коса, който падаше над края на окото ѝ, поза, която бе усъвършенствала преди години.

— Атлетите са тооолкова изтощителни. Прехвърлих се към мъже, които носят боксерки.

— Уолстрийт?

— Конгреса.

Той се разсмя.

— Карате ме да съжалявам, че съм оставил разюзданите дни зад себе си.

— Твърде лошо. Религията ли ви вразуми?

— Нищо чак толкова интересно. Треньорите трябва да са пример за подражание.

— Колко отегчително.

— Собствениците на отбори, също.

Тя се плъзна по ръба на шкафчето и се разположи внимателно така, че той да може да огледа вътрешните извивки на гърдите ѝ, които се подаваха под златните кръстосани дантели.

— О, боже. Защо ли усещам, че се задава лекция?

— Може би защото знаете, че я заслужавате.

Тя искаше да се увие в най-стария си дебел плюшен халат. Вместо това позволи на езика си да се плъзне по устните.

— Крещенето ме разстройва, затова моля ви, бъдете нежен.

Очите му потъмняха от отвращение.

— Бива си ви, мадам. Но май имам причини да крещя, предвид факта, че съсипвате футболния ми отбор.

— Вашият отбор? Божичко, господин Кейлбоу, мислех, че отборът е мой.

— Точно сега, агънце, изглежда, че не е на никого.

Той се изправи толкова рязко от стола, че я стресна, и тя отстъпи. Опита се да прикрие това, като се престори, че се е приготвила да сядат. Еластичната рокля се плъзна високо, докато потъваше в един от

диваните. Кръстоса замечтано краката си, демонстрирайки тънката златна гривна на глезена, но той не ѝ обърна внимание. Вместо това започна да крачи.

— Изглежда, нямате и най-малка представа колко много е загазил клубът. Баща ви е мъртъв, Карл Поуг напусна, а действащият генерален мениджър не става за нищо. Имате неподписали играчи, неплатени сметки, договор със стадиона, който трябва да се поднови. Фактически сте единственият останал човек, който, изглежда, не знае, че отборът се срива.

— Аз не знам нищо за футбола, господин Кейлбоу. Щастливи сте, че съм ви оставила на мира. — Тя се заигра с дантелата на гърдите си, но той не се хвана.

— Не можете просто да обърнете гръб на отбор от НФЛ!

— Не виждам защо не.

— Нека ви разкажа за един от най-чистите таланти, които имаме — едно момче, на име Боби Том Дентън. Бърт го избра като първа резерва от университета в Тексас преди три години и това му се изплати, защото Боби Том е на път да стане един от най-добрите.

— Защо ми казвате това?

— Защото, мис Съмървил, Боби Том е от Телароса, Тексас, и принудата да живее в щата Илинойс дори част от годината предизвиква идеята му за мъжественост. Баща ви разбираше това и уреди преподписването на договора му, преди хлапето да започне да мисли твърде сериозно да заживее целогодишно в Далас. Преговорите завършиха точно преди Бърт да почине. — Той зарови ръка в разрошената си руса коса. — В момента вие притежавате Боби Том Дентън заедно с един офанзивен играч, на име Дарнъл Пруит, и един свободен защитник, който не желае нищо друго, освен да кара противниковите играчи да изпускат топката. За жалост, никой от тях няма да изплати парите си, защото те не играят. И знаете ли защо не играят? Защото вие сте твърде заета с боксерките, за да подпишете проклетите им договори!

Изведнъж я заля вълна горещ гняв и тя се отблъсна от стола.

— Току-що получих заслепяващо прозрение, господин Кейлбоу. Току-що осъзнах, че Боби Том Дентън не е единственият човек, когото притежавам. Поправете ме, ако греша, но не е ли също така вярно, че аз съм ваш работодател?

— Вярно е, госпожо.

— Тогава сте уволнен.

Той я изгледа продължително, преди да кимне отсечено.

— Много добре.

И без да каже нищо повече, тръгна към изхода.

Гневът ѝ се изпари толкова бързо, колкото се бе разгорял, и на негово място се настани тревога. Какво беше направила? Дори глупак можеше да разбере, че човек, който не знае нищо за управлението на футболен отбор, не трябва да си позволява да уволнява главния треньор. Това беше точно онова импулсивно поведение, за което я предупреждаваше Виктор.

Тя чу твърдите му стъпки да кънтят по мраморния под и се втурна към коридора.

— Господин Кейлбоу, аз...

Той се обърна към нея и провлаченият му говор се процеди бавно като отрова.

— Петте минути изтекоха, госпожо.

— Но аз...

— Вие поставихте това ограничение.

Точно когато се протягаше към топката, в ключалката се завъртя ключ, вратата се отвори и от другата ѝ страна се показа Виктор. Носеше тясна черна копринена тениска, камуфлажен панталон с оранжеви кожени тиранти и моторджийски ботуши. Тъмната му коса се спускаше гладка и права над раменете, в ръцете си държеше хартиен плик. Беше красив и любим и тя не можеше да си спомни откога не се е радвала така да види някого.

Само за секунда той явно разбра всичко — ужасеното ѝ изражение и каменната решимост на Дан Кейлбоу. Обърна се с красива усмивка и към двамата.

— Купон! Донесох ти оризови кексчета и зелево кимчи, Фийби, както и чапче и пулгоги за себе си. Знам колко ще е лоша храната довечера, затова реших, че трябва да се подкрепим. Обичате ли корейска храна, тренер Кейлбоу?

— Не мисля, че някога съм ял. Сега, ако ме извините...

Проявявайки повече кураж от мнозина мъже, Виктор се изпречи на пътя на Дан.

— Моля ви. Наистина настоявам. В Ню Йорк има изключителен корейски ресторант, само на три преки от тук. — Той протегна ръка към него. — Виктор Шабо. Не мисля, че се запознахме на онова ужасно погребение, но аз съм голям почитател на американския футбол. Все още се уча обаче и бих се радвал на възможността да задам няколко въпроса на един истински експерт. Блицът например... Фийби, не може да нямаш бира! Когато американските мъже говорят за футбол, те пият бира. Време е за „Милър“, нали?

Виктор постепенно бе избутал Дан на няколко стъпки в апартамента, но сега треньорът застана здраво на място с очевидното намерение да не отстъпва повече.

— Благодаря за поканата, Виктор, но трябва да откажа. Госпожица Съмървил току-що ме уволни и не мисля, че съм добра компания.

Виктор се разсмя, докато прехвърляше пакета храна в ръцете на Фийби.

— Трябва да се научите кога да обръщате внимание на Фийби и кога не. Тя е онова, което американците наричат... — той се поколеба, търсейки подходящата фраза — прецакан.

— Виктор!

Той се наведе и я целуна леко по челото.

— Кажи на тренер Кейлбоу, че не си имала намерение да го уволняваш.

Тя го отблъсна с наранена гордост.

— Точно това имах предвид.

Виктор цъкна с език.

— А сега истината.

Искаше й се да го убие заради това. Вкопчена в останките от достойнството си, тя заговори внимателно.

— Имах намерение да го уволня, но вероятно не трябваше да го правя. Извинявам се за избухливостта си, господин Кейлбоу, въпреки че вие ме провокирахте. Смятайте се за възстановен.

Той се обърна и я изгледа. Фийби се опита да устои на погледа му, но пикантните аромати от корейската храна жилеха ноздрите й и караха очите й да сълзят, така че не се получи много впечатляващо.

— Тази работа вече не ме привлича толкова — отвърна той.

Виктор въздъхна.

— Виждам, че има още неща за обсъждане, и ще го направим по време на обяда. Мога да се справям само с един отчайващо упорит човек наведнъж, тренер Кейлбоу. Защо не обядвате с нас?

— Не мисля.

— Моля ви. За доброто на футбола. И за победното бъдеще на „Чикаго Старс“.

Дан си даде време да обмисли думите му, преди да кимне грубо.

— Добре.

Виктор засия като горд баща, разбухна косата на Фийби и я бутна към кухнята.

— Свърши малко женска работа. Ние, мъжете, сме гладни.

Фийби отвори уста за реплика, но после я стисна здраво. Виктор й беше приятел, освен това имаше усет за хората и трябваше да му се довери. Понесе се към кухнята, като за наказание за треньора разклати допълнително бедрата си, които той нямаше шанс да докосне.

Докато мъжете влизаха в синьо-бялата кухня след нея, Пух се разбесня, но тъй като кучето концентрира вниманието си върху Виктор вместо върху треньора, не се наложи Фийби да се притичва на помощ.

Десет минути по-късно тримата седяха на решетъчни метални столове около бистро масата, разположена в единия край на кухнята. Тя поднесе корейската храна в емайлирани порцеланови чинии, всяка от които изрисувана със стилизирани шарани в кралско синьо, в същия цвят, какъвто бяха и плетените подложки за сервиране. Само това, че бе оставила бирата без чаши, за да не съсипе мачо позите на Виктор, нарушаваше синьо-бялата гама.

— Пулгоги е корейското барбекю — обясни Виктор, след като бяха приключили неразбираемия си разговор за блица. Той набоде още една тънка ивица мариновано в сусам месо на вилицата си. — Фийби не го обича, но аз съм абсолютно пристрастен. Какво мислиш?

— Не смятам, че ще съсипе бизнеса на „Макдоналдс“, но не е зле.

Фийби следеше тайно Дан за издайнически признаци на хомофобия и бе разочарована, когато не откри такива, защото това не й даваше извинение да го изхвърли. Изучаваше лицето му. Със сигурност не изглеждаше толкова добре, колкото много от приятелите на Виктор. В основата на носа му имаше издутина, на брадичката му се виждаше тънък бял белег. И все пак щеше да излъже, ако отречеше,

че е невероятно привлекателен мъж. Може би щеше дори да е очарователен, ако се постаряеше, и на няколко пъти трябваше да се насилва да не се усмихне на нестандартното му чувство за хумор.

Виктор остави вилицата си и избърса устата си със салфетка.

— А сега, Дан, може би ще пожелаеш да споделиш с мен причините за спора си с моята Фийби. Уверявам те, че тя е най-милият човек.

— Сигурно си привикнал с нея. Като с корейската храна.

Виктор въздъхна.

— Дан, Дан. Това няма да помогне. Тя е доста чувствителна. Ако двамата ще работите заедно, трябва да постигнете някакво примирие.

Фийби отвори уста, за да каже на Виктор, че е безнадеждно, но усети ръката на приятеля си да стисва здраво бедрото ѝ.

— Проблемът е, че няма да работим заедно, тъй като Фийби не иска да поеме отговорност за своя футболен отбор.

Виктор потупа Фийби по ръката.

— Дан, истинско щастие е, че ви е оставила на мира. Тя не разбира нищо от спорт.

Въздухът бе толкова наситен с покровителственото отношение на мъжете, че тя едва дишаше, но запази спокойствие.

Дан избута Пух от десния си крак. Пуделът се прехвърли на левия.

— Не е нужно да разбира от спорт. Просто трябва да уволни настоящия генерален мениджър, да наеме някой с повече опит и да подписва договорите, които ѝ се дават. — Той описа накратко трудностите, с които се бореше „Старс“ след смъртта на Бърт.

Виктор, който имаше усет за бизнес и беше известен скъперник, се намръщи.

— Фийби, любима, опасявам се, че той има право.

— Знаеш условията в завещанието на баща ми. Той ми оставя „Старс“ само за да ми даде урок. Няма да играя неговата игра.

— Има някои игри, от които не можете да се откажете, без да нараните много хора, госпожице Съмървил.

— Няма да си изгубя съня заради банда възрастни мъже, ронещи сълзи в бирата си, че не са спечелили футболен мач.

— Тогава помислете за екипите, които ще загубят работата си. Продажбите на билети са доста надолу в сравнение с миналата година,

а това означава уволнения. Какво ще кажете за техните семейства, госпожице Съмървил. Ще будувате ли заради тях?

Накара я да се почувства като егоистичен червей. Беше толкова оплетена в собствените си чувства, че не си бе дала труд да помисли какъв ефект върху другите ще има решението ѝ да обърне гръб на „Старс“. Ако само можеше да намери начин да не изневерява на себе си, без да наранява никой друг. Изминаха няколко секунди, докато обмисляше възможностите си. Накрая въздъхна вяло.

— Добре, господин Кейлбоу. Абсолютно ме съкрушихте. Няма да се връщам в Чикаго, но можете да ми изпратите документите и ще ги подпиша.

— Опасявам се, че няма да стане така, мадам. В случай че сте забравили, вие ме уволнихте. Ако искате да се върна, ще трябва да се срещнем при моите условия.

— Какви условия? — Тя го огледа разтревожено.

Той се облегна в стола си като Биг Деди след седемсъставно меню, само дето Биг Деди беше дебел и грозен, а не атлет с твърди мускули, могъщ гръден кош и фатална усмивка.

— Ето как ще стане. Искам ви в бизнес офиса на „Старс“ до вторник на обед, за да подпишете трите договора. После ще седнем със Стив Ковак, вашия спортен директор, и ще обсъдим квалифицираните кандидати за поста на генерален мениджър. Ще наемете един от тях до края на седмицата и оттам нататък отборът вече няма да е ваша отговорност. Ще идвате на работа като всички други и ще подписвате документите, които той ви дава.

Само предупреждението в очите на Виктор ѝ попречи да изсипе остатъка от пулгогите в скута на футболния треньор. Можеше да усети как мрежата на баща ѝ се затяга около нея и си помисли за седмиците, прекарани в Монтаук в разходки по плажа и опити да възстанови спокойствието в живота си. Но как щеше да бъде в мир със себе си, ако заради упоритата ѝ гордост пострадаха невинни хора?

Помисли си за стоте хиляди долара. В светлината на това, което ѝ бе казал Дан Кейлбоу, те вече не изглеждаха мръсни пари. Всичко, което трябваше да направи, за да ги спечели, бе да изтърпи следващите три или четири месеца. След като времето изтечеше, съвестта ѝ щеше да е чиста и щеше да има пари да отвори собствена галерия.

С чувство за неизбежност тя му отправи голяма фалшива усмивка.

— Убедихте ме, господин Кейлбоу. Но ви предупреждавам, че няма да ходя на никакви мачове.

— Това вероятно е за добро.

Виктор протегна ръце и се усмихна одобрително на двамата.

— Ето. Виждате ли колко е лесен животът, когато упоритите хора са склонни към компромиси?

Преди Фийби да успее да отговори, телефонът иззвъня. Макар че можеше да отговори и от кухнята, тя се възползва от възможността да избяга и се извини. Пух изприпка след нея, докато излизаше.

Вратата се затвори след Фийби и двамата мъже се спогледаха за един дълъг момент. Виктор заговори първи.

— Тренер, трябва да ми обещаеш, че няма да я нараняваш.

— Обещавам.

— Отговори малко бързо за вкуса ми. Не ти вярвам напълно.

— Аз държа на думата си и ти обещавам, че няма да ѝ причиня болка. — Дан изпъна ръце. — Когато я убия, ще го направя бързо, така че да не усети нищо.

Виктор въздъхна.

— Точно от това се страхувах.

[1] Querida — скъпа (исп.). — Бел.прев. ↑

[2] Weigh Watchers — американска компания за продукти и услуги за отслабване. — Бел.прев. ↑

6

— Пристигнахме, госпожице Съмървил.

Буик Парк авеню се разклоняваше от магистралата в двулентов страничен път, маркиран със синьо-бял дървен знак, на който пишеше „Старс Драйв“. Анет Майлс, която взе Фийби от „Охеър“, беше секретарка на Бърт от няколко години. Беше в края на четирийсетте си години, с наднормено тегло и къса посивяваща коса. Макар и любезна, не беше особено общителна и разговорът между двете беше кратък.

Фийби беше уморена, защото бе станала призори, за да хване ранния полет, и беше напрегната от предстоящата среща. В опит да се отпусне, се загледа през прозореца към покрития с гори пейзаж. От двете страни на пътя се простираха насаждения от дъбове, орехи, кленове и борове и през една пролука в дърветата отдясно успя да зърне телена ограда.

— Какво има там?

— Стандартно тренировъчно затревено игрище, около седемдесет ярда. Дърветата прикриват района от дръвниците. — Тя премина едно разклонение с квадратен синьо-бял знак, който указваше входа. — Баща ви купи този парцел от Католическата църква през 1980 година. Някога тук е имало манастир. Комплексът не е модерен — не е като съоръженията на „Каубойс“ или „Форти Найнърс“ — но е функционален, а и „Мидуест Спортс Доум“ не е далече. Построяването на стадиона предизвика много противоречия, но и привлече огромни суми към Дюпаж Каунти.

Пътят свиваше надясно и над една лека падина към архитектурно невпечатляваща двуетажна L-образна сграда, изработена от сиво стъкло и стомана. Най-приятната ѝ характеристика беше начинът, по който стъклото отразяваше околните дървета и смекчаваше утилитарния ѝ изглед.

Анет посочи към павирания паркинг за ограничено ползване.

— Докарах колата на баща ви от къщата, както ме помолихте. Паркирана е до страничния вход. Обикновено използваме него, но

днес ще ви въведа през фоайето.

Тя отби към зоната за посетители, най-близка до главния вход, и изключи двигателя. Фийби излезе. Докато приближаваше сградата, откри, че ѝ се иска да е взела и Пух като един вид опора, вместо да я оставя с Виктор. Зърна отражението си в двойната стъклена врата. Перленосивият костюм с панталон беше най-близкото до бизнес облекло, което имаше. Носеше индигова копринена блуза без ръкави под сакото и подходящо подбрани в същия цвят сандали, затегнати със златни каишки. Косата ѝ, оформена в гладки руси сърпове, откриваше лицето. Единствената фриволност, която си бе позволила, беше лилаво-бялата игла с дървена панда на ревера. И очилата с кристали.

Анет ѝ отвори една от двойните врати. На всяко крило се виждаше логото на отбора, съставено от три припокриващи се златни звезди в небесносин кръг. Фийби вдигна очилата на главата си и влезе в света на своя баща.

В полукръглото фоайе, покрито с небесносин килим, имаше златни винилови столове и извита бяла рецепция със сини и златни ивици. В единия край имаше шкаф с трофеи, заедно с цитати, плакати и всички отборни лога на НФЛ, окачени в рамка.

Анет ѝ посочи стол.

— Бихте ли изчакали тук само за момент?

— Разбира се.

Фийби свали очилата си и ги прибра в чантата. Не беше изминала и минута, когато по коридора към нея забързано се приближи някакъв мъж.

— Госпожице Съмървил. Добре дошли.

Тя се вторачи в него.

Беше очарователен, нисък, книжен Том Круз с приятелско почтително изражение, което значително успокои нервния ѝ стомах. Макар че вероятно беше на нейната възраст, изглеждаше толкова момчешки, че ѝ заприлича на тийнейджър. Тя раздруса ръката, която ѝ беше протегнал, и се взря в чифт великолепни сини очи, разположени на нивото на нейните.

— Сигурен съм, че сте уморена от полета. — Той имаше най-гъстите мигли, които бе виждала у мъж. — Съжалявам, че не сте имали възможност да починете, преди да се гмурнете във всичко това.

Гласът му беше тих, а маниерите — толкова съчувствени, че тя почувства първи пристъп на надежда, откакто Дан Кейлбоу я беше изнудил. Може би този свят не беше чак толкова лош.

— Добре съм — увери го тя.

— Сигурна ли сте? Знам, че много хора чакат да се срещнат с вас, но ще направя всичко възможно да ги отклоня, ако желаете.

Тя искаше да му върже панделка и да го постави под коледната елха. Вътрешният ѝ радар не прещаше нито един от обичайните сигнали да го съблазни, нещо, което обикновено се случваше в присъствието на привлекателни мъже. Ниският му ръст и приятелските му обноски не ѝ позволяваха да се почувства застрашена.

Тя сниши глас, за да я чува само той.

— Защо просто не стоите до мен? Имам чувството, че ще ми е нужно приятелско присъствие.

— За мен ще е радост. — Те си размениха усмивки и тя изпита успокоително усещане за свързаност с него, сякаш се познаваха от години.

Поведе я през една арка към офисите, украсени с възпоминателни топки, знаменца и отборни купи, натъпкани с химикалки. Докато преминаваха оттам, я представи на неколцина мъже, повечето от които носеха сини поло тениски с логото на „Старс“ и всеки от които си имаше титла: директор, мениджър, асистент.

За разлика от своите по-ежедневно облечени колеги, нейният нов съюзник носеше антрацитен костюм на ситно райе, колосана бяла риза с френски ръкавели, бургундскочервена вратовръзка и заострени обувки от блестящ кордован.

— Не ми казахте името си.

— Божичко. — Той се плесна по челото с длан и се ухили, при което на лицето му се появиха очарователни трапчинки. — Толкова се притеснявах за срещата ни, че забравих. Аз съм Рон Макдермит, госпожице Съмървил.

— Моля те, Рон, наричай ме Фийби.

— За мен е чест.

Преминаха през оживен участък с бюра, отделени с прегради, после завиха по коридора в дългото задно крило на сградата. То беше също толкова прозаично украсено, както и фойето: син килим, бели

стени, покрити с фотографии и плакати на отбора в прости хромирани рамки.

Рон погледна часовника си и се намръщи.

— Имаме среща в кабинета на Стив Ковак сега. Той е директор на играчите и иска да подпишете договорите при първа възможност.

— Според тренер Кейлбоу тези договори са въпрос на живот и смърт.

— Така е, Фийби. Поне за „Старс“. — Той спря пред една врата, върху която имаше малка месингова табелка, обявяваща, че това е кабинетът на директора. — През последния сезон този отбор записа един от най-лошите резултати в лигата. Феновете ни изоставиха и играем на полупразен стадион. Ако изгубим Боби Том Дентън, ще има още повече празни седалки.

— Казваш ми, че е по-добре да подпиша, или не?

— О, не. Ти си собственикът. Мога да те посъветвам, но това е твоят отбор и ти вземаш крайното решение.

Той говореше толкова откровенно, че ѝ се прииска да го прегърне и да го целуне шумно по сладката малка уста. Вместо това влезе през вратата, която ѝ отвори.

Стив Ковак беше кален ветеран от десетилетия на терена. Беше облечен само в риза, имаше оредяваща кестенява коса, квадратна челюст и червендалест тен. Фийби го сметна за напълно ужасяващ и докато се запознаваха, ѝ се дощя да не си е облякла панталон.

Тъй като не можеше да демонстрира краката си, тя остави сакото да се отвори, докато седнаше срещу него на бюрото.

— Разбрах, че трябва да подпиша някакви договори.

— Правилно. — Той отклони очи от гърдите ѝ и побутна купчинка листове към нея. Тя извади очила за четене с рамки на леопардови шарки от чантата си и ги сложи.

Вратата зад нея се отвори и Фийби се стегна. Нямахше нужда да се обръща, за да разбере кой е дошъл. Нещо във въздуха ѝ го подсказа. Може би беше лекият цитрусов аромат, който бе доловила, докато беше в апартамента ѝ, а може би беше просто турбуленцията от прекомерно мачовското му излъчване. Идеята, че все още си спомня миризмата му, я изплаши и тя остави сакото да се отвори още малко.

— Наистина се радвам, че успяхте, госпожице Съмървил. — Алабамският му акцент бе подчертан от отчетлив саркастичен нюанс.

Тя никога не бе смятала южняшкия акцент за особено привлекателен, но бе принудена да признае, че в удължените гласни има нещо определено съблазнително.

Задържа очите си върху договора, който четеше.

— Бъдете добър, господин Кейлбоу, или ще насъскам Пух срещу вас. — Преди да успее да ѝ отговори, главата ѝ се вдигна от договора на Боби Том Дентън. — Осем милиона долара? Давате на този мъж осем милиона долара, за да хваща топки! Мислех, че този отбор е в трудно финансово положение?

Дан се облегна на стената от лявата ѝ страна, скръсти ръце и зарови пръсти под мишниците на синьото си поло, което бе облякъл над чифт сиви панталони.

— Добрите уайд рисийвъри не са евтини. Забележете, че сумата е за четири години.

Тя все още се опитваше да възстанови нормалното си дишане.

— Това е неприлично голяма сума.

— Той си заслужава всяко пени — възрази Стив Ковак. — Баща ви одобри този договор, между другото.

— Преди или след като почина?

Дан се усмихна. Фийби инстинктивно погледна към единствения мъж в стаята, на когото вярваше, да потвърди, че баща ѝ наистина е знаел за този възмутителен договор. Рон кимна.

Столът на Ковак изскърца, когато той се обърна към Дан, на практика изключвайки я от обсъждането.

— Знаеш ли, че „Колтс“ плащаше на Джони Юнитас само десет хиляди долара на година? И то след като той им спечели два шампионата.

Тези мъже определено бяха луди и тя реши, че трябва да бъде гласът на разума.

— Тогава защо не се отървете от Боби Том Дентън и не наемете този Юнитас? Можете да утроите предложението на „Колтс“ и пак ще сте напред с няколко милиона.

Дан Кейлбоу се разсмя. Наклони глава с все така скръстени ръце и започна да се тресе. Стив Ковак я зяпна с изражение, в което се примесваха шок и ужас.

Очите ѝ се стрелнаха към Рон, който се усмихваше леко.

— Къде сгреших?

Той се наведе напред, потупа ръката ѝ и прошепна:

— Джони Юнитас вече се е оттеглил. Той е на, въъ, около шейсет. И беше куотърбек.

— О.

— Но ако все още играеше и беше, въъ, по-млад, щеше да е отлично предложение.

— Благодаря — отвърна тя с достойнство.

С все още наклонена глава Дан избърса очи с палците си.

— Джони Юнитас. Ииисусе...

Вече напълно раздразнена, тя извъртя краката си към него, докато си махаше очилата и ги забождаше в неподписания договор.

— Толкова пари ли изкарваше, когато се състезаваше?

Той я изгледа с все още влажни очи.

— Куотърбековете изкарват малко повече от това, след като са прекарвали известно време на терена.

— Повече от осем милиона?

— Аха.

Тя запрати договорите на масата.

— Добре. Ами тогава защо ти не подпишеш това!

Фийби се изправи на крака и излезе.

Беше стигнала едва до средата на коридора, преди да осъзнае, че няма къде да иде. Вляво имаше един празен офис. Влезе вътре и затвори вратата, щеше ѝ се да бе успяла да се овладее. За пореден път остави езика ѝ да командва мозъка.

Втъкна очилата в джоба на сакото си и тръгна към големите френски прозорци, които се простираха зад бюрото и гледаха към две празни тренировъчни игрища. Какво знаеше тя за уайд рисийвърите и за осеммилионните договори? Можеше да си говори с любители на изкуството на четири различни езика, но точно сега това не ѝ вършеше никаква работа.

Вратата зад нея се отвори.

— Добре ли си? — попита тихо Рон.

— Добре съм.

Видя загриженост в погледа му, когато се обърна.

— Трябва да ги разбираш. Както и футбола.

— Мразя тази игра. Не искам да разбирам.

— Опасявам се, че ще се наложи, ако искаш да си част от това.
— Той ѝ се усмихна тъжно. — Те не вземат заложници. Професионалният футбол е най-затвореният мъжки клуб в света.

— Какво имаш предвид?

— Затворен е за външни лица. Има тайни пароли и сложни ритуали, които само те разбират. Няма писани правила и ако ги питаш какви са, значи не си от тях. Това е затворено общество. Жените не се допускат. И никой мъж, който не е достоен.

Тя се отдалечи от прозореца и тръгна към едно от чекмеджетата, като го огледа любопитно.

— За себе си ли говориш?

Той се разсмя притеснено.

— Това е болезнено очевидно, нали? Аз съм на трийсет и четири. Казвам на всички, че съм метър и осемдесет, но всъщност съм около метър и седемдесет. И все още се опитвам да вляза в отбора. Така е през целия ми живот.

— Защо това е още важно за теб?

— Просто е важно. Когато бях дете, не можех да мисля за нищо друго. Четях за футбола, сънувах футбол, ходех на всеки мач, на който можех — на детските площадки, в гимназиите, на професионалистите, нямаше значение. Обожавах моделите в играта — ритъма и липсата на морална двусмисленост. Обичах дори насилието, защото по някакъв начин изглеждаше безопасно — без ядрени гъби, без купчини мъртви тела след края на всичко. Правех всичко друго, освен да играя. Бях твърде дребен, твърде трмав. Може би просто го исках твърде силно, но никога не можах да се докопам до топката.

Той пъкна ръка в джоба на панталона си.

— В горния курс в гимназията бях национален стипендиант, приеха ме в „Йейл“. Но бих се отказал от всичко това незабавно, ако можех да съм в отбора. Ако само веднъж можех да пренеса топката до ендзоната.

Фийби разбираше копнежа му, макар да не проумяваше страстта му към футбола. Как можеше този сладък, нежен мъж да има толкова нездрава obsesия?

Кимна с глава към книгата, които носеше.

— Искаш да ги подпиша, нали?

Той се приближи с блеснали от вълнение очи.

— Мога само да те съветвам, но мисля, че този отбор има вълнуващо бъдеще. Дан е своенравен и изискващ. Понякога е твърде суров с играчите, но е страхотен треньор, и разполагаме с много млади таланти. Знам, че тези договори са цяло състояние, но във футбола шампионатите правят пари. Мисля, че това е добра дългосрочна инвестиция.

Тя грабна договорите от него и бързо надраска името си на местата, които ѝ беше отбелязал. Когато приключи, почувства замайване при осъзнаването, че току-що е дала милиони долари. Но в крайна сметка това щеше да е проблем на Рийд, така че защо да се тревожи?

Вратата се отвори и в кабинета влезе Дан. Видя химикалката в ръката ѝ, докато връщаше договорите на Рон, който му кимна леко и утвърдително.

Дан очевидно се отпусна.

— Ще ги върнеш ли на Стив, Роналд?

Рон кимна и излезе от стаята, преди тя да го спре. След като вратата се затръшна и останаха сами, кабинетът вече ѝ изглеждаше значително по-малък. С Рон се чувстваше в безопасност, но сега във въздуха пращеше нещо опасно.

Когато Дан отиде зад бюрото и седна, тя осъзна, че това е неговият офис. За разлика от останалите части на сградата тази стая нямаше ласкателна стена с препоръки и фотографии. Срещу износения диван имаше практични стоманени шкафове и чекмеджета, подредени край стената. Бюрото и шкафът зад него бяха отрупани с вещи, но не и в безпорядък. В далечния ъгъл на стаята имаше телевизор с видеоуредба. Тя отклони очи от грозната дупка в изолацията на стената, която изглеждаше да е направена с юмрук.

Фийби очакваше от него да започне да вади празни бирени кутийки от чекмеджетата и да ги троши с юмруци, но той кимна към един от сините хромирани столове. Вместо това тя се настани на дивана, защото се намираше по-далече.

Столът изскърца, когато той се облегна.

— Вече обядвах, така че не е нужно да се плашиш. Няма да те изям.

Тя вирна брадичка и го дари с полуусмивка.

— Това е твърде лошо, тренер. Надявах се да си гладен.

Той се усмихна.

— Радвам се, че те срещам на трийсет и седем, а не на седемнайсет.

— И защо?

— Защото сега съм много по-умен, отколкото бях тогава, и защото си точно от онзи тип жени, за които ме предупреждаваше майка ми.

— Умна майка.

— Цял живот ли си била мъжемелачка, или си започнала едва напоследък?

— Забърсах първия си едва на осем. Пале, на име Кени.

— На осем години. — Той подсвирна одобрително. — Дори не искам да си представям какво е ставало с мъжката популация, когато си била на седемнайсет.

— Не беше красива гледка. — Игричките с този мъж бяха изнервящи и тя потърси начин да смени темата. Спомняйки си празното тренировъчно игрище, кимна към прозореца. — Защо играчите не се упражняват? Мислех, че търпите поражения.

— Днес е вторник. Това е единственият свободен ден на момчетата. Много от тях го използват за обществени прояви, като да говорят на неофициални обеда, неща от този сорт. Треньорите също го правят. Миналия вторник например прекарах следобеда си да правя запис за „Юнайтед Уей“ в общинските ясли.

— Ясно.

Закачката беше изчезнала и той беше напълно делови, докато ѝ побутна пликовете от кафява хартия през масата.

— Това са биографиите на тримата мъже, които аз и Стив Ковак смятаме за най-квалифицирани да вършат работата на генералния мениджър, заедно с коментарите ни. Защо не ги погледнеш довечера? Можеш да оставиш на нас да вземем крайното решение или да го обсъдиш с Рийд.

— Докато съм собственик, тренер, аз ще вземам решенията.

— Добре. Но трябва да го направиш бързо.

Тя взе плика.

— Ами настоящият генерален мениджър? Уволнен ли е вече?

— Още не.

Когато не добави нищо друго, стомахът ѝ се сви. Не можеше да си представи по-лошо нещо от това, да уволнява някого, дори човек, когото не познава.

— Няма да го уволнявам аз! Обичам мъжете си живи и здрави!

— Обикновено това е работа на собственика, но предположих, че може да се чувстваш така, затова помолих Стив да се погрижи вместо теб.

Фийби въздъхна облекчено.

Дан настоя да я разведе из комплекса и обиколката им из двуетажната L-образна сграда им отне почти час. Фийби бе изненадана от броя на класните стаи, които видя, и го отбеляза пред Дан.

— Срещите и гледането на записи отнемат по-голямата част от дните за тренировки — обясни той. — Играчите трябва да усвоят плана на играта. Получават критики и изслушват разузнавателни доклади. Футболът не е само пот.

— Разчитам на думата ти за това.

Заседателната зала за тренъорите имаше дъска в единия край, която бе надраскана с думи като „Кинг“, „Джокър“, „Джейхок“ и някакви диаграми. Тренировъчната стая миришеше на гума и имаше гигантски кантар, а в мъничката видео лаборатория бяха натъпкани рафтове от пода до тавана, отрупани със скъпа техника.

— Защо ви е цялото това снимачно оборудване?

— Голяма част от тренирането включва гледане на филми. Имаме собствен операторски екип и те заснемат всяка игра от три различни ъгъла. В НФЛ всеки отбор трябва да прати записи от последните си три мача на следващия си съперник една седмица преди срещата.

Тя погледна през прозорците в тренировъчната зала, единствената наистина подредена зона, която видя при обиколката си. Стените бяха разчертани от шкафове. Вътре имаше тапицирани скамейки, няколко стоманени хладилника, машина за напитки „Гаторейд“, червен пластмасов варел с обозначение „Биологични отпадъци“ и маса, върху която имаше видеокасети във високи контейнери.

Тя посочи към тях.

— Защо са толкова много?

— Играчите трябва да бъдат заснемани преди всяка тренировка, обикновено два пъти на ден. Използваме доста.

— Това сигурно отнема много време.

— Имаме петима асистенти за тренировките и трима по време на сезона.

Продължиха нататък. Тя забеляза, че малкото жени, които срещнаха, видимо се оживяваха, щом забележеха Дан, докато мъжете го поздравяваха с различна степен на уважение. Спомни си какво ѝ бе казал Рон за клуба и осъзна, че Дан е неговият президент.

В съблекалнята за ветераните отворените шкафчета бяха затрупани с обувки, чорапи, тениски и подплънки. Някои от играчите бяха закачили семейни снимки на вратичките. В единия край имаше машина за безалкохолни, както и няколко телефона и дървена картотека с писма от фенове.

След като му обеща, че ще му съобщи решението си до десет на следващата сутрин, Дан я остави във фойето. Фийби беше толкова облекчена, че се е измъкнала от него без повече големи щети, че вече изваждаше ключовете, които Анет Майлс ѝ беше дала за кадилака на Бърт, от чантата си, когато си припомни, че не е благодарила на Рон за помощта. Също така искаше да го помоли за съвет относно избора на нов генерален мениджър.

Докато се отправяше към крилото, където се помещаваше мениджмънтът на „Старс“, край нея мина набит мъж със снимачна техника.

— Извинете, къде мога да намеря офиса на Рон?

— Рон? — Мъжът изглеждаше озадачен.

— Рон Макдермит.

— А, имате предвид Роналд. Последната врата в дъното.

Тя тръгна по коридора, но когато стигна до края, реши, че не е разбрала указанията, защото на тази врата имаше месингова табелка с надпис „Генерален мениджър“. Озадачена, тя се взря в нея.

И тогава сърцето ѝ изтуптя глухо. Тя влетя в малкото преддверие, където беше бюрото на секретарката и имаше няколко стола. Телефонът звънеше и всичките му бутони светеха, но нямаше никого. За няколко лудешки секунди изпита надежда, че Рон е асистент, но тази надежда умря, когато застана пред вратата във вътрешния кабинет.

Рон седеше зад бюрото, столът му бе с гръб към нея, гледаше към прозорците отзад. Беше по риза, с лакти на облегалките.

Тя пристъпи предпазливо.

— Рон?

Той се обърна.

— Здравей, Фийби.

Сърцето ѝ почти се разби, когато ѝ се усмихна печално. Въпреки примирението му тя си позволи да се надява.

— Говори ли вече... говори ли със Стив Ковак?

— Искаш да знаеш дали вече ме е уволнил? Да, направи го.

Тя го изгледа поразена.

— Аз не разбрах, че ти си главният мениджър. Защо не ми каза?

— Мислех, че знаеш.

— Ако знаех, нямаше да позволя това да се случи. — Още докато изричаше думите, си спомни за уговорката си с Дан. Част от нея включваше обещанието ѝ да уволни действащия генерален мениджър.

— Всичко е наред. Наистина. Беше неизбежно.

— Но, Рон...

— Получих длъжността асистент на генералния мениджър, защото баща ми и Бърт бяха добри приятели. Баща ти не беше впечатлен от мен и щеше да ме уволни след шест месеца, ако Карл Поуг не ме беше подкрепил.

Тя се хвърли в един стол.

— Поне някой е застанал зад теб.

— Обичах работата с Карл. Допълвахме се идеално, което беше причината Карл да не иска Бърт да ме уволнява.

— Какво имаш предвид?

— Карл има добри футболни инстинкти и е силен лидер, но не е много интелигентен. Аз притежавам качествата, които му липсват — организационни способности, усет към бизнеса — но съм пълен провал като лидер. Двамата се сработихме така, че аз да поема планирането и стратегията, а той да ги прокарва.

— Да не би да ми казваш, че ти си този, който ръководи отбора?

— О, не. Карл беше начело.

— Осъществявайки твоите идеи.

— Точно така.

Тя потри челото си.

— Това е ужасно.

— Ако това е някаква утеха, уволнението ми е правилно решение. За да е ефективен генералният мениджър на един професионален отбор, хората, които работят за него — от офиса чак до треньорите — трябва поне малко да се страхуват от него. Мъжете дори не ме уважават, какво остава да се страхуват. Имам мозък за работата, но изглежда, личността ми не е подходяща. Или може би ми липсва кураж.

— Но на мен не ми липсва. — Тя се изпъчи в стола си, изненадана, колкото и Рон, че е произнесла думите, които си помисли.

— Моля?

Умът ѝ препускаше. Бърт искаше от нея да е предпазител. Очакваше от нея да прекарва дните си в стария му офис и да подписва послушно документите, които ѝ носят, да прави каквото ѝ казват. Едва ли му беше хрумвало, че тя може и да се опита да научи нещо от работата.

Беше се заклела, че няма да участва в играта на баща си, и сега видя начин да изпълни условията на завещанието му и да запази самоуважението си.

— Аз имам кураж — повтори тя. — Но нямам знание.

— Какво точно искаш да кажеш?

— До момента единственото, което знам за американския футбол, е колко много го мразя. Ако баща ми беше очаквал, че Карл Поуг ще напусне, никога нямаше да ми позволи да доближа „Старс“ дори за няколко месеца. Бях принудена да се съглася първо от Бърт, а после от Дан Кейлбоу, но това не означава, че ще правя всичко по техния начин.

— Все още не разбирам...

— Трябва да науча някои неща за това, как се ръководи футболен отбор. Дори ако ще съм собственик само за няколко месеца, искам да вземам самостоятелни решения. Но не мога да направя това, без да разполагам с доверен човек. — Тя посочи към документите, които все още държеше. — Не знам нищо за тези мъже.

— Кандидатите за длъжността на генерален мениджър?

Фийби кимна.

— Сигурен съм, че можеш да вярваш на Дан и на Стив, че ще изберат най-подходящия.

— Откъде знаеш?

— Вероятно братовчед ти Рийд може да те посъветва...

— Не! — Тя се насили да говори спокойно. — Рийд и аз не се разбираме. Няма да ида при него при никакви обстоятелства. Трябваш ми ти.

— Не мога да ти опиша колко много означава доверието ти за мен.

Тя се стовари в стола си.

— За жалост, обещах на Дан да се отърва от теб.

— Молбата му не е била неразумна. Не си върших добре работата.

— Това е само защото не разбира на какво си способен. Той не те познава, както те познавам аз.

— С Дан работим от няколко години — изтъкна внимателно Рон.
— С теб се срещнахме преди два часа.

Тя нямаше търпение да оборва подобна логика.

— Времето не е от значение. Имам усет за хората.

— Дан Кейлбоу не е от мъжете, които би искала да подхлъзнеш, а точно сега той ти е необходим много повече от мен. Да печели футболни мачове, е единственото нещо, което има значение в неговия живот. Знаех това, когато убедих Карл да го наеме от „Беърс“.

— Ти си бил човекът, който го е наел?

Тя вече познаваше Рон достатъчно добре, за да предвиди отговора му.

— О, не. Бърт и Карл взеха решението.

На базата на неговите усилия.

— Трябва ми време да помисля.

— Не смятам, че има много за мислене. Обещала си на Дан, нали?

— Да, но...

— Тогава това е всичко.

Рон беше прав за едно, помисли си тя мрачно. Идеята да подхлъзне Дан Кейлбоу не й харесваше.

Влажният нощен бриз развя завесите и разроши тъмнокестенявата коса на Моли, която седеше в люлеещ се стол до прозореца в спалнята и четеше „Ребека“ на Дафни дю Морие. Макар да знаеше, че плюе в лицето на литературната критика, тя смяташе, че Дафни дю Морие е много по-добра писателка от Фьодор Достоевски.

Харесваше и Даниел Стийл повече от Достоевски, главно защото героините в романите ѝ преминаваха през ужасяващи преживявания, които даваха на Моли кураж. Тя знаеше, че в истинския живот Даниел Стийл има много деца, и когато се разболя от грип в лагера, получи великолепни видения от треската, в които тя ѝ беше майка. Дори когато беше будна, си представяше Даниел да седи на леглото ѝ и да гали косата ѝ, докато четеше някоя от книгите ѝ. Знаеше, че е бебешко да мисли подобни неща, но не можеше да се сдържи.

Протегна се за кърпичка и си издуха носа. Грипът беше отминал, но ѝ остави лека дихателна инфекция. В резултат на това директорката в „Крейтън“ не ѝ разреши привилегията да отиде по-рано. Уведомиха Фийби и Моли бе принудена да се върне у дома само няколко дни след завръщането на сестра ѝ от Чикаго. Не че смяташе тази ужасна къща за дом.

Щеше ѝ се Фийби да я остави на мира. Тя продължаваше да ѝ предлага да си вземат филми под наем или да играят на игри заедно, но Моли знаеше, че го прави само по задължение. Мразеше Фийби не само заради начина, по който се обличаше, но и защото баща ѝ я беше обичал. Тя самата знаеше, че не беше обичана от баща си. Той ѝ бе казвал многократно, че от нея „го побиват тръпки“.

— Сестра ти поне имаше куража да ми се опъне! А ти изглеждаш така, сякаш ще припаднеш всеки път когато говоря с теб.

Казваше ѝ същото винаги когато се върнеше у дома. Критиковаше тихия ѝ говор, начина, по който изглежда, всичко, и тя знаеше, че той тайно я сравнява с красивата ѝ уверена по-голяма

сестра. През годините омразата ѝ към Фийби беше изградила твърда черупка около сърцето ѝ.

Далечният кух звук на часовника на дядо ѝ отбеляза девет часа и накара голямата къща да изглежда още по-празна, а нея — да се чувства още по-дребна и самотна. Отиде до леглото и клекна, за да извади предметите, които криеше там. Отпусна се на пети и притисна до гърдите си раздърпаната плюшена кафява маймуна с едно липсващо око.

Положи буза върху плешивото петно между ушите на маймуната и прошепна:

— Страх ме е, Мистър Браун. Какво ще се случи с нас?

— Моли?

При звука от гласа на сестра си Моли зарови Мистър Браун отново под леглото, грабна „Братя Карамазови“, набута „Ребека“ под възглавницата си и отново седна на стола.

— Моли, там ли си?

Обърна страницата.

Вратата се отвори и Фийби влезе в стаята.

— Не ме ли чу?

Моли внимателно прикри завистта си, когато погледна джинсите в цвят пепел от рози и плетения пуловер в същия нюанс, с които бе облечена сестра ѝ. Пуловерът имаше дълбоко V-образно деколте с фестониран ръб, който се извиваше около гърдите на Фийби. Моли искаше да постави Достоевски върху своите гърди, за да скрие липсващата им форма. Не беше честно. Фийби беше стара и вече нямаше нужда да е красива. Нямаше нужда от русата коса и дръпнатите очи. Защо не можеше Моли да е красивата, вместо да е кльощава грозна пръчка с права кафява коса?

— Четях.

— Забелязвам.

— Страхувам се, че не съм в настроение за разговори, Фийби.

— Няма да ти отнема много време. Скоро започва училището и има няколко неща, които трябва да обсъдим.

Пуделът на Фийби дотича през вратата и се спусна към Моли, която се отдръпна и се загледа в сестра си.

— Откъде се взе това куче?

— Изглежда, че ще се установя тук за известно време, така че накарах Виктор да я качи на самолета.

Моли отмести краката си по-далече от пудела, който започна да атакува косматите ѝ жълти чехли.

— Ще съм ти благодарна, ако не го пускаш в стаята ми. Имам силна алергия.

Фийби седна на края на леглото на Моли, протегна се и склочи пръсти около Пух, който дойде към нея.

— Пуделите не се скубят. Те са подходящи кучета за хора с алергия.

— Не искам животни в спалнята ми.

— През цялото време ли си толкова неприятна, или само с мен?

Устните на Моли се свиха инатливо.

— Уморена съм и искам да си лягам.

— Едва девет часът е.

— Бях болна.

Фийби гледаше как Моли свежда глава над книгата си и целенасочено я игнорира. За пореден път изпита познатата комбинация от объркване и симпатия, която я обземаше всеки път когато се опиташе да говори с момичето. Още не бе прекарала у дома и седмица, когато Моли бе върната от лагера, за да се възстанови от грипа. Вместо да се подобрят, през последните два дни отношенията им дори се бяха влошили.

Тя задърпа един шев от кувертюрата.

— Тази къща скоро трябва да бъде затворена, за да се обяви за продан. За жалост, изглежда, аз ще съм прикована тук през следващите няколко месеца, така че реших да се преместя в частния апартамент на Бърт, който не е много далече от комплекса на „Старс“. Адвокатите казват, че мога да остана там до началото на следващата година. — Тя беше получила също и ежедневни надбавки, с които да покрива разходите си, което беше хубаво, предвид факта, че банковата ѝ сметка бе притеснително празна.

— Не виждам как ме засяга това, след като ще съм се върнала в „Крейтън“.

Фийби пренебрегна троснатата ѝ забележка.

— Не ти завиждам, че ще се връщаш. Мразех това място.

— Не бих казала, че имам много избор, нали?

Фийби изведнъж замълча, докато по гръбнака ѝ плъзна зловещо гъделичкане. Лицето на Моли беше непроницаемо и вкаменено с изключение на леко трептене в ъгълчето на устата ѝ. Познаваше това упорито лице, отказа да поиска помощ или да признае слабостта си. Самата тя беше усвоила някои от същите стратегии, за да оцелее от нещастиято и самотата на детството си. Докато я гледаше, все повече се убеждаваше, че идеята, която обмисляше от вчера, е добра.

— „Крейтън“ е малко заведение — започна внимателно. — Винаги съм си мислела, че ще съм по-щастлива в по-голямо училище, с по-голямо разнообразие от ученици. Може би и с теб ще е така. Може би ще ти хареса да ходиш в някое смесено училище.

Моли рязко изправи глава.

— Да ходя в училище с момчета?

— Защо не.

— Не мога да си представя какво е да има момчета в класната стая. Няма ли да са шумни?

Фийби се разсмя.

— Аз също не съм ходила с момчета на училище, така че нямам никаква представа. Вероятно.

Това бяха първите признаци на оживление у Моли и тя продължи внимателно.

— В тази област има няколко добри обществени училища.

— Обществено училище? — изсумтя Моли. — Качеството на обучение в тях е толкова занижено.

— Не е задължително. Освен това човек с твоя коефициент на интелигентност вероятно може да се самообучава, така че каква разлика би имало? — Тя погледна сестра си със съчувствие и добави тихо: — Струва ми се, че създаването на приятели и наслаждаването на тийнейджърските години е по-важно, отколкото упражненията по висша математика.

Защитната черупка на Моли незабавно се възстанови.

— Аз имам много приятели. Дюзини. И освен това математиката ми харесва. Не бих се подложила на по-нисше образование само за да ходя в училище с някакви глупави юноши, които съм сигурна, че няма да са и наполовина толкова зрели, колкото моите приятели момчета в Кънектикът.

Фийби трябваше да ѝ признае поне това — беше готова да е упорита до крайност.

Долната устна на Моли се нацупи.

— Ти не би го разбрала, понеже не си надарена.

— Не ми се ще да разбивам илюзиите ти, Мол, но и моето айкю не е за пренебрегване.

— Не ти вярвам.

— Изкарай си тетрадката тогава. Нека да порешаваме малко интеграли заедно.

Моли преглътна.

— Аз, аз още не съм стигнала до там.

Фийби прикри облекчението си. Тя също не бе решавала такива задачи от години и не помнеше нищо.

— Не съди за книгата по корицата, Мол. Ако хората трябваше да те преценяват само по външния ти вид, може би щяха да решат, че си неприветлива и малко превзета. Но и двете знаем, че това не е така, нали? — Искаше да накара Моли да мисли, не да я предизвиква, и се опита да отнеме малко от жилото на думите си с усмивка. Не се получи.

— Аз не съм превзета! Аз съм абсолютно приятен човек с дузини приятели и... — Тя ахна.

Фийби проследи посоката на погледа ѝ и видя, че Пух изтегля някаква раздърпана плюшена маймуна изпод леглото на Моли. Тя бързо изскубна животното от устата на кучето.

— Няма проблем. Пух не направи нищо на играчката ти. Виж.

Лицето на Моли беше алено.

— Никога повече не искам това куче да влиза в спалнята ми! Никога! И това не е мое. Аз не си играя с играчки. Не знам как се е озовало там. Глупаво е! Изхвърли го!

Фийби имаше слабост към изгубените души, а отхвърлянето на очевидно любимата на сестра ѝ плюшена маймуна я развълнува най-силно от всичко. В този момент нищо не можеше да я накара да отпрати това объркано, ужасено младо момиче.

Тя хвърли небрежно плюшеното животно край леглото.

— Реших да не те пращам отново в „Крейтън“. Ще ходиш в обществено училище от есента.

— Какво! Не можеш да го направиш!

— Аз съм ти попечител и със сигурност мога. — Тя подбра Пух и тръгна към вратата. — Другата седмица се местим. Ако не се получи с училището, можеш да се върнеш в „Крейтън“ за втория семестър.

— Защо правиш това? Защо си толкова отвратителна?

Фийби знаеше, че Моли няма да чуе истината, затова само сви рамене.

— Нещастните хора не обичат да са сами, нали знаеш? Налага се да бъде тук. Защо не останеш и ти?

Едва когато слезе по стълбите, я връхлетя осъзнаването за всички последствия от действията ѝ. Вече беше затрупана с проблеми, които не знаеше как да реши, а сега беше добавила към тях още един. Кога щеше да се научи да съдържа импулсивността си?

В опит да избегне тревожните мисли, тя се отправи към френските прозорци в задната част на къщата и излезе навън. Нощта беше тиха и уханна, изпълнена с аромат на борове и рози. Прожекторите на гърба на сградата осветяваха края на гъстата гора отвъд двора, включително старото кленово дърво, където беше детското ѝ убежище. Неусетно за себе си се отправи натам. Когато стигна до дървото, видя, че и най-долните му клони са твърде високо, за да се покатери. Облегна се на дънера и се загледа в къщата.

Въпреки спокойствието на нощта, не можеше да се отърси от тревогите си. Нямахше представа как се отглежда тийнейджър. Как се предполагаше да преодолее враждебността на Моли? Плъзна пръстите си в джобовете на панталона. Проблемите със сестра ѝ не бяха единственото, което я притесняваше. Липсваха ѝ приятелите ѝ и Виктор. Чувстваше се като чудачка, когато отиваше в комплекса на „Старс“. Освен това отделяше твърде много време, за да мисли за Дан Кейлбоу. Защо беше толкова непреклонен в отказа си да ѝ позволи да наеме отново Рон?

Тя въздъхна. Не се сещаше толкова често за него само заради отношението му към Рон. Усещаше го твърде силно. Понякога, когато беше наблизо, я връхлиташе чувство, много близко до паниката. Сърцето ѝ се забързваше, пулсът ѝ се ускоряваше и я сполиташе объркващото усещане, че тялото ѝ се събужда след много дълъг сън. Беше нелепа идея. Тя знаеше твърде добре, че що се отнася до мъжете, е трайно увредена.

Въпреки че нощта беше топла, неочаквано потръпна и извади длани от джобовете, за да разтрие ръцете си. Заляха я спомени, нощните звуци я обгърнаха и тя сякаш бе всмукана обратно във времето на първите си месеци в Париж.

Когато пристигна, намери приятелка от „Крейтън“ и се премести в нейния мъничък апартамент на третия етаж в Монпарнас, недалече от оживената шумна пресечка, където се срещаха булевард „Монпарнас“ и булевард „Распай“. Седмици наред почти не напускаше леглото. Взираше се в тавана, докато постепенно се самоубеди, че по някакъв начин е отговорна за собственото си изнасилване. Никой не я беше принуждавал да танцува с Крейг. Никой не я беше карал да се смее на шегите му и да флиртува с него. Тя бе направила всичко по силите си, за да му се хареса.

Постепенно започна да вярва, че станалото е по нейна вина. Съквартирантката ѝ, притеснена от отдръпването ѝ, я молеше да излезе и най-накрая стана по-лесно да направи това, отколкото да ѝ отказва. Започна да прекарва вечерите в пиене на евтино вино и в пушене на трева с пропадналите групи студенти, които висяха по тротоарите и в бирариите на Монпарнас. Нещастията ѝ потискаше апетита и цялата ѝ бебешка закръгленост се стопи, изтъни краката ѝ и подчерта изпитостта на бузите ѝ. Но гърдите ѝ останаха все така пълни и въпреки безформените дрехи, момчетата ги забелязваха. Вниманието им задълбочи самоомразата ѝ. Те знаеха какво момиче е тя и нямаше да я оставят на мира.

Без да осъзнава напълно как се случи, тя се наказва, като преспа с един от тях, млад германец, дошъл в Париж на обучение в ЮНЕСКО. После пусна в леглото си един брадат швед, студент по изкуство, а след него един дългосок фотограф от Ливърпул. Лежеше неподвижна под тях и ги оставяше да направят каквото искат, защото в сърцето си знаеше, че не заслужава нищо по-добро. Мразеше себе си повече и от техните потни тела и агресивни ръце.

Започна да идва на себе си много бавно. Отвратена от това, което бе позволила да се случи, тя все по-отчаяно търсеше начин да се защити. Мъжете бяха врагове. Да забрави това, означаваше да се изложи на опасност.

Започна да наблюдава младите красиви францужойки, които вечер се разхождаха по булевард „Монпарнас“. Сядаше в някоя

бирария и гледаше как накланят глави към любовниците си и ги съблазняват с дръзки, многозначителни погледи. Виждаше уверения начин, по който вървяха в тесните си сини джинси, с полюшване на бедрата и изпъчени гърди. Една нощ, докато наблюдаваше една млада страстна красавица да разтваря устни, за да позволи на зашеметения си любовник да пъхне една сладка хапка от мида между тях, всичко ѝ стана ясно. Тези млади францужойки използваша секса, за да контролират мъжете, а мъжете бяха беззащитни.

Тогава започна собствената ѝ трансформация.

По времето, когато Артуро Флорес я намери в един магазин за художествени материали в Мадлен, скриващите фигурата дрехи бяха отстъпили пред тесни френски джинси и миниатюрни, впити бодита, които разкриваха гърдите ѝ. Платинените кичури привличаха мъжките погледи към дългата копринена коса, която се виеше по раменете ѝ. Тя ги оценяваше безмилостно и мълчаливо с дръзките си очи.

Можеш да гледаш, шери, но не си достатъчно мъжествен, че да пипаш.

Чувството на облекчение, което изпитваше, когато флиртуваша с нея, само за да подвият опашки между краката, щом ги отхвърлеше, я опияняваше. Най-накрая бе открила начин да бъде в безопасност.

Но Артуро Флорес не беше като останалите. Той бе по-възрастен, нежен, брилянтен и самотен мъж, който искаше единствено приятелството ѝ. Когато я попита може ли да я рисува, тя се съгласи без колебание, макар да не си беше и мечтала за седемте години отдих, които получи с него.

Артуро беше част от тесен затворен кръг богати и изтъкнати европейски мъже, които пазеха в тайна хомосексуалността си и внимателно подбраните му приятели станаха и нейни. Те бяха остроумни, културни, често сприхави, но в общи линии внимателни и изискванията им към нея не бяха физически. Те търсеха вниманието ѝ, симпатията ѝ, привързаността ѝ. В замяна я учеха на изкуство и музика, на история и политика. Тя получи по-добро образование от приятелите на Артуро, отколкото съучениците ѝ получиха в колежа.

Но дори те не успяха да я накарат да забрави. Травмата ѝ беше твърде дълбоко вкоренена, за да бъде победена така лесно, и Фийби продължи да наказва хетеросексуалните мъже с дребни жестокости: съблазнителни усмивки, провокативни дрехи, коварни флиртове.

Научи се, че може да контролира всички, като позволи на тялото си да дава обещания, които никога не му разрешаваше да спази.

Толкова съжалявам, мою, хер, сеньор, но не сте достатъчно мъжествен, че да пипнете.

Докато си тръгваше от всички тях, бедрата ѝ се полюшваха в ритъма на френските момичета, които властваха над булевард „Монпарнас“.

*Гореща ча-ча,
гореща ча-ча,
гореща, гореща
ча-ча ча-ча.*

Беше на двайсет и шест, когато отново позволи на мъж да я докосне, на младия лекар, който се грижеше за Артуро по време на боледуването му. Беше красив и нежен и ласките от опитните му ръце бяха успокоителни. Наслаждаваше се на близостта им, но когато той се опита да задълбочи интимността им, замръзна. Той беше търпелив, но всеки път, когато ръцете му се плъзнаха под дрехите ѝ, я връхлитаха спомените за нощта край басейна, за младите мъже, които бе допускала върху себе си. Лекарят беше истински джентълмен, за да ѝ каже, че не е достойна за него, затова просто изчезна от живота ѝ. Тя се насили да приеме факта, че е непоправимо увредена, що се отнася до секса, и реши да не допуска огорчение от това. След скръбта, предизвикана от смъртта на Артуро, откри други отдушници за по-нежните си чувства.

В Манхатън Фийби се обгради с нежни хомосексуалисти, някои от които умряха в ръцете ѝ. Тези мъже получаваха цялата любов и привързаност, която тя притежаваше в изобилие. Тези хора заемаха мястото на любовниците, които само щяха да ѝ напомнят, че ѝ липсва женственост.

— Здравсти, братовчедке.

Тя ахна сподавено, завъртя се и видя Рийд Чандлър да стои, облян в светлина, в края на ливадата, само на десет ярда от нея.

— Още ли се криеш в храсталаците, Дундо?

— Какво правиш тук?

— Просто се отбих.

Тя вече не беше беззащитно дете и се възпротиви на страха, който той все още ѝ вдъхваше. По време на погребението беше твърде вцепенена, за да забележи промяната във вида му, но сега видя, че беше възмъжал, изглеждаше почти същият като в колежа. Представи си, че жените сигурно още се чувстваха привлечени от гангстерското му лустро: гъстата синьо-черна коса, маслиновата кожа и силното набито тяло. Но пълните устни, които различните му приятелки намираха за чувствени, тя смяташе просто за твърде алчни. Тази жадна уста само ѝ напомняше колко много иска от живота Рийд и колко много от това, което иска, ѝ принадлежи.

Забеляза, че сега се облича повече като банкер, отколкото като гангстер. Оксфордката на сини и бели ивици и моряшкият му панталон изглеждаха ушити по поръчка, а когато запали цигара, на китката му проблесна скъп часовник. Фийби си спомни, че баща ѝ ѝ разказваше, че Рийд работи във фирма за недвижими имоти. Първоначално тя бе изненадана, че Рийд не е в „Старс“, но после осъзна, че е твърде лукав, за да даде на Бърт толкова голям контрол над живота си.

— Как ме откри тук?

— Винаги мога да те намеря, Дундо. Дори в мрака е трудно да не забележа русата ти коса.

— Не искам да ме наричаш така.

Той се усмихна.

— Винаги съм смятал, че е сладко, но ако не го харесваш, обещавам да се поправа. Мога ли да те наричам „Фийби“, или искаш да се обръщам към теб по-официално?

Шегата му бе успокоителна и тя се поотпусна.

— „Фийби“ става.

Той се усмихна и ѝ подаде пакета с цигари. Тя поклати глава.

— Трябва да се откажеш от това.

— Отказвал съм се. Много пъти. — Докато издишваше, тя отново забеляза пълните му алчни устни. — Е, как се справяш? Отнасят ли се добре с теб?

— Любезни са.

— Ако някой ти създава неприятности, само ми кажи.

— Сигурна съм, че всичко ще е наред. — Тя никога не се беше чувствала по-несигурна, но нямаше да го признае.

— Напускането на Карл Поуг беше злополучно. Ако Бърт осъзнаваше, че има подобна вероятност, никога нямаше да направи това. Нае ли вече нов генерален мениджър?

— Не още.

— Не чакай дълго. Макдермит е твърде неопитен за работата. Вероятно би било уместно да оставиш на Стив Ковак да вземе решението. Аз също ще съм щастлив да помогна.

— Ще го имам предвид. — Гласът ѝ оставаше умишлено безизразен.

— Бърт обичаше да манипулира хората. Не направи нещата лесни и за двама ни, нали?

— Не, не ги направи.

Той зарови едната си ръка в джоба и после я извади с неловко изражение. Тишината се проточи. Рийд пристъпи крачка, дръпна дълго от цигарата си и издуха дима в тънка, рязка струя.

— Виж, Фийби. Трябва да ти кажа нещо.

— О?

— Трябваше да говоря с теб за това много отдавна, но го избягвах.

Тя замълча.

Той извърна поглед.

— Няколко години след като се дипломирахме, Крейг Дженкинс и аз бяхме заедно на един купон.

Всеки мускул в тялото ѝ се напрегна. Нощта внезапно стана много тъмна, а къщата — много далече.

— Крейг се напи и ми каза какво наистина се е случило онази нощ. Призна ми, че те е изнасилал.

От устните ѝ се изтръгна тихо възклицание. Вместо оправдана, тя се почувства разголена. Не искаше да говори за това с никой и особено с Рийд.

Той прочисти гърлото си.

— Съжалявам, винаги съм смятал, че ти лъжеш. Отидох при Бърт веднага, но той не искаше да говорим за това. Вероятно трябваше да настоявам повече, но знаеш какъв беше.

Тя не можеше да се насили да говори. Истината ли ѝ казваше? Нямаше представа дали е искрен, или просто се опитва да спечели доверието ѝ, така че да получи влияние върху решенията ѝ, докато притежава „Старс“. Не искаше да вярва, че баща ѝ е научил истината, но никога не я е признал. Всички стари чувства на болка и предателство я заляха отново.

— Изпитвам нужда да ти се реванширам някак и искам да знаеш това. Тук съм, ако ти потрябвам. Доколкото зависи от мен, съм ти длъжник. Ако мога да направя нещо, за да облекча положението ти — всякакъв вид помощ — обещавай да ми кажеш.

— Благодаря ти, Рийд. Ще го направя. — Думите ѝ прозвучаха сковано и неестествено. Беше толкова напрегната, че имаше чувството, че ще се пръсне във всички посоки, ако не се махне от там. Въпреки привидната му загриженост, тя никога не би могла да му вярва. — Мисля, че е по-добре да тръгвам. Не искам да оставям Моли сама твърде дълго.

— Разбира се.

Вървяха до къщата в напрегнато мълчание. Когато стигнаха края на ливадата, той спря и се взря в нея.

— Доколкото зависи от мен, съм с теб, братовчедке. Наистина го мисля.

Той се наведе, допря алчните си устни до бузата ѝ и си тръгна.

8

На слепоочието на Дан се изду една вена, докато крещеше.

— Фенстър! На трийсет и две отиваш наляво, тейлбекът отива наляво! В противен случай щяхме да казваме на трийсет и две надясно, дявол да го вземе! — Той хвърли клипборда на земята.

Някой се приближаваше до него, но той гледаше тейлбека толкова напрегнато, че изминаха няколко минути, преди да се извърне. Когато го направи, не разпозна мъжа веднага и тъкмо щеше да му каже да се разкара от игрището, когато осъзна кой е.

— Роналд?

— Тренер.

Хлапето не приличаше на себе си. Изглеждаше като южноамерикански жиголо. Косата му беше зализана назад, носеше тъмни очила с черна тениска, торбести панталони и едно от онези четвъртити европейски спортни палтенца с обърната нагоре яка и навити до лактите ръкави.

— Исусе, Роналд, какво си направил със себе си?

— Вече съм безработен, не се налага да се обличам като идиот.

Дан забеляза цигара в ръката му.

— Откога пушиш?

— Отказвам ги и ги започвам. Просто никога не съм смятал, че е добра идея да пуша край мъжете. — Той забодя цигарата в ъгъла на устата си и размаха ръка към игрището. — Пробвайте новия тейлбек.

— Само Фенстър да различаваше ляво от дясно.

— Бъкър изглежда добре.

Дан все още беше разсеян от промените в Роналд, не само във външния му вид, но и в необичайното му хладнокръвие.

— Справя се.

— Е, Фийби избра ли нов генерален мениджър? — попита Роналд.

— Не, по дяволите.

— Така си и мислех.

Дан изсумтя гневно. Фийби бе получила списък с кандидатите в деня, в който пристигна, преди повече от седмица, но вместо да реши, му каза, че иска Роналд да се върне. Той ѝ напомни, че имат споразумение, и заяви, че по-добре да го спази или ще си търси друг старши треньор. Когато осъзна, че е сериозен, тя спря да спори. Но отборът беше загубил последния си предварителен мач миналия уикенд и за откриващата сезона среща с „Бронкос“ тази неделя тя все още не беше интервюирала и един кандидат.

Вместо да работи, седеше на бюрото в стария офис на Роналд и четеше модни списания. Не използваше офиса на Бърт, защото обзавеждането не ѝ харесвало. Когато някой ѝ дадеше и най-простото нещо за подпис, основата на носа ѝ се набръчкваше и тя казваше, че ще го направи по-късно, но това така и не се случваше. В понеделник, когато нахлу при нея, защото по някакъв начин бе успяла да забави чековете на всички, тя си лакираше проклетите нокти! Тогава побесня, но едва бе започнал да крещи, когато устните ѝ започнаха да треперят и тя му каза, че не може да ѝ говори така, защото има ПМС.

По някое време тази седмица Фийби беше задминала Валъри в способността си да го подлудява. Собствениците на отбори в НФЛ трябваше да вдъхват комбинация от уважение, благоговение и страх у своите служители. Дори опитните главни треньори стъпваха на пръсти край мъж като Ал Дейвис, волевия собственик на „Рейдърс“. Дан знаеше, че няма да може да държи главата си отново изправена, ако някой откриеше, че притежателката на отбора му не може да търпи крясъци, защото има ПМС!

Тя без съмнение беше най-безполезното, безгръбначно, глупаво подобие на човешко същество, което бе срещал в живота си. Първоначално се зачуди дали не е възможно да е по-умна, отколкото дава вид, но сега знаеше, че е по-глупава, отколкото изглежда, класна кукла, която съсипваше отбора му.

Само ако нямаше такова убийствено тяло. Дори за човек като него беше трудно да го игнорира, а той беше видял всичко, което една жена можеше да предложи, още преди да стане на двацет и една. Знаеше, че обществото смята живота на професионалните футболисти за голяма оргия и че е доста близо до истината. Дори сега, когато сексът беше преизпълнен с опасности, жените се редяха в хотелските лобита и на паркингите на стадионите, викаха на играчите, набутваха

им телефонни номера, написани на голите им кореми, понякога им натрапваха и повече.

Той помнеше началото на кариерата си, когато вземаше една, понякога дори две от тях, и посвещаваеше дълги нощи на секса. Беше правил неща, за които останалите мъже само си мечтаеха, но когато всичко това започна да му омръзва, осъзна колко жалки са тези срещи. Когато стана на трийсет, вече беше заместил футболните групата с жени, които имаха и друго освен знойно тяло, и сексът отново стана забавен. После срещна Валъри и се хлъзна надолу по спиралата. Но тази посока беше на път да се промени, когато Шарън Андерсън влезе в живота му.

Във вторник следобед бе успял да се отбие отново в яслите, за да я погледа с децата, и я заведе на кафе, след като те си тръгнаха. По дрехите си имаше петна, заради които му се искаше да я прегърне: гроздов сок, лепило, ивица мръсотия от площадката. Беше тиха и сладка, точно качествата, които търсеше в една жена, и това правеше физическата му реакция на Фийби Съмървил още по-дразнеща. Тази жена беше само за кожени ботуши и жартиери, възможно най-несъвместимото нещо с група невинни деца.

Роналд подпря крака си на скамейката и се загледа в игрището.

— Фийби непрестанно ме пита да ѝ кажа кой е най-добрият кандидат за работата?

Дан му хвърли остър поглед.

— Виждал ли си я?

— Ние... тъъ... прекарваме доста време заедно.

— Защо?

Роналд сви рамене.

— Тя ми вярва.

Дан не каза нищо и прикри неудобството си. Фийби ли беше отговорна за промените в Роналд?

— Май не осъзнавах, че двамата сте приятели.

— Не точно приятели. — Роналд дръпна от цигарата. — Жените се държат особено с мен. Предполагам, че Фийби не е изключение.

— Какво имаш предвид под „особено“?

— Ами заради Круз. Повечето мъже не забелязват, но жените смятат, че приличам на Том Круз.

Дан изсумтя потресен. Първо Боби Том решаваше, че прилича на филмова звезда, а сега и Роналд. Но като го погледна по-внимателно, не можа да отрече, че има смътна прилика.

— Аха, предполагам, че е така. Не бях забелязал.

— Това кара жените да чувстват, че може да ми се доверят. Освен другото. — Той дръпна силно от цигарата си. — Макар че така любовният ти живот става ад.

Инстинктите за опасност на Дан бяха толкова добре развити, колкото и на кален в битките войник, и сега косъмчетата по врата му настръхнаха.

— Какво имаш предвид? — попита той внимателно.

— Жените могат да са много взискателни.

— Предполагам, че никога не съм мислил за теб като за голям сваляч на жени.

— Справям се прилично. — Рон хвърли цигарата си и я угаси с върха на обувката. — Трябва да тръгвам. Късмет с Фийби. Тя е истинска тигрица и те чакат трудни времена.

Това беше достатъчно за Дан. Той замахна с ръка и хвана Роналд през раменете, като почти го повали.

— Прескочи любезностите. Какво, по дяволите, става?

— Какво имаш предвид?

— С теб и Фийби.

— Тя е необикновена дама.

— Какво си й казал за кандидатите за генерален мениджър?

Въпреки хватката на Дан, погледът на Рон остана твърд и смущаващо уверен.

— Ще ти кажа какво не съм й казал. Не съм й казал, че Анди Керъгърс е най-добрият човек за работата.

— Знаеш, че е така.

— Не и ако не може да се справи с Фийби.

Дан бавно го пусна и каза с опасно тих глас:

— Какво точно се опитваш да кажеш?

— Казвам, че си загазил, Дан, защото точно сега единственият човек, на когото тя вярва, че знае каквото и да е за футбола, съм аз. А аз бях уволнен.

— Заслужаваше си го! Не си вършеше работата.

— Накарах я да подпише онези договори още първия ден, нали? От това, което чувам, никой друг не е успявал да постигне и толкова.

— Имаше време след смъртта на Бърт да се докажеш и се провали. Не свърши нищо.

— Нямах правомощията да действам, защото Фийби не ми отговаряше. — Той запали нова цигара и прояви нахалството да се усмихне. — Но ти гарантирам, че сега ми отговаря.

Дан се вбеси и сграбчи с юмрук модните европейски ревери на Роналд.

— Ах, ти, кучи сине! Спиш с нея, нали?

Трябваше да му признае това — Роналд малко пребледня, но устоя на атаката.

— Не ти влиза в работата.

— Без повече игрички. Какво целиш?

— Не си глупав, Дан. Сам разбери.

— Няма да се върнеш на работа.

— Тогава си в голяма беда, защото Фийби няма да направи нищо, освен ако аз не ѝ кажа.

Дан стисна зъби.

— Ще се наложи да ти избия това от главата.

Роналд преглътна тежко.

— Не мисля, че това ще ѝ хареса. Тя е луда по лицето ми.

Дан мислеше бясно, но можеше да стигне само до един извод. Роналд го беше притиснал зад линията на сблъсъка и край него нямаше свободен играч. Принципите му не позволяваха да падне върху топката, но изглежда, нямаше избор. Той отпусна бавно дрехата му.

— Добре, засега се връщаш на работа. Но по-добре я контролирай, или ще те изтърбуша и ще те окача на колчетата. Разбра ли ме?

Роналд хвърли цигарата си и после вдигна яката на спортното си яке с палци.

— Ще го обмисля.

Слисаният Дан само го изгледа как се отдалечава.

Докато стигне до колата си, Роналд вече се беше изпотил. Дан! Беше се обърнал към тренъора с „Дан“ и все още беше жив. О, боже. О, господи!

Между цигарите и лудешкото сърцебиене започна да хипервентилира. В същото време никога през живота си не се беше чувствал по-добре. Настани се зад волана и грабна телефона си. След като обърка няколко пъти бутоните, се свърза с Фийби.

Задиша тежко и измъкна видеокасетата на „Рискована работа“, която тя му беше дала, изпод бедрото си.

— Успяхме, Фийби.

— Шегуваш се! — Можеше да си представи широката ѝ великодушна усмивка.

— Направих точно това, което ми каза. — Той вдиша. — И се получи. Освен че сега май получавам инфаркт.

— Дишай дълбоко. Не искам да те изгубя. — Тя се разсмя. — Не мога да повярвам.

— Нито пък аз. — Той започваше да се чувства по-добре. — Нека да се преоблека и да измия тази гадост от косата си. После идвам.

— Не би могъл да подраниш и да искаш. Имаме тонове работа, а аз нямам никаква идея какво да правя. — Тя направи кратка пауза. — Оо. Трябва да затварям. Чувам приближаване на заплашителни стъпки.

Фийби затвори набързо, грабна огледалцето си за гримиране с трепереща ръка и вдигна кутре към веждите си точно когато Дан връхлетя в офиса ѝ. Зърна изумената си секретарка зад него, преди той да затръшне вратата.

Прозорецът ѝ гледаше към игрището, така че вече би трябвало да е свикнала с неговата агресия. Беше го виждала да хвърля клипбордове и да се втурва на терена, когато не харесваше изпълнението на някого. Наблюдаваше го да хвърля незащитеното си тяло към играч в пълно снаряжение, за да му демонстрира някакво мистериозно футболно движение. А веднъж, когато тя бе останала в офиса до късно, а всички играчи си бяха тръгнали, го наблюдава да прави обиколки на игрището в изпотена тениска и чифт сиви спортни шорти, които разкриваха мускулестите му крака.

Като преглътна тежко, тя го погледна невинно.

— О, боже. Големият лош вълк ми издуха вратата. Какво пак съм направила?

— Спечели.

— Охо. И каква е наградата?

— Роналд. — Той скръцна със зъби. — Реших, че няма да заставам на пътя ти, ако искаш да го наемеш отново.

— Това е чудесно.

— Не и от моята гледна точка.

— Рон не е толкова некомпетентен за колкото го смяташ.

— Той е кренвирш.

— Е, а ти си хотдог, така че би трябвало да се сработите отлично.

Дан се намръщи, после огледа цялата стая с нахалство, което не си беше позволявал до този момент.

— Роналд със сигурност е измислил как да получи от теб това, което иска. Но може би има нещо, което трябва да знаеш. Умните бизнес дами не спят с мъжете, които работят за тях.

Макар че не беше направила нищо лошо, от този удар я заболя и трябваше да се насили да му се усмихне подкупващо.

— Ревнуваш, че съм избрала него вместо теб?

— Не. Просто се страхувам, че ще продължиш с играчите ми.

Тя стисна юмруци, но преди да успее да отговори, той беше излязъл.

Рей Хардести стоеше в сенките на боровете извън телената ограда и наблюдаваше как Дан Кейлбоу крачи по игрището. Скоро трябваше да се връща на работа, но не помръдваше. Вместо това се закашля, запали друга цигара и размести фасовете по земята, като се разтъпка. Някои от тях бяха пресни, но други се бяха разпаднали от бурята миналата седмица, оставяйки след себе си само подгизнали пожълтели филтри.

Всеки ден си казваше, че няма да идва повече тук, но винаги се връщаше. И всеки ден, когато жена му го попиташе къде е бил, казваше „Тру Валю“. Никога не се връщаше у дома с нещо купено, но тя продължаваше да го пита. Вече едва я гледаше.

Рей потърка с гърба на дланта наболата си челюст и не беше изненадан, когато не усети нищо. Сутринта, когато полицаите дойдоха в дома му, за да му кажат, че Рей-младши е умрял в катастрофа, спря да усеща разликата между студено и топло. Жена му каза, че е временно, но Рей знаеше, че не е, точно както знаеше, че никога вече няма да може да гледа сина си да играе футбол със „Старс“. От онази сутрин

сетивата му бяха объркани. Гледаше телевизия часове наред, докато осъзнае, че така и не е пуснал звука. Слагаше сол в кафето вместо захар и забелязваше вкуса едва когато чашата беше почти празна.

Нищо не беше както трябва. Той стана голяма работа, когато синът му започна да играе в „Старс“. Хората, с които работеше, съседите му, момчетата в бара, всички се отнасяха с уважение към него. Сега го гледаха със съжаление. Сега той беше нищо и за това беше отговорен единствено Кейлбоу. Ако Рей-младши не беше толкова притеснен заради изгонването му от „Старс“, нямаше да се забие в онази мантинела. И заради Кейлбоу Рей-старши не можеше да държи главата си изправена.

Рей-младши му разказваше от месеци как Кейлбоу го е нарочил, как го обвинява, че пие твърде много и че е някакъв проклет наркоман само защото взема малко стероиди, както всички останали в НФЛ. Може би Рей-младши наистина беше леко див, но точно това го правеше страхотен играч. И със сигурност не беше наркоман. Хейл Брюстър, бившият треньор на „Старс“, никога не се беше оплаквал от него. Едва когато уволниха Брюстър и назначиха Кейлбоу, започнаха бедите.

Всички винаги отбелязваха колко много си приличат той и синът му. Рей-младши имаше същото безформено лице на професионален боксьор, голям нос, малки очи и буйни вежди. Но синът му не живя достатъчно дълго, за да натрупа тлъстини по кръста, и когато го погребяха, в косата му нямаше сиви косми.

Животът на Рей-старши беше пълен с разочарования. Мислеше си как беше мечтал да стане полицай, но когато се кандидатира, сякаш вземаха единствено негри. Искаше да се ожени за красива жена, но се примири с Елън. Първоначално Рей-младши също беше разочарование. Но неговият старец го беше закалил и в горния курс Рей се чувстваше като цар, когато седеше на трибуната и гледаше как синът му играе.

А сега отново беше никой.

Започна да кашля и му отне минута да овладее спазмите. Преди година лекарите му казаха да спре да пуши, защото сърцето му е слабо и има проблеми с дробовете. Не му казаха направо, че ще умре, но той го знаеше и вече не го беше грижа. Мислеше единствено как да си разчисти сметките с Дан Кейлбоу.

Рей-старши вкусваше с наслада всяка загуба на „Старс“, защото това доказваше, че отборът не струва нищичко без неговия син. Беше решен да остане жив до деня, в който всеки узнае каква грешка е направило онова копеле, като е изгонило Рей-младши. Щеше да остане жив до деня, в който Кейлбоу ще получи възмездие за онова, което бе сторил.

Когато следващата неделя Фийби влезе в ложата на собственика, я обви миризма на скоч и скъпи пури. Правеше това, което се бе заклела да не прави — да присъства на футболен мач — но Рон я беше убедил, че собственикът на „Старс“ не трябва да пропуска откриването на редовния сезон.

Шестоъгълният стадион „Мидуест Спортс Доум“ всъщност беше построен в изоставена кариера, разположена наред стотици акри земя, на север от магистралата. Когато „Старс“ не играеше, отличителният купол от стомана и стъкло приютяваше какво ли не, от сбирки на религиозни фанатици до състезания с трактори. Разполагаше с условия за банкети, елегантен ресторант и места за 85 000 души.

— Това е доста скъп имот — промърмори Фийби на Рон, докато разглеждаше ложата — два телевизора и прозрачна стена, която гледаше към игрището. Тя бе научила, че ложите в „Мидуест Спортс Доум“ се дават под наем за 80 000 долара годишно.

— Ложите са една от малкото възможности за печалба, които имаме при окаения договор, който Бърт подписа — отвърна Рон, докато затваряше вратата зад тях. — Тази всъщност е съставена от две слети.

Фийби се взря през цигарения дим в луксозното златно-синьо обзавеждане: дебел килим, удобни кресла, добре зареден бар от махагон. Вътре имаше деветима или десетима мъже, все приятелчета на баща ѝ или собственици на петнайсетте процента от „Старс“, които Бърт бе продал преди няколко години, когато му трябваха пари.

— Рон, забелязваш ли нещо не на място тук?

— Какво имаш предвид?

— Себе си. Аз съм единствената жена. Никой от тези мъже ли си няма съпруга?

— Бърт не позволяваше в ложата на собственика да има жени по време на мачовете. — В очите му проблеснаха пакостливи искри. — Твърде много бърборят.

— Майтапиш се.

— Съпругите си имат места на трибуните. Не е необичайна практика в НФЛ.

— В мъжкия клуб.

— Именно.

Един дебел мъж, който тя смътно си спомняше, че е срещнала на погребението на баща си, се приближи към нея, а очите му леко се изцъклиха, когато я погледна. Носеше роклята, която Симон определяше като подходяща за автомивка, защото прилепналата розова тъкан беше разрязана в широки ленти от точката малко над коляното до подгъва по средата на прасеца. При всяка стъпка, която правеше, краката ѝ си играеха на криеница със сексапилните розови ленти, докато дълбокото деколте на горната част без ръкави обвиваше плътно гърдите ѝ. Мъжът държеше кристална чаша, пълна до ръба с алкохол, и прочувственият му поздрав я накара да подозира, че не му е първата.

— Надявам се, че ще ни донесеш късмет, малка лейди. — Той погледна влюбено гърдите ѝ. — Миналата година имахме тежък сезон и неколцина от нас не са сигурни, че Кейлбоу е подходящият човек за тази работа. Той беше страхотен куотърбек, но това не означава, че става за треньор. Защо не използваш красивото си лице, за да го накараш да поотвори нападението? С рисийвър като Боби Том трябва да се хвърля надълбоко. Освен това трябва да вкара Бришки вместо Рейнолдс. Кажи му това, чу ли?

Беше непоносим и тя снижи гласа си, докато не стана дрезгав.

— Ще му го прошепна на възглавницата още тази нощ.

Роналд я дръпна бързо настрани от стреснатия мъж, преди да свърши още поразии, и я представи на другите. Повечето мъже дадоха свои предложения за промените, които искаха да направи Дан относно играчите в мача, и маневрите, които смятаха, че трябва да добави. Тя се зачуди дали всички мъже не си мечтаят тайно да са футболни треньори.

Пофлиртува с тях, докато не успя да се измъкне, след това отиде до прозореца, за да гледа надолу към стадиона. До началния удар оставаха само десет минути, но имаше твърде много празни седалки,

въпреки факта, че „Старс“ играеше откриващия мач срещу популярния „Денвър Бронкос“. Нищо чудно че отборът имаше толкова много финансови проблеми. Ако скоро нещо не се променеше, уволненията, за които Дан бе споменал, щяха да станат реалност.

Мъжете в ложата гледаха краката ѝ, докато тя гледеше как един телевизионен коментатор обяснява защо „Бронкос“ ще победи „Старс“. Рон застана до нея. Пристъпваше нервно от крак на крак и тя си припомни, че изглеждаше неспокоен, откакто я взе.

— Нещо не е наред ли?

— Много ли ще ти е неприятно да дойдеш с мен?

— Разбира се, че не. — Тя взе малката си чантичка и го последва извън ложата в коридора. — Случило ли се е нещо, за което трябва да знам?

— Не точно. Просто... — Той сви към един от частните асансьори и натисна бутона. — Фийби, това всъщност е забавно. — Вратите се отвориха и той я дръпна вътре. — Ти вероятно си чувала, че играчите са пословично суеверни. Някои от тях настояват да носят един и същи чифт чорапи цял сезон или да подреждат екипа си в абсолютно еднакъв ред. Много от тях през годините са развили сложни ритуали преди всеки мач — коя врата да използват, как да се приближат към стадиона. Слагат си муски за късмет в униформите. Глупави неща, но им дават увереност, така че не вреди.

Тя го изгледа подозрително, докато асансьорът се спускаше.

— Какво общо има това с мен?

— Ами не точно с теб. Е, всъщност с Бърт. И с определени членове на отбора. — Той загледа нервно часовника си. — Включва и „Беърс“. И Майк Макаски.

Макаски беше внукът на Джордж Халас, легендарния основател на „Чикаго Беърс“. Той беше също и спорният президент и изпълнителен директор на мечките. Но за разлика от нея, Макаски знаеше как да управлява футболен отбор, така че Фийби не виждаше връзката.

Вратите се отвориха. Докато двамата излизаха навън, тя видя слънчева светлина, макар да знаеше, че е под стадиона. Осъзна, че се намират в коридор, който завършваше с голям тунел, водещ към игрището. Рон я обърна към него.

— Рон, започваш много да ме изнервяш.

Той измъкна малка кърпичка от джобчето на гърдите си и я притисна към челото.

— Майк Макаски прекарва първата четвърт от всеки мач на „Беърс“ на игрището, до скамейките. Не се меси в играта, но винаги е там и това е ритуал. — Мушна кърпичката обратно в джобчето. — Бърт не харесваше факта, че Макаски е на терена, докато той е в ложата на „Старс“, така че преди няколко години започна да прави същото и въъ, то стана част от ритуала. Играчите са суеверни и за това.

В нея се зароди смущение.

— Рон...

— Трябва да останеш на игрището с отбора през първата четвърт — избърбори той.

— Не мога да го направя! Аз не искам да съм дори в ложата, какво остава на игрището!

— Налага се. Момчетата го очакват. Джим Бийдерот е започващият куотърбек, а той е един от най-суеверните играчи, които съм срещал. Куотърбековете са като тенорите, лесно се разстройват. А Боби Том изрази това съвсем ясно преди мача. Той не иска да си съсипе кармата.

— Не ме интересува кармата му!

— Какво ще кажеш тогава за твоите осем милиона?

— Няма да отида там.

— Ако не идеш, загърбваш отговорностите си и значи не си човекът, за който те смятах.

Той изрече последното набързо и я накара да се замисли. Но идеята да стои на игрището я изпълни със страх, с който не искаше да се сблъсква. Потърси мислено приемливи извинения освен паниката.

— Дрехите ми не са подходящи.

Очите му светнаха от възхищение, докато я оглеждаше.

— Изглеждаш прекрасно.

Коляното и голяма част от бедрото ѝ проблеснаха през розовите ленти, когато повдигна крак, за да покаже на Рон сандала с каишки и триинчовото токче.

— Майк Макаски не е принуден да стои на игрището, облечен по този начин! Освен това ще потъвам.

— Настилката е изкуствена, Фийби, хващаш се за сламки. Честно казано, очаквах повече от теб.

— Една част от теб се наслаждава на това, нали?

— Трябва да призная, че когато те видях в тази рокля, ми хрумна, че видът ти може да засили продажбите. Може дори да помахаш на публиката.

Фийби изпусна дума, която почти не беше използвала.

Той я изгледа с нежен укор.

— Нека ти припомня за първоначалното ни споразумение. Аз доставям знанието, а ти — куража. Точно сега обаче не изпълняваш своята част.

— Не искам да излизам на терена! — възкликна тя отчаяно.

— Разбирам те. За жалост обаче, се налага. — Той стисна леко ръката ѝ над лакътя и започна да я насочва към полегатия наклон, който водеше към края на тунела.

Тя се опита да прикрие паниката си зад сарказъм.

— Преди две седмици ти беше приятен мъж без лидерски качества.

— Все още съм приятен мъж. — Той я изведе през тунела на яркото слънце отвън. — А ти ми помагаш да развия лидерските си качества.

Придружи я по бетонната алея, през оградата и до игрището, като я насочваше през въртящите се играчи към едно място, точно в края на скамейката. Тя знаеше, че се поти, и през нея премина вълна от гняв към баща ѝ. Този отбор беше неговата играчка, не нейната. Докато се взираше във футболистите, към телата им, уголемени от подплънките до свръхчовешки размери, беше толкова уплашена, че изпита замайване.

Слънцето, което струеше през стъклените шестоъгълници в центъра на купола, освети сексапилната ѝ розова рокля и някои от хората в публиката извикаха името ѝ. Тя се изненада, че знаят коя е, докато не си спомни, че историята за завещанието на Бърт бе станала публично достояние. Вече бе отказала няколко молби за интервюта, от местните вестници чак до Ен Би Си. Насили се да се усмихне широко с надеждата, че никой няма да забележи колко е неуверена.

Осъзна, че Рон е готов да я остави, и сграбчи ръката му.

— Не си тръгвай!

— Трябва. Играчите смятат, че нося лош късмет. — Той отмести пръстите ѝ. — Ще те чакам в ложата след първата четвърт. Ще се

справиш. И въъ, Бърт винаги пляскаше Боби Том по задника.

Преди да осмисли тази нежелана информация, той напусна игрището и я остави сама с дузини сумтящи, потни, закоравели в битки мъже, които бяха настървени да се впуснат в мелето. Тя отвори юмрука си и се взря в ръката си с изумление. Защо Рон ѝ беше дал пакетче дъвки?

Дан се появи до нея и тя трябваше да се пребори с лудешкото си желание да се хвърли в ръцете му и да го помоли да я защити. Поривът ѝ се изпари, когато той я прониза враждебно с поглед.

— Не мърдай оттук до края на първата четвърт. Ясно ли е?

Тя успя само да кимне.

— И не проваляй работата. Сериозно, Фийби. Имаш отговорности и е по-добре да понесеш всяка от тях. Двамата с теб можем да смятаме, че суеверията на играчите са нелепи, но те не мислят така. — Той се отдалечи без повече обяснения.

Срещата им бе продължила едва няколко секунди, но тя имаше чувството, че е била прегазена от булдозер. Преди да успее да се възстанови, един от мъжете се запъти към нея, като полюшваше шлема си за предпазителя. Макар че се бе държала настрана от играчите, Фийби разпозна Боби Том Дентън от снимката му: руса коса, широки скули, голяма уста. Изглеждаше напрегнат и нервен.

— Госпожице Съмървил, не се познаваме, но... искам да ме плеснете по задника.

— Ти, въъ, трябва да си Боби Том. — *Богатият* Боби Том.

— Да, мадам.

Абсолютно изключено беше да направи това. Може би някои жени бяха родени да пляскаат дупета, но тя не беше от тях. Бързо повдигна глава, целуна прътите си и ги притисна към устните му.

— Какво ще кажеш за нова традиция, Боби Том?

Изчака търпеливо, за да види дали не е направила нещо необратимо с кармата му и така да е пропиляла осемте милиона. Той понечи да се намръщи и следващото, което Фийби усети, бяха цикламените ленти, обвити около краката ѝ, когато той я сграбчи, повдигна я от земята и залепи звучна целувка върху устните ѝ.

Боби Том се ухили и я остави обратно на земята.

— Това е дори по-добра традиция.

Стотици хора в тълпата бяха видели тази процедура и докато той се отдалечаваше, Фийби чу смях. Дан също бе видял целувката, но определено не се смееше.

Към нея се отправи друго чудовище. Докато я доближаваше, излая някаква команда на някой зад себе си и тя видя името „Бийдерот“ на гърба на небесносиньото му горнище. Това трябва да беше неуравновесеният ѝ куотърбек.

Когато най-накрая спря до нея, тя огледа синьо-черната му коса, извития му като кука нос и малката, почти женска уста.

— Госпожице Съмървил, вие трябва — баща ви... — Той се взря в една точка над лявото ѝ ухо и снижи глас. — Преди всяка игра той винаги ми казваше: „Яж лайна, голям клоун“.

Сърцето ѝ потъна.

— Може ли, може ли вместо това да те плесна по задника?

Той поклати глава със свирепо изражение.

Тя се наведе и каза думите колкото може по-бързо.

Куотърбекът въздъхна облекчено.

— Благодаря, госпожице Съмървил. — И се отдалечи с подтичане.

„Старс“ спечели жребия с монетата и двата отбора се подредиха за началния удар. За нейно изумление Дан се затича странично към нея, докато очите му оставаха неизменно вперени в игрището. Беше ограничен от дългия кабел на слушалките, но това по никакъв начин не спъваше движенията му. Спря до нея, с все така вперени в терена очи.

— В теб ли е дъвката?

— Дъвката?

— Дъвката!

Тя изведнъж си спомни за пакетчето дъвки, което Рон бе набутал в ръката ѝ, и отвори пръстите си, които се бяха заключили около него.

— Тук е.

— Подай ми я, когато кикърът постави топката. Използвай дясната си ръка. Зад гърба. Схвана ли? Не се издънвай. Дясната ръка. Зад гърба. Когато кикърът постави топката.

Тя го зяпна.

— Кой е кикърът?

Той започваше да изглежда леко налудничаво.

— Дребният пич в средата на полето! Нищо ли не знаеш? Ще издъниш всичко, нали?

— Няма да го издъня!

Очите ѝ пробягаха по полето, докато трескаво се опитваше да идентифицира кикъра. Избра си най-малкия от играчите, с надеждата да е права. Когато той се наведе, за да постави топката, изстреля дясната си ръка зад гърба и плесна пакетчето в отворената длан на Дан. Той изсумтя, завря го в джоба си и се отдалечи, без дори да каже „благодаря“. Фийби си припомни, че само преди минути бе нарекъл суеверията на играчите „нелепи“.

Секунди по-късно топката се извиси във въздуха и пред нея се развихри адът. Нищо не би могло да я подготви за злокобните звуци на двайсет и две мъжки тела в пълно бойно снаряжение, опитващи се да се убият взаимно. Тракаха шлемове, блъскаха се раменни подплънки, а въздухът бе изпълнен с проклетия, ръмжене и стонове.

Тя притисна ръце до ушите си и извика, когато взвод от мъже се втурна към нея. Замръзна на място, докато играчът на „Старс“, който носеше топката, препускаше към нея. Отвори уста да изпищи, но от нея не излезе и звук. Тълпата полудя, докато той спринтираше към страничната линия, преследван от глутница бяло-оранжеви чудовища. Фийби видя, че няма да може да спре — щеше да връхлети отгоре ѝ — но не можеше да се спаси, защото коленете ѝ бяха омекнали. В последния момент той сви и се отправи към съотборниците си на страничната линия.

Сърцето ѝ се качи в гърлото и си помисли, че ще припадне. Пребори се със закопчалката на малката си чанта, извади очилата с кристали, почти ги изпусна, но ги улови и трмаво си ги сложи като защита.

Първата четвърт се точеше мъчително бавно. Тя усещаше потта на играчите, виждаше понякога замаяните, понякога налудните им изражения, чуваше мръсотиите, които крещяха, вулгарност след вулгарност, докато повторението не лиши и най-мръсната дума от всякакъв смисъл. В някакъв момент осъзна, че вече не стои там, защото трябва, а като изпробване на силата си, като свой личен символ на кураж. Може би ако издържеше това изпитание, щеше да успее да се справи и с остатъка от живота си.

Никога преди не бе усещала по-ясно секундите като минути, а минутите като часове. С ъгъла на окото си наблюдаваше мажоретките на „Старс“ в евтините им златни костюми със сини пайети и аплодираше всеки път, когато и те го правеха. Ръкопляскаше прилежно, когато Боби Том хващаше пас след пас срещу това, което по-късно чу да описват като „силна защита“. И по-често, отколкото ѝ харесваше, отклоняваше очи към Дан Кейлбоу.

Той крачеше покрай линията, а яркото слънце, проникващо през центъра на купола, полираше тъмнорусата му коса. Бицепсите му се напрягаха под късите ръкави на тениската, а по мускулестия му врат изпъкваха вени, докато крещеше инструкции. Не оставаше никога на едно място. Крачеше, вилнееше, крещеше, пронизваше въздуха с юмрук. Когато едно решение на съдията го разяри, той изскубна слушалките и се втурна на терена. Трима от играчите му скочиха от скамейката и го издърпаха силно — реакциите им бяха толкова координирани, че тя имаше чувството, че са го правили и преди. Макар че законно погледнато, неговият екип беше неин, тя знаеше, че те му принадлежат. Дан я ужасяваше и очароваше. Би дала всичко, за да може да е така безстрашна.

Най-накрая прозвуча сигналът за края на първата четвърт. За изненада на всички „Чикаго Старс“ бяха наравно с „Бронкос“, 7:7.

Боби Том се спусна към нея, а изражението му беше толкова ликуващо, че тя не сдържа усмивката си.

— Надявам се, че ще сте ми подръка, когато играем с „Чарджърс“ другата седмица, госпожице Съмървил. Носите ми късмет.

— Мисля, че талантът ти носи късмет.

Разнесе се свирепият глас на Дан.

— Дентън, идвай тук! Имаме още три четвърти, да не си забравил?

Боби Том ѝ смигна и изприпка към него.

9

Фийби стоеше в потрепващите сенки на факлите, разположени на равни интервали около басейна в имението „Съмървил“ и наблюдаваше как пет кикотещи се жени обградиха Боби Том Дентън. Никой от мениджмънта на „Старс“ не сметна смъртта на Бърт или това, че Фийби трябваше скоро да се изнася от къщата, за достатъчно извинение, че да отложи партито, което правеха всяка година след откриването на сезона. Докато тя гледаше мача, секретарката ѝ беше организирала кетъринга. Фийби бе сменила предизвикателната си рокля с по-незабележима кайсиева рокля с плетено горнище.

Загубата на отбора същия следобед срещу „Бронкос“ хвърляше сянка през първите часове на сбирката, но с увеличаването на алкохола настроението се бе оживило. Вече беше почти полунощ и платата със стекове, шунка и рачешки опашки бяха опустошени. Фийби бе представена на всички играчи, на съпругите и на приятелките им, когато пристигнаха. Играчите бяха педантично любезни с новия си собственик, но близостта на толкова спортисти накуп ѝ носеше твърде много лоши спомени, така че тя се отдръпна на една дървена пейка край храстите, по-далече от края на басейна.

Чу познат глас и почувства особен шок, когато погледна към патиото и видя Дан. Рон ѝ бе казал, че неделните вечери са сред най-заетите моменти за треньорите, тъй като награждават играчите за представянето им същия следобед и разработват плана за следващата седмица. Въпреки това тя усети, че се оглежда за него през цялата вечер.

Гледаше го от сенките, докато се движеше от една групичка към друга. Постепенно осъзна, че се приближава към нея. Видя, че носи чифт очила с тънки рамки, и контрастът между тях и недодялания му външен вид предизвика странно усещане в нея.

Кръстоса крака, когато той се отправи към пейката ѝ.

— Никога не съм те виждала с очила.

— Лещите ми стават неудобни след четиринайсет часа. — Той си пийна от бирата, която държеше, и опря крак на скамейката до нея.

Този мъж наистина е мокър сън а ла Тенеси Уилямс, помисли си тя, докато в главата ѝ бавно се развиваше истински филм. Можеше да го види в запуснатата библиотека на разпадащата се плантаторска къща, бялата му риза, мокра от пот след похотливата среща с младата Елизабет в месинговото легло на втория етаж. Между зъбите му се полюшваше пура, докато прелистваше нетърпеливо стар дневник в опит да открие къде прапрабаба му е заровила семейното сребро.

Тялото ѝ беше топло и отпуснато и трябваше да потисне порива да се отърка в него като котка.

Взривът от див смях, който достигна до тях откъм басейна, я върна в реалността. Погледна натам навреме, за да види пет от жените на Боби Том да го избутват напълно облечен във водата. Когато той не изскочи веднага да си поеме въздух, скръцна със зъби.

— Едва се удържам да не изтичам да го издърпам.

Дан се изхили и свали крака си от пейката.

— Отпусни се. Инвестирала си повече пари в Джим Бийдерот, отколкото в Боби Том, а Джим тъкмо хвърли примка около един от комините, за да се покатери върху къщата.

— Определено не съм създадена за тази работа.

Боби Том изплува на повърхността, плюейки вода, и дръпна две от момичетата с него. Фийби беше доволна, че стаята на Моли гледа настрани, а не към гърба на къщата.

— Тъли ми каза, че Джим се катери върху къщата всяка година — каза Дан. — Очевадно иначе партито не се получава.

— Не може ли просто да си сложи един абажур като всички останали?

— Той се гордее с оригиналността си.

Един як защитник легна на бетона отстрани до басейна и започна да вдига някаква пищяща млада жена като щанга. Дан посочи с бирата към тях.

— Ето къде обаче започват истинските ти проблеми.

Фийби се изправи, така че да вижда по-добре, и после пожела да не го беше правила.

— Надявам се, че няма да я нарани.

— Това не е от такова значение, колкото фактът, че тя не е жена му.

В този момент една малката енергична жена с блестяща грива като на Даяна Рос се втурна откъм задния край на патиото към Уебстър Гриър, 294-паундовия професионален защитник.

Дан се изкикоти.

— Гледай и се учи, Фийби.

Огнената мадама се закова на място с пронизително изстъргване на високите си токчета.

— Уебстър Гриър, пусни веднага това момиче или ще ти скъсам задника!

— О, захарче. — Той пусна червенокоската в един шезлонг.

— И без „захарчета“ — изпищя му тя. — Ако искаш да спиш на боулинг пистата, която си си направил в мазето, нямам нищо против, защото може да си дяволски сигурен, че няма да си легнеш при мен.

— О, захарче...

— И да не си дошъл да ми плачеш на рамото, след като ти завлека задника при съдията за развод и те оскубя до последното пени.

— Кристъл, захарче, аз просто се забавлявах.

— Забавлявал се! Ще ти дам едно забавление! — Тя замахна с ръка и го ръгна в корема с всичка сила.

Той се намръщи.

— Ех, захарче, защо трябва да правиш това? Последния път, когато ме удари, си нарани ръката.

И наистина, Кристъл държеше ударената си ръка, но дръзката ѝ уста не спираше.

— Не се притеснявай за ръката ми. Тревожи се за задника си! И дали ще ти позволя някога отново да видиш децата си!

— Хайде, захарче. Ела да ѝ сложим малко лед.

— Върви си сложи лед на патката!

С драматично отмятане на косата тя се отдалечи от него и се отпрати към Фийби и Дан. Фийби не беше сигурна, че иска да се конфронтира с тази джобна кавгаджийка, но Дан изобщо не изглеждаше нещастен.

Когато жената спря пред тях, той придърпа ранената ѝ ръка около кутийката си с бира.

— Още е студена, Кристъл. Може би ще предотврати подуването.

— Благодаря.

— Трябва да спреш да го удряш, скъпа. Някой ден ще си счупиш ръката.

— Той трябва да спре да ме вбесява — сопна се тя.

— Тази жена вероятно го е преследвала цяла нощ. Знаеш, че Уебстър е последният мъж в отбора, който би се забавлявал с друга.

— Това е само защото знам как да го държа изкъсо.

Тонът ѝ беше толкова самодоволен, че Фийби не успя да се сдържи и се изкикоти. Вместо да се обиди, Кристъл също ѝ се усмихна.

— Никога не позволявай на мъжа да има последната дума, ако искаш бракът ти да е щастлив.

— Ще го запомня.

Дан поклати глава, после се обърна към Фийби.

— Плашещото е, че Уебстър и Кристъл имат един от най-добрите бракове в отбора.

— Май е по-добре да ида да го успокоя, преди да се е сбил с някого. — Кристъл завъртя бирената кутийка около ръката си. — Нещо против да взема това с мен вместо лед?

— Заповядай.

Тя се усмихна на Фийби и после се надигна на токчетата, за да целуне Дан по бузата.

— Мерси, друже. Отбий се вкъщи някой път да ти направя хамбургер.

— Ще мина.

Докато Кристъл се връщаше при съпруга си, Дан седна на пейката. Фийби се настани до него, като остави възможно най-голямо разстояние между двамата.

— Отдавна ли познаваш Кристъл?

— Двамата с Уебстър бяхме съотборници точно преди да се оттегля, и всички бяхме доста добри приятели. Те не харесваха много бившата ми жена, освен политиката ѝ, и Кристъл често се появяваше у нас с мляко и сладки, докато течеше разводът. Нямаме много възможности да се виждаме заедно, откакто се присъединих към „Старс“.

— И защо?

— Сега съм треньор на Уебстър.

— Това променя ли нещата?

— Трябва да се правят списъци, да се продават играчи. Нужна е дистанция.

— Странен начин за поддържане на приятелство.

— Така стоят нещата. Всички проявяват разбиране.

Макар че другите бяха пред очите им, пейката беше достатъчно отдалечена в сенките на храстите, че тя започна да се чувства сякаш бяха сами и осъзнаваше присъствието му толкова силно, че кожата ѝ настръхна. Някакъв писък разсея усещането и тя с облекчение погледна през пролука в плета, за да види как една жена маха горнището си. Придружаващите дюдюкания и писъци бяха толкова силни, че Фийби се зачуди дали не са събудили и уплашили Моли.

— Партието се развихря.

— Не съвсем. Всички се държат прилично, защото придружителите им са тук.

— Какви придружители?

— Аз и ти. Момчетата няма да отпуснат юздите, когато собственикът и треньорът им са наблизо, особено след като днес загубихме. Помня няколко партита по време на моята кариера като играч, които продължаваха чак до четвъртък.

— Звучиш носталгично.

— Забавлявах се.

— Да те хвърлят в басейни и да отсъждаш на конкурс „Мис мокра фланелка“?

— Не ми казвай, че имаш нещо против конкурсите „Мис мокра фланелка“. Това е най-близкото нещо до културно събитие, на което ще присъстват някои футболисти.

Фийби се разсмя. Но смехът ѝ утихна, когато видя начина, по който я гледаше. През лещите на очилата морскозелените му очи изглеждаха загадъчни и все пак нещо, изглежда, припукваше между тях, електричество, което не би трябвало да е там. Тя беше развълнувана, уплашена. Наведе глава и си пийна бързо глътка вино.

Той заговори тихо.

— За човек, който флиртува с всичко в панталони, си доста нервна с мен.

— Не съм!

— Ти си лъжкия, скъпа. Изнервям те адски.

Въпреки виното гърлото ѝ пресъхна. Тя насили устните си да се извият в лукава усмивка.

— Само в мечтите ти, любовнико. — Наведе се достатъчно близо, за да вдъхне афтършейва му, и добави дрезгаво: — Аз поглъщам мъже като теб на закуска и след това се справям с още пет блюда за обяд.

Той се изсмя късо.

— По дяволите, Фийби, щеше ми се да се бяхме харесали повече, защото можехме да си прекараме наистина добре.

Тя се усмихна и се опита да каже нещо секси и несериозно, но откри, че не може да измисли нищо. В ума ѝ пружините на месинговото легло започнаха да скърцат, само че този път вместо младата Елизабет, на него лежеше тя самата. Тя беше жената с дантелена презрамка, паднала през рамото. Представи си как го гледа да стои под старомодния вентилатор с разкопчана риза.

Докато той се взираше в очите ѝ, Фийби имаше чувството, че мухлясалите паяжини на годините се отделят от тялото ѝ и то става влажно и свежо. Усещането беше толкова странно, че ѝ се прииска да избяга от него, но в същото време копнееше да го запази завинаги. У нея надделяваше изкушението да се наведе и да докосне устните му със своите. И защо не? Той смяташе, че тя е първокласна мъжемелачка. Нямахше откъде да знае колко необичаен би бил такъв един жест за нея. Защо да не рискува само веднъж?

— Ето къде си била, Фийби.

И двамата извърнаха глави, за да видят Рон, който се появяваше иззад пролука в храстите. Тя си пое бърза треперлива глътка въздух.

Откакто бяха наели отново Рон, двамата с Дан се държаха на разстояние и до момента нямаше конфликти. Фийби се надяваше, че това няма да се промени.

Рон кимна на Дан и после се обърна към нея:

— Скоро ще си тръгвам. Погрижил съм се за почистването.

Дан погледна часовника си и се изправи.

— Аз също трябва да тръгвам. Пол появи ли се с филмите за мен?

— Не съм го виждал.

— По дяволите. В него е касетата, която исках да прегледам, преди да заспя.

Рон се усмихна на Фийби.

— Дан е известен с това, че може да оцелява само с четири часа сън. Той е много издръжлив.

Срещата на Фийби с Дан я беше разтърсила, защото имаше чувството, че е показала твърде много от себе си. Прокара пръсти през косата си, докато стоеше права.

— Хубаво е да знам, че не харча напразно парите си.

— Искаш ли да уредя да ти донесе касетата вкъщи, когато Пол дойде?

— Не. Не бери грижа. Но му кажи, че я искам на бюрото ми до седем утре сутрин. Искам да я изгледам преди оперативката. — Той се обърна към Фийби. — Трябва да се обадя по телефона. Има ли апарат в къщата, който мога да използвам?

Маниерът му беше толкова делови, че тя се зачуди дали си е въобразила лудешкия наелектризиращ момент между тях двамата преди малко. Не искаше Дан да разбере колко я е разтърсил, затова заговори шеговито.

— Нямах ли телефон в таратайката, която караш?

— Има две места, на които не държа телефони. Едното е колата ми, а другото — спалнята.

Той спечели този кръг и тя се опита да го парира с небрежен жест към вратата в далечния край на къщата.

— Най-близкият е във всекидневната.

— Благодаря, кексче.

Докато се отдалечаваше, Рон ѝ каза намръщено:

— Не бива да му позволяваш да се обръща толкова непочтително към теб. Един собственик на отбор...

— Как точно се предполага да го накарам да престане? — сопна се тя, насочвайки раздражението си към Рон. — И не искам да слушам нищо за това, какво би направил Ал Дейвис или Еди Де... какъвто там беше.

— Едуард Дебартоло-младши — каза той търпеливо. — Собственикът на „Сан Франциско Форти Найнърс“.

— Той не даваше ли на играчите си и техните съпруги какви ли не разточителни подаръци?

— Точно. Пътешествия до Хаваи. Големи, тлъсти подаръчни пакети за „Нийман Маркус“.

— Мразя го в червата.

Той я потупа по ръката.

— Всичко ще се подреди, Фийби. До утре сутрин.

Когато я остави сама, тя се взря в къщата, в посоката, в която бе изчезнал Дан. От всички мъже, които бяха минали през живота ѝ, защо трябваше да бъде привлечена точно от този? Колко иронично беше, че е очарована от онова, което я плаши най-много: физически силен мъж във върховна кондиция. Мъж, напомни си тя, който беше още по-опасен заради острия си ум и странното чувство за хумор.

Само ако не си беше тръгнал толкова скоро. Откакто беше пристигнала в Чикаго, се чувстваше, сякаш е пренесена в екзотична страна, чийто език не знае и чиито обичаи не разбира, а срещата ѝ с него тази вечер само подсили усещането. Беше объркана, но също и изпълнена със странно чувство на очакване, чувство, че — само да беше останал — би могло да се случи нещо магическо.

Моли сви колене и ги покри с дългата си синя памучна нощница. Седеше свита на стола до прозореца в пещероподобната всекидневна и гледаше през стъклата към онова, което можеше да види от партито. Пег, икономката, я бе изпратила да си ляга преди час, но шумът не ѝ даваше да заспи. Беше разтревожена за сряда, когато щеше да започне да ходи в общественото училище и всички деца да я мразят. Нещо студено и мокро бръсна голия ѝ крак.

— Здравей, Пух. — Докато Моли се протягаше да погали главата ѝ, Пух се вдигна на задните си крака и постави муцуна на бедрото ѝ.

Моли повдигна кучето в скута си, сведе глава и започна да му говори галено:

— Добро момиче си ти, Пух. Добро, сладко кученце. Обичаш ли Моли? Моли те обича, кученце.

Тъмните кичури на косата ѝ се смесиха с бялата козина на Пух. Когато положи бузата си върху меката като коприна козина, Пух облиза брадичката ѝ. Отдавна никой не я беше целувал и тя задържа ниско лицето си, за да може Пух да го направи отново.

Вратата от дясната ѝ страна се отвори, в стаята влезе едър мъж и тя пусна Пух. Дневната беше полуосветена и той не видя Моли, докато

се отправяше към телефона, поставен на масичка близо до дивана. Преди да започне да набира обаче, Пух се втурна да го поздрави.

— По дяволите. Долу, куче!

За да избегне неловкото положение, Моли любезно прочисти гърлото си и се изправи.

— Тя няма да те ухапе.

Мъжът остави слушалката и я погледна. Моли видя, че имаше хубава усмивка.

— Сигурна ли си? Изглежда ми доста свирепо.

— Казва се Пух.

— Всъщност двамата вече сме се срещали, но не мисля, че ни представиха подобаващо. — Той се приближи до нея. — Аз съм Дан Кейлбоу.

— Приятно ми е. Аз съм Моли Съмървил. — Тя протегна ръка и той я раздруса тържествено.

— Здравей, мис Моли. Ти трябва да си сестрата на Фийби.

— Аз съм полусестрата на Фийби — натърти тя. — Имаме различни майки и изобщо не си приличаме.

— Виждам това. Доста до късно си останала.

— Не можах да заспя.

— Шумно е. Запозна ли се с играчите и техните семейства?

— Фийби не би ми позволила. — Тя не беше сигурна защо излъга, но не искаше да му каже, че сама бе отказала да излезе.

— Защо не?

— Много е строга. Освен това не обичам партитата. Всъщност съм доста необщителен човек. Планирам да стана писателка, когато порасна.

— Така ли?

— В момента чета Достоевски.

— Не думай.

Тя почти бе изчерпала репликите си и смени темата, за да задържи вниманието му.

— Не мога да си представя, че в новото ми училище ще изучават Достоевски. Започвам там в сряда. Обществено училище, сецаш ли се. С момчета.

— Никога ли не си ходила на училище с момчета?

— Не.

— Хубаво момиче като теб няма да има проблеми.

— Благодаря ти, но знам, че не съм хубава. Не като Фийби.

— Разбира се, че не си хубава като Фийби. Ти си хубава по свой начин. Това е най-доброто у жените. Всяка една е различна.

Той я нарече жена! Моли скъта този вълнуващ комплимент, за да му се наслади, когато остане сама.

— Благодаря ти, че си толкова мил, но съзнавам недостатъците си.

— Аз съм всъщност експерт по жените, мис Моли. Послушай ме. Искаше й се да му вярва, но не можеше.

— Вие футболен играч ли сте, господин Кейлбоу?

— Преди бях, но сега съм главен треньор на „Старс“.

— Опасявам се, че не знам нищо за футбола.

— Това, изглежда, е характерно за женската част от семейството.

— Той скръсти ръце. — Сестра ти не те ли доведе на мача този следобед?

— Не.

— Срамота. Трябваше да го направи.

Тя помисли, че долавя неодобрение в гласа му, и й хрумна, че може би той също не харесва Фийби. Реши да го изпита.

— Моята полусестра не иска да се занимава с мен. Нали разбираш, бях й възложена, защото и двамата ми родители са мъртви. Но тя не ме иска. — Поне това беше вярно. Сега цялото му внимание беше нейно и тъй като не искаше да го изгуби, Моли започна да си измисля. — Тя няма да позволи да се върна в старото ми училище и крие писмата на всичките ми приятелки.

— Защо би правила нещо такова?

Активното въображение на Моли се развихри.

— Вероятно е склонна към жестокости. Някои хора са родени такива. Никога не ми дава да напускам къщата и ако не й харесва какво съм направила, ми дава да ям само хляб и вода. — И добави в изблик на вдъхновение: — А понякога ме пляска.

— Какво?

Моли се притесни, че е прекалила, но бързо добави:

— Не че ме боли.

— Трудно ми е да си представя, че сестра ти може да направи нещо подобно.

Не искаше да слуша как защитава Фийби.

— Ти си голям и силен мъж, затова нейният външен вид изкривява преценката ти.

Той издаде странен задавен звук.

— Искаш ли да ми обясниш това?

Съвестта ѝ нашепваше да не казва нищо повече, но той беше толкова мил, а тя толкова много искаше да бъде харесана, че не можа да се сдържи.

— Фийби се държи по-различно с мъжете, отколкото с мен. Тя е като Ребека, първата мисис Дьо Уинтър. Мъжете я обожават, но в същността си тя е доста отмъстителна. — За пореден път помисли, че прекалява, затова малко посмекчи изказването си. — Разбира се, тя не е напълно зла. Просто е леко извратена.

Той потърка брадичката си.

— Виж какво ще ти кажа, Моли. „Старс“ е част от твоето семейно наследство и трябва да знаеш някои неща за отбора. Какво ще кажеш, ако помоля Фийби да те доведе на тренировка някой ден след училище другата седмица? Можеш да се срещнеш с играчите и да поопознаеш играта.

— Ще го направиш ли?

— Разбира се.

Избликът на благодарност, който изпита към него, заглуши вината ѝ.

— Благодаря ти. Това много ще ми хареса.

В този момент Пег подаде глава през вратата и нахока Моли, че не е в леглото. Тя се сбогува с Дан и се върна в стаята си. След като Пег си тръгна, извади Мистър Браун от скривалището му и се сгуши под завивките с него, макар че вече беше твърде голяма, за да спи с плюшени играчки.

Когато вече се унасяше в сън, чу тихо подраскване по вратата и се усмихна във възглавницата си. Не можеше да отвори, защото не искаше Фийби да открие, че е пуснала Пух в спалнята си. И все пак беше хубаво да е търсена.

10

Когато Фийби погледна към видеокасетата на пасажерското място до нея, осъзна, че да се появи неканена в къщата на Дан Кейлбоу е най-глупавото нещо, което някога е правила. Но вместо да обърне кадилака на Бърт и да се прибере вкъщи, се взря през светлината на фаровете към пътя в опит да открие дървената пощенска кутия, която Кристъл Гриър ѝ бе казала да търси. И докато гледаше, репетираше какво ще каже, след като я намери.

Щеше да е съвсем небрежна, да заяви на Дан, че Пол се е появил с касетата малко след като той си е тръгнал. Тъй като знаела, че иска да я гледа, преди да легне, решила да му я достави, понеже нощта била чудесна за шофиране. Наистина нищо особено.

Намръщи се. Беше един часът сутринта, вероятно не трябваше да споменава нищо за прекрасната за шофиране нощ. Може би просто трябваше да каже, че не ѝ се спи и е искала да покара, за да се отпусне.

Истината беше, че искаше да го види, преди да загуби кураж. Беше дълбоко разтърсена от момента, в който изпита неустойимото желание да го целуне. Сега имаше нужда да го види сам, някъде, където нямаше да ги прекъсват, и да се опита да разбере какво означава това чувство.

Беше си измислила един милион причини защо не трябва да е привлечена от него, но никоя не обясняваше начина, по който той я беше накарал да се чувства тази вечер, сякаш тялото ѝ бавно оживяваше. Усещането беше едновременно ужасяващо и въодушевяващо. Дан не криеше факта, че не я харесва, но в същото време тя усещаше, че го привлича.

Внезапно почувства сълзи в очите си. От години не си бе позволявала да мечтае, че би могло да се случи нещо подобно. Глупачка ли беше, или имаше шанс да си възвърне женствеността?

Фаровете ѝ осветиха дървената пощенска кутия и тя премигна. Върху нея нямаше име, но номерът беше правилният и тя намали, когато зави по тясна чакълена алея. Нощта беше облачна, луната едва

осветяваше стара овощна градина. Мина по малък дървен мост и полегат завой, преди да види светлините.

Несиметричната каменна ферма беше напълно различна от ергенската квартира, която си бе представяла. Беше построена от дърво и камък, имаше три комина и едно странично крило. Към старомодната предна веранда, оградена от издължени перила, водеха стълби. На уютната светлина, която се процеждаше през предните прозорци, тя видя, че капациите им и входната врата са боядисани в перленосиво.

Гумите ѝ изскърцаха по чакъла, когато отби до къщата, и изключи двигателя. Външните светлини рязко угаснаха, последвани и от вътрешните. Тя се поколеба. Вероятно го беше хванала точно когато си лягаше. И все пак още не беше заспал.

Грабна видеокасетата от мястото, преди да се е разколебала, отвори вратата и излезе навън. Някъде далече се обади бухал, зловец звук, който я изнерви още повече. Докато внимателно пристъпваше към верандата, ѝ се прииска да не беше толкова тъмно.

Постави ръка на перилото и предпазливо изкачи четирите каменни стъпала. В гъстия мрак пеенето на щурците ѝ звучеше злокобно, а не приятелско, като скърцането на панти в обитавана от духове къща. Не можеше да открие звънец, само тежко чукало. Повдигна го, после потрепна при глухото му откънтяване.

Изнизаха се няколко секунди, но никой не отговори. Все понервна, тя отново пусна чукалото, но веднага ѝ се дощя да не го беше правила, защото вече знаеше, че това е ужасна грешка. Беше неловко. Нямахше как да обясни присъствието си тук. Какво си беше мислила? Щеше да се измъкне и...

Ахна, когато една длан запуши устата ѝ. Преди да успее да реагира, около кръста ѝ се обви могъща ръка. Цялата кръв се смъкна от главата ѝ и краката ѝ се подгънаха, когато осъзна, че е приклещена.

Заплашителен глас прошепна в ухото ѝ:

— Ще те отнеса в гората.

Беше парализирана от страх. Опита се да изпищи, но не можа да издаде и звук. Беше точно като в онази нощ, когато беше на осемнайсет. Краката ѝ се отлепиха от земята и той я понесе надолу по стълбите, сякаш изобщо не тежеше. Мракът и паниката и задушаваша. Мъжът я повлече към дърветата с притисната до ухото ѝ уста.

— Бори се — прошепна ѝ той. — Бори се здраво, макар да знаеш, че това няма да ти помогне.

Звукът на познат акцент проникна през паниката ѝ и тя осъзна, че нападателят ѝ е Дан! Умът ѝ се завъртя. Случваше се отново! Тя беше привлечена от него, флиртува с него и сега той щеше да я изнасили! Парализата ѝ изчезна. Не можеше да позволи това да се случи за втори път.

Започна отчаяно да се бори за свободата си, риташе и се опитваше да го ръгне с лакти, но той беше силен, толкова по-силен от нея, с железни мускули, оформени от години тренировки. Завлече я в гората, сякаш тежеше колкото дете. Опита се да изкрещи, но натискът на ръката му върху устата ѝ беше безмилостен.

— Така е добре. Добре се бориш, сладурано. Ще ме накараш да се потрудя.

Тя се изви в ръцете му и се опита да изкрещи под дланта му, но той бързо я хвана. Смътно различаваше някаква кръгла структура над главата си и когато той я привлече по-близо, видя че е градинска беседка.

— Ще си го получиш — шепнесе ѝ той. — Точно както ти харесва. Ще ти дам болката, която толкова много искаш. — Извлачи я по стъпалата до входната арка към обвитите в бръшлян решетъчни стени. Дори не се беше задъхал. — Ще бъдеш безпомощна. Ще правя каквото си искам с теб и ти няма да можеш да ме спреш.

Издърпа я в мрака и ужасът се впи в нея по същия начин, както в онази гореща нощ край басейна преди толкова години. Като държеше едната си ръка върху устата ѝ, той зарови другата под полата ѝ и издърпа ластика на бикините ѝ.

— Първо ще разкъсам това.

От гърлото ѝ се разнасяха ужасни звуци, приглушени от натиска на дланта му. Тя не искаше това. *Моля те, Боже, не позволявай да се случи отново.* Още веднъж чу ужасния шепот в ухото си.

— А може би трябва да започна отгук. Това ли искаш да направя?

Дръпна ръка от устата ѝ и грабна горната част на роклята ѝ в юмрук. Разкъса я с едно силно дръпване.

Случиха се две неща едновременно. От устните ѝ се изтръгна бесен писък. А ръката върху гърдите ѝ замръзна.

— Вал?

Той опипа гърдите ѝ. Цялото му тяло се вцепени. И после отскочи от нея, сякаш беше радиоактивна.

Тя започна да хлипа. Вътрешността на малката беседка внезапно бе заляна от кехлибареното сияние на жълта противонасекомна лампа, която освети градинска мебел, рогозка и ужасеният му поглед, вперен в нея.

— Фийби! Исусе... Исусе, Фийби, съжалявам, аз... аз не знаех, че си ти. Аз... Вал трябваше...

Зъбите ѝ тракаха, цялото ѝ тяло започна да се тресе. Там, където беше дръпнал роклята ѝ, зееше дупка, разкриваща едната ѝ гърда. Тя сграбчи материята, докато отстъпваше, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Фийби... — Той се спусна след нея.

Тя се препъна назад, отчаяно стиснала разкъсаната си дреха.

— Не ме докосвай! — изхлипа.

Той замръзна и се отдръпна, стиснал ръцете си.

— Няма да те нараня. Мога да обясня. Това е грешка. Не знаех, че си ти. Аз, аз мислех, че е бившата ми жена. Тя трябваше да ме чака тук.

— И това трябва да оправи нещата? — Зъбите ѝ не спираха да тракат, гърдите ѝ трепереха, докато се опитваше да си поеме дъх.

Дан направи още една крачка и тя отново отстъпи назад. Той незабавно спря.

— Не разбираш.

— Копеле! Извратено копеле!

— Дан!

Фийби замръзна, когато чу женския глас.

— Дан! Къде си?

Когато осъзна, че вече не са сами, я изпълни облекчение. После зърна умолителния поглед в очите му и видя, че притиска пръст до устните си, давайки ѝ знак да мълчи.

— Тук! — изкрещя тя. — Тук!

Той наклони глава.

— Мамка му.

— Дан? — В беседката се появи слаба, привлекателна жена в обикновена памучна рокля на цветя. — Чух...

Спря рязко, когато видя Фийби. Погледът ѝ отскочи към него.

— Какво става тук?

— Това, което става тук — каза смутено той, — е нещастен случай на объркана самоличност.

Жената погледна разкъсаната дреха на Фийби и разрошената ѝ коса. Очите ѝ се разшириха от смайване.

— О, боже.

Докато ужасът на Фийби започна да се уталожва, тя разбра, че тук се случва нещо, което не разбира.

— Беше тъмно — каза Дан на жената — и помислих, че си ти.

Тя притисна пръсти към слепоочието си.

— Тя дискретна ли е?

— Дискретна, как не! Тя е уплашена до смърт! Не виждаш ли какво направих с нея?

Гласът на жената беше толкова хладен и делови, че Фийби я намрази незабавно.

— Коя е тя?

— Фийби Съмървил — отвърна Дан, очевидно осъзнавайки, че Фийби не е в състояние да отговори сама.

— Собственичката на „Старс“?

— Точно тя. — Той се обърна към Фийби и каза тихо: — Това е Валъри Кейлбоу, Фийби. Моята бивша съпруга. Тя е също и член на Американския конгрес, но извън това можеш да ѝ се довериш. Валъри ще ти обясни, че не се опитвах да те нараня, и ще ти каже точно в какво се забърка.

Челото на Валъри се набръчка от тревога.

— Дан, аз не...

— Направи го! — тросна се той с убийствено изражение. — Тя не е в състояние да възприеме нищо от мен точно сега.

Жената подбра думите си внимателно с каменно изражение.

— Госпожице Съмървил, макар че Дан и аз сме разведени, избрахме да продължим интимната си връзка. И двамата сме доста авантюристично настроени в секса и...

— Говори за себе си, Вал. Аз ще съм щастлив с едно двойно легло и няколко касети с Джони Матис.

— Мен ли обвиняваш за станалото?

— Не — въздъхна той, — вината беше моя. И двете имате светли коси и сте горе-долу еднакви на ръст. Беше тъмно.

— Дан и аз се бяхме уговорили да се срещнем тук тази вечер. Трябваше да присъствам на официално събиране и закъснях. За жалост, госпожице Съмървил, той ви е припознал с мен.

Фийби бавно започна да разбира какво се бе случило, но можеше само да се взира в жената с изумление.

— Да не би да ми казвате, че искате той да се отнася с вас така?

Валъри избягваше да срещне погледа ѝ.

— Опасявам се, че трябва да тръгвам. Съжалявам, че сте изпитали такъв ужас. Само се надявам да разбирате колко деликатна е ситуацията. Като официално лице за мен ще бъде извънредно неловко, ако някой научи.

— За бога, Вал...

Тя се извърна към него.

— Млъкни, Дан. Това може да съсипе кариерата ми. Искам уверението ѝ, че няма да каже никому.

— На кого бих могла да кажа? — възрази безпомощно Фийби. — Никой не би ми повярвал.

— Съжалявам. — Валъри ѝ кимна неловко и бързо напусна беседката.

Фийби не искаше да остава сама с него. Незабавно я завладя осъзнаването на гнетящия му физически ръст, на мускулите, които изпъваха твърде тесните ръкави на тениската му. Като държеше разкъсаните краища на роклята си, тя започна да отстъпва към обраслия с лози вход на беседката.

— Моля те, седни — каза Дан тихо. — Обещавам, че няма да се приближавам към теб, но трябва да поговорим.

— Това е просто игра между вас двамата, нали? — прошепна тя. — Така се забавлявате.

— Да.

— За мен не беше игра.

— Знам. Съжалявам.

— Как можеш да правиш нещо подобно?

— Тя харесва това.

— Но защо?

— Тя е силна жена. Властна. Понякога се уморява винаги да държи нещата под контрол.

— Тя е болна и ти също.

— Не съди, Фийби. Тя не е болна и до тази вечер онова, което се случваше между нас двамата, не засягаше никой друг.

Тя отново започна да трепери.

— Ти щеше да... Ами ако не беше спрял?

— Спрях. Веднага щом усетих... — Той се прокашля. — Валъри е доста по-плоска от теб.

Коленете ѝ нямаше да я издържат още дълго и тя се строполи на най-близкия стол. Той се приближи внимателно към нея, сякаш се страхуваше, че отново ще започне да пици.

— Какво правеше тук?

Фийби си пое треперливо въздух.

— Пол се появи на партито малко след като си тръгна. Аз... аз донесох касетата, която искаше. — Направи безпомощен жест, когато осъзна, че я е изпуснала.

— Но аз казах на Роналд да не я праща тази вечер.

— Помислих, че... не ми се спеше и... няма значение, беше глупава идея.

— И още как.

— Ще тръгвам. — Като се подпря с ръце върху облегалките на стола, тя успя да се изправи на крака.

— Трябват ти няколко минути да се успокоиш, преди да се опиташ да шофираш. Ето какво ти предлагам. На партито не успях да хапна нищо, а съм гладен. Нека да ти направя сандвичи. Какво ще кажеш?

В изражението му прозираше момчешко нетърпение да ѝ угоди, което облекчи част от остатъчния ѝ страх, но той беше твърде голям и твърде силен, а тя не се беше възстановила от онези моменти, когато миналото сякаш се повтаряше.

— По-добре да тръгвам.

— Страх те е да останеш сама с мен, нали?

— Просто съм уморена, това е всичко.

— Уплашена си.

— Аз бях напълно беззащитна. Ти си силен мъж. Не можеш да си представиш какво е.

— Не, не мога. Но това свърши. Няма да те нараня. Знаеш това, нали?

Тя кимна бавно. Наистина го знаеше, но все още ѝ беше трудно да се отпусне.

Той ѝ се усмихна.

— Знам, че искаш да избягаш вкъщи. Ще събудиш малката си сестричка, за да започнеш да я пляскаш.

Тя се взря в него озадачена.

— За какво говориш?

— Мис Моли и аз проведохме интересен разговор тази вечер. Но няма да ти кажа нищо повече, ако не ми позволиш да ти направя нещо за ядене.

Тя видя предизвикателна искра в очите му. Сега той беше треньорът, който изпитваше куража ѝ, точно както изпитваше своите играчи. Знаеше, че няма да я нарани. Ако и този път избягаше, щеше ли някога да спре?

— Добре. Само за малко.

Беше трудно да се справи с непознатия път в мрака. Веднъж се препъна, но той не хвана ръката ѝ да ѝ помогне и тя се зачуди дали знаеше, че щеше да се разпадне, ако я беше докоснал в мрака.

Докато вървяха, Дан се опитваше да я успокои, като ѝ разказваше за фермата.

— Купих това място миналата година и го обнових. Има овощна градина и конюшня, където мога да държа двойка коне, ако искам. Тук има дървета, които са на стотици години.

Стигнаха до верандата. Той се наведе, за да вземе видеокасетата, която тя бе изпуснала, после отвори предната врата и запали светлините, преди да я покани да влезе. Фийби видя стълба отляво и свод вдясно, който водеше към страничното крило. Последва го през него в широкото рустикално и уютно помещение.

Оголеният камък на най-дългата стена проблясваше на светлината на запалените лампи. В помещението имаше удобна всекидневна на две нива и уютна старомодна кухня със закътана галерия, сгъшена под стрехите. Върху изтъркания чамов под бяха разположени цял асортимент мебели, включително диван в ловнозелено каре с червени и жълти акценти, големи меки кресла и стар шкаф от борова дървесина. Една дървена пейка, която носеше десетилетно наследство от прорези и резки от инструменти служеше за масичка, а до купчината книги бе разположена шахматна дъска. Върху

полицата над голямата каменна камина бяха положени ниски дървени свещници, керамични съдове и няколко антични метални кутии. Тя очакваше Дан да е обграден от мраморни статуи на голи жени, а не да живее в този удобен селски пристан, който изглеждаше твърде много като част от илинойската прерия.

Той ѝ подаде мека синя памучна риза.

— Ако искаш, я облечи. След кухнята има баня.

Осъзна, че все още стиска горницето на роклята си. Взе ризата от него, извини се и отиде в банята. Докато се взираше в отражението си в огледалото, видя, че очите ѝ са големи и уязвими, прозорци към скритите ѝ тайни. Оправи косата си с пръсти и изтри петната от туша за мигли със салфетка. Излезе едва когато се успокои.

Ризата, която ѝ беше дал Дан, ѝ висеше до средата на бедрото и тя нави ръкавите, докато отиваше към кухнята, където той вадеше самун пълнозърнест хляб и пакет месо за сандвичи от хладилника.

— Какво ще кажеш за ростбиф?

— Не съм голяма почитателка на говеждото.

— Имам малко колбаси и пуешки гърди.

— Сирене ще свърши работа.

— Запечено сирене? Наистина ме бива в това.

Беше толкова нетърпелив да ѝ угоди, че тя не сдържа усмивката си.

— Добре.

— Искаш ли вино или бира? Имам и студен чай.

— Студен чай, моля. — Тя седна до разтегателната маса от американски орех.

Той наля студен чай за двама им и започна да прави сандвичите. На масата лежеше копие от „Кратка история на времето“ на Стивън Хокинг. Фийби я използва като възможност да възстанови някакво подобие на нормалност между тях.

— Доста тежко четиво за спортист.

— Ако проверявам всяка дума, не е толкова зле.

Тя се усмихна.

Той сложи сандвичите в железен тиган.

— Книгата е интересна. Дава ти много храна за размисъл: кварки, гравитационни вълни, черни дупки. В училище обичах науката.

— Мисля да изчакам филма. — Тя си пийна от студения чай и бутна книгата настрани. — Кажи ми какво се случи с Моли.

Той подпря хълбок на края на печката.

— Детето е екстра. Срегнах я в къщата, когато отидох да позвъня по телефона. Тя ми каза някои доста страховити неща за теб.

— Като например?

— Че я държиш като затворник в къщата. Късаш писмата ѝ, оставяш я на хляб и вода, когато те вбеси. А също така я поплясваш.

— Какво!? — Фийби едва не си изпусна чая.

— Тя ми каза, че не боли.

Фийби беше поразена.

— Защо ѝ е да говори подобни неща?

— Изглежда, не те харесва много.

— Знам. Тя е като превзета девственица. Не одобрява начина, по който се обличам, не смята шегите ми за смешни. Дори не харесва Пух.

— Това може и да е добра преценка.

Тя го зяпна.

Той се усмихна.

— Всъщност кучето ти се умилкваше около глезените ѝ през повечето време, докато говорехме. Изглеждат ми добри приятели.

— Не мисля така.

— Е, може и да греша.

— Тя наистина ли ти каза, че я пердаша?

— Да, мадам. Каза, че не си зла, а просто извратена. Мисля, че те сравни с някаква Ребека. Първата мисис Дьо Уинтър.

— Ребека? — Внезапно разбра и поклати глава. — След всички приказки за Достоевски малката гадина чете Дафни дю Морие. — Тя се замисли за момент. — Откъде разбра, че не казва истината? Възрастните пляскат децата през цялото време.

— Фийби, докато наблюдаваше играта на стадиона, изглеждаше така, сякаш ще припаднеш всеки път когато някой играч поемаше силен удар. Освен това ти просто нямаш такъв инстинкт. — Той се извърна, за да обърне сандвичите. — Например, поправи ме, ако греша, предполагам, че имаше и друга причина освен лош апетит, за да откажеш барбекюто на Виктор онзи ден, когато обядвахме в кухнята ти, да не говорим за хубавото месо в хладилника ми.

Този мъж определено виждаше твърде много.

— Толкова много нитрати не са полезни.

— Аха. Хайде, скъпа, можеш да кажеш на татко Дан малката си грозна тайна. Вегетарианка си, нали?

— Много хора не ядат месо — защити се тя.

— Да, но повечето го тръбят навсякъде. А ти не казваш нищо.

— На никой не му влиза в работата. Просто обичам чисти артерии, това е всичко.

— Ех, Фийби, отново избягваш истината. Имам чувството, че хранителните ти навици нямат нищо общо с артериите.

— Не знам за какво говориш.

— Сега ми кажи истината.

— Добре! Харесвам животните. Това не е престъпление! Дори когато бях дете, не можех да понасям идеята да ги ям.

— Защо си толкова потайна?

— Не е умишлено. Просто... не съм изрядна от философска гледна точка. Не нося козина, но гардеробът ми е пълен с кожени обувки и колани, а и мразя всички тези дребнави дискусии, в които те въвличат хората. Част от съдържаността ми е навик, предполагам. Директорката в стария ми пансион ми вгорчаваше живота.

— Как така?

— Веднъж се конфронтирахме за едно парче свинско, когато бях на единайсет. В края на краищата трябваше да седя на масата през по-голямата част от нощта.

— Мислейки за Прасчо, обзалагам се.

— Откъде разбра?

— Ти си доста очевиден почитател на А. Милн, скъпа. — Очите му бяха пълни с топло веселие. — Продължавай. Какво се случи?

— Най-накрая директорката се обади на Бърт. Той ми се разкрещя, но не можех да го изям. След това другите момичета ме спасиха. Изнесоха на порции месото от чинията ми.

— Това не обяснява изцяло потайността ти.

— Повечето хора мислят, че вегетарианството е малко чудато, а моят коефициент на чудатост и така е достатъчно висок.

— Не мисля, че съм срещал друг човек, който не е футболист и влага толкова много енергия да се преструва на корав.

— Аз съм корава.

— Да бе.

Усмивката му я раздразни.

— Само защото не бях достатъчно силна да те преборя тази вечер, не означава, че не съм корава.

Той внезапно придоби толкова съкрушен вид, че ѝ се дощя да беше замълчала.

— Наистина съжалявам за това. Не съм наранявал жена през живота си. Е, с изключение на Валъри, но това беш...

— Не искам да знам.

Той изключи котлона и се върна на масата.

— Обясних ти какво се е случило и се извиних по всички възможни начини. Ще приемеш ли искреното ми извинение, или това ще се таи между нас винаги когато сме заедно?

Очите му бяха толкова загрижени, че тя изпита почти неконтролируем пристъп да се мушне в ръцете му и да го помоли да я подържи няколко минути.

— Приемам извинението ти.

— Искрено приемане или от онези женски неща, когато жената казва на мъжа, че му прощава за нещо, и после прекарва цялото си свободно време в измисляне на начини да го накара да се чувства виновен?

— Валъри така ли прави?

— Скъпа, всяка жена, до която съм се доближавал, прави така.

Тя се опита да се върне към предишната си роля.

— Животът е труден, когато си неустоим за другия пол.

— Казва човек, който добре го знае.

Тя се опита да измисли остроумен отговор, но не ѝ хрумна нищо и осъзна, че не са ѝ останали ресурси, за да играе ролята, която си бе отредила сама.

— Сандвичите сигурно вече са станали.

Той се върна до печката, където провери с шпатула дали са се опекли и после ги махна от тигана. След като ги разполови прилежно, се върна на масата с две кафяви керамични чинии и седна на един от дървените столове.

Храниха се няколко минути в тишина. Накрая той я наруши.

— Не искаш ли да говориш с мен за мача днес?

— Не съвсем.

— Няма ли да ме критикуваш за двойното разместване? Спортните журналисти ще ме опекаат на шиш за това.

— Какво е двойно разместване?

Той се ухили.

— Започвам да осъзнавам, че има някои определени предимства да работя за теб.

— Имаш предвид това, че нямам никакво тайно желание да тренирам отбора сама?

Той кимна и захапа сандвича си.

— Никога не бих го направила. Макар да смятам, че трябва да отвориш нападението и да започваш с Бришки вместо с Рейнолдс.

Дан я зяпна и тя се усмихна.

— Приятелчетата на Бърт ме докопаха в ложата.

Той също се усмихна.

— Репортерите бяха огорчени, че не се появи на пресконференцията след играта. Хората любопитстват за теб.

— Нека продължават. Гледала съм няколко от тези интервюта. Човек трябва да знае нещо за футбола, за да отговаря на въпросите.

— Рано или късно, ще се наложи да говориш с пресата. Роналд може да те подготви.

Тя си спомни, че Дан все още смята, че тя и генералният мениджър са романтично обвързани.

— Ще ми се да не си толкова негативно настроен към него. Той върши добра работа и аз със сигурност не бих могла да се справя без него.

— Тъй ли било?

— Той е чудесен човек.

Дан я огледа съсредоточено, докато вземаше салфетка и избърсваше устата си.

— Такъв трябва да е. Жена като теб разполага с голям избор.

Тя сви рамене и равнодушно зачопи сандвича си.

— По дяволите. Само си седиш и изглеждаш като муле, което е било ритано твърде много пъти.

— О, благодаря.

Той смачка салфетката си на топка и я хвърли настрана.

— Не мога да понеса мисълта, че аз направих това с теб. Къде е куражът ти, Фийби? Къде е жената, която ме подмами да наема Роналд

отново?

Тя се вцепени.

— Не разбирам за какво говориш.

— Как не! Ти ме изигра. Отне ми два дни да осъзная хубавата ви малка измама. Ти и Роналд ме натопихте. Той на практика ме убеди, че двамата сте любовници.

Тя беше облекчена да види, че Дан изглежда раздразнен, но не ядосан, но подбра внимателно думите си.

— Не разбирам защо това е толкова невероятно. Рон е привлекателен мъж.

— Ще се доверя на думите ти. Но е факт, че вие двамата не сте любовници.

— Откъде знаеш?

— Просто знам, това е. Виждал съм как се отнасяш с него, когато смяташ, че ви гледам: поглъщаш го с очи, хапеш долната си устна, гукаш, като му говориш.

— Не се ли държат жените с любовниците си точно така?

— Правилно. Ти се държиш по този начин дори с портиера.

— Не е вярно.

— Държиш се така с всеки мъж, когото срещнеш.

— Е, и?

— С всеки освен с мен.

Дан я изгледа, докато тя отместваше недоядения си сандвич.

— Опитваш се да ме дразниш със съкрушителното си тяло, но не можеш да го правиш много дълго и изведнъж започваш да се взираш в краката си или да си чоплиш ноктите. — Той се облегна назад. — Не е убягнало от вниманието ми, че се пъчиш пред всеки в панталони, но напоследък не мога да разменя с теб и две изречения, преди да отпуснеш рамене. Е, на какво се дължи това?

— На развинтеното ти въображение.

— Не ми се вярва.

Тя се изправи.

— Става късно. Трябва да тръгвам.

Той също се изправи и се приближи към края на масата, за да я докосне за първи път след инцидента в беседката. Испита облекчение, когато тя не трепна, но стомахът му все още се свиваше, като си помислеше какво бе направил с нея.

Изглеждаше едновременно красива и крехка, както стоеше пред него в старата му синя риза, и той не можеше да си спомни да е срещал друга толкова противоречива жена. Не искаше да я харесва, но ставаше все по-трудно да не го прави.

Положи длан върху рамото ѝ.

— Още ли се страхуваш от мен?

— Разбира се, че не.

Може и да не се страхуваше, но още беше подплашена, а съвестта му не можеше да позволи това. Дланта му се плъзна надолу и започна много нежно да разтрива ръката ѝ през меката материя.

— Мисля, че се страхуваш. Мисля, че се боиш да не превъртя и да те нападна отново.

— Не е вярно.

— Сигурна ли си?

— Разбира се.

— Докажи го.

— Как предлагаш да го направя?

Дан не знаеше какъв дявол го подтикна, осъзнаваше само, че закачките му я карат да се усмихва и че обича начина, по който крайчетата на очите ѝ се сбръчкват, когато го прави. С пакостлива усмивка, той посочи челюстта си.

— Целуни ме. Ей тук. Приятелска целувка между другарчета.

— Не ставай смешен.

Бръчиците край очите ѝ се появиха и той не можеше да се сдържи да не я подразни още малко, макар че това не беше точно дразнене, тъй като не спираше да си мисли какво ли е усещането това невероятно тяло да се притисне в неговото, което, като вземеше предвид по-раншната им среща, не го представяше в най-добрата му светлина.

— Хайде. Предизвиквам те. Не става въпрос за нездравословни прочувствени неща. Само приятелска целувчица по бузата.

— Не искам да те целувам.

Той забеляза, че тя изчака малко по-дълго, преди да възрази, а златистокафявите ѝ очи бяха меки като устните ѝ. Вече не беше в настроение за закачки, гласът му прозвуча дрезгаво.

— Лъжкиня. Цялата тази жегга не може да е само от мен.

Наведе глава и следващото, което осъзна, беше как вдъхва аромата на врата ѝ и намира едно меко място точно зад ухото ѝ. Не я беше прегърнал, но връхчетата на гърдите ѝ го докосваха.

Чу я да прошепва:

— Ние не се харесваме.

— Не е нужно да се харесваме, скъпа. Това не е сериозна връзка. Това е животинско привличане. — Той целуна съблазнителната бенка в ъгъла на окото ѝ. — И е приятно. Ти си приятна.

Тя изстена и се притисна към него. Той хвана нежно ръцете ѝ и целувките му се преместиха по-надолу, докато не откри устата ѝ.

Устните ѝ бяха меки, нито стиснати, нито разтворени, просто меки и удобни. Беше вкусна и миришеше хубаво, на бебешка пудра и цветя. Почувства се като похотлив шестнайсетгодишен младеж и докато плъзгаше езика си по закръглената извивка на долната ѝ устна, си припомни, че бе надраснал този тип жени преди години. За жалост, тялото му като че ли беше забравило за това.

Целувките му станаха по-настойчиви, каза си, че може би започва да я харесва, но не я уважава, не ѝ вярва и ако скоро не докосне гърдите ѝ, ще експлодира. След станалото в беседката би трябвало да действа по-бавно, но за бога, тя го подлудяваше.

Фийби се притискаше към него и издаваше тихи стонове, които му действаха като уиски, инжектирано направо във вените. Той забрави, че трябва да действа бавно. Забрави за всичко освен за това горещо, меко изкушение с тяло, което сякаш казваше „ела ме изяж“.

Устните ѝ се разтвориха и той потъна в топлата ѝ уста, но искаше повече. Хвана я здраво в ръцете си, почувства сметановите ѝ гърди да се притискат в неговите и в главата му избухнаха ракети. А после ръката му се плъзна върху сладката извивка на най-красивия задник, който бе докосвал в живота си, притисна езика си още по-дълбоко в устата ѝ, само че и това не беше достатъчно, защото му се искаше да го увие около зърната ѝ и да го плъзне между краката ѝ, за да изпие цялата ѝ сладост. Беше възбуден и обезумял, ръцете му шареха навсякъде по нея, а лудостта му се подхранваше от гърлените звуци, които тя издаваше, и от лудешките ѝ движения.

Искаше тя да го докосва. Искаше я разкочена, на колене, по гръб, върху него, по всеки възможен начин, точно тук, където

горещината от телата им щеше да прогори дъските и да ги изпрати право в огненото сърце на планетата.

Усещаше, че тя е също толкова необуздана, ръцете ѝ се вкопчваха в неговите, бедрата ѝ се притискаха и силно се блъскаха в неговите. Тя беше полудяла, както и той и изгаряше от желание също като него. И тези звуци, почти като страх, почти като...

Той се вцепени, когато осъзна, че тя се опитва да се откъсне от него и че я държи против волята ѝ.

— Проклятие! — Отскочи назад толкова енергично, че събори някакъв стол в бързината.

Устата ѝ беше подута и натъртена от целувките му. Гърдите ѝ се повдигаха тежко, косата ѝ беше разрошена, сякаш ръцете му бяха ровили в нея, и сигурно беше станало точно така, защото беше дяволски сигурен, че вече не знае какво прави. Когато погледна изумените ѝ очи, му прилоша. В живота му бе имало много жени, но никога не се затрудняваше да различи „да“ от „не“. Обвинението в тези дръпнати очи го караше да се чувства като престъпник, което не беше правилно, защото и двамата участваха.

— Няма да се извинявам, дявол да го вземе! — извика. — Ако не искаш да те целувам, просто трябва да кажеш „не“!

Вместо да спори с него, тя вдигна ръката си в малък, безпомощен жест, който го накара да се почувства като най-големия насилник на света.

— Съжалявам — прошепна.

— Фийби...

Тя грабна чантата си и избяга от кухнята, от къщата, от опасната топлина на две пламтящи тела.

Фийби се чувстваше обърквана и потисната, докато пиеше първото си сутрешно кафе. Въртеше се бавно в стола си, гледаше през прозорците на офиса си към празното игрище. Беше понеделник, „денят на цицините и синините“, когато играчите получаваха оценката от треньора за представянето си по време на играта, минаваха през физически прегледи и гледаха филми. Не тренираха чак до сряда и тя беше благодарна, че не трябва да прекара деня, гледайки как Дан тича нагоре-надолу по страничната линия по тениска и шорти, крещи и вика, и хвърля клипбордове, сякаш може да избута отбора до футболната слава само със силата на волята си.

Защо му беше позволила да я целуне снощи, след като знаеше, че не е в състояние да го понесе? Не можеше да го вини за гнева му, и двамата знаеха, че тя бе паднала в прегръдките му по своя воля. Но когато бе чула горещото стържене в гърлото му, когато бе усетила силата му и разбра, че не може да го контролира, се беше паникьосала.

Погледна надолу към тялото, което бе създавало лъжата за нея. Ако външността отговаряше на вътрешността ѝ, тя щеше да е с плосък бюст, кльощава, чуплива от липсата на влага. За какво ѝ бяха извитите хълбоци и пълните гърди, ако не можеше да позволи на някой мъж да ги милва, ако не можеха да доведат на белия свят бебе или да подхранват младия му живот?

Не искаше да е такава повече. Искаше да се върне в онзи момент, преди страхът да я завладее, когато целувката на Дан бе изпратила прилив на нова свежа кръв из цялото ѝ тяло. Искаше да се върне в онези мигове, когато се чувстваше отново млада и безкрайно женствена.

Чу почукване и вратата се отвори.

— Фийби, не се ядосвай. — Рон прекоси килима до нея, в ръцете си държеше куп вестници.

— Зловещо начало.

— Е, колкото до това... Предполагам, че зависи от гледната точка. — Той постави вестниците пред нея.

— О, не.

Цветните снимки на Фийби в цикламената ѝ рокля и очилата с кристали проблясваха от страниците на различните вестници, които той бе разпилял на бюрото ѝ. На една от тях тя бе притиснала кокалчетата до устата си. На друга ръката ѝ почиваше на кръста, а гърдите бяха изхвъркнали напред, така че изглеждаше като пинъп момиче от времето на Втората световна война. На повечето обаче целуваше Боби Том Дентън.

— Това ми е любимото заглавие. — Рон посочи към един от вестниците. — **СОБСТВЕНИЧКАТА НА „СТАРС“ ИЗПЪЛНЯВА ПАС.** — Макар че и това има някаква поетична стойност: — **БОБИ БАЦВА ШЕФА БОМБА.**

Фийби изръмжа.

— Изкарали са ме глупачка.

— Това е само една интерпретация. От друга страна...

— ... е добре за продажбите. — Тя вече четеше мислите му с лекота.

Той седна до нея.

— Фийби, не съм сигурен, че разбираш колко лошо е финансовото ни положение в момента. Този вид публичност ще запълни местата, а ние търсим всеки възможен начин да генерираме незабавни приходи. С този брутален договор за стадиона...

— Все споменаваш този договор. Може би трябва да ме осветлиш за него.

— Вероятно трябва да започна от началото. — Рон изглеждаше замислен. — Наясно ли си, че дните на чисто фамилното управление на футболен отбор вече са в миналото?

— Колко такива са останали?

— Само два. „Питсбърг Стийлърс“, собственост на семейство Руни, и „Финикс Кардиналс“, притежание на Бидуелс. Просто футболът стана твърде скъп за едно-единствено семейство. Тим Мара продаде своята половина от „Джайънтс“ в края на осемдесетте, Макаски се отърва от част от „Беърс“ и разбира се, Бърт продаде петнайсет процента от „Старс“ на някои от своите приятели.

— Те ли са хората, които продължават да ми оставят съобщения по телефона, на които не обръщам внимание?

— Същите. Засега корпоративната собственост нарушава правилата на лигата, но вероятно това е бъдещето, към което вървим. Как могат например „Грийн Бей Пакърс“, които са публично притежание, да се съревновава с всички тези поземлени барони, нефтени и газови магнати и автомобилните милионери, които наливат пари в „Чийфс“ и „Каубойс“, „Лайънс“, „Сейнтс“ и други? — Той поклати глава. — Отборите имат астрономически разходи и само ограничен набор от начини да генерират приходи: договори с кабелните мрежи, продажба на билети, лицензионни споразумения и за някои от тях — договорите за стадионите. Не получаваме и стотинка от храната и напитките, които се продават там. Не получаваме дял от рекламите, които се показват, наемът ни е астрономически и трябва да плащаме за охрана и почистване.

— Защо Бърт е допуснал това да се случи?

— Защото позволи на сърцето му да ръководи главата. В началото на осемдесетте, когато лицензът на „Старс“ стана достъпен, Бърт толкова много искаше да го купи, че не беше много делови с бизнес консорциума зад стадиона. Той също така очакваше в крайна сметка да предоговори условията с малко заплахи и мускули.

— Очевидно не е преценил правилно.

— Консорциумът, който притежава стадиона, се ръководи от Джейсън Кийн. Той е суров бизнесмен.

— Чувала съм за него. Появява се често в клубовете на Манхатън.

— Не позволявай репутацията му на плейбой да те заблуди. Кийн е умен и няма намерение да губи сладката си сделка със „Старс“. Договорът трябва да бъде подновен през декември и дотук не сме напреднали особено по подобряването на условията.

Тя се облакоти на бюрото, прекара едната си ръка през косата и я плъзна по бузата си. „Старс“ бяха изгубили последните три мача, както и откриващия сезона, така че имаше малка вероятност отборът да се класира за конференцията. Всички спортни журналисти предричаха, че „Портланд Сейбърс“ ще се доберат до Суперкупата, а и тя самата бе забелязала, че „Сейбърс“ бяха спечелили откриващата среща срещу „Бъфало Билс“ с 25 на 10.

Договорът за стадиона щеше да е проблем на Рийд и нямаше причина да си губи времето с него освен неизбежната нужда да завърши нещо, което баща ѝ не беше успял. Но как очакваше тя да оправи ситуация, след като Бърт не беше способен да го стори, когато не разбираше нищо от подобни неща?

Рийд ѝ беше звънял няколко пъти след срещата им до басейна. Дори ѝ беше изпратил цветя преди откриването. Всеки път, когато говореха, беше неизменно любезен, макар че не беше щастлив от двугодишния договор, който бе подписала с Рон. Той никога не би разбрал, че нуждата да бъде нещо повече от фигурантка, както баща ѝ си беше представял, надхвърляше всяко евентуално желание да му отмъсти за времето, когато я беше тормозил.

Загледа се в компютъра, който седеше неизползван на бюрото ѝ.

— Можеш ли да ми намериш някой, който да ме научи как да използвам това нещо?

— Искаш да се научиш да работиш с компютър?

— Защо не? Склонна съм да опитам всичко, от което не се дебелее. Освен това може би ще е забавно да използвам отново мозъка си.

— Ще ти изпратя човек. — Рон се накани да тръгва. — Фийби, сигурна ли си, че не искаш да се преместиш в офиса на Бърт? Чувствам се виновен, че цялото това пространство е само за мен.

— На теб ти трябва повече.

След като Рон излезе, тя огледа синьо-зелените стени, металните шкафове и футболните символи. Реши, че няма да се задържи достатъчно дълго, че да се занимава да префасонира стария офис на Рон със собствените си вещи. Практичната мебелировка осигуряваше отчетлив контраст с луксозния апартамент, в който тя и Моли се бяха преместили. Една от любовниците на Бърт очевидно беше благословена с добър вкус в обзавеждането, но не и за мъже.

Пег Ковалски, бившата икономка на Бърт, наглеждаше пренасянето на личните вещи на Моли и Фийби през деня. Пег, която беше в края на петдесетте си години и се бе уморила да управлява голяма къща, незабавно се съгласи да помага с чистенето, прането и покупките, както и да остава вечер с Моли, ако Фийби трябва да е навън.

Моли не бе проявила интерес към преместването. Отказа поканата на Фийби да отидат да пазаруват, за да подновят безнадеждно скучния ѝ гардероб, преди да тръгне на училище в сряда. Фийби бе решила, че няма смисъл да се конфронтира с нея заради лъжите, които бе наговорила на Дан. Само щеше да влоши и бездруго недобрата ситуация.

Имаше да чете доклади и да провежда телефонни разговори, но вместо това за пореден път завъртя стола, така че да гледа през прозореца. Играеше игрички с мъжете от толкова отдавна, че нямаше представа как да даде на някого да разбере, че е искрено привлечена от него. Към чувството на тъга и смущение се примесваше и съжалението. Ако беше пълноценна жена, за да позволи на Дан Кейлбоу да прави любов с нея, може би щеше да се изцели.

Дан видя, че Валъри го оглежда подозрително, щом влезе в офиса, който държеше в една от търговските сгради от стъкло и гранит в Оук Брук. Тя му посочи тапицираните розови столове, подредени около малката заседателна маса.

— Искаш ли кафе?

— Не, благодаря.

Той седна, като избута стола назад, така че да може да протегне краката си. Докато се изправяше зад бюрото си и се приближаваше към него, той огледа консервативния ѝ син бизнес костюм и бялата копринена блуза, закопчана догоре. Но тъй като познаваше Валъри, сигурно отдолу носеше прашки.

— Чух, че отново сте загубили в неделя — каза тя, сядайки до него. — Съжалявам.

— Стават такива работи. — Той искаше да направи всичко правилно, така че ѝ беше казал, че трябва да поговорят, и я помоли да се срещнат на вечеря в „Гордън“, нейния любим ресторант. Когато тя му отказа и му предложи да дойде в офиса ѝ, той прецени, че вероятно знае какво му се върти в главата и просто иска да приключат работата.

Валъри грабна пакет цигари от масата.

— Този инцидент в къщата ти снощи беше ужасяващ. Надявам се, че тя ще си държи устата затворена.

— Вероятно да.

Валъри се изсмия цинично.

— Целият ми живот премина пред очите ми, когато осъзнах какво се случва.

— Предполагам, че и нейният е минал пред очите ѝ, докато я влачех към гората. За разлика от теб, тя не знаеше, че няма да пострада.

— Успя ли да я успокоиш?

— Поговорихме.

Тя си дръпна силно от цигарата, която тъкмо беше запалила, и направи първата не много деликатна забележка.

— Това ще провали ли евентуалните ти планове за съблазняването ѝ?

— Повярвай ми, Вал, единственият план, който имам за Фийби, е да стоя колкото се може по-далече от нея.

И наистина го мислеше. Беше бесен на себе си, че позволи нещата с нея да отидат толкова далече. Не биваше да я целува и си обеща да не допуска да се увлича толкова отново. Най-накрая беше подредил приоритетите си.

Вал го гледаше внимателно.

— Тогава за какво става въпрос?

Той знаеше, че тя няма да хареса онова, което ще каже, затова започна внимателно.

— Срецнах някого.

Валъри го прие хладнокръвно, призна ѝ го и ако не я познаваше по-добре, би повярвал, че не е засегната от новината.

— Познавам ли я?

— Не. Тя е детска учителка. — Нямах да разбере, ако ѝ кажеше, че още не е поканил официално Шарън на среща, но след снощния инцидент, знаеше, че не може да си позволява повече секс игрички с бившата си жена, не и когато се приготвяше за сериозно ухажване.

— От колко време се виждате ти и тази детска учителка? — Тя дръпна бързо и ядосано.

— Отскоро.

— И разбира се, тя е всичко, което аз не съм. — Устата ѝ се сви, докато забождаше цигарата си в пепелника.

Валъри имаше солидно его и обикновено не си позволяваше да проявява раздражение, но той разбираше какво я е засегнало.

— Сигурен съм, че не е умна като теб, Валъри. Не е и толкова секси. Но работата е там, че тя наистина се разбира с децата.

— Ясно. Минала е изпита за Мама Гъска. — Тя му се усмихна лъчезарно и безжалостно. — Всъщност, Дан, радвам се, че стана въпрос за това, защото изчаквах да говоря с теб за същото нещо.

— Какво имаш предвид?

— Нашата уговорка вече не ме удовлетворява.

Той се престори на изненадан.

— Искаш да я отменим?

— Съжалявам, но да. Просто не знаех как да ти го кажа, без да те нараня.

Той скочи от стола и я дари с малкия гневен изблик, на който знаеше, че се надява.

— Кой е той? Друг мъж ли имаш, Вал?

— Беше неизбежно, Дан. Нека не правим сцени.

Той погледна надолу. Порови малко с крак в килима.

— По дяволите, Валъри. Със сигурност знаеш как да поставиш един мъж на мястото му. Дори не знам защо се опитвам да имам последната дума с теб. Виж ме, идвам, за да кажа, че късеме, а ти през цялото време си се приготвяла да ме зарежеш.

Тя го погледна подозрително в опит да разбере дали не я занася, но той запази същото искрено изражение на лицето си, което бе използвал за интервюто след мача в неделя, когато говореше за това, колко добре бяха играли „Бронкос“ и колко страхотно много заслужаваха да победят.

Тя изтропа енергично с нокти по масата и се изправи.

— Е, тогава предполагам, че няма повече какво да си кажем.

— Май няма.

Докато гледаше към нея, си припомни хубавите им моменти, а не лошите. Повечето от тях бяха в леглото, но си мислеше, че много разведени двойки не разполагаха дори с това. Не беше сигурен кой се е раздвижил първи, но изведнъж се озоваха прегърнати.

— Грижи се за себе си, чу ли? — каза той.

— Живей добре — прошепна му тя.

Двайсет минути по-късно, докато отбиваше на паркинга пред яслите „Слънчеви дни“, той вече не мислеше за Вальри. Вместо това гледаше намръщено в огледалото за обратно виждане. Сивият ван, който го следваше, му изглеждаше същият, като онзи, който бе видял зад себе си вече няколко пъти миналата седмица. Имаше смачкан десен калник. Ако по петите му беше някой репортер, защо беше тази шпионска драма? Опита се да види шофьора, докато ванът минаваше край входа на яслата, но прозорците бяха затъмнени.

Игнорирайки инцидента, той паркира ферарито си и влезе в ниската тухлена сграда. Усмихна се при звука на различните училищни звуци: писъци от смях, фалшиво пеене, скърцане на столове. Трябваше да говори в Уийтън след половин час на обяд на ротарианците, но не успя да се въздържа да не се отбие за няколко минути. Може би това щеше да изчисти съвестта му заради случилото се с Фийби снощи.

Вратата към класната стая на Шарън беше отворена, той надникна вътре и пое дълбоко въздух. Те печаха курабийки! Беше готов да падне на колене на секундата и да ѝ предложи брак. Точно това му бе липсвало като дете, да пече курабийки с майка си. За жалост, тя беше твърде заета да се напива. Не че я обвиняваше. Животът с мръсник като баща му би накарал всеки да се пропие.

Шарън вдигна поглед от голямата купа и изпусна лъжицата, която държеше, когато го забеляза. Лицето ѝ почервеня. Той се усмихна, като видя колко е омърляна.

В къдравата ѝ червена коса имаше брашно, а по бузата ѝ се точеше ивица синя боя. Ако притежаваше списание „Космополитън“, щеше да я сложи на корицата така, както си беше. В неговите очи Шарън със своето елфическо лице и луничавия си нос беше много по-съблазнителна от едрогърдите блондинки с пайети и ликра.

През ума му проблесна образът на Фийби Съмървил, но той го прогони. Нямаше да позволи на похотта да се намесва в намирането на майка на децата му.

Шарън затърси дървената лъжица, която бе изпуснала.

— О, въъ... Здравсти. Влизай.

Нервността ѝ го очарова. Беше хубаво да е край жена, която не беше свикнала с мъже като него.

— Отбих се само за минута, за да видя как е приятелят ми Робърт и счупената му ръка.

— Робърт, имаш посетител.

Едно малко сладко чернокожо момче по шорти и тениска се втурна към тях, за да се похвали с гипса си. Дан се възхити на подписите отгоре, включително неговия собствен, който беше най-изтрит.

— Познаваш ли Майкъл? — попита най-сетне детето.

В град като Чикаго нямаше съмнение за кой Майкъл става въпрос, дори когато въпросът бе зададен от четиригодишно дете.

— Разбира се. Понякога ме пуска да играя баскетбол с него в къщата му.

— Сигурно те бие много.

— Неее. Той се страхува от мен.

— Майкъл не се страхува от никого — каза тържествено детето.

Толкова с опитите му да се шегува с Джордан дори след оттеглянето му.

— Прав си. Доста ме бие.

Робърт поведе Дан към масата, за да одобри бисквитите, и не след дълго и другите деца се надпреварваха да спечелят вниманието му. Бяха толкова сладки, че не можеше да им се насити. Децата му доставяха удоволствие, може би защото обичаше много от нещата, които обичаха и те: да яде бисквити, да гледа анимация по телевизията или просто да се мотае. Макар че закъсняваше, не можеше да се насили да ги остави.

Междувременно Шарън разсипа една мерителна чаша със захар и почти изпусна едно яйце. Той грабна хартиена кърпа, за да ѝ помогне да почисти, и видя, че тя отново се изчервява. Харесваше къдравата ѝ червена коса и начина, по който обкръжаваше лицето ѝ.

— Днес явно ми е ден за изпускане — заекна тя.

— Това е нещо, което не бива да казваш около куотърбекове. Дори около пенсионирани.

Отне ѝ няколко секунди да схване, но после се усмихна.

— Имаш боя по бузата.

— Толкова съм мръсна. — Тя наведе глава и потърка бузата си в рамото и така размаза боята на две места, вместо само на едно. — Честно, не изглеждам по този начин през цялото време.

— Не се извинявай. Изглеждаш страхотно.

— Итън ми взе украсата — проплака едно малко момиче.

Шарън незабавно прехвърли вниманието си към детето, което я дърпаше за панталона с мръсни пръсти. Това беше друго нещо, което Дан харесваше у нея. Дори когато говореше с възрастен, децата бяха основната ѝ грижа. Наблюдаваше я с възхищение, докато уговаряше споразумение, с което би се гордял и дипломат.

— Може да те използват в Близкия изток.

Тя се усмихна.

— Предпочитам да се придържам към украсите.

Той погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. След пет минути имам реч. В момента програмата ми е доста напрегната, но когато се поосвободя, хайде да вечеряме заедно. Харесваш ли италианска храна?

Тя отново се изчерви.

— Аз... да, италианска храна, става.

— Добре. Ще ти звънна.

— Добре. — Тя изглеждаше леко зашеметена.

Той импулсивно се наведе напред и бързо я целуна. На път към паркинга се усмихна и облиза устните си.

Може би само си въобразяваше, но му се стори, че усети ванилия.

12

Фийби попадна на Боби Том Дентън във фоайето на хотела в събота, в осем и трийсет вечерта. Макар че току-що беше пристигнала в Портланд с граждански полет от „О’Хеър“, „Старс“ вече беше тук от обяд, защото според правилата на НФЛ гостуващият отбор трябваше да бъде в града, в който се провежда мачът, двайсет и четири часа преди началото му. Фийби беше проверила програмата на играчите и знаеше, че до осем часа са били в среща и са свободни до вечерния час в одинайсет.

— Здравейте, мис Съмървил. — Нейният мъж за осем милиона долара я дари с толкова широка усмивка, колкото беше и черният стетсън на главата му. Стилно протрити и износени джинси покриваха спортните му крака, а каубойските му ботуши от змийска кожа бяха идеално износени, така че да не са нито твърде нови, нито твърде съсипани. Виктор щеше да е впечатлен.

— Разтревожих се, че може да не сте тук — каза Боби Том.

— Казах ти, че ще дойда.

Той бутна ръба на черната си шапка с палец.

— Ще гледате мача от терена през първата четвърт, нали?

Тя задъвка ъгъла на устната си.

— Всъщност, Боби Том, започвам да се колебая.

— Чакайте, чакайте. Разбирам, че ние двамата трябва да проведем сериозен разговор. — Една от чевръстите му спортни ръце се заключи около нейната и той нежно я насочи към бара. Можеше да протестира, но перспективата да прекара вечерта сама в чужда хотелска стая, дори без Пух за компания, не я привличаше.

Барът на хотела беше тъмен и тих и те се настаниха в малко сепаре в ъгъла, където Боби Том си поръча бира.

— Изглеждате ми като човек, който обича бяло вино — каза той.
— Какво ще кажете за едно шардоне?

Фийби обичаше шардоне, но не беше сигурна, че ѝ харесва да бъде класифицирана като „човек, който обича бяло вино“, така че си

поръча „Маргарита“. Сервитърката, която зяпаше Боби Том с гладни очи, отиде да изпълни поръчката.

— Позволено ли ти е да пиеш в нощта преди мача?

— Позволено ни е да правим каквото си искаме, стига да дадем всичко от себе си на следващия ден. Пиенето и вечерният час са единствените неща, за които треньорите са наистина стриктни. Предполага се да сме си в стаите в единайсет, но треньорът е бил страхотен тайфун, когато е бил играч, и знае, че всеки от нас има начин да изпусне парата. — Боби Том се изкикоти. — Той е истинска легенда.

Фийби си каза, че не трябва да пита, но когато ставаше въпрос за Дан Кейлбоу, любопитството ѝ, изглежда, нямаше граници.

— Какво имаш предвид? Каква легенда?

— Е, някои от историите за него не са за женски уши, но предполагам, че всеки знае колко много е мразел вечерния час. Вижте сега, треньорът ни има нужда само от няколко часа сън и докато се е състезавал, не можел да понася идеята, че ще е затворен в стаята си от единайсет. Казваше, че това го напругало твърде много преди играта. Така че се измъквал от стаята си след вечерната проверка и тръгвал към сериозния купон. Треньорите разбирали, естествено. Глобявали го, отстранявали го, но нищо не помогнало, защото той продължавал да запива по цяла нощ. Накрая им казал, че ако това не им харесва, могат или да го застрелят, или да го продадат, но той няма да се промени. Единственият лош мач в целия му първи сезон бил, когато сложили пазач пред стаята му. На следващия ден пресекли пет негови паса. След това треньорите спрели да се тревожат за вечерния час. Разбира се, той се успокоил малко, като остарял.

— Обзалагам се, че не много — промърмори тя, докато питиетата им пристигаха.

Боби Том вдигна изпотената си халба.

— Наздраве, да сритаме малко задниците на „Сейбърс“.

— За сританите задници. — Тя докосна чашата си до неговата, после облиза малка част от соления ръб и си пийна от маргаритата.

— Мис Съмървил...

— Само Фийби. — Тя си пийна отново. По-късно щеше да съжалява за калориите, но не и в момента.

— Предполагам, че когато сме само двамата, може и на малки имена, но тъй като вие сте собственикът и така нататък, не мога да ви

наричам така пред останалите.

— Не мисля, че трябва да се притеснявам особено за порядките с всички тези снимки по вестниците.

— Не са ли страхотни! Дори са ме хванали от по-добрата страна. — Усмивката му помръкна. — Не бяхте сериозна, когато казахте, че няма да сте на игрището утре, нали?

— Не съм сигурна, че идеята е добра. Не и докато не измисля някакъв нов ритуал за късмет.

— О, не. Не можем да го направим. Въпреки че загубихме, мачът срещу „Бронкос“ беше един от най-добрите в кариерата ми. Играя футбол от много години и когато нещо работи, се придържам към него. Вижте, в момента, в който започна да правя промени, започвам да мисля за тях, вместо за това как е оградена зоната и дали да се отворя, или не. Разбирате ли за какво ви говоря?

— Боби Том, наистина не си падам много да виждам снимки как двамата се целуваме във всички понеделнишки вестници.

— Изненадан съм, че трябва да ти напомня това, Фийби, но утре играем със „Сейбърс“, а победата над тях е много по-важна, отколкото някакви си вестникарски снимки. Те спечелиха суперкупата миналата година. Цялата страна смята, че този сезон ние ще пробием дъното. Трябва да им докажем, че сме достойни за шампиони.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо трябва да бъдете шампиони? Като се замислиш за това, какъв е смисълът? Не е като да откриете лек срещу рака?

— Права си — каза той откровено. — Не е като това. По-голямо е. Виждаш ли, има добро и зло. Така стоят нещата. Точно толкова важно е.

— Не успявам да схвана мисълта ти, Боби Том.

Той вдигна ръката си към сервитьорката и посочи с два пръста към питиетата им, за да им донесат повторно. Точно тогава Фийби осъзна, че почти е пресушила своето. Не носеше на алкохол и знаеше, че трябва да откаже втората чаша, но Боби Том беше хубава компания и тя се чувстваше добре. Освен това той плащаше.

— Ето как го виждам аз — продължи той. — Човечеството е агресивно по природа, ще се съгласиш ли с това?

— Човечеството сигурно, но не и женската му част.

Боби Том очевидно не се интересуваше от половите различия, защото игнорира коментара ѝ.

— Футболът освобождава естествената мъжка агресия. Ако не беше НФЛ, вероятно щяхме да воюваме с Русия дузина пъти за последните четирийсет години. Виждаш ли, такива са американците. В мига, в който ни измамят, се превръщаме в лайномети. Извини езика ми, Фийби, но всички знаят, че сритването на задници е част от националната съвест. Футболът ни дава, ъъ, как се казваше? Отдушник.

Стори ѝ се, че в думите му има някакъв заплетен смисъл, което ѝ подсказа, че първата маргарита вече я е ударила. Взе втората и облиза друго място по ръба ѝ.

Той сграбчи ръката ѝ и я погледна умолително.

— Така че, ще бъдеш ли там утре заради мен, или не, защото казвам ти самата истина — ти си добра жена и знам, че не искаш загубата ни от „Сейбърс“ да ти тежи на съвестта.

— Ще бъда там — въздъхна тя.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. — Той ѝ се усмихна мило. — Харесвам те, Фийби. Много. Ако не бяхме бизнес партньори, със сигурност щях да си падна по теб.

Беше толкова момчешки и мил, че тя му се усмихна веднага.

— Не е ли животът кучка?

— Ти го каза.

Дори и без маргарита, с Боби Том Дентън се общуваше лесно. Говориха за мексиканска храна, за това дали спортните отбори трябва да се наричат с индиански имена, и за приликата му с Крисчън Слейтър. Тя изпи втората маргарита по-бавно, но въпреки това усети отчетливо бучене, когато той се наведе и докосна устни до нейните.

Беше лека приятелска целувка. Почтителна. Знак за приятелство и благополучие. Целувката, която един дващсет и пет годишен мъж дава на трийсет и три годишна жена, която иска да заведе в леглото, но знае, че няма да го направи, и не иска да разваля приятелските им отношения, но все пак желае те да са нещо повече.

Фийби разбираше.

За нещастие, Дан не разбираше.

— Дентън! — Гласът му прокъртя в тишината на бара като оръдие на Конфедерацията над тлеещото бойно поле. — Не показва ли

скъпият ти часовник, че имаш точно три минути и половина да си завлечеш задника в стаята, или ще нарушиш вечерния час? — Той се извиси над масата им в джинсовите си панталони и разкопчана на шията риза.

— Здравсти, тренер. Искаш ли да чуеш най-смешното проклето нещо? Тъкмо обяснявах на Фийби как винаги си бил гъвкав по отношение на вечерния час. И ето че ти се появяваш. И това ако не е...

— Две минути и четирийсет и пет секунди! Глобявам те с петстотин долара за всяка минута, през която не си в стаята си.

Боби Том се изправи на крака с наранен вид.

— По дяволите, тренер, защо си толкова раздразнен?

— В петък направи три лоши комбинации. Как е това за начало?

Боби Том скъса няколко чека от снопчето в джоба си и ги плесна на масата. После хвърли дълъг и хитър поглед на Дан.

— Не мисля, че става въпрос за лошите комбинации. — Извърна се към Фийби и докосна края на шапката си. — Ще ви видя на стадиона утре, госпожице Съмървил.

— Чао, Боби Том.

Когато той изчезна, Дан излязъл към нея като армейски сержант.

— В моята стая! Веднага.

— Ъ, няма да стане.

— Когато започваш да играеш игрички с най-добрия уайд рисийвър в АФК, определено си прекрачила линията. И сега, освен ако не искаш да изкарам кирливите ти ризи пред всички, ти предлагам да се размърдаш.

Фийби го последва неохотно извън бара във фойето. Знаеше, че трябва да му напомни, че тя му е шеф, но когато влязоха в асансьора и започнаха да се изкачват в тежко мълчание към седмия етаж, откри, че не може да събере сили.

Той обаче явно събираше своите, защото топлината му я изгаряше през тясната къса тюркоазена рокля. Двата коктейла бяха оставили у нея уютно чувство на благосъстояние, което я караше да иска да издаде долната си устна и да му каже да не е толкова старомоден.

Не знаеше, че апартаментите им са толкова близо, докато той не спря пред вратата срещу нейната. Отключи я и я бутна не особено

нежно вътре. После насочи юмрука си с изпънат показалец към тапицирания диван.

— Сядай.

Макар че мозъкът ѝ започваше да излъчва предупредителни сигнали, топлата текилена мъгла, която я обгръщаше, направи невъзможно за нея да ги приеме на сериозно, така че тя козирува шеговито, сякаш следваше заповедите му.

— Да, сър.

— Не ми се подмазвай! — Той положи грамадна длан на хълбока си. — Стой далеч от играчите ми, чуваш ли ме? Тези мъже трябва да печелят футболни мачове, те не са личните ти играчки и не искам никога повече да виждам това, което видях тази вечер!

Това беше само началото. Той се ядосваше и беснееше, лицето му поаленя, както почервеняваше на игрището, когато крещеше на рефера. Най-накрая поспря, за да си поеме въздух.

Тя му се усмихна накриво и пъкна крайчето на показалеца си в устата.

— Какъв е проблемът, кексче? Никога ли не си целувал момиче в бара?

Той изглеждаше поразен, сякаш никога не беше виждал дръзка жена. Боже, беше толкова сладък. Сладък и секси, голям и зъл. Гррррр... Само истинска жена можеше да опитоми мъж като него.

Тя разкръстоса крака.

Щеше да е нужно и легло. И миризма на жасмин, която да се процежда през прозореца. И мекото нощно скърцане на старомоден вентилатор на тавана в стара плантаторска къща.

Изправи се.

Младата Елизабет можеше да го опитоми с тлеещите си виолетови очи, с белите си гърди, проблясващи като ванилов пудинг под дантеления ѝ комбинезон.

Ох! Беше се прибрал при нея този виещ към луната мъж. Отново пиян. Безпътен. Вонеше на уиски и евтин парфюм от уличницата Лалъбел. Но още не се беше наситил този разгорещен, разгонен мъж. Само една жена можеше да го задоволи.

„Ела при мен, бейби, ще те накарам да се чувстваш така добре. Аз съм истинска жена и знам как да опитомя мъжа си.“

Тя се приближи бавно до него, устните ѝ бяха влажни и разтворени, кичур руса коса се полюшваше пред миглите ѝ, всяка пора от кожата ѝ усещаше топлината му и беше готова да го обгори със своята. Защо изобщо се бе страхувала от него, та тя самата беше гореща и опасна котка? Щеше да му покаже каква жена е. Щеше да го накара да почувства как пращи.

— Фийби?

Тя спря пред него и покри стиснатите му в юмруци ръце, изпънати край тялото, с меките длани на собствените си ръце. Взря се в морскозелените му очи и осъзна, че няма нужда да се страхува от силата му, тъй като собствената ѝ мощ е много по-голяма.

Изви гръбнак и се наклони към него. Беше като разгорещена котка, целуна го с разтворени устни, навеждайки устата си към неговата, изхлузи единия си сандал, за да потърка цикламените си пръсти в протъркания деним, обвинил прасеца му. Когато той прие езика ѝ, през нея премина чувство на въодушевление, охранвано от осъзнаването на собствената ѝ сила. Защо се беше страхувала от секса, когато това беше толкова лесно, толкова естествено?

Той издаваше тихи дрезгави гърлени звуци или може би беше тя. Устните им се бяха слели, ръцете им бяха преплетени край телата и тя не позволи на страха да я обземе. Езикът му я изпиваше. Каза си, че е истинска жена, че може да отговори на страстта му и е достатъчно отпусната от алкохола, за да доведе нещата докрай. И може би след това щеше да е свободна.

— Фийби... — Той прошепна името ѝ в топлия влажен отвор на устата ѝ и вече не крещеше. Големите му ръце се плъзнаха по бедрата към кръста ѝ. Палците му очертаха ребрата ѝ. След миг щеше да докосне гърдите ѝ, да ги превърне в топла, жива плът. Те вече потрепваха в очакване.

— Не спирай — прошепна умолително в устните му. — Каквото и да кажа, не спирай.

Шокиран, той се отдръпна от нея.

— Сериозна ли си?

— Да.

Дан бавно осъзнаваше думите ѝ. Заля го разочарование, бързо последвано от отвращение и цинизъм. Защо ли беше изненадан? Трябваше вече да е научил урока си от Валъри и да е разбрал какво

желае Фийби. Тя беше поредната жена, която искаше да си играе на подчиняване. Всяко нейно „не“ миналата неделя е било „да“. Манипулирала го е, а той се беше хванал.

Погледна отегчено пищните ѝ извивки, лекия склон на миглите, очертаващи дръпнатите ѝ кехлибарени очи, набъбналите устни на тази мокра, подканяща уста. Твърде много ли искаше, просто малко да полудуват в леглото? Без номера. Без нищо извратено. Просто малко шеги и обикновен похотлив секс.

Неочаквано се вбеси. Ядоса се толкова, колкото беше, когато откри Боби Том да точи лиги по нея в бара. Тя вероятно го милваше под масата. Сигурно отъркваше в него дългите си голи крака. Допираше наперените си цици в ръката му. Атакуваше го с целия си мръсен арсенал. *Не спирай, дори да ти казвам „не“, Боби Том. Всъщност имам предвид „да“.*

Може би Валъри го беше извратила, но му изглеждаше, сякаш жените в тази страна бяха безнадеждно повредени по отношение на секса. Те или искаха да те тъпчат с високите си токчета, или да ги оковаваш за леглото. Явно нямаше никакво средно положение.

Той беше минавал по този път многократно и можеше да се преструва на корав мъжага, без да се замисля. След онова, на което го беше подложила Валъри, малко груби игрички с Фийби Съмървил бяха точно това, което му бе нужно, за да се отърве от онези картини, които продължаваха да изскачат в ума му в най-неподходящите моменти. Тази вечер щеше да сложи край на всичко.

— Както кажеш, скъпа.

Фийби чу заплашителната нотка в гласа на Дан, но се чувстваше толкова добре, че не си позволи да се уплаши. Той повдигна едната си ръка към врата ѝ, зарови я в косата ѝ, хвана я в юмрук и дръпна корените ѝ малко по-силно. С другата започна да откопчава малките копчета по яката на роклята ѝ. Долната част на дланта му докосна гърдите ѝ и платът се разтвори.

Той изсумтя, когато видя обикновения ѝ бял сутиен. Без съмнение, беше свикнал с по-секси бельо, но тя не би се чувствала добре в такова. Голите ѝ рамене усетиха хладния полъх от климатика, когато той смъкна горната част на роклята до лактите, приковавайки ръцете ѝ в ръкавите. Разкопча трите тежки куки, които придържаха сутиена на гърба ѝ.

— Големи са, скъпа, но не са като на Доли Партън. Някой от секси артикулите на „Виктория Сикрет“ ще ти свърши работа.

Подигравката в гласа му проби мъглата на текилата и разпръсна част от усещането за силата ѝ. Тя се опита да измъкне ръцете си от ограниченията на роклята, но в този момент сутиенът ѝ поддаде и гърдите ѝ изскочиха на свобода.

— По дяволите. — Тихите думи прозвучаха повече като комплимент, отколкото като ругатня.

Преди да разбере какво става, той издърпа китките ѝ зад гърба и ги хвана с една ръка. Грубото движение тласна гърдите ѝ напред и нагоре и безпомощността, която изпита от тази позиция, предизвика тръпка на страх в стомаха ѝ. Той сведе глава. Топлият му дъх докосна кожата ѝ заедно с лекото драскане на брадата му. Изпърха с език около едното ѝ зърно и то се втвърди. Пое го в устата си и го засмука.

Усети как костите ѝ сякаш се размекват. Чувството беше толкова възбуждащо, че забрави за окованите си ръце. Той се премести към другата ѝ гърда, ближеше и смучеше. Тя се изви към него.

Когато ръката му се спусна под края на късата ѝ рокля и покри голото ѝ бедро, паниката ѝ се върна и тя знаеше, че трябва да освободи ръцете си, преди да му позволи да продължи. Пръстите му се придвижиха нагоре.

— Чакай — прошепна Фийби. Опита се да се дръпне, но силните му ръце я държаха яко. — Пусни ме.

— Няма да стане.

— Наистина.

— Сто процента.

— Дан!

— Както иска дамата. — Той я освободи, но само колкото да дръпне роклята надолу по бедрата ѝ. Сутиенът ѝ се изплъзна и тя остана само по един сандал, гривната около глезена си и чифт дълбоки бели памучни гащички.

— Ти май наистина не обичаш да харчиш пари за готино бельо.

Цялата ѝ увереност се стопи и старите призраци се завърнаха. Грабна роклята си, за да се покрие, но преди да я достигне, той я вдигна и я понесе към спалнята. Когато я хвърли на леглото, самотният ѝ сандал изхвърча.

Той се извиси над нея и вече не беше въображаем образ, а реален мъж, който събличаше ризата си, за да разкрие притеснително добре оформен гръден кош с развити мускули, набъбнали бицепси и издути като въжета вени по ръцете. Гъстата ивица косми в средата на гърдите му бе заострена като стрелка надолу и изчезваше по стегнатия плосък корем под колана на джинсите му.

Тя знаеше, че Дан тренира с тежести всеки ден и го беше виждала да прави обиколки на игрището вечер, но не беше подготвена за това колко могъщо и мускулесто е тялото му. Всички мисли за младата Елизабет напуснаха ума ѝ. Почувства се като осемнайсетгодишна девственица вместо като трийсет и три годишна жена, която бе имала едновременно твърде много и твърде малко любовници. Беше се въвлякла в игра с професионалист, а в действителност не можеше да се справи дори с аматьор.

Очите му се спряха върху гърдите ѝ, докато разкопчаваше колана си. Тя се хвана за ръба на леглото.

— Пусни го.

— Не, няма да правя това. — Издърпа края на кувертюрата до брадичката си, докато се претъркулваше към далечния край на леглото.

— Точно навреме. — Той се протегна, улови глезена ѝ и я просна на възглавниците.

Тя изпусна тихо, приглушено възклицание. Смъртоносното усещане за намерението в тези леденозелени очи освободи напълно страха в нея. Тя си припомни силата му, когато я влачеше към беседката, и се вкопчи в кувертюра като в последна защита.

— Моля те, Дан... — Гласът ѝ звучеше безпомощен, вместо силен, и тя знаеше, че е загубила напълно контрол.

— Ти беше тази, която иска забавление и игрички.

— Не исках. Аз...

— Млъквай. — Той смъкна ципа на джинсите. — А сега си покажи отново циците.

Грубата му вулгарност я съживи. Тя се извъртя от него към отсрещния край на леглото, измуши краката си между извитите табли, изправи се и се затича към вратата. Смъртно усети, че той мърмори зад нея.

— Вече остарявам за тези неща.

Тя сграбчи влажната хавлия, която той бе захвърлил на стола след душа, и стремително се спусна през дневната към вратата. Точно когато я отваряше, дланта му я затръшна отново.

— Ти си по-луда и от Вал! — Дан я обвини с предмишницата си. — Напълно гола си. Всички ли искаш да те видят?

— Не ми пука! — изплака Фийби, докато сърцето ѝ блъскаше в гърдите. — Казах ти да спреш!

— Също така ми каза да не обръщам внимание на думите ти и тъкмо така ще постъпя.

Той я повдигна, сякаш не тежеше изобщо, понесе я обратно към спалнята и я пусна на матрака.

— Няма да те ударя, така че ако това искаш, ще трябва да си намериш друг жребец. — Той коленичи до нея, голямата му ръка се склони около предмишницата ѝ и заговори почти безразлично. — Как го искаш?

Тя осъзна, че всичко ще се повтори. Алкохолът я бе принудил да отпусне гарда си и сега беше безпомощна. И тогава изпищя.

Дан незабавно покри устата ѝ с длан, докато изпъваше китките ѝ над главата със свободната си ръка.

— Боже, не толкова силно. — Денимът на джинсите му се търкаше в бедрата ѝ, докато той се извисяваше над нея повече отвортен, отколкото ядосан.

Фийби полудя, когато осъзна, че той очаква от нея да си трае, докато ѝ причинява това. Сълзи запариха очите ѝ, когато се замята под него, заизвива бедра и се опита да освободи краката си. Захапа силно ръката му и той я пусна с ядосано възклицание.

— Край! — Изтърколи се настрани и тръсна ръката си. — Опитах се да бъда отворен и разбиращ, но повече няма да правя това!

Тя беше толкова изненадана, че притихна.

Той скочи на крака.

— В момента съм дяволски възбуден, но предпочитам да се оттегля в банята с някой брой на „Пентхаус“, отколкото да продължавам с тези пещерни игрички. Не ми пука, че ми каза да не спирам, защото спирам! Гади ми се да се чувствам като някакъв плужек, който получава секс само ако бие жени. — Той се надвеси над нея. — Мен ако питаш, след като имаш толкова много нарязани по леглото, би трябвало да си малко по-чувствителна към мъжете. —

Сложи ръце на кръста си и се намръщи към нея. — От сега нататък, когато някоя жена ми каже да спра, спирам, дори да ми е казала да не обръщам внимание, когато ми каже да спра.

Тя го зяпна смутено.

— Може би аз бих искал малко бруталност за разнообразие! — продължи Дан. — Може би ще ми хареса да съм толкова неустойимо сексапилен, че да ме вържат за леглото! Толкова много ли ще бъде?

Тя бавно започна да разбира. Спомни си какво му беше прошепнала, да не спира, независимо какво казва. Спомни си извратената му връзка с Валъри и докато го правеше, изпита толкова внезапно облекчение, че в гърлото ѝ се надигна истерия.

Той приседна в ъгъла на леглото, подпря ръце на коленете си и се взря мрачно към хола.

— Може би това е божественото възмездие. Когато бях двайсетинагодишен, правех толкова извратени неща с всички онези групита, че сега не мога да имам нищо простичко и неусложнено.

Тя издърпа покривката до брадичката си.

— Дан... въз... може ли да кажа нещо?

— Не и ако се отнася за камшици и нашийници. — Той замълча. — Или за повече от двама души.

Истерията се надигна още повече. Тя издаде приглушен звук.

— Не.

— Добре тогава.

Тя заговори на гърба му, подбирайки внимателно думите си.

— Нямах предвид това, което си си помислил. Когато ти казах да не спиращ, без значение какво ти казвам, говорех за целувките. Ти наистина се, въз... целуваш отлично. — Пое си дълбоко въздух и продължи, макар да знаеше, че съвсем обърква нещата. — Аз имам, е, имам някои задръжки. Не точно, „задръжки“ е твърде силна дума. То е повече като алергия. Както и да е, понякога, когато целувам мъж, получавам такава реакция.

Разбра, че бръщолевите глупости, от начина, по който той изви глава да я изгледа. Гърдите му я разсейваха. Изваяни от бронз и поставени на витрината на старата ѝ галерия, щяха да им донесат цяло състояние.

Тя преглътна.

— Просто се опитвах да ти кажа, че ако получа тази реакция, можеш да...

— Я игнорирам?

— Точно. Но другото... когато не се целувахме. Когато ме докосваше. — Балонът се пукна. — Когато кажа „спри“, имам предвид „спри“.

Очите му потъмняха от разкаяние.

— Фийби...

— Ако ти кажа „спри“, значи го мисля. Винаги. — Тя отново си пое дъх. — Без въпроси. Без съмнения. Аз не съм бившата ти жена и сексуалното насилие не е игра за мен. С мен „спри“ означава „спри“.

— Разбирам и съжалявам.

Тя знаеше, че ще избухне в сълзи, ако трябва да чуе още една торба извинения от него, които да я накарат да се чувства още по-несръчна.

— За тази алергия към целувките... — Той потърка брадичката си и тя помисли, че зърва веселие в очите му. — Ами ако двамата решим да се целунем отново? И ти получиш тази реакция, и кажеш „стоп“. Тогава трябва ли да спра?

Погледна към завивката.

— Май дори тогава. Повече няма да ти изпращам объркращи сигнали.

Той се наведе напред и докосна бузата ѝ с кокалчета.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Фийби възнамеряваше да стане и да се облече, но не можеше да помръдне, докато той я докосваше толкова нежно. Почувства топлината му, когато се приближи, и разбра, че ще я целуне отново. Вече не се страхуваше. Вместо това в нея отново се разпали бавната топлина на желанието — не като бушуващ огън, а като малък уютен пламък.

— Ти не харесваш бельото ми — прошепна тя в устата му.

— Не. — Той захапа долната ѝ устна. — Но харесвам това, което е под него, доста повече. — Върховете на пръстите му се разхождаха по гръбнака ѝ, докато устата му се притискаше към нейната.

Целувката беше едновременно нежна и страстна, пълна с напрежение и сладост. В този момент тя искаше да прави любов с него

повече от всичко друго. Езикът му навлезе в устата ѝ. Ръцете ѝ се плъзнаха в неговите длани, но после ѝ се дощя да не го беше докосвала там, защото не искаше да си спомня за силата му, а само за нежността му. Как можеше да знае, че ще остане нежен?

— Дан?

— Знам, че каза, че не искаш нищо... ами... нищо извратено.

Усети как се сковала и почти загуби кураж, когато той се отдръпна. Потъна във възглавниците, струпани в горната част на кревата, с все още придърпаната до гърдите ѝ покривка, и заговори бързо.

— Това не е извратено. Наистина.

— Може би аз трябва да преценя. И те предупреждавам, че с всеки ден ставам все по-консервативен.

Смелостта я напусна.

— Забрави.

— Стигна дотук, сега изплюй камъчето.

— Аз просто... няма значение.

— Фийби, ако нещата продължат по този начин, има осемдесет процента вероятност да бъдем интимни преди края на вечерта, така че по-добре ми кажи какво имаш наум. Иначе през цялото време ще очаквам да излаеш като куче или да ми заповядаш да те наричам Хауърд.

Тя му се усмихна неуверено.

— Не съм чак толкова изобретателна. Искан да те попитам... тоест имаш ли нещо много против, ако ние... — Тя се запъна и опита отново. — Ако се престорим, че съм...

— Звероукротител? Надзирател в затвора?

— Девствена — прошепна тя и почувства как бузите ѝ пламват от неудобство.

Той я зяпна.

— Девствена?

Тя завъртя очи, покрусена от разкриването си.

— Забрави. Забрави, че казах каквото и да е. Нека просто го направим.

— Фийби, скъпа, какво става тук? — Той погали с показалеца си устните ѝ.

— Нищо не става.

— Можеш да ми кажеш. Аз съм нещо като спален свещеник, чувал съм какво ли не. Толкова много мили ли си навъртяла в леглото, че искаш малко да занулиш одо метъра?

— Нещо такова — промърмори тя.

— Нямам особено много опит с девственици. Всъщност не си спомням да имам какъвто и да е. И все пак предполагам, че мога да използвам въображението си. — И после очите му се присвиха. — Не е необходимо да се преструвам, че си на шестнайсет, нали, защото тия детски работи ме отвращават.

— На трийсет и три — прошепна тя.

— Толкова стара?

Дразнеше я и тя го знаеше, така че се опита да звучи грубо.

— Защо не? Може да съм някоя от онези пресъхнали жени, които се страхуват от мъжете. Нещо от сорта.

— Хм, това става интересно. — Палецът му докосна горната част на гърдите ѝ, точно над ръба на покривката. — Не предполагам, че жена като теб ще ми позволи да погледна какво крие тук?

— Само ако не казваш нищо мръснишко.

— Не бих го направил.

— Направи го. Каза ми да си покажа...

Той притисна пръст към устните ѝ.

— Това не бях аз. Само някой пълен идиот може да говори така.

Тя отпусна хватката си върху завивката. Той я смъкна бавно чак до кръста ѝ.

— Е, мъж като мен може да оцени подобна гледка. — Въпреки думите си, той дори не гледаше. Вместо това изучаваше лицето ѝ.

Преди да разбере какво става, Фийби вече го докосваше. Прокара дланите си по ръцете и по раменете му. Беше омаяна от контраста между железните му мускули и нежността, с която се отъркваше във врата ѝ. Обсипа с целувки челюстта ѝ, захапа брадичката, тъгълчето на устата ѝ. Най-накрая се отдръпна и погледна надолу към гърдите ѝ.

Те бяха рисувани от Флорес и гледани от безброй хора, но тя имаше чувството, че са разголени за първи път. Дан я докосна. Положи само възглавничките на палците си върху крайчеца на зърната и усещането беше толкова деликатно, че тя въздъхна, а насладата и желанието се разлиха чак до пръстите на краката ѝ.

— Легни — прошепна ѝ той.

Тя потъна във възглавниците. Той продължи да я докосва по същия начин, само връхчетата на зърната, докато тя не можеше да издържа повече. Никога не беше изпитвала такова желание, толкова топло и течено, без никакъв страх. Той плъзна ръце надолу в гащите ѝ.

— Спри.

Отдръпна се незабавно.

Тя се усмихна.

— Искам да те видя. — Изправи се на колене и се протегна към ципа му, после намери кураж да го дръпне надолу по голямата издупина, която опъваше денима.

— Задръж малко, скъпа. — Дан хвана ръцете ѝ, преди да продължи, стана от леглото и изчезна в банята. Върна се секунда по-късно.

Устните ѝ се извиха, когато хвърли шепа презервативи на масичката до леглото.

— Какво е го.

— Как би могла девица като теб дори да знае какви са тези неща?

— От телевизията.

Сега той се хилеше и Фийби осъзна, че това е първият път, когато се смее в леглото с мъж. До този момент никога не си бе представяла, че смехът и сексът могат да вървят ръка за ръка.

— Докъде бяхме стигнали?

Тя бе изумена от собствената си дързост, когато се протегна към отворения му цип.

— Точно тук, доколкото си спомням. — Не можеше да повярва и колко нетърпелива бе да го види. Вместо да се страхува, изпитваше упоителна смес от любопитство и похот.

— Само да не ми припаднеш.

— Ще се опитам. — Избута плата и преглътна тежко, когато го освободи от белия памучен слип.

— О, боже. — Възклицанието ѝ не беше престорено.

Той се изкикоти.

— Дишай дълбоко.

— Може би хълбоците ти са много тесни. Контрастът...

— Това е само една възможна гледна точка. — Дан се усмихна, докато събличаше останалите си дрехи и застана гол пред нея.

Фийби не можеше да свали очи от него. Раменете му бяха широки и могъщи, хълбоците му — тесни, коремът почти вдлъбнат. На едното си коляно имаше белег, както и на прасеца на другия си крак.

— Този стриптийз е двупосочен, нали знаеш. — Той кимна към онази част от нея, която все още бе скрита от завивката, нагъната в скута ѝ.

— Твърде съм срамежлива — отвърна тя и се отпусна на петите си.

— Май мога да те разбера. Като се има предвид неопитността ти и така нататък. — Матракът хлътна, когато той приседна в края му. — Ето какво ще ти предложи. Тъй като си девица, може би ще се притесняваш по-малко, ако се протегнеш под покривката, махнеш останалите си дрехи и ми ги подадеш.

Тя сведе очи, легна отново върху възглавниците и направи каквото ѝ беше казал. Когато пусна гащичките си до леглото, вече едва контролираше възбудата си от това лудешко, непредсказуемо съблазняване.

Той се изтегна до нея, облегат на лакът, плъзна ръка под завивката и сви крака ѝ в коляното, за да си поиграе с гривната на глезена.

— Каж ми да спра, ако станеш нервна.

Овладя я могъщ пристъп на емоция. Въпреки че той само я закачаше, никога не би разбрал колко много означават думите му за нея.

Дан се наведе напред и отново започна да я целува по устните и гърдите, горещият му сладък допир изгаряше кожата ѝ и когато тя отвърна на целувката му, ръката му се придвижи нагоре под завивката и започна да гали вътрешната част на бедрата ѝ.

— Разтвори крака за мен още малко — прошепна той.

Тя раздвижи краката си. Завивката се изхлузи и остана да покрива само малко ъгълче между бедрата ѝ. Той я отмести встрани.

Фийби очакваше някое остроумие за това, че е естествена блондинка, но той не каза нищо. Тя си пое дълбок, накъсан дъх, когато започна да я изследва.

— Това приятно ли е?

— Да, о, да.

— Доволен съм.

— Би ли спрял?

Той дръпна ръката си.

Радостта и похотта се завихриха в нея, когато осъзна, че е изпълнил желанието ѝ. Подчинението му ѝ даде кураж. Изви тялото си, така че да застане над него, гърдите ѝ нежно се полюшваха, зърната им задраха косъмчетата по гърдния му кош. Наблюдаваше изражението му, когато започна чувствения си поход, прокарвайки ръката си по гърдите му и надолу по корема, покрит с тънък слой пот.

Плъзна се още по-надолу и го докосна. Той задържа дъха си. Фийби почувства как се напъга и пулсира в ръката ѝ, изпълва се да се освободи и страхът ѝ отново се смеси с желание. Този път обаче желанието беше по-силно.

— Приближаваме се до повратната точка — прошепна дрезгаво той.

Тя поклати глава. Загали го.

— Ти обеща.

— Спри — простена той.

Тя спря.

Той се завъртя, така че тя отново се озова под него.

— Хайде да те подготвим, девствена лейди — прошепна ѝ, — не мисля, че ще мога да се сдържам още дълго.

Беше толкова хубаво.

Той я подготви с пръстите си, сякаш беше напълно нова. Сърцето ѝ се изпълни с емоции, които не можеше да назове, докато интензивните му милувки изпращаха вълни от огън през нея. Дишането му беше тежко, кожата му почервения. Той спря, за да се протегне към едно от пакетчетата, и си сложи презерватива, преди да възобнови милувките си.

— Толкова си стегната — прошепна, докато мърдаше хълбоците си и се приготвяше да влезе в нея. — Почти като...

— Спри — изплака тя, макар да знаеше, че мигът, в който можеше да я послуша, е отминал отдавна.

Но той се отдръпна. Падна по гръб. По челото му изби пот.

— Убиваш ме.

Тя не можеше да повярва, че е спазил обещанието си, и в този миг го обичаше. Каза си, че това не е устойчива емоция, не е „и заживели щастливо“, а само ефимерна любов, родена от

благодарността. Заедно със сърцето ѝ цялото ѝ тяло се отвори към него, копнееше да я изпълни, вярваше му, че няма да я нарани. Вкопчи се в раменете му и го дръпна обратно.

Той я прихвана през коленете и раздалечи краката ѝ.

— Бавно — помоли го тя. — Не искам да боли.

— О, няма да боли, скъпа — каза той, докато я разтваряше. — Не бих те наранил за нищо на света.

И не го направи. Влезе бавно, докато я гледаше през цялото време с полупривити зелени очи, с напрегнати мускули на врата, с мокра кожа. Можеше да усети железния му контрол дори когато тялото ѝ се надигна да го посрещне. Той започна да се движи в нея и собственият ѝ контрол се изпари.

— Точно така — прошепна той, докато главата ѝ се мятеше на възглавницата и от устните ѝ се изтръгна тих стон. — Нека те чуя, мила. Викай, колкото искаш.

Той влезе дълбоко и тя започна да се движи с него. Усещането беше прекрасно и плашещо. Започна да се върти и сега бе заплашена от своята, а не от неговата загуба на контрол. Пръстите ѝ се забиха в стоманените възли на раменете му. С нея се случваше нещо. Нещо чудесно. Нещо ужасяващо. Ако загубеше контрол... Отвори уста и изхлипа:

— Спри!

Звукът, който той издаде, не приличаше на човешки — приглушено дълбоко гърлено възклицание. Този път тя знаеше, че няма да я послуша. Беше стигнал твърде далеч и молбата ѝ не беше изпълнима.

Но той се отдръпна. Този мъж с желязна воля, който можеше да я надвие за миг, се подчини на желанието ѝ и падна върху възглавниците с почервеняла кожа, вените му пулсираха, гръдният му кош се надигаше тежко. Тя падна върху него. Целуна го с език. Хвана косата му в юмруци, докато си възвръщаше женствеността, и го обичаше с цялото си сърце.

Стори ѝ се естествено да го възседне.

Плъзна краката си около хълбоците му и го пое в тялото си, макар че размерът му я принуди да го направи по-бавно, отколкото ѝ се искаше, за да може да свикне. Когато го беше поела напълно, погледна надолу към него. Очите му бяха отворени, но изцъклени, устните му —

изопнати. Тя започна да се движи, синхронизирайки темпото си с леките стенания, които издаваше. Той сграбчи задника ѝ, така че да не може да се изплъзне, пръстите му я галеха там, където хълбоците ѝ се съединяваха.

Тя зарови ръце в космите на гърдите му и изви гръб, яздеше го все по-силно и по-силно. Косата ѝ летеше. Превърна се в блестяща руса амазонка, призовавала най-могъщия мъж, за да ѝ служи. Той се мяташе, но тя го задържа, бедрата ѝ притискаха могъщите му хълбоци. Тя командваше. Той беше изцяло неин.

Сега той изгаряше. Гърдите му се повдигаха, докато издишваше и пълнеше отново дробовете си, като атлет, който се пресяга до границите на издръжливостта си. Тогава Фийби разбра, че чака тя да се разпадне първа. Дан беше мъж, който живееше за състезанието, а в тази конкретна игра победата беше за втория. Той не знаеше как е при нея. Не разбираше, че тя не е в състояние да го направи.

Но имаше и нещо, което тя самата не разбираше. За него победата беше всичко. Дори и постигната с малко измама.

Той намери с пръсти най-уязвимата ѝ точка. Тя се задъха, главата ѝ падна напред. Той продължи вълнуващото си нечестно докосване. Стаята се завъртя около нея все по-бързо и по-бързо и границите между нейното и неговото тяло изчезнаха.

Не можеше да се случва. Никога не се бе случвало...

Силен вик се изтръгна от самия ѝ център. Тя чу приглушен рев в отговор на нейния и почувства бурните му тръпки. Освободиха се от гравитацията и се гмурнаха в забравата.

13

Бузата на Фийби бе заровена в гърдите на Дан, а краката ѝ бяха изкривени под неудобен ъгъл, но не ѝ пукаше. Докато лежеше в ръцете му, сърцето ѝ бе изпълнено с благодарност към този нежен воин, който бе направил толкова много, за да прогони враговете от миналото ѝ.

Климатикът изсъска. В коридора се затръшна врата. Тя чакаше той да проговори, защото не знаеше какво да каже.

Дан премести тежестта си и се изтърколи настрани. Фийби почувства студ върху голия си гръб. Той издърпа ръката си изпод нея и седна на края на леглото с гръб. Тя усети първите пристъпи на неудобството.

— Беше страхотна, Фийби.

Обърна се и я дари с фалшива, твърде приятелска усмивка. Прониза я мраз, докато се чудеше дали прави същото с всички футболни групита, когато приключи с тях.

— Прекарах си страхотно. Наистина. — Той се протегна за джинсите си. — Утре е голям ден. Трябва да ставам рано.

Всяка частица от нея изстина. Тя затършува под завивките.

— Разбира се, късно е, аз... — Измъкна се от другата страна на леглото. — Нека само... — Грабна дрехите си.

— Фийби.

— Ето. Това е всичко. — Втурна се към банята. Бузите ѝ горяха от срам, гняв и болка, докато навличаше дрехите си. Как можеше нещо, което бе толкова разтърсващо за нея, да е толкова безсмислено за него? Опита се да прекара въздуха през възела в гърлото си. Зъбите ѝ започнаха да тракат и стисна челюсти, решена да не му позволява да узнае какво ѝ е причинил. Нямахше да се разпадне, докато не остане сама.

Когато се появи, видя, че той е намъкнал джинсите си. Беше се обърнал към вратата на банята. Косата му беше разрошена, изражението му — виновно.

— Искаш ли да пийнем по нещо?

Разчитайки на същото перчене, което бе запазило разсъдъка ѝ през всички изминали години, тя хвърли грозния си сутиен в краката му.

— Добави това към колекцията си, тренер. Не искам да губиш бройката.

После изчезна.

Докато вратата се затръшваше зад нея, Дан изрече приглушено проклятие. Без значение колко силно искаше да се оправдае, знаеше, че току-що бе постъпил като първокласен мерзавец. Въпреки това потърка ръката си и се опита да се самоубеди, че това, което направи, не е чак толкова лошо. Фийби беше наясно, така че не беше голяма работа, нали?

Голяма работа обаче беше фактът, че за нищо на света не можеше да си спомни последния път, когато бе преживявал толкова хубав секс, колкото сега, в тази стая. И това го плашеше, понеже беше напълно неочаквано. У нея имаше някаква налудничава невинност, която го възбуждаше невероятно. Тя беше дива и сладка и само като си помислеше за извивките ѝ, отново се възбуждаше.

Изрита сутиена, който тя му бе хвърлила, и се запъти към минибара, за да си вземе бира. Докато развърташе капачката, осъзна истинската причина, поради която се бе държал толкова зле. Чувстваше се виновен. От момента, в който видя Фийби да целува Боби Том в бара, до този, в който тази красива блондинка му показва звездите в милиони различни цветове, беше забравил напълно за Шарън Андерсън.

По дяволите! Беше си казал, че повече няма да прави подобни неща. Не беше спал с друга жена, откакто бе срещнал Валъри, а това беше преди почти пет години. Първият път трябваше да е с Шарън, не с Фийби. А сега, когато двамата с Шарън най-накрая стигнеха до леглото, тази сладка учителка в забавачката щеше да се съревновава в ума му с една изпечена сексуална атлетка.

Въпреки това не трябваше да изритва Фийби по този начин. Загриза го вина. Въпреки всички дефекти на характера ѝ, не можеше да не я харесва и беше почти сигурен, че е наранил чувствата ѝ, макар че притежаваше толкова много нахалство, че беше трудно да се определи. По дяволите, тази жена го подлудяваше от първия път, в

който се срещнаха. Ако не беше внимателен, похотта му към нея можеше напълно да прецака оформящата се връзка с Шарън.

И в този момент той си даде обещание. Без значение какво щеше да се наложи да направи, нямаше да позволи на тази разкошна секс бомба да забие ноктите си в него по-дълбоко, отколкото вече го бе направила. Може би ѝ дължеше извинение, но това бе всичко. От сега нататък, щеше да е мъж само за една жена.

Фийби беше адски бясна, докато се приготвяше да излезе на терена за първата четвърт от мача „Старс“ — „Сейбърс“. Мижитурка! Идиотка! Глупачка! Стоеше в началото на тунела и се наричаше с всевъзможни имена. От всички безмозъчни, саморазрушителни, ненормални неща, които можеше да направи, това беше върхът.

Все още се чувстваше замаяна от всички сълзи, които беше изплакала снощи. Някъде около четири сутринта най-накрая беше погледнала в себе си, дълго и откровено, и бе осъзнала, че има едно-единствено обяснение за дълбочината на болката, която изпитваше. Позволяваше си да се влюби в Дан Кейлбоу.

Гърдите ѝ се стегнаха в кратко болезнено хълцане. От страх, че може да започне отново да плаче, тя заби нокти в дланите си и се опита да намери рационално обяснение за това, как е позволила подобна катастрофа. Би трябвало да е последната жена на света, която да се поддаде на сексапилния южняшки провлачен акцент и на великолепните му мускули. Но така си беше. Някакъв хормонален дисбаланс, някакъв отчаян порив към саморазрушение я бе изпратил да лети твърде близо до слънцето.

И сега горещото слънце я беше изгорило. Никога не си беше представяла, че може да прави любов по този начин — забавно, нежно и чудесно. Гърлото ѝ се стегна, когато си напомни, че тя може и да беше правила любов, но за него ставаше въпрос просто за секс.

Осъзна, че е опасно близо до сълзите, а не можеше да си позволи да се разпадне отново. Закрепи ослепителна усмивка на лицето си и тръгна навън към орегонското слънце, където планираше поне едно малко отмъщение за всяка сладка секунда, която бе прекарала миналата нощ в предателската му прегръдка.

Фотографите я забелязаха преди тълпата. Прозвуча записът на старата класика „Не е ли сладка?“. Фийби разбра, че сигурно това е изненадата, която Рон ѝ беше казал, че е подготвил за нея. Щеше да е единственият собственик в НФЛ с лична тематична песен.

Придружена от подсвирквания, тя зае поза, изпрати въздушна целувка и тръгна към скамейката, като полюшваше бедра в такт с песента. Светкавиците проблясваха към заслепяващите черно-червени кожени джинси с питонов принт, които обгръщаха всяка извивка на краката ѝ, и към прилепналото копринено елече, което покриваше голите ѝ гърди. Бе убедила собственика на един моден бутик близо до хотела да отвори врати само за нея в десет часа същата сутрин, след като реши, че консервативната ленена рокля, която бе донесла със себе си, вече не е подходяща. Той беше предложил мъжка папийонка като аксесоар за облеклото ѝ, но Фийби бе избрала да сложи нещо по-женствено — черна копринена панделка около врата, а на ушите ѝ се поклащаха сребърни звезди, като израз на отборния дух. Облеклото ѝ беше скъпо, скандално и напълно неуместно, крещящо предизвикателство към Дан Кейлбоу.

Знаеше много добре как се е почувствал, когато го видя да извърща главата си, за да види за какво е цялата врява. Първоначално изглеждаше зашеметен, а после видът му стана убийствен. Преди да успее да различи нещастиято ѝ, тя пренасочи вниманието си към фотографите, които викаха името ѝ. Докато запечатваха всяка нейна извивка, тя знаеше, че никога не се е чувствала по-малко женствена. Защо изобщо си мислеше, че мъж като Дан ще види у нея нещо повече от едно тяло?

Боби Том доприпка до Фийби.

— Имам усещането, че днес ще ми донесеш късмет.

— Ще направя всичко по силите си.

Тя отдели повече от достатъчно време да го целуне и после отвърна на дюдюканията на тълпата с помахване. Джим Бийдерот се появи за обичайното си унижение. Няколко от другите играчи също се примъкнаха и тя им пожела късмет. Рон бе бутнал пакетче дъвки в ръката ѝ, но Дан не се доближи до нея, за да ги поиска.

Топката се извиси във въздуха и когато масивните тела на играчите започнаха да се блъскат, тя успя да се въздържа да не притисне длани към очите си. Макар че все още се ужасяваше да е

толкова близо до подобен хаос, осъзна, че докато първата четвърт изтича, вече не е толкова паникьосана, колкото беше преди седмица. Рон я бе научил на някои основни правила във футбола и тя откри, че се увлича от играта.

По-късно в ложата с удовлетворение наблюдаваше как отстраняват Дан в четвъртата четвърт, след като обиди един от съдиите. Вдъхновен от целувката за късмет, Боби Том улови пет паса за сто и осемнайсет ярда, но това не беше достатъчно да компенсира фъмбълите на съотборниците му, особено срещу фурии като „Сейбърс“. След шест обрата те победиха „Старс“ с осемнайсет точки.

Тя и Рон се върнаха с отбора към „О’Хеър“. Фийби беше сменила прилепналите джинси с по-удобен панталон и червен памучен пуловер, който падаше до средата на бедрата ѝ. Докато приближаваше към Дан, седнал на предния ред в първа класа и разглеждащ навъсено игровия план за следващата седмица с Гари Хюит, координатора на нападателите, ѝ се допря да се приплъзне край него, преди да я забележи. Тъй като това не беше възможно, спря за момент до мястото му, повдигна вежди и пусна пакетчето с дъвки в скута му.

— Наистина трябва да се научиш да контролираш настроението си, тренер.

Той ѝ хвърли поглед, който можеше да напука и бетон. Фийби бързо продължи.

След като самолетът излетя, стана от мястото си до Рон в първа класа и отиде в салона, за да поговори с играчите. Беше смаяна, когато видя колко са травмирани. Лекарят на отбора слагаше инжекция в коляното на един от ветераните, докато треньорът работеше с друг. Много от мъжете държаха пакети с лед.

Те, изглежда, оцениха факта, че има желание да разговаря с тях след унизителната загуба. Фийби забеляза, че има определен йерархичен ред, по който седяха. Треньорите, генералният мениджър и важните журналисти заемаха първа класа, докато членовете на отборния и снимачния екип на „Старс“ седяха в предната част на треньорската секция. Новобранците заемаха първите няколко реда, ветераните седяха в дъното на самолета. По-късно, когато попита Рон защо те са там, той ѝ каза, че обичали да са възможно най-далече от треньорите.

Кацнаха на „О’Хеър“ малко след един сутринта и тя беше изтощена. Рон щеше да я откара до вкъщи, защото не беше дошла с кола на летището. Докато потъваше в голямата предна седалка на неговия „Линкълн“, чу приближаването на отривисти стъпки.

— Трябва да поговорим, Фийби. Нека аз те закарам до вас.

Тя вдигна поглед и видя Дан, застанал точно до колата, ръката му бе положена на вратата, докато се навеждаше да погледне вътре. Носеше очилата си с тънки рамки и приличаше повече на строг гимназиален директор, отколкото на легендарен футболен хулиган.

Тя продължи да се занимава непохватно с колана, докато отговаряше троснато:

— Можем да говорим утре. Тръгвам с Рон.

Рон, който стоеше до мястото на шофьора, тъкмо беше прибрал ръчния им багаж в колата. Погледна нагоре, когато Дан се приближи до него.

— Трябва да обсъдя някои неща с Фийби, Роланд. Аз ще я закарам. Можем да си разменим колите утре на работа. — Той му подхвърли ключовете, игнорирайки възмутените й протести, и се плъзна зад волана. Докато Дан наместваше седалката, за да я пригоди към ръста си, Рон се взираше в ключовете в ръката си.

— Даваш ми да ти карам ферарито?

— Само не оставяй лиги по кожата.

Рон грабна багажа си от колата и му подаде собствените си ключове, толкова доволен от възможността да покара ICE 11, че отпраши, преди да каже „довиждане“ на Фийби.

Тя запази каменно мълчание, докато Дан излизаше от паркинга. След минути се бяха отправили на юг по „Трай Стейт“. На ярката светлина от билбордовете, рекламиращи радиостанции и бира, можеше да види, че постепенно набира ярост, сякаш той, а не тя беше преживял несправедливост. Твърдо реши да не му позволява да разбере колко я е наранил.

— Предполагам, че осъзнаваш колко се опозори на мача днес, като се появи в това циркаджийско облекло.

— Аз ли се изложих? Ако не ме лъже паметта, теб те изгониха.

— Отстраниха ме, не ме изгониха. Това е футбол, не сбирка на хазаите. — Той я изгледа. — Какво изобщо се опитваш да докажеш?

Не знаеш ли, че когато носиш подобни дрехи, все едно си си сложила надпис „Продава се“ на гърдите?

— Разбира се, че знам — изгука тя. — Защо, мислиш, го правя?

Ръцете му стиснаха волана.

— Ти наистина ме предизвикваш, нали?

— Дрехите ми не ти влизат в работата.

— Влизат ми, когато засягат отбора.

— Не смяташ ли, че инфантилните ти избухвания на игрището също засягат отбора?

— Това е различно. Това е част от играта.

Тя се надяваше, че мълчанието ѝ ясно изразява мнението ѝ за логиката му.

Няколко мили пътуваха в тишина. Нещастieto на Фийби ставаше все по-дълбоко. Беше много уморена през цялото време да играе роля, но не знаеше как иначе да се държи. Може би, ако се бяха срещнали при други обстоятелства, щяха да имат шанс.

Когато Дан най-накрая отново заговори, войнствеността му се беше изпарила.

— Виж, Фийби. Чувствам се зле заради снощи и искам да се извиня. Хареса ми да съм с теб и не исках да съм толкова рязък. Просто беше малко късно... — Извинението му трوماво заглъхна.

Тя усещаше как гърлото ѝ се свива и се противопостави на това. Събирайки останките от волята си, заговори с отегчения провлачен акцент на хайлайф дама от Саутхемптън.

— Дан, ако смятах, че ще реагираш толкова незряло, никога не бих си легнала с теб.

Очите му се присвиха.

— Така ли?

— Напомняш ми за тийнейджър, който тъкмо се е настанил на задната седалка на семейната кола и получава пристъп на гузна съвест. Честно казано, свикнала съм с малко по-изтънчено отношение от любовниците си. Като минимум очаквам от тях поне още един кръг. Всички тези усилия не си струват, ако ще го правиш само веднъж, нали?

Дан издаде странен приглушен звук и премина в дясната лента. Тя продължи, подтикната от болката, която знаеше, че той не може да види, от това, че очаква точно такова поведение от нея.

— Не смятам, че искам много, но държа на три неща у любовниците си: любезност, издръжливост и бързо възстановяване за повторно изпълнение. Страхувам се, че ти се провали и в трите.

Гласът му стана опасно тих.

— Няма ли да критикуваш и техниката ми?

— Ами колкото до това, смятам, че техниката ти е доста... адекватна.

— Адекватна?

— Очевидно си прочел всевъзможни книги, но... — Тя изпусна пресилена въздишка. — О, сигурно съм твърде претенциозна.

— Не. Давай. Не бих пропуснал това за нищо на света.

— Предполагам, че не съм си представяла, че имаш толкова... е, толкова задръжки. Ти си много напрегнат любовник, Даниъл. Трябва да се отпуснеш повече и да не приемаш секса толкова на сериозно. Разбира се, беше в неизгодна позиция. — Тя спря, после нанесе фаталния удар. — Как би могъл един мъж да е на висота с жената, която подписва фиша му?

Тя с изумление чу как той изхихика.

— Фийби, скъпа, спираш ми дъха.

— Не бих разчитала много на това. Сигурна съм, че беше временно. Лоша химия.

В проблясъците от фаровете можеше да види, че се е ухилил. За частица от секундата почти забрави ужилването от отхвърлянето и също се усмихна.

— Агънце, на този свят има много неща, с които се чувствам несигурен. Религията. Националната ни политика. Какъв цвят чорапи да нося със син костюм. Но държа да ти кажа, че представянето ми в хотелската стая не е сред тях.

— С това твоето, не съм изненадана.

— Фийби, казах, че съжалявам.

— Извинението е прието. Сега, ако нямаш против, съм изтощена. — Тя облегна глава на прозореца и затвори очи.

Той беше също толкова добър в невербалната комуникация, колкото и тя. След секунди пусна радиото и вътрешността на колата се изпълни с враждебната музика на „Мегадет“. Нищо между двамата им не беше уредено.

През следващата седмица Фийби виждаше Дан рядко. Той, изглежда, прекарваше дните си да гледа километри записи, да посещава безбройни срещи с треньорите и играчите и да прекарва известно време всеки ден на игрището. За нейна изненада Моли се съгласи да я придружи на мача в неделя срещу „Детройт Лайънс“, макар че, когато Фийби предложи да си доведе приятелка, тя отказа и заяви, че всички момичета в училището ѝ били кучки.

„Старс“ победиха „Лайънс“ на косъм, но следващата неделя на „Трий Ривърс“ в Питсбърг отборът още веднъж падна жертва на серия обрати и загуби мача с малко.

Сега резултатът беше една победа и три загуби за сезона. Фийби налетя на Рийд на летището в Питсбърг. Той беше толкова излишно съчувствен и умело критичен, че нямаше търпение да се отърве от него.

На следващата сутрин, когато влезе в офиса си, секретарката ѝ подаде бележка от Роналд, който искаше да се срещнат веднага в конферентната зала на втория етаж. Тя грабна чаша с кафе и тръгна към залата, забеляза, че всички телефони звънят, и се зачуди каква ли катастрофа ги е сполетяла.

Дан се бе облегал на облицованата стена със скръстени ръце и крака и се мръщеше, докато гледаше телевизионния екран, поставен на подвижна стоманена количка заедно с видео плейър. Рон бе седнал на един въртящ се стол в края на масата.

Когато тя седна до него, той се наведе към нея и прошепна:

— Това е запис от популярната местна програма „Спортът в Чикаго“, излъчен снощи, докато сме се прибирали. Страхувам се, че ще трябва да го гледаш.

Фийби насочи вниманието си към телевизора и видя приятен тъмнокос говорител в дълбоко кресло на фона на чикагските небостъргачи. Той се вираше в камерата с напрежението, с което Питър Дженингс отразява някоя голяма война.

— Чрез умели сделки и умни трансфери Бърт Съмървил и Карл Поуг успяха да съберат заедно някои от най-талантливите играчи в лигата. Но за да се печелят победи, е необходим не само талант, необходим е лидер, нещо, което силно липсва на „Старс“.

Екранът започна да показва кадри от мача в неделя — серия от изпускания и провалени комбинации.

— Главният мениджър Роналд Макдермит не е футболен визионер — той дори не е бил играч — и просто не е достатъчно зрял, за да управлява необуздан треньор като Дан Кейлбоу, треньор, който трябва да се концентрира повече върху основите, които са нужни на младите му играчи, отколкото върху гуляите. „Старс“ са на ръба на хаоса, обременени от неспособен мениджмънт, безотговорен треньор, разнебитени финанси и собственик, който е позор за НФЛ.

Фийби се вцепени, когато камерата започна да показва монтаж от нейни снимки, направени през годините. Говорителят очерта подробно условията в завещанието на Бърт.

— С поведението си хайлайф примата Фийби Съмървил превърна една сериозна и благородна игра в цирк. Тя не разбира този спорт и изглежда, няма никакъв опит в управлението на нещо по-сложно от чековата си книжка. Провокативните ѝ дрехи на терена и високомерното ѝ отношение към молбите на медиите за интервю дават ясно да се разбере колко малко уважава този талантлив отбор и спорта, който мнозина от нас обичат.

Камерата започна да излъчва интервю с Рийд.

— Сигурен съм, че Фийби прави всичко по силите си — каза той откровено. — Тя е свикнала повече с артистичните, отколкото със спортните кръгове и това е трудно за нея. След като изпълни условията в завещанието на баща си, съм сигурен, че ще успее бързо да върна „Старс“ в релси.

Фийби стисна зъби, докато Рийд продължаваше, като се усмихваше пред камерата и се представяше за идеален джентълмен, сравнен с нея, дивата купонджийка.

Зализаният говорител отново се появи.

— Въпреки рицарската защита на Рийд Чандлър на братовчедка му, до януари има още много време. Междувременно кога ли мис Съмървил ще даде посока на своя генерален мениджър? Още по-притеснително е как ли ще стегне своенравния си треньор, предвид последните тревожни слухове. Обикновено не ви съобщаваме подобни неща, но тъй като това има пряка връзка със случващото се със „Старс“, чувстваме, че общественият интерес изисква да разкрием, че

достоверен източник я е видял да излиза от хотелската стая на Кейлбоу в ранните часове преди две седмици.

Дан произнесе смразяваща вулгарност. Фийби стисна дланите си. Говорителят погледна гробовно камерата.

— Срещата им може и да е била невинна, но ако не е, това не вещае нищо хубаво за „Старс“. Трябва също да отбележим, че недискретността на мис Съмървил не се ограничава само до предполагаемата ѝ връзка с главния треньор.

Той взе копие от списание „Бомонд“, лъскаво скъпо четиво с тираж, близък до този на „Венити Феър“. Фийби простена наум. Имаше толкова неща на главата напоследък, че съвсем бе забравила за „Бомонд“.

— Новият комисар на НФЛ Бойд Рандолф ще получи съвет да погледне последния брой на популярното списание „Бомонд“, което ще се разпространи утре по будките и което представя същата мис Съмървил гола. Може би тези фотографии, които законът ми забранява да показвам пред камерата, ще го подтикнат да подемe сериозна дискусия с мис Съмървил относно отговорностите ѝ към НФЛ.

Веждите му се събраха в заучен израз на възмущение, като репортер, който се опитва да си качи акциите.

— Професионалният футбол е положил много усилия, за да изчисти имиджа си след скандалите с наркотици и хазарт в миналото. Но сега една млада жена без интерес към играта иска да го захвърли отново в прахта. Да се надяваме, че комисар Рандолф няма да позволи това да се случи.

Дан посочи с пръст говорителя.

— Тази невестулка не е ли от приятелчетата на Рийд?

— Така мисля. — Предаването стигна до края си и Рон го изключи с дистанционното.

— Чандлър е същински принц — промърмори Дан отвратно. Сграбчи кафявия плик, който лежеше на масата, и гневът на Фийби отстъпи пред ужаса.

— Секретарката ми го даде — каза Рон. — Още не съм имал възможност да го погледна.

Дан извади списанието. Фийби искаше да му го вземе, но знаеше, че само щеше да забави неизбежното. Докато го разгръщаше, той скъса една страница, търсейки обидните фотографии.

— Защо си правиш труда? — въздъхна тя. — Вече си виждал всичко, което имам.

Рон трепна.

— Значи е вярно? Наистина сте били заедно в хотелската стая.

Дан се обърна към нея.

— Защо просто не нае един целелин, така че да го огласиш на целия свят?

Пръстите ѝ потрепваха, докато хващаше вече студената си чаша кафе.

— Няма да се повтори, Рон, но ти трябваше да знаеш истината.

Той я изгледа както разтревоженият баща гледа любимото си, но непослушно дете.

— Виня себе си. Никога не ми бе хрумвало да говоря с теб за неуместността от сприятеляването с Дан. Трябваше да осъзная... Това, заедно с фотографиите, ще бъде истински пиар кошмар. Не разбираш ли, че да позираш гола за списание, дори за уважавано списание като „Бомонд“, ще изложи отбора?

— Позирах за снимките през юни, само месец преди да наследя „Старс“. С всичко, което се случи, напълно забравих за тях.

Дан все още не бе намерил снимките. Той стисна зъби.

— Казвам ти, Роналд, ако получим обаждане от „Плейбой“, по-добре я вържи и ѝ запуши устата, защото преди да се усетиш, вече ще е чисто гола и намацана.

Той рязко спря да разгръща страниците и зяпна. После започна да псува.

Фийби мразеше да изпитва нужда да се защитава.

— Фотографиите са направени от Аша Белкуайър, една от най-уважаваните фотографи в света. Тя също така ми е приятелка.

Дан плесна страницата с опакото на дланта си.

— Ти си боядисана!

Рон се протегна.

— Може ли?

Дан хвърли списанието на масата, сякаш беше боклук. То падна и се разтвори, разкривайки две страници, на които Фийби се бе опряла на картината на Флорес „Голо тяло №28“ — сюрреалистичен портрет, който той бе нарисувал малко преди смъртта си. Върху тялото на Фийби беше наложена точна репродукция на онази част от картината,

върху която се бе облегла тя. Ефектът беше красив, свръхестествен и еротичен.

Рон обърна страницата, за да разкрие увеличена фотография на гърдите на Фийби, зърната ѝ бяха покрити с тебеширенобяла боя. Кожата ѝ бе станала сюрреалистично платно за миниатюрни сини силуети на други гърди, изпълнени в характерния стил на Флорес.

Последната фотография беше цялостна вертикална снимка на голото ѝ тяло в гръб. Тя повдигаше косата си, коляното ѝ бе свито, единият ѝ хълбок бе леко издаден. Небоядисаната ѝ кожа беше платно за чернопурпурните отпечатъци на ръце на рамото ѝ, склона на кръста, извивката на дупето и задната част на бедрото.

Дан мушна с показалеца си снимката.

— Някой мъж сигурно си е прекарал доста добре да направи това!

Фийби нямаше време да осъзнае, че гневът му изглежда твърде силен за някой, който се опитва да се дистанцира от нея.

— Мъже, скъпи. По един за всеки цвят. — Това беше лъжа. Художникът беше дундеста жена на средна възраст, но не беше необходимо той да го знае.

Рон взе химикалката си и започна да потропва по масата.

— Фийби, насрочих пресконференция за двама ни в един. Уоли Хамптън от пиар отдела ще те подготви. Дан, искам да се покриеш до утре. Когато пресата най-накрая те докопа, не коментирай нищо друго освен играта. Знаеш как да се справиш. И освен ако не искаш историята да свърши на първа страница, дръж си юмруците в джобовете, ако някой репортер има наглостта да ти навре в лицето инцидента в хотелската стая.

Тя се изправи.

— Без пресконференции, Рон. Казах ти от самото начало, че не давам интервюта.

Устните на Дан се извиха.

— Ако първо ѝ дадеш разрешение да се съблече, се обзалагам, че ще го направи.

— Достатъчно, Дан. — Рон се обърна към Фийби. — Извинявам се за пресконференцията.

Дан изсумтя с отвращение.

— Точно така, Роналд. Със сигурност знаеш как да размахваш камшика.

Рон, изглежда, не го чу.

— За жалост, не можеш да продължиш да отбягваш пресата, без да изглежда така, сякаш имаш нещо за криене.

— Не смятам, че има нещо, което някой вече да не е видял — подсмихна се Дан.

Фийби затаи дъх. Рон се изправи бавно от масата и се обърна към треньора.

— Коментарите ти са нежелани. Дължиш извинение на Фийби.

Изречението на Дан се скова от гняв.

— Няма да получи.

— Ти също не си невинен. В онази хотелска стая очевидно е имало двама души. А ако не беше загубил толкова много мачове, нямаше да ни атакуват. Вместо да обиждаш Фийби, може би е добре да обмислиш какво ще направиш за всички обрати.

Дан, изглежда, не можеше да повярва на ушите си.

— Критикуваш работата ми ли?

Адамовата ябълка на Рон подскочи, когато преглътна, преди да проговори.

— Смятам, че съм ясен. Ти си груб и нападателен и обиждаш Фийби. Тя не само че е собственик на отбора и твой работодател, но също така е личност, която заслужава уважение.

Фийби нямаше време да почувства благодарност за галантната защита на Рон. Беше твърде притеснена от злобните линии, които се формираха около устата на Дан. Тя си спомни твърде късно, че това е мъж, трениран да отбива всички атаки със свирепа ответна агресия.

— Сега ме чуй добре, дребно нищожество. Как се отнасям с Фийби не ти влиза в работата и знаеш какво да направиш с шибаните си уроци по етикет!

— Спри, докато е време — предупреди го Рон.

Но Дан бе залят от адреналин и емоции, които можеше да изрази единствено чрез гнева.

— Ще спра, когато реша! Освен ако не искаш да си стовариш цяла къща с лайна на главата, помни, че аз съм треньор на отбора. На мен ми изглежда, че ти дори не можеш да контролираш тази кукла!

В стаята се възцари тежка тишина.

Цялата кръв се оттече от главата на Фийби. Почувства се унижена и отвратена.

Дан сведе очи. Ръката му се помръдна край тялото в безплоден, почти безпомощен жест.

— Отстранявам те за една седмица — каза тихо Рон.

Главата на Дан подскочи, а устните му се стегнаха подигравателно.

— Не можеш да ме отстраниш. Аз съм треньорът, не някой от играчите.

— Въпреки това си отстранен.

Притеснена, Фийби направи бърза стъпка напред.

— Рон...

Той вдигна ръка и каза тихо:

— Моля те, не се намесвай, Фийби. Имам да върша работа и трябва да я свърша по своя начин.

Дан се приближи към него и се извиси над генералния мениджър по толкова физически заплашителен начин, че Фийби се сви. Той заговори провлачено с тих, отровен глас:

— Ще ми паднеш в ръцете.

Кожата на Рон бе придобила лек зеленикав оттенък, но гласът му остана почти равен.

— Искам да напуснеш незабавно сградата. Не говори с другите треньори или с играчите до края на наказанието ти, след мача другата неделя.

— Ще напусна сградата когато искам, по дяволите!

— Не прави това още по-лошо поне заради Фийби.

Секундите се точеха, докато Дан го гледаше със свити от бяс устни.

— Ще съжаляваш.

— Сигурен съм, че си прав. Въпреки това трябва да направя онова, което смятам за най-добро.

Дан го изгледа дълго и сурово и излезе от стаята.

Фийби притисна длан към устата си. Рон стисна ръката ѝ нежно.

— Пресконференцията ще се състои на игрището в един часа. Ще дойда в офиса ти да те взема.

— Рон, аз наистина не...

— Извинявай, Фийби, но се опасявам, че ще повърна.

Той пусна ръката ѝ и излезе бързешком от стаята, докато тя го гледаше с изумление.

Краката на Дан изтропаха по стъпалата, докато връхлиташе на първия етаж. Когато стигна на площадката, отвори с ритник металната врата. Щом се озова навън, дори яркото слънце на циганското лято не успя да успокои гнева му.

Докато вървеше към колата си, планираше какво ще направи. Щеше да скърши врата на тази малка невестулка. Да му нарита невестулския задник. Всяко отстраняване беше пряко нарушение на договора му и адвокатите му щяха да направят на кайма Фийби и нейния генерален мениджър. Нямаше нужда да се примирява с тия лайна. Щеше да... Щеше да...

Щеше да спре да се държи като задник.

Постави едната си ръка на покрива на колата и си пое дълбок, треперлив дъх. Беше смутен и вбесен, не на Фийби, а на себе си. Как можа да я обиди така? През живота си никога не се беше държал толкова лошо с жена, дори с Валъри. А Фийби не го заслужаваше. Тя го подлудяваше, но у нея нямаше и една зла мисъл. Беше забавна, секси и сладка по свой собствен начин.

Мразеше да губи контрол, но когато чу онзи самодоволен репортер да обявява на света, че Фийби е била в хотелската му стая, беше толкова разярен заради нарушаването на личното им пространство, че искаше да ритне телевизора. Знаеше доста за пресата, за да разбира, че накрая Фийби ще отнесе всичко за нещо, което бе станало по негова вина. Ако само можеше да говори с нея, вместо да я обижда.

Знаеше, че щеше да се справи много по-добре, ако не бяха онези снимки. Идеята, че непознати хора гледат тялото ѝ, го разяряваше. Реакцията му беше напълно нелогична, като се вземеше предвид фактът, че тялото ѝ беше изложено в повечето големи музеи по света, но той не можеше да се сдържи. Освен това абстрактната живопис беше едно, а ярко осветените снимки — друго. Фотографиите, които бе видял в списание „Бомонд“, бяха артистични, но светът бе пълен с милиони разгонени задници, които нямаше как да знаят това. Кипваше само като помисли как точат лиги над страниците.

Този негов проклет характер. Кога щеше да порасне и да започне да го контролира? Не му беше необходима степен по психология, за да

разбере защо му е толкова трудно. Дори когато беше дете — само на четири или пет години — баща му го пребиваше, ако плачеше или се оплакваше, защото бе наранен или уплашен.

Все още можеше да чуе заплахите на пияния мъж. *Донеси ми колана, за да ти дам нещо истинско, заради което да плачеш, малък женчо.*

Докато порастваше, откри, че единствената емоция, която може да изразява безопасно около баща си, е гневът, независимо дали на футболния терен, или с юмруците си. Адска работа. Един мъж на трийсет и седем години все още да се държи като грубиян на детската площадка. Само че сега този грубиян си беше получил заслуженото. Този път бе поставен на мястото си от едно дребно детенце, което дори не ставаше за футболист.

Отново го завладя гняв, но сега беше достатъчно честен, за да го разпознае като прикритие на срама, който изпитваше. Срам, че Роналд бе онзи, който защити Фийби. Срам, че Роналд я защитаваше от него.

Ако не беше толкова бесен на себе си, може би щеше да се наслади на факта, че Роналд Макдермит най-накрая бе изразил малко приемчивост. Ако не беше толкова бесен на себе си, може би щеше да повярва, че въпреки всичко има надежда за отбора.

Рон прочисти гърлото си.

— Мис Съмървил е позирала за „Бомонд“, преди да наследи „Старс“. Тя със сигурност няма намерение да излага отбора или НФЛ.

— Вярно ли е, че комисарят я е предупредил лично за поведението ѝ? — попита една репортерка.

— Не е вярно — отвърна Рон. — Тя не е говорила с комисаря.

Само защото не бе вдигнала телефона, въпреки настойчивостта му, помисли си нещастно Фийби, която седеше мълчалива между Рон и Уоли Хамптън, пиар директора на „Старс“. Пресконференцията беше дори по-лоша, отколкото си я представяше. Тук бяха не само местните медии, но и някои национални, тръгнаха на лов за пиперлива история.

Толкова много репортери искаха да вземат участие в пресконференцията, че бяха принудени да използват празното игрище. Тя, Рон и Уоли седяха близо до петдесетия ярд, зад малка маса, покрита със син плат с логото на „Старс“. Някои журналисти стояха прави, а други се бяха настанили на дървените скамейки, донесени специално за тях.

Първоначално, всички въпроси се въртяха около завещанието на Бърт, но не им отне много да сменят темата. Дотук бяха успели да поставят под въпрос мениджърските умения на Рон, треньорските способности на Дан и морала на Фийби. Рон и Уоли Хамптън отговаряха на всички въпроси, дори на онези, насочени пряко към нея.

Изправи се някакъв репортер с наднормено тегло, с грозна кожа и рошава брада. Уоли Хамптън ѝ прошепна, че той представлява някакъв долнопробен таблоид.

— Фийби, ще направите ли още голи снимки?

Уоли го прекъсна.

— Мис Съмървил е много заета със „Старс“, за да се занимава с каквито и да е странични дейности.

Мъжът почеса кожата под брадата си.

— Това не е първият път, в който сваляте дрехите си публично, нали?

— Работата на мис Съмървил за големия художник Артуро Флорес е добре известна — каза остро Рон.

Репортерът беше прекъснат от колумнист от местна спортна медия.

— Напоследък има доста критики срещу тренер Кейлбоу, особено с многобройните обрати във всеки мач. Някои хора са на мнение, че той сменя началните си играчи твърде често. Те започват да се оплакват, че се претоварват и че той отнема забавлението от играта. Каквато и да е причината, отборът не изглежда добре този сезон. Имате ли планове за промяна?

— Никакви — отвърна Рон. — Все още е рано и донастройваме нещата. — Той продължи да възхвалява способностите на Дан и Фийби се зачуди какво ли би се случило, ако пресата научеше, че главният треньор е бил отстранен. Рон, изглежда, вярваше, че могат да представят отсъствието му като тежък грип, но тя не мислеше, че ще е толкова лесно. Това, което той направи, определено беше незаконно и Дан вероятно вече говореше с адвокатите си.

Казваше си да не мисли за подигравките и обидите му, но беше трудно да ги изхвърли от ума си. Може би беше за добро, че ѝ показва толкова ясно какъв точно човек е. Сега беше принудена да се изправи пред факта, че си е позволила да се влюби в грешния мъж.

Противният репортер отново говореше с циничен израз на лицето си.

— А как ще коментирате изпълнението на тренер Кейлбоу на терена, Фийби? Как е там?

Другите репортери му хвърлиха отвратени погледи, но Фийби не се заблуди. Рано или късно, и те щяха да я попитат същото. Просто се изразяваха по-любезно.

— Тренер Кейлбоу има добро досие...

Фийби не можеше да понесе повече и постави ръка върху ръкава на Рон, за да го прекъсне.

— Аз ще отговоря на този въпрос. — Наведе се към микрофона. — Молите ме да класирам изпълнението на тренер Кейлбоу като любовник ли? Това ли означава въпросът ви?

За момент репортерът изглеждаше смаян от прямотата на атаката ѝ, но после ѝ се ухили мазно.

— Ами да, Фийби. Кажете ни как беше.

— Добре тогава. Отбележете си, че той е страхотен любовник. — Тя направи пауза, докато репортерите я зяпаха изумено. — Каквито са и Тъли Арчър, Боби Том Дентън, Джим Бийдерот, Уебстър Гриър и всички рънингбекове, както и повечето от защитниците и нападателите. Това покрива ли всички в организацията, с които се носят слухове, че съм спала? Не искам да пропусна някого.

Журналистите се разсмяха, но тя още не беше свършила. Макар че вътрешно се тресеше, гледаше право към противния репортер и се усмихваше.

— Между другото, ако си спомням правилно, сър, самият вие бяхте голямо разочарование.

Представителите на пресата изреваха възторжено. Ако Фийби не ги беше победила напълно, поне бе доказала, че не е толкова тъпа, за колкото я смятат.

Къщата, която Барт пазеше за любовниците си, беше един от двайсетте луксозни имота, разположени в залесената област в края на Нейпървил, която се намираше в западния край на Дюпаж Каунти. Привлекателната двуетажна сграда от бежови тухли имаше мансарден дървен покрив. Около двойната предна врата бяха разположени чифт елегантни арковидни прозорци с овали от оловно стъкло. Месинговите фенери проблясваха на късното слънце, докато Фийби паркираше колата си в гаража и влизаше в къщата.

Вътрешността на къщата беше приятно декорирана с нежни нюанси на аквамарин, перленосиво и бяло, които придаваха на стаите фино тропическо усещане. Кухнята се отваряше към слънчева трапезария, а катедралният таван придаваше простор на малката дневна.

— Моли? Пег? — Фийби се наведе, за да погали Пух, който беше побеснял от радост при завръщането ѝ. Когато не получи отговор, тя и пуделът се качиха горе.

Мебелите в синьо-бялата ѝ спалня бяха от избелен дъб, прозорците бяха огромни. Тя се чувстваше неудобно да спи в двойното

легло, което заемаше по-голямата част от стаята, и го бе заместила с персон и половина, което взе от гостната. След като хвърли лененото си сако на пухкавата кувертюра, тръгна към гардероба и се преобу с чифт джинси и тениска на „Старс“.

Нито Моли, нито Пег се върнаха, докато си вземаше пълнозърнесто руло и салатата с паста от хладилника и ги занасяше в слънчевата стая. Стъпваше по перленосивите плочки с меките си чорапи и седна на един от белите столове от филигранно желязо, поставени пред подобна маса, покрита със стъкло. Удобно двойно кресло, тапицирано с плат на светлосини и бели божури, формираше уютна зона в другия край на стаята.

Потърка пръстите си в гърба на Пух, докато ровеше в салатата. За първи път в живота си нямаше проблеми с петте фунта, които не желаше да ѝ се лепят по хълбоците. Може би защото тъгата я обземаше все повече с всеки изминал ден. Липсваха ѝ Виктор и приятелите ѝ. Липсваха ѝ откриванията на галерии. Искаше плоски гърди и различно детство. Искаше добър съпруг и бебе. Искаше Дан Кейлбоу. Не реалният мъж, който я беше нападнал с думи тази сутрин, а забавният нежен мъж, който си мислеше, че е, през онази нощ, която се любеха.

Този нетипичен пристъп на самосъжаление бе прекъснат от звука на отваряне и затваряне на предната врата. Пух излязла и се втурна да разследва ставащото. Фийби чу шумолене на пакети, тихи поздравии към пудела и после звук на стъпки, които се качваха по стълбите. Избута салатата си настрани и стигна до фоайето навреме, за да погледне през страничните прозорци и да види бялата тойота на Пег Ковалски да отбива по алеята.

Тръгна нагоре и почука на вратата на Моли. Отвори я, въпреки че не получи отговор.

Леглото беше отрупано с пакети от мечтаните от всеки тийнейджър магазини: „Дъ Геп“, „Бенетон“, „Дъ Лимитед“. Пух лежеше наред с бъркотията и гледаше как Моли издърпва дрехи от пакетите.

Моли я погледна и за няколко секунди Фийби си помисли, че вижда дребните черти на сестра си да се изкривяват от вина. После по лицето ѝ се завърна обичайната враждебност.

— Мисис Ковалски ме заведе да си купя дрехи за училище. Дъщеря ѝ е тийнейджърка, така че познава най-добрите магазини.

Фийби също познаваше най-добрите магазини, но когато ѝ предлагаше да пазаруват, Моли отказваше.

— Виждам. — Тя преглътна разочарованието си и седна в края на леглото.

Моли се протегна да погали Пух. Фийби осъзна, че Дан бе прав за привързаността на сестра ѝ към кучето, но не го коментира.

— Какво си си купила?

За момент Моли реагира като нормален тийнейджър. Докато измъкваше джинсовото яке, плетения пуловер, избелените джинси и тениските, очите ѝ блестяха развълнувано. Фийби не можеше да критикува вкуса на Пег. Беше помогнала на Моли да се сдобие с идеалния гардероб за момиче на нейната възраст.

— Мислила ли си да си пробиеш ушите?

— Мога ли?

— Не виждам защо не. Помисли си.

— Искам — отвърна Моли без колебание.

— Добре тогава. Ще идем в петък. — Фийби сгъна отново чифт джинси и заговори внимателно. — Почти нищо не казваш за училището. Как върви?

Всеки път, когато Фийби ѝ задаваше този въпрос през последните две седмици, Моли отказваше да отговори с повече от сричка. Сега изражението ѝ се вкамени.

— А ти как мислиш? Мразя го. Дори класовете за напреднали са лесни.

— Класовете ти бяха лесни и в „Крейтън“.

— Обществениите училища са пълни с кретени.

— Когато се записа, съветникът ти спомена, че департаментът по английски използва ученици преподаватели в работилниците по писане. Защо не се кандидатираш?

— Защо да го правя?

— Понякога е приятно да помагаш на други хора. — Когато Моли не ѝ отговори, Фийби продължи внимателно: — Поне ходиш на училище с момчета.

Моли изведнъж стана много заета да сваля етикета от един чифт джинси. Фийби опита отново.

— Как е?

— Какво имаш предвид?

— Да ходиш на училище с момчета.

— Те са големи фукльовци. И са отвратителни в кухнята.

— Ами момчетата в класовете за напреднали? И те ли са фукльовци?

— Някои от тях май да. Но голяма част са зубрачи.

Фийби потисна усмивката си.

— Винаги съм харесвала зубрачи. Няма нищо по-секси в един мъж от интелекта му. Разбира се, хубави неща може да се кажат и за глупавите и сладките.

Моли се изкикоти и за няколко мига бариерата между тях падна.

— Момчето, чието шкафче е до моето, има дълга коса. Наистина е доста шумен и гаден, винаги имитира китара, но също е и някак сладък.

— Така ли?

— Той е в класа по английски за напреднали, но не му е лесно да се справя.

— Вероятно можеш да му предложиш помощ.

— Той дори не знае коя съм. — Моли избута един сак настрани, а лицето ѝ помръкна. — Никой не ме харесва. Всички момичета са кучки. Ако не си мажоретка и не носиш правилните дрехи, дори не говорят с теб.

Сега Фийби разбра какво е мотивирало лудешкото пазаруване.

— Сигурна съм, че не всички момичета са такива. Просто трябва да намериш правилната група. Ще ти трябва време.

— Не ми пука за тях! Ти ми каза, че трябва да остана само един семестър и после напускам.

Победена, Фийби се изправи от леглото.

— Радвай се на новите си дрехи. Искане ми се да бяхме отишли заедно, щеше да ми хареса.

Може би само си въобрази, но помисли, че вижда по лицето на сестра ѝ да преминава проблясък на несигурност.

Същата вечер преди лягане Фийби защита цикламената каишка на нашийника и изведе Пух на разходка. След опасностите на

манхатънските улици, тази тиха жилищна зона, където беше свободна да върви нощем, без да се тревожи, че ще стане част от статистиката, ѝ харесваше.

Градските къщи бяха струпани в гориста област. По края ѝ се простираше павирана велоалея, осветена от редки улични лампи. Обичаше плътната тишина, миризмата на дърветата и свежестта на нощния въздух в края на лятото.

Пух припкаше пред нея, понякога спираше да зарови нос в жълдите или под купчинка сухи листа, от време на време приклякваше, за да маркира някое особено блажено местенце. Маратонките на Фийби скърцаха по тротоара, пухкавият пуловер, който носеше, беше топъл и уютен. За няколко мига остави всички неприятности да се оттекат от нея и се наслади на нощната тишина.

Усещането ѝ за благополучие бе нарушено от звук на кола, която завиваше в нейната посока. Наблюдаваше я, докато намалява пред къщата и отбива по алеята. Спря, когато фаровете ѝ я осветиха. Шофьорът незабавно даде на заден и се отправи към нея. Още преди колата да спре до бордюра, тя видя, че е червено ферари.

Напрегна се, когато Дан излезе от него и тръгна към нея. Носеше очилата си и беше сложил ветровка с логото на „Старс“ над прасковената си риза и джинсите. Пух започна да лае и да опъва каишката си, за да се докопа до него.

Тя се опита да се подготви за очакваната болезнена среща, но денят беше труден и изтощителен и не ѝ бяха останали много сили.

Дан погледна към пухкавия пудел, който се опитваше да омотае глезените му с каишката си.

— Здравсти, куче.

— Името ѝ е Пух.

— Аха. Но май това е една от онези думи, които не искам да употребявам много често. Като „захарче“. — Ветрецьт разроши тъмнорусата му коса, когато я огледа от глава до пети. — Изглеждаш различно. Сладурско.

Бяха я наричали как ли не, но никога така.

— Какво искаш?

— Какво ще кажеш за малко празни приказки като начало? Хубава вечер, нали?

Не можеше да си позволи да бъде въввлечена в играта му, каквато и да беше тя, затова дръпна каишката на Пух и тръгна. Той пое редом с нея, пригодявайки дългите си крачки към нейните по-къси.

— Времето е наистина хубаво. Денем е все още горещо, но нощем усещаш, че есента вече идва.

Тя не каза нищо.

— Това е доста красива област.

Тя продължи да върви.

— Знаеш ли, можеш да допринесеш нещо към разговора.

— Ние, кифлите, не мислим.

Той набута ръце в джобовете си и каза тихо:

— Фийби, съжалявам. Характерът ми ме провали. Знам, че това не е извинение, но е истината. Ако някой е кифла, сигурно съм аз.

Фийби бе очаквала гняв, не съжаление, но атаката му от сутринта я бе наранила твърде дълбоко и тя продължи да мълчи.

— Изглежда, винаги ти се извинявам за нещо. Така е от самото начало, нали?

— Май сме като вода и нефт.

Той се наведе, за да избегне един клон, който се бе надвесил твърде ниско над пътеката.

— Бих казал като бензин и горелка.

— Както и да е, мисля, че трябва да се опитваме да се отбягваме възможно най-много. — Тя спря край една от лампите. — Не мога да направя нищо за отстраняването. Рон отказва да го отмени, а аз не мога да отменям нарежданията му.

— Знаеш, че нарушавате договора ми.

— Знам.

— Последното нещо, което ти трябва сега, е съдебен процес.

— Знам и това.

— Тогава какво ще кажеш за сделка?

— Каква сделка?

— Ще ми правиш компания следващата неделя следобед, а аз ще те опазя от адвокатите си.

Това бе последното, което очакваше.

— Ще летя на юг за два дни, до Гълф Шорс. Наричаме го Селяндурската ривиера, аз имам място на плажа там. Когато се върна, ще имам малко свободно време. Една голяма стара къща. Нищо за

правене. В събота има някакво местно арт шоу и тъй като знам колко много обичаш изкуството, помислих, че можем да го посетим.

Тя се взря в него.

— Да не ми казваш, че няма да оспорваш отстраняването?

— Точно това ти казвам.

— Защо?

— Имам си причини и те са лични.

— Няма да кажа.

— Не ме притискай, Фийби.

— Моля те. Искам да знам.

Той въздъхна и тя помисли, че видя нещо много подобно на вина да преминава през лицето му.

— Ако го кажеш на някой, ще те нарека с десет различни думи за лъжец.

— Няма да кажа.

— Отстраняването ще отслаби отбора, а това не ми харесва. Ще ни е нужно чудо, за да победим тази неделя, и ще е трудно да се възстановим от досегашния резултат. Но няма да го оспоря, защото Рон най-накрая направи нещо правилно. Аз се бях отклонил. Никога не съм очаквал той да ми се противопостави.

Тя се усмихна.

— Не вярвам на ушите си. Ти го нарече Рон.

— Изплъзна ми се, така че не разчитай да се случи отново. — Той тръгна. — И не си мисли, че съм променил мнението си за него само защото най-последно прояви съобразителност. Далеч съм от вземане на решение. А сега, какво решаваш за неделя?

Тя се поколеба.

— Защо, Дан? Вече се съгласихме, че не се разбираме добре?

— Няма да насъсквам адвокатите си срещу теб. Тази причина не е ли достатъчна?

Стигнаха края на алеята. На завоя тя събра целия си кураж.

— Аз не съм играчка. Не можеш да ме използваш, за да се забавляваш, и после да ме захвърляш.

Гласът му беше изненадващо тих.

— Тогава защо се държиш като такава?

Макар че звучеше повече озадачен, отколкото обвинителен, болката се върна и тя тръгна отново.

Той я настигна.

— Не можеш да живееш и по двата начина. Не можеш да флиртуваш с всичко в панталони, да носиш дрехи, които изглеждат като полепнали по тялото ти, а после да очакваш хората да се отнасят с теб като с Майка Тереза.

Тъй като знаеше, че в думите му има истина, тя спря да върви и се обърна да го погледне.

— Не ми трябва лекции от теб. И докато още сме на личностните оценки, може би трябва да помислиш да се погледнеш в огледалото и да откриеш как да контролираш настроението си.

Той натъпка ръце в джобовете си.

— Вече знам отговора. И няма да говоря с теб за това, така че дори не си помисляй да питаш.

— Тогава не би трябвало и ти да ме питаш защо се държа като... както се държа.

Той я изгледа дълго и изпитателно.

— Не те разбирам. Ти си по-различна от всяка друга жена, която познавам, но продължавам да мисля, че си като всички жени, които познавам, и точно тук идва бедата.

Докато го гледаше, застанал в басейн от златна светлина, с разрошена от вятъра коса, тя можеше да чуе скърцането на старомодния вентилатор над главата си.

— Няма да спя с теб отново — каза тихо. — Това беше ужасна грешка.

— Знам.

Искаше й се да не се бе съгласявал толкова лесно.

— Не мисля, че това за неделя е добра идея.

Той отказа да приеме отговора й.

— Идеята е страхотна. Ти обичаш изкуството, а ще бъдем на обществено място, така че няма да може да се пипаме.

— Нямах това предвид!

Той се ухили и я потупа под брадичката с твърде самодоволно изражение.

— Ще те взема по обяд, секси маце.

Докато се отдалечаваше от нея към колата си, тя му извика:

— Не ми казвай „секси маце“.

— Извинявай. — Той отвори вратата и се плъзна вътре. — Секси маце, госпожо.

Тя постоя под светлината на лампата и го гледа, докато тръгваше. *Това е само някакво арт шоу*, помисли си. Какво лошо можеше да се случи?

Рей Хардести виждаше русата коса на Фийби да проблясва на светлината на лампите от мястото си за наблюдение на хълмовете, които се простираха зад луксозните имоти. Беше паркирал вана си на тесен път, водещ към малко жилищно каре, и сега постави бинокъла на седалката. Слуховете бяха верни, помисли си. Между Кейлбоу и новия собственик на „Старс“ имаше нещо.

Той събираше информация за Дан Кейлбоу като орехи за зимата, готов да я измъкне, ако се наложи, но дотук Кейлбоу се прецакваше сам. „Старс“ бяха спечелили само един мач от началото на сезона и с всички тези обрати приличаха на колежански отбор. С всяка загуба Рей се чувстваше малко по-добре. Може би Кейлбоу щеше сам да се уволни за некомпетентност.

Той чакаше треньора на „Старс“ да се отдалечи, преди сам да запали колата. Елън го посрещна на вратата и започна да фучи незабавно. Той мина покрай нея, без да каже и думичка, влезе в бърлогата си, заключи вратата, тръшна се в любимия си стол и си запали цигара.

Малката стая беше облицована с чворест бор, макар че почти нищо от него не се виждаше, защото всеки фут от стените бе покрит със спомени: фотографии от мачове на Рей-младши, трофеи, фланелки, обточени с кабарчета, сертификати в рамки и вестникарски статии. Когато беше там, Рей понякога се преструваше, че всички тези награди са негови. През последните няколко месеца дори спеше на старата кушетка под единствения прозорец на стаята.

Той засмука от цигарата си и се закашля. Спазмите ставаха все по-дълги и сърцето му отново прескачаше, но той нямаше още да умира. Не и докато не накара Кейлбоу да си плати. Искаше „Старс“ да загубят всеки мач. Искаше целият свят да узнае, че това копеле бе направило най-голямата грешка в живота си, когато отрязва Рей-младши. Тогава може би Рей щеше да се върне при старите си дружки

и да пийнат няколко заедно. Само още веднъж, преди да умре, искаше да се почувства отново голяма работа.

Рей се изправи от стола си и тръгна към вградените шкафове, откъдето издърпа бутилка уиски, която държеше зад някакви кутии. Махна капачката и си пийна, после занесе бутилката към дивана. Докато седеше, вдигна пистолета, който бе оставил в края на масата, когато се прибра от работата си на „Мидуест Спортс Доум“ вчера.

Тази вечер стадионът е празен, помисли си той, но утре вечер щяха да го връхлетят религиозните кръстоносци. Следващата нощ имаше някаква негърска рап група. Мразеше концертите, но обичаше да е охрана. Особено в неделните следобеди, когато „Старс“ губеха.

Надигна бутилката още веднъж, поглади пистолета в скута си и се заслуша в тълпата, която викаше името му.

Хардести!

Хардести!

Хардести!

Фийби се плъзна по-далече от завесата, през която надничаше, докато Дан спираше ферарито си на алеята точно на обяд в събота. Стомахът ѝ се сви като на тийнейджър на първа среща. Слезе по стълбите и повика Моли.

— Дан е тук. Да тръгваме.

— Не искам.

— Разбирам, но въпреки това идваш с нас. Трябва ми гледачка за кучето.

— Това е само извинение, знаеш го. Можеш да оставиш Пух тук, с мен.

— Трябват ѝ упражнения. Стига си се запъвала, Моли. Просто опитай. Денят е прекрасен, ще се забавляваме. — Тя искаше думите ѝ да са истина, но знаеше, че е доста вероятно тя и Дан да се скарат. Надяваше се, че присъствието на Моли ще действа като буфер.

Историята за отстраняването на Дан стана публично достояние в четвъртък сутринта и репортерите преследваха нея и Рон цяла седмица. Някои от журналистите дори бяха успели да намерят Дан във вилата му в Алабама. Дан и Рон бяха направили независими изявления, никое от които не беше съществено, и тя най-накрая бе принудена да отговори на телефонните позвънявания на комисаря. Напълно разбираемо, той не беше доволен от нея. От друга страна, отстраняването беше потушило слуховете за аферата ѝ с Дан.

Моли се появи намръщена на върха на стълбите, облечена в нов чифт джинси, карирана блуза с яка. Фийби се беше чудела дали да не звънне на Дан и да му каже, че взема Моли с тях, но нещо я накара да се въздържи, може би дълбочината на желанието ѝ да чуе гласа му.

Моли бе прибрала косата си назад, за да разкрие малките обици златни кончета на новопробитите дупки на ушите си. Фийби беше очарована, че бе успяла също да я придума да се подстриже по-късо и весело, така че косата ѝ да не засенчва дребните ѝ черти. Помисли си,

че Моли изглежда мила, но сестра ѝ отказваше да приеме комплиментите ѝ.

— Не е честно — оплакваше се Моли. — Не знам защо ме караш да правя това.

— Защото съм гадна и безсърдечна.

Денят беше топъл и Фийби носеше чифт плисирани шорти в цвят като с жълта блуза, чорапи в същия цвят и бели платнени обувки. Точно преди да вдигне Пух, хвърли една сламена шапка с мека периферия на главата си и поправи дръзката копринена роза, която поддържаше периферията в центъра.

— Тази шапка е глупава.

— Благодаря ти за доверието, Моли. Една жена винаги обича да знае, че изглежда по най-добрия начин.

Очите на Моли се спуснаха надолу.

— Просто мисля, че трябва да изглеждаш на годините си, това е.

Пренебрегвайки ласкателството, тя отвори входната врата.

Дан идваше по алеята, облечен в чифт избелели джинси и бяла тениска, с черно-черна шапка на „Чикаго Булс“ на главата. Напомни си, че е срещала мнозина по-привлекателни мъже. Носът му не беше съвсем прав, челюстта му беше твърде квадратна, беше много мускулест. Но всичко в него докосваше някакъв скрит източник на топлина у нея. Почувства връзка, която нямаше обяснение, и не можеше да си спомни колко пъти през последната седмица си е мислила за него.

Той я поздрави с убийствената си усмивка и влезе вътре, докато тя бе заета да се кара на лаещата Пух, която се дърпаше бясно в ръцете ѝ в опит да се добере до него.

— Тихо, Пух, държиш се противно. Моли, можеш ли да хванеш каишката?

Розовият език на Пух се проточи, а очите ѝ се изпълниха с обожание, докато гледаше Дан. Той я наблюдаваше разтревожено.

— Каж ми, че това е лош сън и че не планираш да вземеш това огромно недоразумение с нас.

— Поканих Моли да я гледа. Може да вземем моята кола. Надявам се, че нямаш против.

Той се усмихна на Моли.

— Съвсем не.

Облекчена, тя излезе.

Упоритото изражение на Моли даваше ясно да се разбере, че не е щастлива, но Дан се държеше така, сякаш не забелязваше.

— Хубаво е, че ще дойдеш с нас, мис Моли. Така ще можеш да държиш това китайско предястие далече от мен.

Моли забрави навъсеността си.

— Не харесваш ли Пух?

— Не мога да я понасям. — Дан поведе и двете към кадилака, който Фийби беше оставила край бордюра.

Моли бе толкова шокирана, че забърза, за да не изостава.

— Защо? Не обичаш ли кучета?

— Разбира се, че обичам. Овчарки, лабрадори, колита. Истински кучета.

— Пух е истинско куче.

— Тя е някаква глезана, това е тя. Ако човек прекарва много време с подобно куче, накрая ще започне да яде киш и да пее сопрано.

Моли го погледна несигурно.

— Това е шега, нали?

Очите на Дан проблеснаха.

— Разбира се, че не е шега. Да не мислиш, че ще се шегувам с нещо толкова сериозно. — Той се обърна към Фийби и протегна ръка. — Подай ми ключовете, агънце. Има някои определени неща, които мъжете все още правят по-добре от жените, и шофирането е едно от тях.

Фийби завъртя очи, докато му подаваше ключовете.

— Мол, днешният ден за теб ще е жив урок по история за живота през петдесетте. Ще прекараш време с мъж, който е успял да пропусне цялото социално движение.

Дан се ухили, докато отключваше вратата на шофьора и се настаняваше вътре, за да освободи автоматичните ключалки.

— Скачайте, дами. Бих ви отворил вратите, но не искам да бъда обвинен в ограничаване на нечия свобода.

Фийби се усмихна, докато подаваше Пух на Моли, после се плъзна покрай волана към пасажерското място отпред. Докато се отдалечаваха от бордюра, тя се обърна назад.

— Ако ни заведе на обяд, си поръчай най-скъпото нещо в менюто, Моли. През петдесетте мъжете винаги са плащали сметката.

— По дяволите — измърмори Дан. — Това беше удар под кръста.

Нейпървил беше стар фермерски град в Илинойс, който се бе разраснал до най-големия град в Дюпаж Каунти, с население над деветдесет хиляди души. Интелигентното градско планиране го бе превърнало в атракция. Имаше много паркове и добре поддържан исторически квартал със сенчести улици, прекрасни градини и стари къщи. Малкото бижу в короната на града беше „Ривъруок“, парк, построен край участъка от река Дюпаж, който преминаваше през градската област. В него имаше павирани алеи, покрит мост, малък амфитеатър за концерти на открито и езерце за риболов. В единия край една стара кариера за чакъл бе превърната в голям обществен плаж.

Дан остави колата на малък паркинг в края и тримата поеха по тухления тротоар към тълпата, събрала се под дърветата. Всеки септември „Ривъруок“ ставаше живописно владение на местните хора на изкуството, място, където художници, скулптори, бижутери и стъклари можеха да изложат творбите си. Ярко оцветени знаменца плющяха на топлия бриз, а красиво подредените изложбени картини, керамика и стъклени изделия проблясваха с цветовете си край брега на реката.

Посетителите бяха от благоденстващата прослойка. Млади двойки бутяха скъпи колички или носеха добре нахранени бебета в твърди раници, между изложбите се промъкваха по-възрастни хора в ярките дрехи, които бяха облекли за сутрешния си голф. За лицата на тийнейджърите очевидно се грижеха скъпи дерматолози, на зъбите им се виждаха фасети за хиляди долари. В тълпата се примесваха и малко добре облечени афроамериканци, потомци на испанци и азиатци.

Фийби сякаш бе попаднала насред Американската мечта, място, където бедността и етническите сблъсъци не съществуваха. Знаеше, че градът има проблеми, но за човек, който бе прекарал последните седем години в Манхатън, те й изглеждаха незначителни. Тук стомасите бяха пълни и витаеше усещане за свързаност с другите — рядко явление в едно общество, което беше все по-разделено. Зачуди се беше ли грешно да си мечтае всяка общност в Америка да има чисти улици, невъоръжени граждани, семейства с 2–4 деца и флотилия от шевролети, изпълващи паркингите?

Реши, че Дан сигурно е прочел мислите ѝ, когато стъпките му край нея се забавиха.

— Предполагам, че това е точно толкова хубаво, колкото изглежда.

— Май да.

— Със сигурност е различно от мястото, където израснах.

— Да, представям си.

Моли бе избързала напред с Пух, която мятеше уши и лудуваше на каишката си, за да се перчи пред тълпата. Дан сложи слънчевите си очила „Рей Бан“ и дръпна шапката по-ниско на главата си.

— Това е най-доброто прикритие, което мога да си измисля. Не че ще сработи. Особено с теб и твоята шапка.

— Какво ѝ е на шапката? — Фийби сложи ръка на копринената роза върху периферията.

— Съвсем нищичко. Всъщност даже я харесвам. Просто ще ни е трудно да изглеждаме анонимни, а твоята шапка прави нещата още по-трудни.

Тя осъзна, че има право.

— Може би това излизане не беше добра идея.

— Страхотна е даже. Сега пресата няма да знае какво да мисли за нас. Аз лично харесвам това, да натрием носовете на всички.

Пред тях Моли дръпна рязко каишката на Пух и неочаквано спря.

— Искам да си тръгна.

— Тъкмо дойдохме — изтъкна Фийби.

— Не ми пука. Казах ти, че не искам да идвам.

Фийби забеляза, че Моли се взира в група тийнейджърки, които седяха на един тревист склон пред тях.

— Тези момичета приятелки ли са ти?

— Те са кучки. Всичките са мажоретки и смятат, че са по-добри от останалите. Мразя ги.

— Още една причина да си държиш главата високо вдигната. — Дан махна очилата си и изучи групата за момент. — Хайде, мис Моли. Нека да им покажем от какво тесто си замесена. — Той хвана каишката на Пух и я подаде. — Фийби, дръж малкия си плъх. Мис Моли и аз имаме работа.

Фийби беше твърде разтревожена за Моли, за да обърне внимание на това, че Дан нарече Пух „плъх“. Наблюдаваше го как поведе сестра ѝ към момичетата. Беше очевидно, че тя не иска да се приближава, но Дан не я пускаше. Едва когато свали шапката си, тя

разбра какво е намислил. След Боби Том и Джим Бийдерот той беше най-разпознаваемото лице в Дюпаж Каунти и очевидно възнамеряваше да позволи на Моли да го използва, за да впечатли момичетата.

Когато обаче се приближи към склона, видя, че мистър Голяма работа се е надценил. Мъжете може и да го разпознаваха, но тези тийнейджърки определено не бяха почитателки на футбола.

— Баща ти случайно да не е Тим Рейнолдс, имотният посредник? — чу тя как Дан пита една нимфетка с дълга коса на бретон, която дъвчеше дъвка.

— Неее — отвърна момичето, по-заинтересувано от съдържанието на портмонето си, отколкото от размяна на любезности с ужаса на терена.

— Добър опит — промърмори Фийби под нос, докато вървеше зад тях. После добави по-високо: — Здравейте, момичета. Аз съм сестрата на Моли.

Момичетата погледнаха от Фийби към Моли.

— Мислех, че ти е майка — каза една червенокоска с твърде много грим.

Дан се изкикоти.

Фийби го игнорира и затърси наум тема за разговор, докато Моли се взираше нещастно в краката си.

— Как върви училището тази година?

— Става — измънка една от тях. Друга намести слушалките на уокмена на ушите си. Момичетата не обръщаха никакво внимание на Моли и оглеждаха тълпата за по-достойна компания.

Фийби опита отново.

— Моли каза, че повечето учители са приятни.

— Аха.

— Май да. — Червенокоската се изправи. — Да тръгваме, Кели. Това е скучно.

Фийби погледна към Дан. Идеята му се оказа катастрофална. Но вместо да изглежда разкаян, той излъчваше задоволство.

— Приятно ми беше да се запознаем, момичета. Добре да си прекарате днес, чухте ли?

Момичетата го изгледаха, сякаш беше марсианец, и тръгнаха надолу по склона към група момчета, които идваха насам.

— Не ги впечатли особено — забеляза Фийби.

Той пъкна слънчевите очила в джоба на тениската си.

— Само почакай, агънце. Впечатлявал съм женски през целия си живот и знам какво правя.

Лицето на Моли бе станало пурпурно от притеснение, тя изглеждаше на ръба да се разплаче.

— Казах ти, че не искам да идвам! Мразя това! Мразя теб! — Тя се опита да се измъкне, но преди да успее, Дан стисна ръката ѝ и я дръпна към себе си.

— Не бързай толкова, мис Моли. Тъкмо стигнахме до хубавата част.

Фийби незабавно видя причината за увеличеното притеснение на Моли. Към момичетата се приближаваше група от четири момчета, бейзболните им шапки бяха с обърнати козирки, твърде големите им тениски висяха почти до дъното на шортите им, езиците на големите им черни маратонки висяха.

— Дан, пусни я. Достатъчно я изложи.

— Мина ми през ума да оставя и двете ви на собствените ви жалостиви методи, само че не съм толкова жесток.

Момичетата подвикваха обиди на момчетата и в същото време се опитваха да изглеждат резервирани. Момчетата се ръгаха в ребрата. Едно от тях се оригна силно, явно с намерение да ги впечатли.

После видяха Дан.

Челюстите им увиснаха и за няколко мига, изглежда, загубиха способност да се движат. Момичетата ги обградиха, като бърбореха и дърпаха косите им, но момчетата не им обръщаха никакво внимание. Очите им бяха приковани в тренъора на „Старс“.

А погледът на Дан беше прикован в Моли. Той ѝ се ухили и побутна брадичката ѝ.

— Сега се усмихвай, мис Моли, и се дръж така, сякаш нямаш никакви грижи.

Моли видя какво се случва. Тя преглътна, когато момчетата тръгнаха към нея.

— Познаваш ли някой от тях? — попита я тихо Дан, като не преставаше да я гледа.

— Шкафчето на този с дългата коса е до моето.

Фийби си спомни забележката на Моли за сладкото момче, което имитира китара.

— Добре, добре. Просто повдигни ръка и му помахай леко.

Моли изглеждаше паникьосана.

— Не мога да направя това.

— В момента той е много по-нервен от теб. Прави каквото ти казвам.

Дан беше лидер на мъже, откакто бе хвърлил първата си топка и една несигурна тийнейджърка не можеше да се мери с него. Моли помахна схванато, после ръката ѝ падна и бузите ѝ поаленяха.

Това беше всичко, което бе нужно на момчетата. Водени от съседа по шкафче на Моли, те се втурнаха напред.

— Изпаднах в благоговение — прошепна Фийби на Дан.

— Време беше да получа малко уважение.

Лицето на водача им беше почервеняло от притеснение, докато спираше край Моли. Беше висок, с кокалести колене и лакти, изкъпан и нахранен, дългата му коса беше блестяща и чиста. Момчетата тъпчиха с крака, сякаш мачкаха мравки. Дан все още бе обвил с ръка раменете на Моли, но умишлено бе извърнал глава към Фийби, за да направи по-трудно за тях да се обърнат към него.

— Красив ден, нали? — каза той.

— Прекрасен — отвърна тя, разбирайки незабавно какво прави.

— Надявам се, че няма да завали.

— Синоптикът каза, че ще е хубаво цяла седмица.

— Не думай. — Тя наблюдаваше с периферното си зрение как адамовата ябълка на дългосотото момче подскача. Момчетата, изглежда, разбираха, че могат да се докопат до Дан само чрез Моли. Очите им се стрелкаха напред-назад между нея и него.

— Виждал съм те в училище, нали? — промърмори водачът им.

— Аха — отвърна Моли.

— Даа, май шкафчето ми е до твоето.

— Май да.

По мнение на Фийби човек с астрономическия интелект на сестра ѝ можеше да измисли и по-интересен отговор. Къде бяха удобните цитати от Достоевски, когато можеха да свършат работа?

— Казвам се Джеф.

— Аз съм Моли.

Докато Джеф представяше другите момчета, Дан започна да посочва забележителностите на „Ривъруок“ на Фийби. Коментираше

дърветата. Цветята. Патиците. Но така и не махна ръката си от раменете на Моли и топлината, която Фийби почувства към него, когато беше отворила вратата пред него, сега почти я разтопи.

Разговорът между Моли и момчетата ставаше по-непринуден. Фийби видя, че другите момчета се приближават, а гримираните им очи се оживиха от предпазливо любопитство.

— Много са пернати тези създания, нали? — Дан не откъсваше очи от реката.

— Кафявите — отвърна Фийби, — макар че водачът им изглежда има синьо петно.

— Мисля, че това е зелено.

— Така ли? Да, май си прав.

Присъствието на Дан беше като магнит. Няколко други момчета минаха наблизо, за да видят с кого са техните приятели, и се втурнаха през момчетата, за да ги достигнат.

— Хей, Джеф, к'во става, човече?

— Здравсти, Марк. Здравсти, Роб. Това е Моли. Тя е нова тази година.

Дан и Фийби си размениха още няколко наблюдения за оперението на патиците, преди Дан най-сетне да обърне глава, за да погледне момчетата.

— Привет, момчета. Вие приятели на Моли ли сте?

Всички се съгласиха ентусиазирано, че са много добри приятели. Отговаряйки на общителността на Дан, постепенно забравиха срамежливостта си и започнаха да му задават въпроси за отбора. Момчетата се присъединиха към групата и огледаха Моли с подновен интерес. Няколко от момчетата обявиха, че отивали да купят сладолед, и поканиха Моли да отиде с тях.

Тя обърна умолително очи към Фийби.

— Може ли?

— Става. — Фийби се уговори да се срещне с Моли при фонтана с глухарчетата след час.

Но Дан не беше приключил. Докато децата се отдалечаваха, той извика след тях.

— Моли, доведи някой път приятелите си на мача. След това може да ги запознаеш с играчите.

Момчетата го зяпнаха.

- Да, Моли!
- Хей, това ще е яко!
- Познаваш ли Боби Том, Моли?
- Срещала съм го — отвърна тя.
- Еха, ти си късметлийка!

Докато развълнуваната банда се отдалечаваше, Фийби се усмихна на Дан.

— Това беше безочлив подкуп.

Той се ухили.

— Знам.

— Обаче не съм сигурна за тези момичета. Някои от тях изглеждаха така, сякаш ще продадат и най-добрия си приятел за джобни.

— Няма значение. Просто осигурихме на Моли равен старт. Сега тя може сама да избира.

Нетърпелива да продължи с парада, Пух подръпна каишката. Те се смъкнаха по склона и започнаха да обикалят изложенията, но въпреки че Дан отново прихлупи шапката си и си сложи очилата, твърде много хора бяха забелязали разговора му с тийнейджърите и някои от тях започнаха да го викат, докато се взираха във Фийби с алчно любопитство.

Той кимаше в отговор на поздравите им и говореше с нея тихо.

— Не спирай. Ако спреш, край. — Взря се в Пух. — И ако нямаш нищо против, върви пред мен или зад мен. Не искам хората да мислят, че...

— Образът на мачото е по-силен от едно малко кученце. Боже, ако вдигаш толкова шум за един пудел, не мога да си представя какво би направил, ако Виктор беше с нас.

— Харесвам Виктор. Но не мога да се примиря с това огромно недоразумение в края на каишката. Трябваше ли да й слагаш тази лилава панделка?

— Не е лилава, а бледоморава. През целия си живот ли си бил толкова неуверен, или ставаш такъв с приближаването на средната възраст?

— Не съм аз този, когото сбъркаха с майката на Моли.

— И по-добре. Като се вземе предвид колко е лесно да се застраши мъжествеността ти, това би могло да ти дойде твърде много.

Приятната размяна на обиди продължи още малко, всеки вербален сервис беше отбиван незабавно, но без истинска злоба и без прехвърляне на границите.

Дан ѝ купи ръчно издухано зелено-розово стъклено магическо кълбо, което можеше да се окачи на прозореца. Тя му купи матирана черно-бяла фотография на небостъргачите на Чикаго с лунния сърп високо в небето.

— Ще си я окача в офиса. Търсех нещо специално за там.

Докато се възхищаваше на подаръка ѝ, тя се сети за едни други снимки и част от удоволствието избледня. Докато продължаваха, Фийби осъзна, че обезобразява торбичката, в която беше магическото кълбо. Зачуди се дали поне веднъж, само веднъж не може да е честна с един мъж, вместо да играе игрички.

— Дан — каза тихо тя, — все още съм разстроена заради реакцията ти на снимките в „Бомонд“. Аз се гордея с тях.

— Дотук с приятния следобед.

— Ще ми се да не беше реагирал така, сякаш са порнография. Това е една от най-добрите творби на Аша Белкуайър.

— Това са снимки на гола жена.

Тя се почувства като глупачка, че се опитва да го вразуми.

— Не мога да повярвам колко си тесногръд!

— А аз не мога да повярвам, че една закоравяла ексхибиционистка има наглостта да ме критикува.

— Не съм ексхибиционистка!

— Не се обиждай, Фийби, но ти си сваляла дрехите си по-често и от Джипси Роуз Лий.

Гневът ѝ се разпали и тя спря близо до група изкуствени оранжеви храсти.

— Ах, ти, селяндурска мижитурка! Няма да познаеш изкуството, дори да те прасне по главата. Естетическите ти преценки са като на...

— Футболен играч?

— Не. На футболна топка.

Той смъкна рязко очилата си и се взря в нея.

— Само защото мисля, че една хубава жена трябва да стои облечена на обществени места, не означава, че не оценявам изкуството.

— Миналата седмица бях кифла, а сега съм хубава жена. Може би трябва най-сетне да вземеш решение.

По изражението му позна, че е отбелязала точка, но не това искаше. Не се интересуваше от отбелязване на точки на някаква въображаема таблица, просто искаше той да я разбере. Гневът ѝ утихна и тя пъкна ръце в джобовете на шортите си.

— Засегнах се от това, че се опитваш да изкараш тези снимки нещо должно, а те не са.

Той се загледа към реката и гласът му загуби войнствената си нотка.

— Не мога да се сдържа.

Тя го изгледа, опитвайки се да разгадае изражението му.

— Защо? Какво значение има за теб?

— Не знам. Просто има.

— Защото се отразява на отбора ли?

— Не можеш да го отречеш.

— Съжалявам за съвпадението.

— Знам това. — Той се обърна към нея с изненадваща нежност. — Фотографиите са красиви, Фийби. И двамата го знаем. Но не са толкова красиви, колкото си ти.

Стояха неподвижно. Тя се взираше в очите му и имаше чувството, че той сякаш я прегръща. Можеше да усети как се навежда, виждаше как той прави същото. Тогава Пух изляя и развали мига.

Той хвана ръката ѝ и я бутна напред.

— Хайде. Ще ти купя твой собствен хотдог. С малко горчица и туршия, може и да не забележиш, че най-добрата част я няма.

Подхващайки репликата му, тя влезе в крачка.

— Имаш ли някаква представа какво слагат в хотдозите?

— Не, и не искам да знам. Освен ако... хей, Пух, заинтересуван ли си от участие в месната индустрия?

— Това не е смешно. Не го слушай, Пух.

Той се изкикоти.

Пет минути по-късно Фийби дъвчеше пържени картофки, а Дан изяждаше втория си хотдог. В гласа ѝ се прокрадна замислена нотка.

— Няма никаква възможност „Старс“ да спечели Американския шампионат, нали?

— Всеки сезон планирам да спечеля Суперкупата.

— Не ти говоря за фантазии, а за реалност.

— Ще направим всичко по силите си, Фийби. Много зависи от това, дали ще успеем да останем здрави. Травмите винаги играят голяма роля. Миналата година например „Каубойс“ бяха по-добър отбор от „Сейбърс“, но загубиха Суперкупата, защото много от стартърите им бяха с травми. В момента не използваме потенциала си, но нещата скоро ще започнат да си идват по местата.

— Този уикенд?

Той ѝ се усмихна печално.

— Вероятно не толкова скоро.

— Всички казват, че мъжете се оплакват, че много ги пришпорваш.

— Това ми е работата.

Тя въздъхна.

— Знам, че чакаш с нетърпение да работиш за Рийд, и не мога да те виня за това.

Очакваше някоя остроумност, но вместо това Дан изглеждаше замислен.

— Честно казано, никога не съм си падал особено по братовчед ти. Също така определено смятам, че има пръст в лошата ни слава. През годините той си спечели доста приятели в медиите.

Фийби подозираше същото. И все пак едва ли можеше да приеме изявлението на Дан като израз на доверие.

— Той поне има някаква представа от футбол.

— Вярно е. — Той преметна ръка около раменете ѝ и я стисна успокоително. — Но със сигурност ще изглежда смешно да целува Боби Том.

Рон се взираше надолу към игрището от прозореца на ложата.

— Знаех какво ще се случи, когато го отстраних, но се надявах да не е толкова лошо.

„Старс“ бяха неефективни срещу кръвожадните „Лос Анджелис Рейдърс“. Джим Бийдерот беше пресрещнат четири пъти, Боби Том не можеше да задържи позицията си, а отбраната не успяваше да отнеме топката от противника. Фийби погледна за пореден път резултата: „Рейдърс“ 34, „Старс“ 3.

— Няма значение — каза тя. — Другата седмица ще е по-добре.

— Другата седмица играем с „Джайънтс“. Те имат само една загуба този сезон и тя е срещу „Сейбърс“.

Преди да успее да му отговори, една от дружките на Бърт дойде да се включи в разговора.

На следващата сутрин, докато караше към работа за срещата в осем часа, за която бе настоял Рон, тя още веднъж си припомни съботния следобед. Не можеше да се сети кога за последен път бе прекарала толкова чудесно. От панаира на изкуствата тримата отидоха до един местен ресторант за ранна вечеря и Дан се оказа също толкова добър слушател, колкото и добър разказвач. Тя го покани в апартамента, където той придума Моли да му демонстрира всичките си дрехи. Шеговитите му комплименти укрепиха повече самоувереността ѝ, отколкото всичко, което ѝ беше казвала Фийби. Той си тръгна малко след осем и тя прекара остатъка от вечерта да се тормози с образа на двамата с бившата му жена в леглото.

Необичайно оживеният трафик по булевард „Нейпър“ я забави и тя пристигна в офиса на Рон няколко минути след осем. Дан вече беше там. Усмихна се ведро и на двамата, докато заемаше мястото си край конферентната маса и се надяваше, че Дан не може да забележи колко е уплашена да е отново с него.

Веднага щом седна, Рон започна.

— След като отстраняването ти изтече, Дан, искам всички ние да получим възможност да започнем на чисто. Както и двамата знаете, през последните няколко седмици понесохме тежки удари от пресата. Днешните вестници са най-лошият. Получих обаждане у дома от нашия нов комисар снощи, който заяви с възможно най-силните думи, че сме се превърнали в посмешище за Лигата.

— Не смяташ ли, че това е малко крайно — каза Дан.

— Той изтъкна фотографиите в „Бомонд“, твоето отстраняване, маниера на обличане на Фийби на стадиона и разбира се, слуховете за романтичната връзка между вас двамата. Също така спомена един телефонен разговор от миналата седмица с теб, Фийби. Щеше ми се да знаех за това. Има ли някаква причина да не ми кажеш, че си говорила с комисаря?

Фийби прехвърли тежестта си на стола и реши, че харесва Рон повече като смотаняк.

— Изплъзна ми се от ума.

Дан я огледа скептично.

— Това е малко трудно за вярване.

— Той все още е малко разстроен от него — каза Рон.

— Аз съм тази, която трябва да е разстроена.

— Искаш ли да ни кажеш защо?

Тя се опита да измисли как да им представи нещата, така че да не я нападнат.

— Всъщност се държеше бащински. Каза ми, че понякога човек може да се надскочи — особено малко хубаво същество като мен, което се опитва да върши мъжката работа. Каза, че не съм била справедлива с Рийд. Спомена всички неща, за които ти е говорил, плюс слуха, който е чул, че продължавам с Боби Том. — Устата ѝ се изопна. — Предположи, че месечните хормонални промени вероятно са в основата на проблемите ми.

Рон я познаваше достатъчно добре, за да я погледне тревожно.

— Какво му каза?

— Ъъъ... — Тя гледаше край него през прозореца. — Няма значение.

— Фийби...

Тя се примири с неизбежното с въздишка.

— Казах му, че трябва да затворям, защото от „Плейбой“ ме търсят на другата линия.

Рон премигна, но Дан се разсмя.

— Не я окуражайвай. — Рон очевидно беше ядосан. — Знаеш, че ако „Старс“ печелеха, нямаше да получаваме толкова много критика.

— Миналата седмица бях отстранен! Наистина е трудно да печелиш футболен мач, когато не тренираш отбора.

— Това е една от причините, заради които исках да говоря с вас. — Рон си играеше с чашата за кафе. — Доколкото зависи от мен, миналото си е минало. Не можем да направим нищо за тези снимки, а колкото до облеклото на Фийби на стадиона, е, смятам, че комисарят не е прав.

— Само мога да си представям колко развълнуван е бил от татуировката на „Старс“ на плешката ѝ вчера. Излезе много добре по телевизията.

— Временна е — каза тя. — Така просто изразявах съпричастност към отбора.

— Изразяваше много повече от това.

— Тя попълва някои от празните седалки — каза Рон. — Много от тях с жени, между другото. — Погледна към Дан. — Твоето отстраняване беше мое решение и аз поемам цялата отговорност за вчерашната загуба. Също така, предупреждавам и двама ви. Не искам да знам какво става между вас, но не искам и да попадам под този кръстосан огън отново. Разбрано ли е?

— Разбрано — отвърна грубо Дан.

— Нищо не става — отвърна Фийби. Непотрепващият поглед на Дан я караше да се чувства неудобно. Още веднъж си напомни, че поне временно, тези двамата работят за нея. Изправи се. — Сега, ако ме извините, имам работа.

Тъглчето на устата на Дан се изви нагоре.

— Кажи „здрасти“ на приятелчетата си от „Плейбой“ от мен.

Тя потисна усмивката си, докато напускаше стаята и се отправяше към офиса си, където прекара остатък от деня в четене на доклади и изучаване на файлове с таблици, които отразяваха в детайли сложните финанси на отбора. Докато си записваше цифри в бележника до клавиатурата, призна пред себе си, че ѝ е приятно отново да използва ума си.

Следващият им мач щеше да се играе на „Джайънтс Стейдиъм“ за футболното предаване в понеделник вечер на ABC. Тъй като нямаше отбор, който да обича да губи пред значителна телевизионна аудитория, тези мачове се смятаха за част от най-важните за сезона. С напредването на седмицата напрегатата атмосфера в средите на „Старс“ стана толкова експлозивна, че между играчите започнаха да се заформят сбивания, членовете на персонала си крещяха, а Дан викаше на всички. Лошият имидж на отбора напоследък се утежни, когато Фийби неохотно се съгласи с молбата на ABC за кратко интервю.

Играчите вече бяха по местата си, а чартърният самолет бе почти тих, когато напусна летище „О’Хеър“ в неделя следобед за Нюарк.

— Там е като в морга — каза Фийби на Рон, когато стюардесите им донесоха поръчаните питиета, бира за Рон и доматиен сок за нея. — Не смятам, че е добре за играчите да са толкова напрегнати.

— Дан ги пришпорваше неимоверно тази седмица и те разбират ситуацията. Заложили сме всичко на този мач.

Фийби не просто се беше взирала в таблиците през седмицата, а също така беше прочела и броевете на няколко сериозни спортни списания от година назад. Сега хапеше замислено долната си устна.

— И все пак не смятам, че трябва да са толкова напрегнати. Може би това е причината да изпускат толкова много топката.

— Единственото, което ще ги накара да се успокоят, е победа.

— Ако не се отпуснат малко, това може и да не се случи.

— Искрено се надявам да грешиш.

Той насочи вниманието си отново към „Форбс“. Фийби се поколеба само за момент, преди да се наведе напред и скришно да освободи ключалката на малката чанта за кучета, прибрана под краката ѝ.

Само след секунди вътрешността на самолета се изпълни с пронизителен лай, когато Пух се спусна по пътеката.

Някъде откъм седалките пред нея се изправи главата на Дан, който се извърна към нея.

— По дяволите, Фийби! Довела си онзи пес с теб!

— Опа. — Устните ѝ оформиха малък розов овал, докато се изправяше и се измъкваше покрай Рон. — Извини ме. Изглежда, съм подценила кучето си.

Тя игнорира Дан и се отправя към треньорската част от самолета, където незабавно чу взрив от мъжки смях. Както се беше надявала, играчите се радваха на разсейването, осигурено от Пух. Пуделът се стрелкаше между краката им, препъваше се из багажа им и ближеше всяка открита човешка част, която докопаше.

Боби Том се протегна, за да я улови, но Пух се измъкна и се шмугна между краката на Уебстър Гриър. Фийби не се съдържа и се разсмя при вида на пухкавата малка глава на кучето със закачливата синьо-лилава панделка, кацнала върху огромните маратонки на Уебстър. Тя се загледа тревожно по пътеката към господарката си и се опита да прецени в колко голяма неприятност се е забъркала.

— Не мисля, че иска да я хванеш — отбеляза Уебстър.

— Кучешката чанта не ѝ харесва особено.

Тъй като Пух, изглежда, се справяше добре и сама, Фийби започна да си бърби с играчите край нея, като ги разпитваше за семействата им, за книгите, които четат, и за музиката, която слушат на уокмените си. Пух се беше увила около ценния десен крак на плейскикъра на отбора, но когато Фийби се приближи, кучето се стрелна през пътеката само за да се озове в ръцете на Дарнъл Пруит, най-големия защитник на „Старс“.

— Това ли търсехте, госпожице Съмървил?

Фийби се поколеба. От всички мъже в отбора Дарнъл Пруит беше най-заплашителният. В устата му проблясваше златен зъб с инкрустиран половинкаратов диамант, а черната му кожена жилетка бе опасана с тежка златна верига. Под жилетката не носеше риза и огромните му гърди и мускулести предмишници бяха изложени на показ в целия им абаносов блясък. Очите му бяха скрити зад заплашителни слънчеви очила, носът му беше широк и плосък, а едното му рамо бе прорязано от дълбок белег. Статията, която бе прочела едва вчера в „Спортс Илюстрийтид“, описваше Дарнъл като един от петимата най-зли мъже в НФЛ и докато го оглеждаше, тя не видя причина за несъгласие. Отбеляза си, че съотборниците му бяха оставили седалката до него празна.

Дори Пух беше сплашен. Пуделът клечеше в скута на Дарнъл с наведена муцуна и го поглеждаше тревожно. В пристъп на паника Фийби забеляза, че тя определено изглежда нервна.

Бързо се придвижи по пътеката, абсолютно сигурна, че не е добра идея Пух да нервничи, докато седи в скута на Дарнъл Пруит. Когато стигна до реда му, го огледа обезпокоено.

— Може би... въъ, по-добре е да я взема.

— Сядай — излая той.

Това беше заповед, не молба и тя се спихна на празната седалка като акордеон.

Веригата на Дарнъл изтрака. Пух се разтрепери.

Фийби избра този неуместен момент, за да си припомни един цитат от изказване на Дарнъл пред „Спортс Илюстрейтид“. Беше казал, че това, което най-много обича във футбола, е да вижда как изнасят неговия човек от игрището.

Тя прочисти гърлото си.

— Ами... не е добра идея да я изнервяме.

— Така ли? — отвърна той войнствено, загреба кучето с огромните си ръце и го повдигна на нивото на очите си.

Взираха се един в друг. Заплашителните тъмни очила на Дарнъл отразяваха кръглите кафяви очи на Пух. Фийби задържа дъха си, докато чакаше катастрофата. Секундите се изнизваха.

Диамантът в златния зъб на Дарнъл блесна, когато той се ухили.

— Това куче ми харесва.

— Не мога да ти опиша колко щастлива ме прави това — каза Фийби на един дъх.

Пух подуши веригата на Дарнъл, за да се сгуши по-близо. Той погали кучето по главата, панделката му, както обикновено, се беше развързала.

— Майка ми не ми позволяваше да имам куче, докато растях. Казваше, че не иска бълхи в къщата.

— Не всички кучета имат бълхи. Пух няма.

— Ще ѝ го кажа. Може би ще ми позволи да си взема.

Фийби премигна.

— С майка си ли живееш, Дарнъл?

Той се ухили.

— Да, госпожо. Тя все ме заплашва, че ще се изнесе, но знам, че няма да го направи, докато не се ожения. Не ми вярва, че мога да се грижа за себе си.

— Разбирам. Скоро ли ще се жениш?

— О, не, госпожо. Не че не искам, но животът може да е доста сложен, нали знаете.

— О, със сигурност.

— Понякога дамата, която те привлича, може да не е привлечена от теб и обратно.

Тя го огледа любопитно.

— Кое от двете е?

— Извинете?

— Първото или второто? Дамата ли е привлечена от теб, но ти не си от нея, или...

— А, второто. Аз съм привлечен от нея, но тя не е луда по мен.

— Трудно ми е да го повярвам. Мислех, че вие, футболните играчи, само трябва да си избирате жената.

— Опитайте се да обясните това на мис Шармейн Дод.

Фийби обожаваше да слуша истории за любовния живот на хората. Събу обувките си и сви крака под тялото си.

— Разкажи ми за нея. Ако искаш, разбира се.

— Е, ами тя е доста упорита дама. И вторачена в себе си. Органистка е в църквата на мама, а през останалото време е библиотекарка. Боже, тя дори не се облича като хората. Носи онези превзети малки полички и блузи, закопчани чак до брадичката. И се разхожда наоколо с навирен нос.

— Но въпреки това ти я харесваш.

— Нека да кажем, че не мога да си я избия от главата. За съжаление, от своя страна дамата изобщо не ме уважава, защото видиш ли, тя е образована, а аз не съм.

— Ходил си в колеж.

За момент той се смълча. Когато заговори, гласът му беше толкова тих, че само тя можеше да го чуе.

— Знаете ли как е в колежа за такива като мен?

— Не, не знам.

— Вземат някое момче на осемнайсет, без никакъв житейски опит и му казват: „Дарнъл, ти ще играеш футбол за нас, а ние ще се погрижим хубавичко за теб. Ще ти дадем хубава стипендия и... обичаш ли коли, Дарнъл? Щото един от нашите стипци е голям дилър на «Шеви» и със сигурност може да ти даде хубав блестящ нов корвет като знак на това колко високо оценяваме, че си избрал университета

ни. Ще се грижим добре за теб, Дарнъл. Ще ти осигурим високоплатена лятна работа, само дето — хубавичко чуй — няма изобщо да се налага да ходиш на нея. И не се притеснявай особено за лекциите, щото ще те уредим с индивидуална програма“. — Той я огледа през тъмните си очила. — Знаете ли какво означава индивидуална програма за такъв като мен? Означава, че в събота следобед трябва да оправя хубавичко моя човек и получавам отличен на изпитите.

Той сви рамене.

— Така и не се дипломирах, а сега получавам много пари. Но понякога си мисля, че това няма значение. За какво са ми тези пари, когато дама като Шармейн Дод започне да ми говори за някакъв бял пич, който написал известно стихотворение, което тя харесва, и очите ѝ заблестяват, но аз не знам нищичко за поезията или за литературата, или за нещо друго, което тя смята за важно?

Между тях настъпи мълчание. Пух бе натикал муцуната си в извивката на врата на Дарнъл и тихичко хъркаше.

— Какво те спира да се върнеш в училище?

— Аз? О, не, не мога да направя това. Футболът ми отнема твърде много време.

— Вероятно можеш да ходиш извън сезона. — Тя се усмихна. — Защо не попиташ мис Дод какво мисли за тази идея?

— Тя ще ми се изсмее.

— Ако ти се изсмее, значи със сигурност не е правилната жена за теб.

— Не ме биваше много като студент — призна той с очевидна неохота.

— Вероятно защото никой не е очаквал да си добър студент.

— Не знам.

— Хайде, Дарнъл. Шубе ли те е?

Той я изгледа намръщено.

— Шегувам се — каза бързо Фийби. — Фактът, че не си роден студент, може да работи в твоя полза. — Тя се ухили. — Може да се наложи да помолиш за частни уроци.

Дарнъл се разсмя и половин дузина играчи се извърнаха, за да го изгледат невярващо.

Елвис Креншоу се изправи.

— Хей, Дарнъл, през цялото пътуване ли ще държиш това куче? Подай го насам. Аз също обичам кучета.

Дарнъл го изгледа навъсено.

— Защо не си го нач... въъ...

Мъжете задюдюкаха, докато Дарнъл навеждаше смутено глава. После смехът им рязко секна.

Фийби извърна глава, за да разбере какво бе причинило прекъсването, и видя, че Дан е влязъл в салона. Мъжете отново се завърнаха към списанията и музиката си или затвориха очи и се престориха, че дремят, все едно ги бяха хванали да се смеят на погребение.

Властта на Дан дори върху най-закоравелия от тези ветерани я изуми. Тя знаеше от подслушани разговори, че макар мъжете да негодуват срещу неотслабващото напрежение, все още го уважават. Рон бе казал, че една от причините, поради които Дан се поддържа в отлична физическа форма, е, че никога не би поискал от играчите нещо, което сам не може да направи.

Очите му се разшириха леко при вида на Пух, заспал дълбоко на гърдите на един от най-добрите му състезатели. Изгледа подозрително Фийби, поговори си за няколко секунди с треньора, после за всеобщо видимо облекчение изчезна отново в първа класа.

— Ама че чудат мъж — промърмори Фийби, като се изправи.

— Тренерът трябва да мисли за много неща — отвърна Дарнъл.

Пух се размърда и Дарнъл неохотно го подаде на Елвис Креншоу. Фийби спря за няколко минути да попита Уебстър за Кристъл и децата, после Боби Том искаше да говори с нея за идеята си да пусне своя собствена линия салца. Тя попита Джим Бийдерот как е рамото му и поговори с няколко от новобранците за нощния живот в Чикаго.

Когато най-накрая си прибра Пух, атмосферата в салона бе значително по-отпусната, но Фийби беше сигурна, че Дан ще промени това още утре. Не можеше да го вини за отдадеността му, но понякога се чудеше доколко разбира човешката природа. По времето, когато приключеше и последната екипна среща, щеше да ги е опънал толкова силно, че да вибрират.

Тя прекара вечерта и по-голяма част от следващия ден с Виктор. Той бърбореше ентузиазирано за играта и бе доволен, че тя го покани да сподели с нея ложата. Взе Пух с него, когато се разделиха, като обеща да го доведе отново за мача.

За първи път като собственик на отбора Фийби се присъедини към играчите на общата вечеря преди играта в хотела в пет. Вместо да седне на стола до Рон, тя отиде при Дарнъл и Елвис Креншоу, където разменяше огромното говеждо филе, което ѝ бяха сервирали, за печени картофи и салатата.

Вечерята беше мрачна и тиха. След нея, докато играчите се изнизваха, тя видя група фенове на „Джайънтс“, които бяха успели да се промъкнат в хотелското фойе и да го обсипят с червени и сини знаци, които не оставяха съмнение за принадлежността им. Бързият проблясък на гняв я накара да осъзнае колко много бяха започнали да означават за нея „Старс“. От анонимен спортен отбор те се бяха превърнали в група хора, на които държеше.

Потънала в мисли, тя се облече автоматично в дрехите, които Симон ѝ беше приготвила набързо миналата седмица. След като преподреди куфара си за късния нощен полет на връщане към „О’Хеър“, тя се срещна с Рон във фойето.

Той се усмихна, когато огледа дрехите ѝ.

— Идеално.

Фийби разгледа отражението си в огледалните плочки на стената със съмнение.

— Знам, че няма време за промени, но това не съм точно аз.

Беше облечена в своя собствена версия на екипа на „Старс“: небесносин панталон с блестящи златни ивици по външната страна на бедрата. Чифт синьо-златни чорапи и меки кожени маратонки, обсипани с кристали. Тъй като вечерите през ранния октомври обикновено бяха мразовити, Симон ѝ бе ушила дебело синьо-златно сатенено късо яке с огромна блестяща звезда на гърба и по-малки, разпръснати отпред. Носеше косата си на букли, прихваната само с широка лента, вплетена в нея и завързана в небрежна панделка на върха на главата.

— Точно ти си — каза Рон. — Операторите ще полудеят.

Не говореха много, докато караха към Медоуландс и „Джайънтс Стейдиъм“. Преди да го стегнат, Джърси Медоуландс беше бунице за

ръждявали автомобили и арена на сблъсъци между бандите. Слуховете настояваха, че стадионът бил построен под носа на Джими Хофа.

Когато стигнаха до входа за собствениците четирийсет и пет минути преди началото, Рон предложи да я придружи до ложата, преди да направи редовното си посещение в съблекалните, но тя вече бе решила какво трябва да направи и поклати глава.

— Идвам с теб.

— В съблекалнята?

Тя кимна рязко.

— В съблекалнята.

Рон я изглежда несигурно, но не коментира решението ѝ, докато я водеше през подземните дълбини на стадиона. Влязоха в съблекалнята, която беше зловецъ тихо. С изключение на шлемовете си играчите бяха напълно облечени и тя почувства, сякаш пристъпва в земя, населена с титани. На игрището те бяха огромни, но на закрито и в пълно бойно снаряжение, размерите им всяваха страхопочитание.

Някои от тях стояха изправени, докато други се бяха прегърбили на дървените скамейки със свити колене и отпуснати, облакътени на тях ръце. Боби Том и Джим Бийдерот седяха на дълга маса отстрани с опрени на стената гърбове. Всички лица бяха мрачни, докато слушаха Дан.

— ... играем собствената си игра тази вечер. Няма да спечелим с голове на полето. Трябва да спечелим в червената зона. Трябва да печелим в късите дистанции...

Дан беше толкова фокусиран върху играчите, че не забеляза, че тя и Рон са влезли в съблекалнята, докато не приключи.

Рон се прокашля.

— Ъм... Госпожица Съмървил искаше да се отбие и да ви пожелае късмет тази вечер.

Намръщеното изражение на Дан ѝ подсказваше, че не е добре дошла. Като се насили да го игнорира, тя залепи най-ослепителната си усмивка на лицето и пристъпи в средата на съблекалнята. Преглътна стеснението си и зае заучена поза, за да демонстрира облеклото си.

— Здравейте, момчета. Какво мислите? Доста готино, а?

Неколцина мъже се усмихнаха, но Фийби знаеше, че ѝ трябва нещо повече от модно ревю, за да смъкне напрежението. Макар че тя последна би признала, че е някакъв футболен авторитет, няколко факта

й изглеждаха напълно ясни. „Старс“ имаха великолепни играчи и чудесен тренъорски състав, но по някаква причина не успяваха да задържат топката. За нея самата проблемът беше психически, не физически и след вчерашния полет не можеше да се отърси от мисълта, че те няма да губят толкова много топката, ако само успеят да се поотпуснат и да се забавляват.

Пристъпи пред една от пейките отпред, така че да вижда всички.

— Добре, момчета, започвам. Това е моята първа и искрено се надявам, последна реч в съблекалнята.

Неколцина от тях се засмяха.

— Имам пълно доверие в тренер Кейлбоу. Всички ми казват, че той е чудесен футболен стратег и страхотен мотиватор. Освен това е тооолкова сладък.

Както и се надяваше, те се разсмяха. Не рискува да погледне Дан, за да види как реагира на думите й. Вместо това свъси вежди.

— Не че останалите също не сте сладки. С изключение на Уебстър. Вече съм виждала Кристъл в действие и повярвайте ми, дори не поглеждам към него.

Още смях. Уебстър се ухили и сведе смутено глава.

Собствената й усмивка избледня.

— Ето какво искам да ви кажа. Ако спечелите днешния мач, ще улесните живота ми, що се отнася до пресата, но за да съм напълно честна, да победите „Джайънтс“ е по-важно за вас, отколкото за мен. Искам да кажа, аз мога да се подготвя за мача само толкова и...

— Госпожице Съмървил... — Предупреждението в гласа на Дан беше повече от ясно.

Тя се разбърза.

— Колкото и невероятно да ми изглежда обаче, всъщност започнах да харесвам неколцина от вас, мутанти такива, и тъй като всички искате страшно много да спечелите днес, ще ви кажа как да го направите.

Макар че избягваше умишлено да гледа към Дан, усещаше как свирепите му зелени очи прогарят дупки през кожата й. Независимо от позицията й като собственик на отбора това беше негова територия и тя я беше нарушила. И все пак продължи.

— Тренер Кейлбоу има векове опит и аз съм сигурна, че трябва да обръщате внимание на всичко, което ви е казал. Но ако направите

само едно мъничко нещо за мен, мога да ви обещаю успех.

Усещаше гнева, който се процежда от тялото на Дан. Той бе отделил цялата вечер да доведе играчите си до убийствена ярост, а тя безгрижно съсипваше всичките му усилия. Трябваше да пренебрегне инстинкта си за оцеляване, така че да успее да се концентрира върху мъжете, което не беше лесен подвиг, докато стоеше толкова близо до него.

— Господа, когато тази вечер се подредите на игрището, искам да направите следното. — Фийби направи пауза. — Искам да си представите, че „Джайънтс“ са голи.

Те я зяпаха, сякаш беше луда, което вероятно не беше далеч от истината. Чу няколко нервни подхилквания и огледа нарушителите с престорена строгост.

— Абсолютно сериозна съм. Когато „Джайънтс“ се подредят, просто си мислете, че човекът срещу вас, от другата страна на... — Умът ѝ изведнъж се изпразни и тя се обърна към Рон. — Как се казваше това нещо?

— Линия на сблъсъка? — предположи Рон.

— Точно така. Представете си, че човекът от другата страна на линията на сблъсъка е гол. Ще сработи. Наистина. Обещавам ви. Това е номер, който научих в училище, за да преодолявам сценичната треска. Попитайте се как може да се тревожите, че ще бъдете победени от някой, чийто, въж... корем виси навън? — Тя се усмихна ведро. — Значи, тази вечер... Мислете за голи!

За добро или за лошо, напрежението в съблекалнята се беше стопило. Докато раменните подплънки на мъжете се тресяха от смеха им, тя знаеше, че е постигнала целта си, и най-накрая позволи на собствения си инстинкт за оцеляване да я овладее.

Скочи от пейката и се втурна към вратата.

— Ще се видим на терена.

За жалост, Дан я хвана, преди да успее да избяга, и куражът ѝ се стопи, когато видя, че лицето му е преbledняло.

— Отиде твърде далеч, Фийби. Когато играта свърши, ти и аз ще си поговорим за последен път.

Тя преглътна тежко и се измъкна покрай него.

Рон я настигна дващест фута по-надолу по коридора, подпряна безсилно на стената.

Защитниците на „Джайънтс“ бяха шокирани, когато заеха позиции на линията на сблъсъка и се взряха през маските си в единайсет ухилени лица. Никой от тях не можеше да се сети за някаква причина отбор с четири загуби и една победа да се усмихва, освен ако не крои някакъв мръсен номер. „Джайънтс“ не обичаха изненадите и определено не им допаднаше да виждат противниците си усмихнати.

Размениха се реплики.

За съжаление на защитата на „Джайънтс“ някои от тези реплики споменаха морала на майката на Дарнъл Пруит в неблагоприятна светлина. На следващото разиграване разяреният нападател на „Старс“ отстрани двама могъщи лайнмени и един първокласен лайнбекър, за да отбележи първия тъчдаун.

Беше красиво.

До края на първата четвърт „Старс“ водеха с три, а Фийби почти бе предрезгавяла от викане. Макар че насието на игрището още я плашеше, тя дотолкова се беше увлякла от играта, че забрави да се върне в ложата, чак докато Рон не се появи да я придружи. Докато я водеше през портала и извън игрището, тя бе толкова развълнувана, че се извърна към скамейката, сви ръце около устата си и изкрещя:

— Мислете за голи!

Твърде късно осъзна, че изнася дори по-голям спектакъл от обикновено, но играчите, близо до нея, се ухилиха. За щастие, Дан беше твърде погълнат да разчертава стратегии, че да забележи.

През втората четвърт Бийдерот създаде тъчдаун ситуация, която завърши с пас за един от новите хафбекове на „Старс“, докато „Джайънтс“ успяха да отбележат само един фийлдгол. Когато прозвуча финалният съдийски сигнал, „Старс“ водеха със седем точки.

Фийби вече беше решила, че само ще се изложи по време на страховитото интервю с Ал Майкълс от ABC в средата на мача, ако се преструва, че знае неща, които не знае, затова отговаряше честно на всички въпроси, насочени към нея, и сподели с публиката трудностите

поради собственото си невежество за играта. Реши, че се е справила задоволително, когато към края Майкълс каза на Франк Гифорд, че по негово мнение Фийби Съмървил се опитва да извлече най-доброто от една трудна ситуация и че заслужава шанс да се докаже. Майкълс също така атакува и смахнатото завещание на баща ѝ, изказвайки мнение, че Бърт Съмървил е постъпил несправедливо с Фийби, Рийд Чандлър и „Старс“.

Втората половина беше мъчителна. Мускулите на врата ѝ я боляха от напрежение, докато въртеше глава от полето долу към телевизионните екрани в ложата. Рон беше съблякъл сакото си и бе разхлабил вратовръзката. Джим Бийдерот бе засечен само веднъж и изпълни блестящи пасове. Боби Том се представяше безупречно, а защитата беше страховита. Нямаше никакви фъмбъли за „Старс“.

Когато мачът най-накрая свърши, Фийби се хвърляше от Виктор към Рон и обратно, докато Пух лаеше в краката ѝ, а на таблото светеше резултатът: „Старс“ 24, „Джайънтс“ 10.

Тя отклони молбата на Рон да отиде с него в съблекалнята. Вместо това двамата с Виктор останаха в ложата и гледаха кратките интервюта след мача, които напоследък бяха добавени към игрите в понеделник. Дан успя да бъде едновременно скромен и тържествуваш, изсипвайки похвали върху играчите си. Думите му достигаха до нея на пресекулки.

— Много компетентна игра на защитата... мнозина куотърбекове играят по-красиво от Джим Бийдерот, но никой няма неговото сърце... Поопарихме се няколко пъти в нападение, но се възстановихме... — Той завърши интервюто с думите: — Няма да намерите по-добър футболен клуб от „Джайънтс“. Доволни сме, че бяхме подготвени за тях.

Ал Майкълс поздрави Дан за победата, после се прехвърли към Боби Том, който бе нахлупил своя стетсън върху сплъстената си коса.

— Боби Том, ти остана открит през цялата вечер. Как ще отчетеш това?

Боби Том отправи към камерата най-добрата си усмивка в стил „самотния ездач“.

— Тази седмица доста се потрудохме. И, Ал, не мога да кажа достатъчно добри думи за начина, по който Джим подаваше топката днес...

След още няколко въпроса Майкълс се обърна към Уебстър Гриър.

— Какво според теб промени нещата за „Старс“ тази седмица, Уебстър?

Уебстър улови хавлията, която висеше около врата му, и все още блестеше от пот.

— Ние сме добър отбор цял сезон, но бяхме напрегнати. Госпожица Съмървил говори с нас преди мача и ни помогна да се поотпуснем. Излязохме на терена и принудихме „Джайънтс“ да играят нашата игра. Това беше различното.

Репутацията на Ал Майкълс на най-добрия спортен репортер в бранша не му позволяваше да изпусне толкова пикантна клюка.

— Какво точно ви каза тя?

Гриър се усмихна и потри врата си с хавлията.

— Не много. Няколко шегички. Тя е добра жена.

Бузите на Фийби пламнаха. Почувства се така, сякаш ѝ бяха връчили валентинка.

Беше почти два сутринта, когато самолетът напусна „Нюарк“ на път за „О’Хеър“. Въпреки че победата им беше едва на няколко часа, Рон вече мислеше за следващата седмица.

— Тази вечер набрахме инерция — каза той, докато самолетът се издигаше и знаците за коланите угаснаха. — Надявам се да не я изгубим.

— Опитай се да се отпуснеш и да се насладиш на победата. Те не са разтревожени. — Тя посочи с глава задната част на самолета, откъдето ясно се чуваше шумното празнуване на играчите.

— Предполагам, че си права.

Три реда пред себе си тя чу Дан да се смее на нещо, което Тъли му беше казал. Дотук успяваше да го избягва, но не беше забравила заплахата му. Искаше ѝ се да вярва, че той е разбрал какво се е опитала да направи преди мача, но някак се съмняваше, че може да е благосклонен като Уебстър.

Сякаш бе прочел мислите ѝ, той извърна глава и се намръщи. Фийби наблюдаваше с тревога как разкопчава колана си. Скочи бързо на крака, плъзна се край Рон и избяга към дъното на самолета, където уморените играчи я приветстваха бурно. Тя поспря при всеки, но

когато Дарнъл я помоли да доведе Пух, отказа. Вече се намираше в опасната зона и не виждаше причина да потъва още повече.

Когато се върна в първа класа, Рон вече спеше. Едва се размърда, когато се плъзна край него на мястото си. Веднага щом се настани, се облегна на прозореца и затвори очи, но незабавно осъзна, че диетичната сода, която бе погълнала, няма да ѝ даде да заспи. Отново се измъкна на пътеката, изниза се бързичко край мястото на Дан и се мушна в тоалетната.

Мразеше да използва тоалетните в самолетите. Страхуваше се, че самолетът ще избере точно този миг, когато е най-беззащитна, за да катастрофира, и тя ще прекара последните секунди от живота си в падане към земята с оголен задник. Заради това свърши всичко бързо, изми си ръцете и тъкмо отваряше вратата, когато тя изскочи от ръцете ѝ. Преди да успее да реагира, Дан се вмъкна при нея, затръшна вратата и я заключи.

— Какво си мислиш, че правиш?

Масивното му тяло я притисна към мивката.

— Осигурявам ни малко спокойствие, за да поговорим.

Миниатюрната кутийка на тоалетната беше твърде пълна с неща, за да побере и двама им. Едното му коляно се беше промушило между бедрата ѝ, а гърдите ѝ се притискаха към неговите. Беше ѝ трудно да успокои дъха си.

— Точно сега не искам да говоря с теб. Очевидно е, че ще избухнеш, а аз случайно не съм в настроение да ми крещят.

Гневът му се разпали.

— Може би трябваше да помислиш за това, преди да нахлуеш в съблекалнята ми тази вечер.

— Не съм нахлула!

— Беше на косъм да саботираш работата ми за целия сезон! — Очите му се присвиха до свирепите цепки, които откриваха слабости и в най-величавата защитна линия в професионалния футбол. — Искам играчите ми да са фокусирани преди мача, не да ги разсейват от работата, която имат да свършат, с идиотски бръщолевения. Ако тези мъже се нуждаеха от доказателство, че не разбираш от играта, днес го получиха. Нямах никаква представа с какво се сблъскват, когато излязат на терена. Това е сериозна работа, не някаква шега.

Тя се опита да се промъкне край него, но нямаше никакъв шанс. Тялото му се притисна по-силно към нейното, гласът му беше нисък и гневен.

— Не искам никога повече да правиш това, което стори тази вечер, чуваш ли ме? Ще стоиш далече от съблекалнята преди мача. Имаш късмет, че те са достатъчно дисциплинирани, та твоето малко представление да не ги разсее така, че да ни коства победата!

Тя го зяпна.

— Ти нямаш никаква идея защо бях там, нали? Нямаш никаква представа какво се опитвах да направя. Боже, ти наистина ме смяташ за някаква безмозъчна кифла.

— След като чух идиотските ти теории за голите футболни играчи, няма да споря с теб по този въпрос.

Фийби никога не се беше смятала за невъздържана, но сега юмрукът ѝ се стрелна и го удари в ребрата с всичка сила.

Той изпусна тихо „уф“ и я загледа невярващо. Тя повтори същото, неспособна да повярва какво е направила току-що. Въпреки че беше твърде близо, за да вложи истинска сила, все пак беше ударила друго човешко същество, нещо, което не бе правила никога. Този мъж я изкарваше от кожата ѝ, а фактът, че досега се беше оставяла да бъде повлияна от него, я ядосваше още повече. Пред погледа ѝ се спусна червена мъгла.

— Ах, ти, глупав, твърдоглав, наивен спортист! Ще ти кажа какво не ми е наред! Мъкна на гърба си главен треньор, който е не само колкото шестгодишен на емоционално ниво, но също е и умствено недоразвит.

— Недоразвит! — изломоти той. — Я сега ме чуй...

Лакътят ѝ се удари в огледалото зад нея, когато здравият разум я напусна и тя го бодна в ребрата с показалец.

— Не! Ти ме чуй, здравеняко, и ме чуй добре. Бях в тази съблекалня не защото исках да съм там, а защото ти успя да напрегнеш моя футболен отбор толкова много, че те не бяха в състояние да играят.

— Ти май намекваш, че...

— Ти, мистър Каиш, може и да си брилянтен стратег, но познанията ти за човешката природа клонят към нулата.

— Нямаш и най-малка представа...

— Всеки път — тя го бодна отново, отмервайки думите с показалеца си, — чуваш ли, всеки път, когато искам да се обърна към моите играчи в моята съблекалня, ще го правя. Всеки път, когато ми се стори, че са твърде напрегнати, твърде докачливи, твърде пренавити, за да вършат работата, за която им плащам абсурдни пари, ще се изправам пред тях и ще се събличам, ако ми се ще. Ще правя каквото сметна за необходимо, за да съм сигурна, че „Чикаго Старс“ са в състояние да правят това, което се очаква от тях, което, в случай че си забравил, им помогнах да осъществят тази вечер. А именно да печелят мачове! Аз, мистър Свинска кожа вместо мозък, съм собственик на този отбор, не ти. Абсолютно ясно ли се изразих?

Последва дълга пауза. Бузите ѝ бяха почервенели, сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Беше ядосана от загубата на контрол и се приготви за ответния му удар, но вместо да експлодира, той изглеждаше почти разсеян.

— Аха.

Тя се задави.

— Само това ли ще кажеш?

Самолетът попадна в турбуленция и притисна бедрата му поплътно към нейните. Очите ѝ се разшириха, когато осъзна, че той е напълно възбуден.

С почти смутено изражение Дан вдигна и двете си ръце.

— Не е нарочно. Знам, че се опитваше да ми обясниш позицията си, и чух всяка дума, която каза. Но ти мърдаше непрекъснато, докато говореше, а самолетът започна да се тресе и... не знам. Просто се случи.

Гневът ѝ се разпали отново.

— Не съм в настроение за това.

— Нито пък аз. Поне психически. А физически...

— Не искам да слушам.

Друсането продължи и притисна телата им. Той отново размърда хълбоци и прочисти гърлото си.

— Ти сериозно ли се опитваш да ми кажеш, че смяташ, че си... въз... допринесла за това, че победихме „Джайънтс“?

Мекотата в тона му, горещото търкане на телата им, отне жлъчта ѝ.

— Не... Не точно... Разбира се, че не. Е, може би малко... Отчасти. Да, определено отчасти.

— Ясно. — Той наведе глава и подпря двете си ръце на плоскостта зад нея. Косата му миришеше на бор и нещо приятно от душа. Можеше да усети палците му върху хълбоците си. Самолетът продължаваше да подскача и тя положи усилия да не обръща внимание на възбуждащото търкане на гърдите си в неговия гръден кош.

— Ти си непредвидима — каза той, — а аз не обичам изненадите. — Челюстта му бръсна косата ѝ, докато говореше. — Ако си смятала, че има проблем, трябваше да дойдеш да говориш с мен.

— Прав си. На теория. — Гласът ѝ звучеше, сякаш идваше отнякъде далече. — Но ти можеш да си много застрашителен.

Тя отново почувства нежното движение на челюстта му върху косата си.

— Както и ти.

— Аз? — Устата ѝ се изви в доволна усмивка. — Сериозно?

— Напълно.

Усмивката ѝ изчезна, когато видя как я гледа. Облиза устните си.

— Чувствам се...

— Възбудена? — Меласовият му провлачен акцент накара думата да продължи сякаш вечно.

Тя преглътна.

— Сгорещена.

Той разтегна устни с кривата си южняшка хлапашка усмивка и призовава безкрайната влажна нощ.

— Не сгорещена, скъпа, възбудена.

— Може би...

— Аз също.

Фийби усещаше всяка част от него през дрехите си. Той я вълнуваше и плашеше. Караше я да се чувства, сякаш е била полужива, преди да го срещне.

Ръката му се настани около кръста ѝ.

— Ти и аз. Ние сме...

— Възбудени — призна тя.

— Да. — Той отпусна глава и намери устата ѝ.

Може би беше късният час. Напрежението от мача. Каквато и да бе причината, мигът, в който устните му я докоснаха, всичките ѝ

задръжки изчезнаха.

Той пъкна големите си ръце под хълбоците ѝ и лакътят му удари стената, докато я повдигаше. Телата им се отъркаха. Нейното коляно се удари във вратата. Тя обви ръце около раменете му и заликува, когато той се притисна силно към нея.

Целувката им се превърна в бурно орално съвкупление, нещо примитивно и неуправляемо, захранвано от страст, която вече имаше свой живот.

С дрезгаво възклицание той я опря на малката плоскост зад гърба ѝ и повдигна пуловера и сутиена ѝ. Събра гърдите ѝ в ръцете си и ги повдигна към устните си. Тя сграбчи катарамата на колана му, докато с другата ръка измъкваше ризата му, така че да почувства твърдите мускули на гърдите му.

Бедрата ѝ бяха широко разтворени, за да обгърнат краката му, устата му се отвори, за да обхване едното ѝ зърно. Той плъзна ръката си надолу по корема ѝ.

— Никога — промърмори срещу влажното зърно, докато я галеше през панталона — не обличай подобно нещо отново.

— Няма...

— Само рокли, които мога да издърпвам. — Той разкопча панталона ѝ и смъкна ципа.

— Да. — Тя се забори с катарамата на колана му.

— И никакви гащи. — Устата му пусна гърдата ѝ. Той плъзна ръка под памучната тъкан.

Влажно. Горещо. Откри я.

С въздишка тя притисна разтворената си уста към оголените му гърди. Усети с език копринените косъмчета.

— Тук — промърмори дрезгаво той. — Вътре...

— Да, направи го... — Тя се занимаваше с ципа му, който захапа тъканта по средата. Със стон на разочарование плъзна ръката си в процепа и под еластичната тъкан на боксерките му, за да го обхване с ръка.

Той издаде приглушено възклицание и я повдигна, докато го галеше. Рамото му се блъсна в стената. Опря левия си крак на платформата, която поддържаше тоалетната чиния, и се зае с панталона и бикините ѝ, но махането им беше трудно заради ограниченото пространство. Тя почувства влажната студенина на

мивката със задника си и топлината на ръката му. Предмишницата му се удари в едната стена, другият му лакът се опря в другата. Най-накрая той използва носа на обувката си, за да освободи дрехите от хватката на глезените ѝ. Докато я целуваше страстно, я обладаваше с пръсти.

Ръката ѝ върху него потрепери. Никога не беше правила това на мъж, но неочаквано само ръката не беше достатъчна. Беше твърде отдалечена от сърцето ѝ. Тя го отбутна колкото надалече беше възможно и се плъзна от края на мивката. Като изви бедра настрани, се наведе в невъзможно неловка позиция и разтвори уста. През тялото ѝ премина тръпка, когато загуби тази девственост с него.

Беше вълнуващо, сладостно да прави подобно нещо на този мъж.

По челото му изби пот, когато почувства нежното подръпване на устата ѝ. Захвърляше всичките си принципи, всичките си решения и в този момент не му пукаше. Беше се обвързал единствено пред себе си, а с това щеше да се справи по-късно.

Наблюдаваше нежната уязвима извивка на врата ѝ през бушуващата възбуда. Много жени го бяха обслужвали по този начин, но този беше различен. Наистина различен. В това нежно, топло всмукване имаше нещо сладко и неумело, което го разтреперваше толкова, колкото го и озадачаваше.

Той галеше хълбоците ѝ и притисна челюстите ѝ, когато страстта му го заля напълно. Някакъв приглушен вътрешен глас изтъкваше, че тя не прави нещата точно както трябва. Логиката му нашепваше, че би трябвало да е много по-обиграна, но сладката несръчност на тази мека уста я победи напълно.

Той галеше косата ѝ и внезапно го заля свирепа вълна от нежност. Без да го е планирал, той осъзна, че я придърпва нагоре. Независимо от това как изглеждаше, как се обличаше, как се държеше, независимо от собствената му опустошителна нужда и всяко осъждащо нещо, което знаеше за нея, не можеше да я обладае по този начин. Тя заслужаваше да ѝ даде повече от някакво чукане на миля в небето, в тоалетната на самолета.

— Не — прошепна Фийби и той видя в кехлибарените ѝ очи едновременно безутешност и объркване, което сякаш го разкъса.

Целуна устните ѝ и се изгуби в тях. Тя изхлипа името му, потрепери и той разбра, че вече не е подвластна на разума. Като

отблъсна стихийната нужда на собственото си тяло, я погали нежно и страстно. Тя зарови пръсти в рамото му и звука на плиткото ѝ обезумяло дишане почти го подлуди.

— Фийби, скъпа, убиваш ме. — С дрезгаво възклицание той плъзна езика си във влажните гънки на устата ѝ, за да погълне стоновите на екстаза ѝ.

Тя падна върху него, тялото ѝ беше отпуснато и уязвимо, тилът ѝ беше влажен, с прилепнали меки руси кичурчета. Той почувства гърдите ѝ да се надигат, докато си поемаше въздух. Опита се да събере бедрата си. В същото време потрепери и той разбра, че не е свършила. Не можеше да я остави така и затова я погали отново.

Кулминацията настъпи почти незабавно. Тя се задъха и после започна да трепери, нуждата ѝ още не беше задоволена. Той започна да я гали отново.

— Не... Не без теб.

При звука на тихото ѝ прошепнато ридание той изпита почти болезнен копнеж да потъне дълбоко в нея. Нищо не го спираше. В този момент дори не можеше да си представи лицето на Шарън. А Фийби беше сладна, закръглена, привлекателна жена, специално създадена от Господ за този вид лудории. От всички жени, с които си беше лягал, тази беше последната, заради която можеше да има скрупули. Вместо това точно заради нея имаше най-много.

Той стисна здраво очи и се насили да приеме факта, че не може да довърши започнатото. Фийби беше твърде изгубена в страстта си, за да мисли трезво, така че той трябваше да го стори вместо нея.

— Нямам нищо в мен — излъга.

Тя плъзна ръцете си към бедрата му, докосна го.

— Мога ли... — Наведе глава и го погледна, а несигурността в очите ѝ сякаш го проряза. — Може би мога да направя същото за теб.

Гърлото ѝ се стегна, докато преглъщаше, а очите ѝ — плахи като на кошута, го погубиха. Той просто не можеше да позволи това да продължава. Болезнено заоправя панталона си.

— Всичко е наред, добре съм.

— Но...

Той извърна поглед от болката в очите ѝ. Ръцете му потрепнаха, докато нахлузваше пуловера обратно на мястото му и покриваше гърдите ѝ.

— Всички в предната част на самолета вече трябва да са заспали, но може би е по-добре ти първа да се върнеш на седалката си, след като се пооправиш.

Тя се затрудни с панталона си, като се отъркваше в него с всяко движение. Когато всичките ѝ дрехи вече бяха по местата си, го погледна.

— Как го правиш?

— Кое?

— Да си толкова горещ, а после толкова студен.

Тя смяташе, че е била отхвърлена. Макар че се беше опитал да не го прави, знаеше, че я е наранил.

— Точно сега съм на път да избухна — отвърна ѝ.

— Не ти вярвам. Как точно те наричаше Тъли? Ледения?

Не можеше да се кара с нея, не и след като беше видял колко е уязвима. Можеше да мисли само как да лекува раната ѝ. Въздъхна претенциозно и успя да имитира раздражение.

— Отново започваш, нали? Единственото време, когато ние двамата не се караме, е, когато се целуваме. Не знам защо изобщо се опитвам да съм добро момче с теб, след като винаги го отнасям.

Устните ѝ все още бяха подути от целувките му.

— Това ли правиш? Държиш се като добро момче?

— Толкова добър, колкото изобщо мога да съм. И не ми идва отвътре. Знаеш ли какво? Задължена си ми заради това.

— Какво? — Кехлибарените ѝ очи вече не бяха беззащитни. Точно както бе възнамерявал, сега в тях се появиха искри.

— Задължена си ми, Фийби. Опитвам се да ти окажа малко уважение.

— Уважение? Не мисля, че някога съм чувала да го наричат така.

Сарказмът в гласа ѝ не успя да прикрие напълно болката, затова той продължи да я притиска.

— Точно така е. И доколкото зависи от мен, ти току-що хвърли това уважение право в лицето ми. Което означава, че си ми длъжница заради това, което не получих тук и което планирам да получа.

— И как смяташ да го направиш?

— Ще ти обясня как. Някой ден, ден, който аз избира. Час, който аз избира. По което и да е време. На което и да е място. Ще те погледна и ще кажа една дума.

— Една дума ли?

— Ще кажа „сега“. Само това. Сега. И когато чуеш тази дума, ще спреш да правиш каквото там правиш и ще ме последваш където избира да те заведе. И когато стигнем, тялото ти ще стане моя лична детска кошарка. Разбираш ли какво ти казвам?

Чакаше я да избухне, но би трябвало да се досети, че тя няма да го остави да се измъкне така лесно. Фийби знаеше за игричките почти всичко, което и той.

— Струва ми се, че да — каза тя замислено. — Нека да видим дали съм те разбрала. Казваш ми, че тъй като не си успял да стигнеш до върха на планината, метафорично казано, аз съм ти задължена. Когато ме погледнеш и кажеш „сега“, се предполага да се превърна в твоя секс робиня. Правилно ли схващам?

— Да. — Тъгата се оттече от очите му и той определено започваше да се наслаждава на представлението.

— Без значение какво правя.

— Без значение.

— Без значение къде ще решиш да ме заведеш.

— И в шкафа с метлите, ако така реша. Изборът е само мой. — Играеше си с огъня и всъщност очакваше мига, в който пламъците ще излязат извън контрол.

— А ако съм на работа? — разпитваше тя със забележително спокойствие.

— Има шанс петдесет на петдесет да си точно там.

— В среща?

— Вдигаш си закръгления малък задник от стола и тръгваш с мен.

— На среща с комисаря?

— Казваш: „Извинявайте, господин комисар, но мисля, че става дума за стомашен вирус, така че моля да ме извините. О, тренер Кейлбоу, може ли да дойдете с мен, в случай че реша да припадна в коридора и някой трябва да ме вдигне?“.

— Ясно. — Тя изглеждаше замислена. — Ами ако давам интервю с... да кажем, Франк Гифорд?

— Франк е разбрано момче. Сигурен съм, че ще прояви разбиране.

Експлозията щеше да се случи всеки момент, знаеше го.

Тя сбърчи челото си.

— Искам да съм абсолютно сигурна, че съм те разбрала правилно. Казваш „сега“ и от мен се предполага да се превърна в... Как го каза? В твоя лична детска кошарка?

— Точно това казах. — Той се приготви.

— Детска кошарка.

— Аха.

Тя си пое дълбоко въздух и се усмихна.

— Яко.

Изглежда зашеметен как Фийби се измъква. Когато вратата се затвори, отметна глава и се разсмя. Беше го направила. Беше го изиграла отново.

18

Моли тъкмо влизаше в апартамента след училище на следващия следобед, когато телефонът звънна. Чу Пег да шава из мокрото помещение, докато оставяше чантата с учебниците на кухненския плот и вдигаше слушалката.

— Ало?

— Здравсти, мис Моли. Дан Кейлбоу е.

Тя се усмихна.

— Здравейте, тренер Кейлбоу.

— Имам, нека го кажем, малък проблем и си помислих, че ти би могла да ми помогнеш.

— С удоволствие.

— Точно това харесвам в теб, мис Моли. Ти си толкова отзивчива по природа за разлика от една друга жена, която няма да уточнявам и чиято единствена мисия в живота, изглежда, е да утежнява живота на мъжете.

Моли реши, че говори за Фийби.

— Чудех се дали да не се отбия у вас за около час тази вечер с две истински чикагски пици. Обаче знаеш каква е Фийби. Вероятно ще откаже да ме пусне, ако я помоля направо, а дори и да го направи, ти си виждала как обича да се заяжда с мен. Затова си помислих, че нещата ще тръгнат по-добре, ако ти ме поканиш. По този начин Фийби ще трябва да е любезна.

— Ами не знам. Фийби и аз...

— Все още ли те пляска? Защото, ако е така, ще трябва да си поговоря с нея.

Моли ухапа долната си устна със зъби и промърмори:

— Вече не ме удря.

— Не думай.

Последва дълга пауза. Моли се заигра с ъгъла на лавандуловия учебник със спирала, който се беше измъкнал от чантата ѝ.

— Знаеш, че не ти казах истината за това, нали?

— Така ли?

— Тя не би... Фийби никога не би ударила някого.

Треньорът промърмори нещо, което прозвуча като „Не разчитай на това“.

— Моля?

— Нищо. Какво казваше?

Моли не беше готова да продължи да коментира отношенията си с Фийби. Беше твърде смущаващо. Понякога Фийби се държеше така, сякаш наистина я харесва, но как можеше това да е вярно, при положение че Моли изобщо не беше добра с нея? Напоследък все по-често ѝ се искаше да е мила, но после си спомняше, че баща ѝ беше обичал само Фийби, и всички добри чувства към сестра ѝ се изпаряваха. Харесваше обаче тренер Кейлбоу. Той беше забавен и мил и освен това накара децата в училище да я забележат. Двамата с Джеф си говореха всеки ден край шкафчетата си.

— Харесва ми идеята да се отбиеш довечера — каза му тя. — Но не искам да ти се пречкам.

— Как би могла сладка млада дама като теб да ми се пречка?

— Добре, ако си сигурен.

— Абсолютно. Когато Фийби се прибере, ѝ кажи, че ще се отбия, щом успея да се измъкна. Добре ли ще е така?

— Става.

— И ако тя каже, че няма да ме пусне да вляза, ѝ отговори, че ти си ме поканила, и тя не може да откаже. До довечера, мис Моли.

— До скоро.

Дан затвори телефона на Фийби. Ухили ѝ се от удобната си позиция в ъгъла на бюрото ѝ.

— Идвам на пица довечера у вас. Сестра ти ме покани.

Фийби прикри развеселеността си.

— Възможно ли е за теб да направиш нещо по обичайния начин? Когато влезе в офиса ми тази сутрин преди три минути, не ти ли хрумна просто да ме попиташ направо може ли да се отбиеш, вместо да телефонираш на Моли?

— В интерес на истината, не.

— Може би аз не искам да те виждам.

— Разбира се, че искаш. Всички знаят, че съм неустоим за жените.

— Само в сънищата ти, Тонто.

— Защо си толкова кисела?

— Добре знаеш в колко кацна самолетът. Трябваше да съм тук за срещата в осем сутринта и имах само два часа сън.

— Сънят е много надценен.

— За теб може би, но не и за онези от нас, които са истински хора, а не хитроумно сглобени андроида, програмирани да стоят винаги будни.

Той се изкикоти, а тя започна да търси в чекмеджето си аспирина, който държеше там. Все още не можеше да повярва какво се бе случило между тях двамата миналата нощ в самолета. Когато накрая той бе обявил нелепия си ултиматум, не бе устояла на желанието да влезе в схватка с него въпреки факта, че би трябвало вече да не се поддава на подобни игрички или пък да се опитва да го победи в тях. И все пак не успя да потисне надеждата, че миналата нощ може би е променила нещата между двама им.

Той никога не би разбрал какъв ценен дар ѝ е поднесъл. Фийби вече не се страхуваше от сексуалната интимност, поне не с него. По някакъв начин този красив, самонадеян алабамски грубиян ѝ беше помогнал да си върне женствеността. Само да не се страхуваше толкова много, че той ще е и човекът, който ще разбие сърцето ѝ на милиони парченца.

Той се премести от ъгъла на бюрото на близкия стол.

— Трябва да се погрижим за някои недовършени работи. Ако си спомняш, снощи се разсеяхме, преди да довършим разговора.

Тя се зае с капачката на шишето с аспирин.

— По дяволите. Никога не мога да махам тези неща. Мразя безопасните капачки.

— Не ме гледай. Мога да вдигам 290, но не мога и да помръдна тая гадост.

Тя си поигра с капачката и накрая се отказа. Дан беше прав. Трябваше да говорят. Остави флакончето настрана и постави ръце на бюрото пред себе си.

— Искаш ли да си първи?

— Добре. — Той протегна краката си и ги кръстоса в глезените.

— Съвсем просто е. Аз съм главният треньор, а ти си собственикът.

Ще ти бъда признателен, ако не ми казваш как да си върша работата, както аз не ти казвам как да вършиш своята.

Фийби го зяпна.

— В случай че ти се е изплъзнало от паметта, ти ми казваш как да върша моята работа от момента, в който нахлу в апартамента ми през август.

Той изглеждаше наскърбен.

— Мислех, че ще разговаряме, не че ще спорим. Направи опит да сдържаш избухливостта си поне веднъж, Фийби.

Ръката ѝ се протегна към аспирина. Тя заговори бавно и внимателно.

— Продължавай, тренер Кейлбоу.

Официалното ѝ обръщение не го разубеди.

— Не искам да си взаимодействаш с отбора преди мач.

— Какво разбираш под взаимодействие?

— Ами предполагам, че се подразбира, че появяването в съблекалнята преди мача е на първо място в списъка ми. Ако има нещо, което искаш да кажеш на играчите, кажи го на мен и аз ще им го предам. Също така ще ти бъда признателен, ако стоиш в предната част на самолета, докато пътуваме. Предполагам, че единственото изключение би било на връщане при победа. Тогава вероятно ще е подходящо да направиш кратка разходка, за да поздравиш момчетата. Но искам това да става по различен начин. Ръкувай се тях и ги остави на мира.

Фийби свали очилата си на леопардови шарки и го загледа немигащо.

— Страхувам се, че действаш под погрешното впечатление, че снощи съм получила пристъп на женска истерия, докато аз ти напомних — доста насилствено, доколкото помня — че „Старс“ са моят отбор, а не твоят.

— Няма отново да започваш с това, нали?

— Дан, написах си домашното и знам, че много хора с внушителни препоръки смятат, че ти си на път да станеш един от най-добрите треньори в НФЛ. Знам, че „Старс“ са късметлии, че си с тях.

Въпреки искреността в гласа ѝ, той я изгледа тревожно.

— Продължавай.

— „Старс“ започна сезона с много високи очаквания от феновете и медиите и когато не спечели първите си мачове, напрежението започна да се натрупва, и то бързо. Историите за мен също не помогнаха, признавам. Всички, от треньорите до новобранците, напълно разбираемо бяха напрегнати и с течение на времето мисля, че ти може би си забравил един от основните уроци, които си научил още докато сам си се състезавал. Забравил си да се забавляваш.

— Сега вече не се състезавам. Аз съм треньор! И повярвай ми, ако разполагах с цял взвод хулигани, какъвто бях и аз някога, щяхме бързо да напуснем играта.

Съдейки по историите, които бе чула, това несъмнено беше истина. Махна очилата си.

— Ти налагаш строга дисциплина и постепенно осъзнавам колко важно е това. Но мисля, че трябва да разбереш кога да увеличаваш напрежението и кога да отпускат по малко.

— Не започвай отново с това.

— Добре. Тогава ми кажи защо „Старс“ не бяха в състояние да задържат топката до снощната игра.

— Това е просто период. Такива неща се случват.

— Дан, мъжете бяха твърде напрегнати. Ти ги пришпорваш от седмици, мърмиш ги за най-малката грешка. Дъвчеш се с всеки, от секретарките до Тъли. Натискаш ги твърде силно, а това се отразява върху работата на всеки.

Все едно беше ритнала буре с барут, защото той направо изхвърча от стола си.

— Мамка му, не мога да повярвам! Не мога да повярвам, че седиш тук като шибания Джон Мадън и ми казваш как да тренирам шибан футболен отбор! Ти не знаеш нищо за футбола!

Над главата ѝ като фойерверки заваляха ругатни. Гневът му беше толкова изгарящ, че тя почти очакваше боята на стената да започне да се подува. Беше разтърсена, но в същото време имаше странното усещане, че той я подлага на някакъв тест, че целият му бяс е внимателно режисиран замисъл, за да види от какво тесто е замесена. Тя се облегна назад и започна внимателно да оглежда лака си.

Дан откачи. Вените на врата му се изпънаха като въжета.

— Виж се само! Едва ли знаеш каква е разликата между футбола и шибания бейзбол! А сега си мислиш, че можеш да ми казваш как да

тренирам! Мислиш си, че можеш да ми казваш, че отборът ми бил твърде напрегнат, сякаш си някакъв проклет психолог, докато всъщност не знаеш нищичко! — Той поспря да си поеме дъх.

— Можеш да упражняваш мръсната си уста колкото си искаш, тренер — отвърна Фийби тихо, — но това не променя факта, че аз съм шефът. А сега защо не идеш да си вземеш един душ, за да се поуспокоиш?

За момент си помисли, че той ще скочи право на бюрото ѝ и ще я подгони. Вместо това той я изгледа бясно и се измъкна от офиса ѝ.

Половин час по-късно Рон откри Дан зад сградата да блъска баскетболна топка през обръч близо до вратата на съблекалнята. Предната част на тениската му беше осеяна с потни петна, дишаше тежко, докато дриблираше към центъра на бетонната плоча и се завърташе към коша.

— Тъли ми каза, че ще те намеря тук — започна Рон. — Трябва ми информация за Зийк Клакстън.

Обръчът завибрира, когато Дан запрати топката през него.

— Фийби не е доволна от работата ми! — Той изплю думите, после хвърли топката в гърдите на Рон, но толкова силно, така че главният мениджър се препъна назад.

— Поемай — изрева Дан.

Рон погледна към топката, сякаш беше граната с вече издърпана халка. Той беше наблюдавал убийствените самотни игри на Дан, когато беше ядосан от нещо, и нямаше намерение да участва в тях. Надяна си изражение на дълбоко съжаление и помахаше към новия си син костюм.

— Съжалявам, Дан, но имам среща и не съм облечен за...

— Поемай, мамка му!

Рон я пое.

Дан го остави да стреля, но Рон беше толкова нервен, че топката отскочи от таблото доста зад ръба на коша. Дан я сграбчи и дриблира злостно до центъра на игрището. Рон стоеше нервно встрани и се опитваше да измисли как да се измъкне.

— Пази ме, за бога!

Рон направи каквото можеше, но Дан беше по-висок от него почти с един фут и по-тежък с четирийсет фунта, освен това беше професионален атлет, а не роден непохватен.

— Приближи се! Използвай лактите си, мамка му! Прави каквото се налага, за да се докопаш до шибаната топка!

— Тъъ, лактите са против правилата, Дан, и аз...

Дан изпъна крак и го препъна.

Докато Рон се просваше на бетона, чу как костюмът му се разпра на коляното. Почувства убождане в дланите си и погледна нагоре вбесен.

— Това беше нарочно!

Устните на Дан се извиха.

— Е, и, какво ще направиш, женчо?

Побеснял, Рон се изправи на крака и захвърли сакото си.

— Ще ти натикам топката в гърлото, самодоволен кучи син.

— Не и ако играеш по правилата. — Дан държеше топката протегната, за да го дразни.

Рон се хвърли към него. Ръгна с лакът Дан в корема и удари топката с другата си ръка. Тя излетя към центъра на игрището. Рон се втурна след нея, но Дан го изпревари и я сграбчи. Докато треньорът се спускаше към коша, Рон го удари силно в ребрата, а после го подсече в свивката на контузеното коляно, за да го разбалансира. Преди Дан да успее да реагира, Рон овладя топката и хвърли към коша, отбелязвайки идеален удар.

— Сега схващаш идеята. — Дан грабна топката.

Рон го последва. За нещастие, бурното му блъсване не успя да предотврати отбелязването на точка от Дан. Рон пое топката, избута Дан с глава и дриблира до края на игрището, където пропусна за малко.

Продължаващата битка беше разгорещена, водена с летящи юмруци, с ръгане на лакти, забранени спъвания и зъби. Дан обаче играеше чисто.

Когато приключиха, Рон огледа щетите. Беше съсипал костюма си, ожулил ръката си и бе загубил само с три точки. Това бе най-славният миг в живота му.

Слабото есенно слънце се показва иззад облак, докато двамата се свличаха на тревата близо до игрището, за да си починат. Рон подпря ръце на свитите си колене, загълта жадно въздуха и се взря с дълбоко задоволство в кръглата подутина върху левия лакът на Дан.

— Опасявам се, че там ще има хубава синина. — Опитва се, но не успя да сдържи ликуването си.

Дан се разсмя и избърса потното си чело с ръкава на тениската.

— След като спреш да играеш като дебютант, си доста силен. Трябва да го направим пак.

Да! На Рон му идеше да хвърли ръце във въздуха като Роки на стъпалата на музея, но се задоволи само с едно мъжкарско изръмжаване.

Дан протегна краката си и ги кръстоса в глезените, докато се навеждаше и се облягаше назад.

— Каж ми нещо, Рон. Мислиш ли, че пришпорвам момчетата твърде много?

Рон издърпа съсипаната си вратовръзка.

— Физически не.

— Не те питам това.

— Ако искаш да знаеш дали одобрявам, или не това, което Фийби направи в съблекалнята, не. Трябваше да говори с теб предварително.

— Тя каза, че не мога да приемам критика.

Той изглеждаше толкова възмутен, че Рон се разсмя.

— Не виждам какво е толкова смешно.

— Ти не приемаш критика, а е факт, че заслужаваш такава. Фийби е права. Пришпорваш момчетата твърде много и това се отразява на душевното им състояние.

Рон вероятно нямаше да е толкова прям, ако не беше още под властта на адреналина. За негово изумление Дан не експлодира. Вместо това успя да изглежда наранен.

— На мен ми изглежда, че като генерален мениджър на „Старс“, би трябвало да си достатъчно предприемчив и да ми кажеш сам за проблема, вместо да пращаш някаква жена, която не знае нищичко за футбола, да свърши работата.

— Точно това ми каза тя самата тази сутрин.

— Значи и ти си на мушката, а?

— Не мисля, че в момента Фийби си пада твърде много и по двама ни.

Мъжете се загледаха в празното баскетболно игрище. Дан премести тежестта си и сухите листа под него прошумоляха.

— Каква сладка победа беше снощи.
— Наистина.
— Речта ѝ в съблекалнята ще остане във футболната история.
— Никога няма да я забравя.
— Тя наистина не знае много за футбола.
— В третата четвърт се радваше, когато попаднахме в засада.
Дан се изкикоти, после изпусна дълга, доволна въздишка.
— Предполагам, че в крайна сметка се справя по-добре, отколкото и двамата сме очаквали.

— Дан!

След спора им следобед Фийби бе зашеметена да види треньора на „Старс“ на вратата си, с голяма кутия пица в ръце. Беше почти десет часът и гримът ѝ отдавна се беше поизтрил. Носеше удобен избелен клин, имитация на „Пучи“, с раздърпан лилав пуловер, който едва покриваше задника ѝ.

— Не те очаквах. — Тя постави очилата си за четене на главата и се отдръпна навътре, за да го пусне да влезе.

— Не мога да си представя защо не, след като ти казах, че ще дойда.

— Това беше преди препирнята.

— Препирнята? — Той изглеждаше раздразнен. — Това беше просто работна дискусия. Дразниш се от най-странни неща.

— Затвори вратата.

Пух спести отговора на Фийби, като се разлудува във фойето, като лаеше и трепереше от блаженство, когато видя кой е дошъл. Фийби взе пицата и загледа развеселено как кучето кръжи около краката на Дан толкова стремително, че се плъзга по пода.

Той огледа тревожно пудела.

— Няма да се изпишка, нали?

— Не, освен ако не я целунеш и не я наречеш „сладкишче“.

Той се подсмихна и се наведе, за да даде на пудела едно мъжко потъркване по главата. Пух незабавно се просна по гръб, така че да му осигури достъп до корема си.

— Не се изсилвай, куче.

Пуделът прие отхвърлянето добродушно и ги последва през хола към кухнята.

— Какво се е случило с окото ти?

— Какво око? О, това ли? Баскетбол. Твоят генерален мениджър играе мръсно.

Тя спря напред крачка.

— Рон ли го направи?

— Това момче има сериозен капацитет за подлост. Съветвам те да стоиш далече от него, когато се ядоса.

Тя не повярва и за минута, че Рон му е направил това, но разбира по блясъка в очите му, че няма да измъкне нищо повече.

Лицето на Моли се озари, когато влязоха в кухнята, и тя се изправи от масата, където седеше и пишеше домашните си.

— Дан! Фийби каза, че няма да идваш.

— Е, Фийби не знае всичко, нали така? Извинявайте, че пристигам толкова късно, но понеделниците са дълги за треньорите.

Фийби знаеше, че Дан и асистентите му обикновено работят до полунощ в понеделник, и подозираше, че той ще се върне в комплекса на „Старс“ веднага щом приключи тук. Оцени факта, че спазва обещанието си към Моли.

Докато тя подреждаше чинии и салфетки на масата, той каза:

— Дами, надявам се, че не сте вечеряли твърде обилно и имате място за малка закусчица преди лягане.

— Аз имам — отзова се Моли.

— Аз също. — Фийби вече беше прехвърлила приема си на мазнини за деня с един шоколадов еклер, така че какво значение имаха още няколкостотин грама?

Дан седна от едната страна на масата и докато всички си вземаха лепкави парчета от дебелилото тесто, заразитва Моли за училището. Нямаше нужда от много въпроси, тя се разбъбри за новата си най-добра приятелка Лизи, за часовете и за учителите, като му съобщи цялата информация, която Фийби се опитваше да измъкне от дни.

Моли се протегна за второ парче.

— И знаеш ли какво още? Мисис Дженовезе, нашата съседка, ме нае да се грижа за близнаците ѝ за няколко часа във вторник и петък. Те са на три и половина години и са много сладки, но тя казва, че

понякога ѝ трябва почивка, защото я изцеждат. Плаща ми три долара на час.

Фийби остави вилицата си.

— Нищо не си ми казала за това.

Моли придоби упорито изражение.

— Пег каза, че може. Предполагам, че ти сега ще ми кажеш, че не може.

— Не. Мисля, че ще ти даде хубав опит. Просто искам да ми беше казала за това.

Дан слушаше разговора между тях, но не реагира.

След половин час Фийби му благодари, докато го изпращаше на вратата. Както беше предположила, той се връщаше в комплекса на „Старс“ за среднощна сесия по финализирането на плановете срещу градските им съперници „Беърс“.

Протегна се към дръжката на вратата, но се поколеба.

— Фийби, не казвам, че беше права за това, което обсъждахме днес, и определено не ми харесва начинът, по който подхождаш към проблема, но ще остана отворен за думите ти.

— За мен е достатъчно.

— В замяна искам да ми обещаеш, че ще ми казваш веднага, ако забележиш проблем с работата ми.

— Да си водя ли бодигард с мен, или смяташ, че зареден пистолет ще е достатъчно?

Той въздъхна и свали ръката си от дръжката.

— Наистина започваш да ме дразниш. Не знам откъде си стигнала до идеята, че съм труден човек. Аз съм вероятно най-разумният човек на света.

— Доволна съм да го чуя, защото има нещо, което исках да обсъдя с теб. Бих искала да оставиш Джим Бийдерот на скамейката следващата седмица, за да може заместникът му също да поиграе.

Той изригна.

— Какво! От всички глупави, тъпи... — Изражението на лицето на Фийби го спря.

Тя повдигна едната си вежда и се ухили.

— Малка проверка.

Той ѝ го върна, като я огледа от глава до пети и после прошепна с копчинен глас, който я накара да се разтрепери цялата.

— Малките момиченца, които се приближават твърде много до опасността, понякога се оказват в наистина голяма беда.

Целуна бързо устните ѝ, отвори вратата и изчезна по пътеката.

Докато се качваше в колата си и се настаняваше зад волана, вече съжеляваше и за целувката, и за двусмислените си думи. „За последно“, обеща си. Най-накрая беше решил как иска да се развива тази връзка и флиртуването не беше част от това.

Беше прекарал последната част от пътуването до дома в опити да реши как би могъл да вкара Фийби в леглото си, докато ухахва Шарън Андерсън. Желаше Фийби толкова силно, че бе приложил всякакви аргументи, за да се убеди, че е възможно да имат кратка афера, но още преди да се приземят, вече знаеше, че не може да го направи. Бъдещето му с Шарън беше твърде важно, за да го застрашава само защото не може да контролира похотта си.

По време на припряната вечеря с нея миналата седмица той се убеди още повече че тя е жената, за която иска да се ожени. Беше малко плашлива около него, но това можеше да се очаква, и до момента, когато я изпрати до вкъщи, вече се беше поуспокоила малко. Целуна я бързо за лека нощ на вратата, но това беше всичко. По някое време в ума му се беше загнездила старомодната идея, че двамата с Шарън няма да правят секс преди сватбата.

Колкото до Фийби, нея желаше толкова силно, че го болеше, но се беше справял с похотта и преди и смяташе, че времето ще се погрижи за това. Знаеше, че най-безопасно за него е да поддържа отношенията им строго професионални, но идеята адски го депресираше. Беше започнал да я харесва, по дяволите! Ако тя беше мъж, вероятно щеше да влезе във вътрешния му кръг от приятели. Запита се защо трябва да я отреже от личния си живот сега, когато в края на годината ще се върне в Манхатън и вероятно никога повече няма да я види?

Не че планираше да продължава да я подвежда. Искаше просто да се отнася с нея като към приятел. Нямахше да има повече волности като малката целувка тази вечер, нямахше да има повече сексуални предизвикателства, отправени в тоалетната на самолета. Точно сега тя може и да бе заинтересувана да продължат физическата част от връзката им, но в неговия опит жените като Фийби се отнасяха към подобни неща философски. Веднага след като ѝ покажеше, че променя

правилата между тях, тя щеше да се съобрази. Знаеше, че понякога нещата се получават, а понякога — не. Никой не беше длъжен да ѝ го разяснява подробно.

Усмихна се на себе си, докато палеше колата. Фийби беше наистина забележителна. Без да разбира напълно как се бе случило, тя бе успяла да спечели уважението му. Никога не беше очаквал от нея да приеме толкова отговорно задълженията си като собственик на „Старс“, а отдадеността ѝ бе още по-впечатляваща, имайки предвид, че това е далече от стихията ѝ. Тя също така успяваше да му се противопостави, на което той се възхищаваше. Някак си успяваше да отстоява себе си край него, без да е гаднярка, за разлика от Валъри, която му се нахвърляше заради самото удоволствие от това.

Връзката му с Фийби бе станала важна за него и докато не се поддаваше на могъщото, но неудобно привличане помежду им, не виждаше какво лошо може да има в това, да се наслаждават на компанията си като приятели. Не че щеше да му е лесно да се държи настрана от нея. Беше хубаво, че през повечето време тази вечер седяха, защото, докато я гледаше как се разхожда около него в модния си клин и в пуловер, който едва ѝ покриваше дупето, беше почти непрестанно възбуден.

Той се ухили, докато отбиваше от бордюра. Ако руснаците бяха умни, щяха да откраднат за себе си радиоактивното тяло на Фийби, преди да подпишат договора за неразпространение на ядрено оръжие със САЩ.

Което беше още една причина да се ожени за Шарън. Знаеше от болезнен опит, че дългосрочните връзки не се градят върху похот. Градяха се върху общи ценности, точно това, което го сближаваше с Шарън.

Така че, решението бе взето. Когато Фийби напуснеше града в края на годината, щеше да постави въпроса на Шарън, но за момента щеше да се наслаждава на връзката си и с двете. Докато си държеше панталона закопчан, нямаше да има никакъв проблем със съвестта си, а фактът, че перспективата никога повече да не се люби с Фийби го депресираше невероятно силно, добавяше още една причина да пази връзката им платонична. Без значение какво му струваше, нямаше да повтори грешките от първия си брак.

Мислите му бяха прекъснати, когато зърна един сив ван, паркиран в тясна уличка на по-малко от три преки от апартамента на Фийби. Той изруга и даде заден. Гумите изпищяха, когато автомобилът занесе. Дан отново смени скоростите. Мощният двигател отговори незабавно и колата се стрелна към уличката, достигайки вана точно когато шофьорът му се канеше да потегли. Дан изви волана, така че ванът се оказа в капан между ферарито и паркираната кола зад него.

Изскочи от колата. Само с четири дълги крачки беше отворил вратата на шофьора и бе извлякъл мъжа за предницата на якето му.

— Защо ме преследваш, ти, жалък кучи сине?

Мъжът беше тежък и се препъна, едва успя да се поизправи и падна. Замахна с ръката си да го удари, но Дан го притисна към вана.

— Казвай!

— Пусни ме, копеле!

— Не преди да... — Той спря, когато осъзна, че човекът му е смътно познат. Червендалест, с наднормено тегло, голям нос, прошарена коса. В този миг го разпозна. — Хардести?

— Аха — подсмихна се мъжът. — Е, какво значи това за теб, духач такъв?

На Дан му се дощя да забие юмрук в стомаха на по-възрастния мъж, но си спомни тъгата на Рей-старши на погребението и се въздържа. Вместо това освободи натиска върху гърдите му, макар че не го пусна.

— Преследваш ме от седмици. Какво означава това?

— Живеем в свободна страна. Мога да карам където си искам.

— Законът има друго мнение по въпроса. Това, което правиш, се нарича преследване.

— Е, и? Гузен ли си заради това?

— Защо трябва да съм гузен?

— Защото ти уби сина ми, копеле такова! Рей-младши умря заради теб. Ако не го беше отстранил от „Старс“, сега щеше да е жив.

Ударът попадна право в целта. Дан така и не бе преодолял напълно вината си и незабавно освободи мъжа.

— Нямах избор, господин Хардести. Задържахме го в отбора толкова, колкото можехме.

Но по налудното изражение на Хардести можеше да разбере, че разумните доводи не му влияят.

— Нуждаеше се от него, копелдак такъв! Победата ви срещу „Джайънтс“ беше чист късмет. „Старс“ не може да побеждават дълго без моето момче. Без Рей-младши сте само банда загубеняци!

Дан почувства вълна от съжаление. Рей беше единствено дете и смъртта му сигурно беше побъркала баща му.

— Рей беше страхотен играч — каза той в опит да го успокои.

— Дяволски си прав. Заради него можех да вървя навсякъде в този град с високо вдигната глава. Всички знаеха кой съм. Всички искаха да говорят с мен. Но сега никой не помни името ми, и то заради теб. Ако не беше отрязал сина ми, хората все още щяха да ме уважават.

В ъгълчетата на устата на Хардести се образуваха мехурчета и съжалението на Дан се изпари. Хардести не жалеше за сина си, а за неговата отразена светлина. Собственият му баща беше мъртъв от петнайсет години, но като погледнеше малките зли очички на Хардести, сякаш отново заставаше пред Хари Кейлбоу.

Хари също беше използвал сина си, за да подобри собственото си положение. В гимназията Дан се тормозеше от непрестанното самохвалство на обществени места на Хари, което бе още по-иронично, понеже насаме получаваше от него само критики. Помнеше втората си година в гимназията, когато баща му го удари с бутилка, защото беше изпуснал топката в последните трийсет секунди от мача срещу „Галадега“.

Отстъпи, преди да удари този мъж заради чужда вина.

— Стой далеч от мен, Хардести. Ако видя вана ти да ме следи отново, ще съжаляваш.

— Голям мъжага! — изхили се Хардести, докато Дан се отдалечаваше. — Шибаният голям мъжага! Ще те видим колко си голям, когато отборът ти загуби отново тази седмица. Ще те видим колко си голям, когато свършиш в калта този сезон. „Старс“ е нищо без моето момче! Нищо!

Дан затръшна вратата на колата пред злобата на Хардести. Докато се отдалечаваше, му се стори, че може би това е причината да иска толкова много да е баща. Може би имаше нужда да докаже на себе си, че може да свърши работата както трябва.

Фийби изучаваше отражението си в дългото и тясно огледало, което заемаше стената в дъното на единствената женска тоалетна в комплекса на „Чикаго Старс“. Свободният сив пуловер с висящо деколте, който бе избрала за днес, я покриваше от шията до бедрата. Беше го съчетала с подходяща вълнена пола, която падаше меко до средата на прасците. Облеклото ѝ се завършваше от непрозрачни сиви чорапи и консервативни заострени обувки. Беше сресала косата си в стегната прическа, придържана от сива кадифена лента, и само огромните ѝ сребърни обици и широките гривни я отдалечаваха от вида на президент на клуб по бридж от предградията.

Беше хубаво, че Виктор не можеше да я види, защото щеше да умре от смях. Не че ѝ пукаше. За първи път в живота си се наслаждаваше да се облича по-различно. Сега, когато си сложеше обикновени дрехи, го правеше, защото ѝ харесваше да ги носи, не защото се опитваше да преобрази същността си. Ликрата и златното ламе щяха да са завинаги част от гардероба ѝ, но вече не се страхуваше да се облича и в по-ненатрапчиви неща.

Прокара ръце по бедрата си, извърна се леко и се намръщи. Не бяха момчешки слаби по никакъв стандарт. Може би Дан смяташе, че е дебела, и затова не бе проявил никакво желание да се любят от онази нощ в самолета преди близо два месеца. Докато излизаше от тоалетната, тя се зачуди дали той някога ще изпълни заката си за онова „сега“, което ѝ беше обещал.

Пух заприпка след нея, а червено-зелените карирани панделки, които Фийби тъкмо бе затегнала на ушите ѝ, се разхлабиха. Персоналът си беше тръгнал преди час и след хаоса през деня сградата изглеждаше неестествено тиха. Тя отмина офисите, украсени с гирлянди от лъскави ленти и саксии с коледни звезди в очакване на празника, от който ги делеше само седмица. Пух се отправи към фойето, за да вземе едно от любимите си места край вратата.

Дан избираше времето за вечеря, за да потренира, защото така разполагаше с цялата зала за себе си, а Фийби бе придобила навика да се отбива при него да поговорят, преди да си тръгне. Чу ритмичното му пъхтене още преди да влезе. Лежеше на една подплатена лежанка със свити колене и стъпала на пода и издигаше притеснително голяма купчина тежести над гърдите си. Мускулите му бяха набъбнали, а вените по предмишниците му бяха изпъкнали като дебели тъмни корди, докато вдигаше щангата и бавно я спускаше. Тя наблюдаваше как гърдните му мускули се издуват под пропитата от пот тениска и почувства как устата ѝ пресъхва.

Той още не я беше видял, така че не се налагаше да крие копнежа си, докато го оглежда. Мускулите по бедрата му се свиха и очите ѝ се покатериха нагоре към крачолите на торбестите му сиви шорти. Тя ценеше растящото им приятелство, макар че то я объркваше. Искаше да му бъде любовница, не просто приятелка, но започваше да смята, че това може би са напразни копнежи. Цяло десетилетие, изпълнено със спънки с мъжете, може би беше твърде трудно за преодоляване и тя все повече се страхуваше, че не може да му даде онова, което той би искал от една жена.

С шумно изпъхтяване Дан пусна щангата на стоянката и седна. Мократа му коса бе разрошена, по врата му проблесна пот, докато ѝ се усмихваше.

— Кога ще се премениш с клинче и ще започнеш сама да се потиш?

— Тия дни ще започна отново да ходя на аеробика — каза тя без особен ентузиазъм. — Освен това двамата с Пух излизаме всяка вечер.

— Обзалагам се, че това е тренировка и половина.

— Не бъди самодоволен. Не всички искат да имат първокласни мускули.

Той се ухили.

— Значи смяташ мускулите ми за първокласни?

— За мъж на твоята възраст, определено.

Той се изсмя, изправи се и тръгна към друга лежанка, този път с меки ролки. Обърна се с гръб към нея, за да намести тежестите, а тя изу обувките си и се качи на огромния кантар в края на помещението. Ако отделише девет фунта за дрехите, тежеше точно колкото иска.

Стрелката беше почти с размерите на пътен знак, така че тя слезе бързо от кантара, преди Дан да успее да го види. Тръгна към лежанката, която бе освободил, и когато седна, меката ѝ вълнена пола падна на благоприлични вълни около прасците. По време на играта миналата неделя беше облякла една префасонирана рокля, която беше пожънала голям успех сред феновете, но измислянето на ново облекло всяка седмица изсмукваше бюджета ѝ.

— В ръководството днес беше лудница — каза тя. — Откакто „Беърс“ са извън конкуренцията целият град е полудял по „Старс“.

Той бе закрепил глезените си под ролките и изпъваше краката си, за да повдигне внушителна купчина тежести.

— Чикаго обича спортистите си.

Разгромът на „Джайънтс“ бе последван от още две победи, после дойдоха загубите от „Сейнтс“ и „Бъфало Билс“ в последните седмици на ноември. Оттогава обаче бяха отбелязали три победи срещу страховити противници и резултатът им даваше далечна надежда за титлата в Централната дивизия на НФЛ.

Най-изненадващото развитие бе претърпяла Западната дивизия. Дан ѝ бе казал колко опустошителен ефект могат да имат травмите върху даден отбор и тя видя как това се случва с „Портланд Сейбърс“. Сезонът, който бе започнал брилянтно за тях, се превърна в катастрофа, когато загубиха талантливия си куотърбек и трима други ключови играчи. След като останаха непобедени в пет поредни мача, загубиха всички останали с изключение на един. Но сега куотърбекът им вече беше здрав и експертите очакваха силното им завръщане в плейофите.

— Така, да видим дали съм разбрала. — Тя бе изула едната си сива обувка и я остави да се полюшва напред-назад на пръстите си. Сребърната гривна на глезена ѝ проблясваше с мъничките си кристални мъниста на светлината. — Можем да се преборим за титлата в Централната дивизия, ако спечелим тази седмица и ако „Хюстън“ загуби срещу „Редскинс“. Така ли е?

— Само ако „Бенгълс“ победят „Стийлърс“. — Той изпухтя от напрежение. — И трябва да ти припомня, че този уикенд играем срещу „Чарджърс“. Последния път, когато се изправихме срещу тях, защитата им ни задържа на седмия ярд.

— Боби Том ми каза, че не се страхува от защитата на „Чарджърс“.

— Боби Том ще ти каже, че не се страхува и от ядрена война, така че не бих залагал твърде много на мнението му.

Системата на класиране беше толкова сложна, че на Фийби ѝ отне цяла вечност да я проумее. Макар че все още не бе успяла да схване всички променливи, знаеше, че ако „Старс“ спечели титлата в Централната дивизия, щеше да се състезава на плейофите, чиято кулминация настъпваше през третата седмица на януари с Американския футболен шампионат. Ако победяха в него, тя щеше да е неоспоримият собственик на „Старс“, а баща ѝ щеше да се обърне в гроба.

Вече не можеше да си припомни точния момент, когато идеята да задържи „Старс“ бе станала по-привлекателна от връщането ѝ в Ню Йорк и отварянето на галерия. Ставаше въпрос за нещо повече от привличането ѝ към Дан, повече от постигането на някакво посмъртно отмъщение срещу баща ѝ, който я беше подмамил. Всеки работен ден ѝ осигуряваше нови предизвикателства. Тя обичаше да включва компютъра си и да си играе с числата в таблиците. Обичаше срещите, телефонните разговори, чистата, невъзможна задача да се опита да изпълнява работа, за която беше толкова печално неквалифицирана. По някое време през изминалите месеци започна да се ужасява от идеята да прехвърли отбора на Рийд.

— Честно казано, ще ми се да се държиш малко по-уверено. Къде се дянаха дръзките думи, с която нахъсваш играчите?

— Сега сме само двамата... — Той се задъхваше. — ... а ти разчиташ на това повече и от тях. Не искам да ти давам напразни надежди. Отборът ни е страхотен и ставаме все по-добри с всеки мач. — Той продължаваше да я гледа и по някаква причина, която тя не можеше да проумее, изглежда, раздразнението му растеше. — Никой не ни вземаше на сериозно в началото на сезона, но въпреки че играчите ни влагат сърцето си в играта, те са все още млади и правят твърде много грешки. „Чарджърс“ са дяволски добър отбор и с Мърдри, който се върна отново в състава на „Сейбърс“... Би ли спрела да правиш това? — Тежестите се стовариха с трясък.

— Кое?

— Това, което правиш!

Той се взираше в сивата кожена обувка, която Фийби поклащаше на пръстите на крака си. Тя спря.

— Защо си толкова кисел?

Той се изправи от уреда.

— Просто се опитвам да се концентрирам, а ти седиш тук и си показваш краката!

Полата ѝ се беше вдигнала до скандалните три сантиметра под коляното.

— Майтапиш се. Това притеснява ли те?

— Точно това казах, нали?

Дан стоеше пред нея с ръце на хълбоците и с инатливо изражение на лицето, което ѝ казваше, че не възнамерява да отстъпи, макар да осъзнава, че е на път да се изложи.

Тя се насили да не се усмихва, но от нея се надуваше мъничко мехурче щастие.

— Наистина съжалявам. — Изправи се с разкаяно изражение. — Наистина нямах представа, че си толкова чувствителен.

— Не съм точно чувствителен.

Тя се приближи малко до него.

— Разбира се, че не си.

Той изглеждаше разтревожен.

— Може би ще е по-добре да не се приближаваш. Доста съм потен.

— Божичко, вече едва го забелязвам. Предполагам, че така става, когато прекарваш твърде дълго време около футболести.

— Ами да...

С кураж, породен от отчаянието, тя постави дланта си върху мократа му тениска, право върху сърцето.

— Тренираш упорито.

Той не помръдна. Можеше да усети стабилните бързи удари на сърцето му и се надяваше, че това не е само реакция от тренировката. Впиха очи едни в други и тя изпита толкова интензивен копнеж, че сигурно се беше изписал по лицето ѝ.

— Това не е добра идея. — Думите му прозвучаха напрегнато, приглушено, но той не направи опит да отстъпи.

Фийби събра целия си кураж.

— Нямахте нищо против докосването ми онази нощ, когато се прибрахме вкъщи от Медоуландс.

— Онази нощ не мислех трезво.

— Тогава и сега не мисли трезво. — Тя затвори очи, обви пръстите си около предмишницата му и го целуна. Когато той не отговори на целувката ѝ, Фийби докосна устните му, докато се молеше да ѝ отвърне, преди да е изгубила кураж.

Устните му се разделиха със стон и той пъкна езика си в устата ѝ. Простря едната си ръка върху дупето ѝ и подпря главата ѝ с другата, като я притисна силно към себе си. Устните им се прилепиха, езиците им се преплетоха. Ръцете ѝ обхождаха тялото му, желаше го толкова силно. Усети твърдостта и пулсирането му. Може би сега.

Той сграбчи раменете ѝ и нежно я отдалечи от себе си. Можеше да види, че се бори за контрол.

— Не трябва да правим това, Фийби.

— Защо не? — Вцепенена, тя се опитваше да проумее отхвърлянето му.

— Ето къде сте били.

Тя се извъртя към вратата, през която тъкмо влизаше Рийд. Черното му вълнено палто беше разкопчано, а под яката му се подаваше бял кашмирен шал. Какво ли беше видял?

Когато „Старс“ започна да печели, приятелското отношение на Рийд се пропука. Той никога не беше очаквал овладяването на отбора да му отнеме толкова време. Макар че все още внимаваше как говори с нея, когато наоколо имаше и други хора. Когато бяха сами, Фийби долавяше проблясъци от младия грубиян, който бе разкъсал снимката на майка ѝ. Той свали черните си кожени ръкавици.

— Радвам се, че те хванах, Дан. Искан да поговорим за един трансфер. Имам няколко идеи, които трябва да обсъдим.

— Наистина ще е приятно да си побъбрим, Рийд — каза любезно Дан. — Но докато не загубим, се страхувам, че мога да изслушвам само идеите на Фийби.

Фийби видя, че на Рийд никак не му харесва да го изолират, но беше твърде умен, за да позволи на Дан да го разбере. Вместо това ѝ се усмихна така, че ѝ се дощя да му издере очите.

— Фийби не знае нищо за трансфера.

— Е, може и да останеш изненадан от това, което Фийби знае. Всъщност тя тъкмо ми съобщаваше мнението си за Рич Фъргюсън в Мичиган Стейт. Нали, Фийби?

— Това хлапе е обещаващо — отвърна тя със забележителна увереност, предвид факта, че никога не беше чувала за Рич Фъргюсън.

— Изумително е колко много неща може да научи една умна жена само за няколко месеца. Това не означава, че съм съгласен с теб за Дженкинс обаче.

— Може и да си прав, ще го обмисля. — „Боже, не ме наказвай за лъжата.“ Оценяваше подкрепата на Дан, но тя не можеше да компенсира безспорния факт, че на практика му се беше нахвърлила, а той я отблъсна.

Рийд долови съюза и това не му хареса.

— Ще трябва да се срещнеш с мен, рано или късно — каза той отсечено. — И се опасявам, че моят стил на управление ще е по-директен от този на Фийби.

— Очаквам да вършиш нещата по свой начин — отвърна Дан, отказвайки да ухапе примамката.

Гари Хюит, който работеше почти толкова много, колкото и Дан, подаде глава през вратата.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, Дан, но имам нови записи, които искам да погледнеш. Мисля, че може би имаме разрешение на проблема с Колиър.

— Разбира се, Гари. — Той се обърна към Фийби и я попита безмълвно, само с леко повдигане на веждата дали иска да остане за морална подкрепа.

Тя се усмихна.

— Можем да довършим обсъждането утре.

Той метна хавлията на врата си, кимна на двамата и излезе.

Рийд плесна ръкавиците в дланта на другата си ръка.

— Позволи ми да те заведа на вечеря. Това ще ни даде възможност да наваксаме.

— Съжалявам. Опитвам се да вечерям с Моли през седмицата.

Очите му леко се присвиха.

— Не съм ти казал колко се възхищавам на начина, по който се справяш с нея. Осъзнавам каква саможертва е това за човек без майчинска нагласа.

— Харесва ми да съм с Моли. Не е никаква саможертва.

— Радвам се. Сега, когато Бърт вече го няма, не мога да не се чувствам поне малко отговорен за вас. Предполагам, че това е напълно естествено, тъй като съм единственият ви жив роднина от мъжки пол.

— Благодаря за загрижеността ти, но се справям добре.

— Просто съм благодарен, че си светска жена. От това, което видях, когато влязох, е очевидно, че акулите се събират.

— Акулите ли?

Той се изкикоти.

— Хайде, Фийби. Няма нужда да се преструваш пред мен. Сигурен съм, че намираш ухажването на Дан толкова забавно, колкото и аз. Никой не очакваше от „Старс“ да стигне толкова далече, дори и техният треньор. Предполагам, че е нормално да балансира залога си, макар че не бих очаквал от него да е твърде деликатен.

— Рийд, нямам представа за какво говориш — каза тя остро.

Челото му се сбърчи тревожно.

— О, боже, Фийби. Съжалявам. Мислех... Ти май си сериозна за него? Боже, чувствам се като задник. Нямах намерение да съм толкова груб.

— Защо просто не кажеш какво ти се върти в главата. — Фийби изразяваше спокойствие, което не изпитваше.

Той я загледа, сякаш беше мил чичо.

— Футболът е най-важното нещо в живота на Дан. И двамата знаем това. Наличието и на най-слаб шанс да сложи ръка върху „Старс“ сигурно го подлудява. Сега може да те използва без никакъв риск за себе си. Ако „Старс“ загуби, може да се измъкне от връзката без никакви поражения. Но ако спечели... — Той стисна челюст. — Мисля, че можеш да очакваш от главния си треньор да ти отправи предложение за женитба толкова бързо, че да ти замае главата.

Дан не страдаше от липса на недостатъци, но той не би я използвал, за да се докопа до „Старс“, и тя никога не бе харесвала Рийд по-малко, отколкото в този момент. Той беше мазен и хлъзгав, абсолютно безпринципен и напълно егоистичен. Дори така Фийби знаеше, че вероятно вярва във всичко, което ѝ казва, защото точно така би постъпил на мястото на Дан.

— Благодаря ти за загрижеността, но мисля, че възприемаш връзката ми с Дан по-сериозно от мен самата. — *Лъжкия!*

— Радвам се да го чуя. Вероятно не трябваше изобщо да го споменавам. Така или иначе, тази дискусия ще е безпредметна в неделя вечер. Тази седмица „Старс“ са превъзхождани. Надявам се, че си подготвена за загубата.

— Ще видим.

След като Рийд си тръгна, Фийби остана в празната зала и се замисли за иронията в подозрението му за Дан. Ако Дан се опитваше да сложи ръце на „Старс“, като я ухажва, със сигурност проваляше работата.

Наложи се Рон да направи обаждане по телефона от колата си в последния момент и Фийби беше сама, когато влезе във внушителното сребърносиво фоайе на най-новия и престижен клуб в Дюпаж Каунти. Беше третият ден след Коледа и помещението все още бе украсено с елхови клонки и бухнали сребърни панделки. Тъй като Джейсън Кийн беше основният поддръжник на клуба, тя не беше изненадана, че е избрал частната си трапезария като място на срещата, за която го беше помолила.

Все още се опитваше да възприеме факта, че надеждите за „Старс“ оставаха живи поне още седмица. Напук на предсказанието на Рийд, бяха победили „Чарджърс“ с фийлдгол в непоносимо напрегнат мач в неделя и така успяха да спечелят титлата в Централната дивизия пред „Стийлърс“, който загуби от „Бенгълс“. Сега имаха още един шанс да запазят мечтата си.

Тя несъмнено се подготвяше за провал. Бърт от години се беше опитвал неуспешно да предоговори условията за наем на стадиона с Джейсън Кийн и Фийби нямаше причини да вярва, че би могла да разреши ситуацията, с която баща ѝ не се беше справил. Седмиците, които бе посветила на проучване, ѝ бяха осигурили доста подробно разбиране за финансите на отбора, но ѝ липсваше опит в сложните преговори.

Логиката ѝ нашепваше просто да подпише новия договор, който адвокатите ѝ бяха донесли миналата седмица. Нямаше да има повече отсрочки в последния момент за „Старс“. Следващото им поражение щеше да ги изхвърли от надпреварата. Дори някак да успееше да подобри условията на договора, само подпомагаше Рийд. От друга

страна, докато „Старс“ не загуби следващия си мач, тя беше негов собственик и щеше да направи най-доброто за клуба.

Мисълта за предстоящия сблъсък ѝ се отразяваше зле и стомахът ѝ се обърна. Усещането се засили, когато гравираната стъклена врата с надпис „Само за членове“ се отвори в далечния край на фойето. Дъхът ѝ секна, когато разпозна високия, добре сложен мъж в смокинг като Дан.

Плановете за вечерта бяха занимавали ума ѝ достатъчно активно, за да не може да обмисля отхвърлянето на целувката ѝ миналата седмица. Сега болката се завърна и тя се вцепени, когато той тръгна към нея.

— Какво правиш тук?

— Аз съм член. Да не мислиш, че мога да проваля срещата ти с Кийн?

— Откъде знаеш за срещата?

— От Рон.

— Предполагаше се, че ще е поверителна.

— Не съм казал на никого.

— Правиш се, че не разбираш. Ти не трябваше да знаеш за нея.

— Това няма никакъв смисъл, Фийби. Как може Рон да ме покани, ако не ми е казал за срещата?

Вечерта щеше да е достатъчно трудна и без присъствието на Дан като свидетел на нещо, което имаше голям шанс да се превърне в катастрофа.

— Опасявам се, че ще трябва да оттегля поканата на Рон. Съгласихме се, че това ще е частна среща между двама ни, Джейсън Кийн и няколко от неговите съветници.

— Съжалявам, Фийби, но Рон става зъл, когато не правя каквото ми казва. Страх ме е да се забърквам с него, откакто ме насини.

— Той те е насинил! Ти се... Това е най-нелепото...

Докато тя спореше, Дан трябваше да се насили да не се наведе и да изтрие гнева ѝ с целувка. Прониза го пристъп на стопроцентово желание още когато я видя. Вместо да свиква да се въздържа край нея, с всеки ден му ставаше все по-трудно да не я докосва. Всичко в нея го възбуждаше. Например в момента. Косата на повечето жени, когато се издокарваха, беше твърда и лъскава от спрея. Фийби изглеждаше така, сякаш излиза направо от спалнята. Косата ѝ падаше на меки руси

вълни по раменете и се къдреше леко в краищата, сякаш току-що е прокарала пръсти през нея. Освен това имаше най-красивия врат, който някога бе виждал, изящен и дълъг.

Каза си, че трябва да е благодарен, че тялото ѝ е скрито под дългото черно палто. Дори торбестите дрехи, които носеше напоследък на работа, не успяваха да го прикрият. Той знаеше, че трябва да е доволен, че тя се облича като консервативна делова жена, но в действителност откри, че чака с нетърпение дните, когато изглеждаше като преди. Не че щеше някога да ѝ го признае.

Най-трудното нещо, което бе правил в живота си, бе да спре да я целува последния път. Въпреки че се беше опитал да постъпи почтено, като се отдръпна, скръбното изражение на лицето ѝ го накара да се почувства като червей. С изключение на онези няколко секунди, когато изгуби контрол, през последните два месеца не бе направил нищо, с което да я подведе. Трябваше да се чувства добре от това, но беше нещастен. Непрекъснато си повтаряше, че Фийби скоро ще се върне в Манхатън и всичко ще е за добро, но вместо да го ободри, тази мисъл го депресираще още повече.

Тя все още го вълнуваше. Дръпнатите ѝ очи бяха потъмнели като цвят на старо бренди, когато бавно се разгневи на неочакваната му поява тази вечер. Щеше му се и Шарън да му се противопоставя така, както правеше Фийби, но Шарън беше сладурана, в която нямаше и капка от нейната дързост, и той не можеше да си представи това.

Въпреки че се виждаше с Шарън поне веднъж седмично, това бе първият път, когато имаше връзка със стеснителна жена, и още не се беше приспособил напълно. На няколко пъти мекият ѝ характер започваше да го дразни, но после си припомняше предимствата му. Никога нямаше да се притеснява, че Шарън Андерсън ще удря децата им, когато се разстрои. Никога нямаше да се тревожи, че може да се отнася с тях, както собствената му майка с него.

Фийби почукваше с токчето на една от високите си обувки, докато блестящите ѝ обици се полюшваха напред-назад през косата ѝ.

— Защо Рон иска да си тук? Не ми е казал нищо за това.

— Ще трябва да го попиташ.

— Направи предположение.

— Ами каза ми нещо за това, че може би ще се нуждаеш от подкрепление. В случай че затънеш в дълбокото или нещо такова.

— Така ли било?

— Имаш навик да го правиш от време на време.

— Нямам!

Тя разкопча рязко горното копче на палтото си и когато той видя какво носи отдолу, веселието му се изпари.

— Нещо не е наред ли? — С влудяваща усмивка тя позволи на палтото да се плъзне от голите ѝ рамене.

Дан имаше чувството, че го беше съсякла. Как можеше да направи подобно нещо? Беше се въздържал твърде дълго и сега избухна.

— По дяволите! Точно когато започвам да си мисля, че може би у теб има някакъв здрав разум, ти ми доказваш, че греша! Всъщност бях започнал да вярвам, че си схванала поне на милиметър за какво става дума в този бизнес, но сега осъзнавам, че дори не си се доближила до това!

— Леле, леле. Някой определено е кисел тази вечер. Може би трябва да си гледаш работата и да се прибереш вкъщи. — Тя завърши със свалянето на палтото и го понесе към контрола на входа, като поклащаше бедра. Когато се обърна към него, той почувства пулсиране в слепоочието. Само преди няколко секунди си мислеше колко много се наслаждава на разголените дрехи на Фийби, но това беше, преди да види тазвечерните.

Беше облечена като маман на някой бардак. Огледа дългата, прилепнала черна рокля, която приличаше повече на садо-мазо атрибут, отколкото на дреха. Горната част се състоеше от мрежа и черни каишки. Една от лентите се увиваше около врата ѝ като яка, а от нея се простираше ветрилоподобна украса, достигаше една малко по-широка ивица, опасваща гърдите ѝ, която на практика покриваше само зърната ѝ. През черната мрежа с дупки с размерите на монети можеше да види извивката им под и над черната ивица.

На кръста ѝ мрежата се превръщаше в прилепнал плат, който изглеждаше като нарисован върху извивките на хълбоците ѝ. Близко до бедрата роклята бе украсена със златни апликации, които приличаха на жартиери, само дето жартиерите трябваше да са защипани и скрити, а не да висят навън, където да ги виждат всички. Добавяйки към раната и щипка обида, дрехата имаше странична цепка, която се простираше сякаш безкрайно.

Той изпита желание да я увие в палтото си и да я скрие от света, защото не искаше други хора да виждат толкова много от тялото ѝ, което беше напълно нелепа идея предвид склонността ѝ да си съблича дрехите. Грабна я за ръката и я поведе към някаква ниша в единия край на фоайето, където можеше да я скрие от всички и да бъде откровен.

— Това ли ти е идеята за облекло на бизнес среща? Това ли ти е идеята за това, какво да облечеш, когато ще водиш преговори? Не разбираш ли, че единственото нещо, което ще преговаряш, облечена по този начин, е колко ще струва един удар с камшика по голия задник на някой мъж?

— Ти колко плати последния път?

Преди да се съвземе от това безочие, тя му се изплъзна. Докато се завърташе, видя Рон да влиза и от шокираното му изражение му стана напълно ясно, че е хванат неподготвен от облеклото на Фийби. Очите на мъжете се срещнаха и Дан се зачуди дали изглежда също толкова безпомощен, колкото и Рон. Не разбираше ли тя, че това е Дюпаж Каунти? Жените не се обличаха така в Дюпаж Каунти, за бога! Те ходеха на църква и гласуваха за републиканците, точно както им наредяха съпрузите им.

Той тръгна към нея с мъглява идея да изпълни ниско препъване и да я изнесе на рамо, когато се появи един от помощниците на Кийн. Преди Дан да успее да я спре, тя се отправи към него.

Нямаше особен избор, освен да я последва. По мълчаливо съгласие, двамата с Рон се забързаха след нея, докато не избутаха лакея от пътя си и се разположиха от двете ѝ страни. В края на облицования с огледала коридор те преминаха през вратата в частната трапезария на Джейсън Кийн.

Дан познаваше Кийн от почти десет години. Бяха ходили заедно по купони няколко пъти, бяха играли и голф. Веднъж прекараха един уикенд в дълбоководен риболов и алкохолен запой на Големите Кайманови острови с няколко модели на бельо. От това, което Дан беше чувал, Кийн винаги бе привличал жените и не се бе усмирил дори след навършването на четирийсет.

Малката трапезария изглеждаше като библиотека в английско имение с ориенталски килими, кожени кресла и ламперия от тъмно дърво. Тежки отливки обточваха орнаментирания таван с гипсови медальони и лози, които проблясваха сред сенките, хвърляни от

горящите дърва в камината. Тежките кадифени завеси бяха пуснати и скриваха гледката на зеленината зад големите прозорци. На овалната маса с покривка бяха поставени орнаментирани сребърни прибори за шестима души и китайски порцелан с кантове в бургундско червено и златно.

Джейсън Кийн стоеше заедно с двама от приятелите си до камината, а в ръцете им проблясваха кристални чаши. Атмосферата беше преобладаващо мъжка и когато Дан влезе в помещението с Фийби, облечена в предизвикателната си рокля, си припомни една от любимите порнографски книги на Вальри. Той потръпна при грозното усещане, че Фийби е О и че той ще я предложи на братството.

Кийн тръгна към тях с протегнатата ръка. Мултимилионерът беше хладнокръвен, но не можеше да скрие напълно шока си от роклята на Фийби. Изненадата бързо премина към нещо по-интимно и Дан положи всички усилия да не се изтъпани пред нея и да каже на Джейсън да зяпа някоя друга кукла.

Кийн раздруса ръката му.

— Как е голфът, друже? Успяваш ли всеки път да се промъкнеш до осемнайсетата?

— Опасявам се, че не.

— Защо не поиграем другия месец?

— Звучи добре.

Кийн поздрави Рон, който го представи на Фийби. За потрес на Дан, тя изпълни цялата си програма: задъхан глас, поглед тип „ела насам“, изпъчени гърди, напираси да изхвърчат изпод тясната черна ивица. Докато Фийби демонстрираше стоката си на Кийн и момчетата му, нито веднъж не погледна към него.

Дан наблюдаваше със смесица от отвращение и бяс как Кийн постави длан на голото рамо на Фийби и я придърпа към камината. Той беше самото възплъщение на чаровния плейбой милионер в ушития си по поръчка смокинг, бяла риза и диамантени копчета. Имаше среден ръст и телосложение, тъмна права коса и високо чело. До тази вечер Дан бе смятал, че изглежда приятно, но сега реши, че носът му е твърде голям, а очите — твърде лукави.

Взе си питие от келнера и размени поздрави с другите мъже в помещението — Джеф О'Брайън, административния асистент на Джейсън, и Чет Делахънти, неговия адвокат. Веднага щом успя да се

измъкне, той се приближи към камината, за да подслушва. Рон очевидно имаше същата идея, защото го последва.

Фийби стоеше с гръб към тях и той бе почти сигурен, че забелязва цепката на дупето ѝ през прилепналата материя на роклята. Изпиваше Джейсън с очи и се облягаше на него, сякаш бе улична лампа. Кръвното налягане на Дан скочи в стратосферата.

— Мога да те наричам Джейсън, нали? — гукаше тя. — Особено след като имаме толкова много общи приятели.

Дан очакваше на Кийн да му потекат лигите.

— Като например?

— Половин Манхатън. — Тя постави собственически ръка на ръкава му, червените ѝ нокти се открояваха като капки кръв, сякаш останали от удара на камшика. — Разбира се, познаваш Блакуелс и Мейлс Грег. Истински калпазанин е този Майлс. Да не забравяме и Мици Уелс, дявол такъв.

Джейсън очевидно изпитваше ефекта на гама-лъчите от обожание, които го обливаха, защото усмивката му се разшири още повече.

— Познаваш Мици?

— Разбира се, че я познавам. Ти почти ѝ разби сърцето.

— Не и аз.

Тя снижи гласа си до страстен шепот, после засмука долната си устна по начин, който накара Дан да се почувства, сякаш главата му ще експлодира.

— Ако ти призная нещо, ще обещаеш ли да не ме мислиш за ужасна?

— Честна дума.

— Помолих я да ни запознае — това беше, преди вие двамата да започнете да излизате сериозно — и тя отказа. Това почти разруши приятелството ни, но сега, след като се запознахме, разбирам защо е била толкова неотзивчива.

Дан можеше да види, че Джейсън се опита да види къде са закопчалките по роклята на Фийби, така че да не губи време, когато по-късно вечерта я освобождава от нея. С отвратено мърморене отметна глава и пресуши чашата си. Кийн щеше да съблече тази рокля само през трупа му.

Вечерята беше готова и те заеха местата си около масата. Джейсън седеше начело, а Рон и Фийби — от двете му страни. Дан беше в дъното между Джеф О'Брайън и Чет Делахънти. Яденето се проточи цяла вечност. Когато отнесоха основното ястие и сервираха десерта, мъжете в края на масата се бяха отказали дори от безцелните опити да разговарят, за да могат да подслушват.

Дан наблюдаваше как Фийби смуче нетипичните за сезона ягоди с радиоактивната си уста. Докато тя гледаше Кийн в очите, той си обеща, че ще предложи на Шарън Андерсън още същия уикенд.

Рон едва вдигаше поглед от чинията си цяла вечер, но когато наляха кафето, той най-накрая, изглежда, се съживи, по мнението на Дан с около деветдесет минути закъснение.

— Извинете, че прекъсвам разговора ви, но мисля, че е редно да обсъдим причините за днешната ни среща, Фийби.

Тя го погледна толкова безизразно, че на Дан му се допря да я разтърси. Толкова ли бързаше да добави Кийн в колекцията си от скалпове, че бе забравила за какво са дошли?

— Причина ли? — попита тя.

— Договорът за стадиона — напомни ѝ Рон.

— О, божичко. Промених си мнението, Рони. Не мога да говоря за работа сега. Защо просто не се отпуснеш и не се наслаждаваш на вечерта? Джейсън и аз вече сме приятели, а всички знаят, че с приятели не се прави бизнес.

— Жена по мой вкус — изкиска се Джейсън.

— Рони мисли само за бизнес. Толкова е отегчително. В живота има и по-важни неща от някакъв глупав стар договор.

Дан се изправи в стола си. Нещо тук не беше наред. Фийби бе загрижена за договора и никога не бе наричала генералния си мениджър Рони.

Кийн се усмихна нахално на Рон.

— Защо не си налееш още вино, Макдермит?

— Не, благодаря.

— Не се цупи, Рони. Можеш да звънеш на Джейсън утре и да му кажеш какво съм решила.

— Какво има за решаване? — попита лицемерно Кийн. — Всичко вече е решено.

Тя отново уви пръсти около ръкава му.

— Не напълно, но нека не разваляме вечерта с приказки за работа.

Кийн се наостри почти незабележимо.

— Изпратихме ви почтен договор. Същият, който баща ти подписа. Надявам се, че ти също си доволна.

— Аз не съм доволен — намеси се Рон с твърдост, която спечели възхитата на Дан. Той изчака с интерес да чуе отговора на Фийби.

— О, аз също не съм доволна — изхихика тя. — Рони толкова ме разстрои заради лошата сделка за „Старс“, че ме убеди да направя нещо. — Като малко дете, рецитиращо добре заучен урок, тя продължи: — Рони все ми напомня, че сега съм бизнес дама, Джейсън. И въпреки че ще притежавам отбора само за кратко, все пак трябва да мисля като собственик.

Дан запази безизразното си изражение, докато се облягаше на стола си, за да наблюдава шоуто. Какво беше намислила сега умната му малка кукла?

Тя завъртя очи към тавана.

— Знам какво си мислиш. Мислиш си, че Фийби Съмървил не е истинска бизнес дама, за да взема трудни решения, но това не е вярно.

— Нищо подобно. — Ленивата усмивка на Кийн контрастираше с хищническото напрежение в погледа му. — Какви трудни решения се налага да вземаш? Може би мога да ти помогна. Имам доста опит с подобни неща.

Устните на Рон се извиха в нещо, което на нечие друго лице можеше да мине за усмивка.

— Той се опитва да те манипулира, Фийби. Внимавай.

Фийби сбърчи чело.

— Не ставай груб, Рони. Джейсън не би направил подобно нещо.

Очите на Кийн прогаряха дупки в черепа ѝ, сякаш се опитваха да видят дали там не проблясва нещо повече от въздух.

— Разбира се, че не бих. Всички ние от време на време трябва да вземаме трудни решения.

Цупенето на Фийби постепенно започна да се превръща в хленч.

— Но това е наистина трудно, Джейсън. Рони все ми повтаря, че не би трябвало да се ядосаш заради това, но аз не съм много сигурна. Не виждам как може да си доволен от преместването на „Старс“.

Джейсън се задави с кафето, което тъкмо преглъщаше.

— Преместване? — Чашата му се приземи с потракване в чинийката и цялото му флиртуваше изчезна. — За какво, по дяволите, говориш? Преместване къде?

Дан наблюдаваше как долната устна на Фийби се разтрепери.

— Не се ядосвай. Рони ми го обясни и всичко ще е наред. Ще се позовем на онази едногодишна опция, която имаме в договора за следващия сезон, така че няма да се местим веднага. Имаш много време, за да намериш нов отбор, който да играе на стадиона ти.

Кийн процеди през зъби:

— И къде точно мислиш да преместиш „Старс“?

— Вероятно в Манхатън. Няма ли да е страхотно? Разбира се, не съм абсолютно сигурна, че собствениците на другите отбори ще са съгласни с това, но Рони нае няколко загубеняци да направят голямо маркетингово проучване и те му казаха, че областта на Ню Йорк Сити може със сигурност да поеме още един футболен отбор.

Кийн, който очевидно бе решил къде се крие истинската власт, прониза Рон с яростен поглед.

— Това е нелепо! „Старс“ не може да използва „Джайънтс Стейдиъм“. Там вече играят два отбора.

Но Фийби още не беше готова да отстъпи сцената на главния си мениджър и за пореден път хвана ръката на Кийн.

— Не на „Джайънтс Стейдиъм“. Това е в Ню Джърси, за бога, а аз никога не ходя в Ню Джърси, освен когато съм на път за Филадельфия. Само защото вече няма да съм собственик на отбора, не означава, че не планирам да гледам всеки негов мач. Сега, когато познавам всички играчи, съм луда по футбола.

— Не можеш да преместиш отбора, освен ако нямаш стадион! — Кийн почти крещеше. — Макдермит не ти ли го каза?

— Това е най-хубавата част! Доналд тъкмо се възстанови от всички ужасни неща, които му се случиха преди няколко години, и иска да построи закрит стадион на парцела си в Уест Сайд. — Веждите ѝ се размърдаха многозначително. — Ние сме близки приятели, както знаеш, и той ми каза, че ще ми даде собствена ложа като подарък, ако подпиша с него договор, преди да предам отбора на Рийд. — Тя изглеждаше притеснена. — Не се ядосвай, Джейсън. Правя това, което ми каже Рони. Той се разстройва ужасно, ако не се държа като истинска бизнес дама.

Дан беше доволен, че никой не гледа към него, защото се беше замаял. Все пак трябваше да отдаде дължимото на Рон. Той се облегна на стола си със самодоволна усмивка на мафиот с контролен пакет акции в панелна компания.

Отношението на Кийн претърпя фина трансформация и той огледа Фийби с поглед, който беше едновременно неприветлив и покровителствен. През ума на Дан мина мисълта, че при цялото си коварство Кийн трябва да внимава. Той знаеше от собствен опит колко е лесно да паднеш в мрежите на тези двама мошеници.

— Трябва да ви предупредя, че цялата работа ми звучи твърде несигурно. Доста съмнително е, че Лигата ще се съгласи с трети професионален отбор в област Ню Йорк. Ако бях на ваше място, нямаше да се захващам да местя „Старс“ в Манхатън.

Фийби се изкикоти по същия начин, който преди десет минути бе накарал Дан да заскърца със зъби. Сега той му звучеше като църковни камбани. Как изобщо се бе усъмнил в нея? Тя не само беше умна, но беше и много смела.

— Точно това ми каза и Рон — изчурулика тя, — но аз имам резервен план.

— Нима?

Тя се наведе по-близо към него.

— Няма да повярваш колко много Балтимор иска да има собствен отбор от НФЛ. Откакто... — Тя погледна през масата към Дан и той вече я познаваше достатъчно добре, за да разбере блясъка в очите ѝ. Гърдите му се надуха от гордост, но той запази непроницаемо изражение. — Как беше името на онзи отбор, който напусна Балтимор? — попита тя.

— „Дъ Колтс“.

— Точно така. Откакто „Колтс“ се изнесе, Балтимор си умира за друг отбор. Да не говорим за Орландо. — По лицето ѝ премина изражение на чисто блаженство. — Онези мъже са най-готините в целия свят. Миналата седмица, когато говорихме, те ми подариха най-сладката малка писалка „Монблан“, с малки златни миши уши на нея. — Тя изписка тихо като Мини и въздъхна от удоволствие. — Ах, обичам Орландо. Стадионът им е точно до „Дисни Уърлд“.

Кийн изглеждаше шокиран.

— Така че, както виждаш, знам как да съм твърда бизнес дама. — Тя махна салфетката от скута си и се изправи. — А сега, джентълмени, ако ме извините, трябва да отида до тоалетната. А, Рони, дръж се любезно с Джейсън, докато ме няма. Получи всичко, което искаше, така че можеш да си позволиш да си снизходителен.

Докато се отдалечаваше от масата, всички очи бяха приковани в нея. Вратата се затръшна.

Дан искаше да скочи на крака и да изръкопляска бурно. В този момент той узна без съмнение, че не можеше да се ожени за Шарън Андерсън, и почувства как от раменете му падна огромна тежест. Фийби вълнуваше сърцето му, не Шарън и щеше да се наложи да преосмисли всичко. Бъдещето, за което бе толкова сигурен, сега беше тъмно, факт, който би трябвало да го потиска. Вместо това изпита пристъп на въодушевление.

Джейсън пусна салфетката си на масата, скочи на крака и се нахвърли върху Дан.

— Мислех, че сме приятели! Какво, по дяволите, става тук?

Дан прикри доброто си настроение със свиване на раменете.

— Това е работа на ръководството. Аз не се меся.

— Дори ако твоят футболен отбор може да свърши с шибани миши ушички на шлемовете!

Дан остави чашата с кафе и избърса превзето ъгълчето на устата си със своята салфетка.

— Като се има предвид нейното минало, мисля, че Балтимор е по-вероятната възможност. По-близо е до Манхатън.

Джейсън насочи гнева си към Рон.

— Това е твое дело, Макдермит. Ти си манипулирал тази шибана празноглавка! Боже, ти я водиш за шибания нос!

Усмивката на Рон разкри зъбите му в акулска усмивка.

— Направих каквото се налагаше, Кийн. Ти ни прецакваш от години и най-накрая намерих начин да те спра. Бърт никога не би обмислил преместване на отбора, но Фийби няма неговото уважение към традицията и беше доста лесно да я убедя да потърси друга възможност. Тя има чудесни връзки и аз не съм се интересувал много подробно как точно ги използва. Един ден си говори по телефона с Тръмп, на следващия — с Дисни. Те обещаха ниски наеми и големи

концесионни проценти. Те ще следят за безопасността. Осъзнавам, че това ще те остави с празен стадион, но може би „Беърс“...

— Майната им на „Беърс“! — изкрещя Кийн. — Да не мислиш, че искам Макаски да ми диша във врата?! — Очите му се преместиха от Рон към Дан и обратно към Рон. И после се присвиха подозрително. Той се обърна към адвокатата си. — Стой пред вратата и задръж Фийби, като се върне. О’Брайън, набери ми Тръмп.

Дан видя притеснено потрепване в очите на Рон и не можа да потисне собствената си тревога. „Направи каквото можа, Фийби“ — помисли си той. За жалост, Кийн не се лъжеше толкова лесно.

В стаята надвисна тишина, докато мъжете чакаха свързването. След няколко минути приглушени разговори, О’Брайън подаде слушалката на своя работодател.

Кийн заговори с фалшива сърдечност.

— Доналд, Джейсън Кийн е. Извинявай, че прекъсвам вечерта ти, но проследявам един интересен слух. — Той отиде до камината. — Тук се разправя, че обмисляш построяването на стадион на парцела си в Уест Сайд. Ако е вярно, може би ще съм заинтересуван да участвам. При положение че имаш събран екип.

Той стисна по-здраво слушалката.

— Така ли? Не, разбирам. Мислех си, че може би „Джетс“... Сериозно? Е, стават такива неща. Да, наистина. О, разбира се.

Последва дълга пауза.

— Ще го направя. Разбира се. И аз се радвам, че си поговорихме. Когато затръшна слушалката, лицето му беше сиво.

— Този кучи син иска „Старс“. Каза ми, че е обещал на Фийби ложа от розов мрамор. Копелето дори имаше нахалството да се смее.

В стаята се възцари тишина.

Рон прочисти гърлото си.

— Искаш ли да ти дам имената на хората, с които говори в Орландо и Балтимор?

— Не си давай зор — тросна се той. Дан почти виждаше как се въртят колелата в добре смазания му ум. — Дан, помня, че се възхищаваше на онзи голф стик, антиката на Джордж Лоу Уизард. Твой е, ако разкараш Фийби от тук.

— Винаги съм щастлив да помогна на приятел — каза Дан бавно.

— А ти — Кийн бодна пръста си в Рон, — ти няма да ходиш никъде, преди да сключим нов договор.

Рон бавно си избра пура от кутията, която им бяха поднесли заедно с брендито и я повъртя между пръстите си.

— Предложението ти ще трябва да е много привлекателно, Джейсън. Много привлекателно. Аз самият харесвам Орландо.

— Много ще е привлекателно, мазен кучи сине!

— Тогава да се договорим. — Рон се усмихна, докато пяхаше пурата в ъгъла на устата си. — И, Кийн... не забравяй кой държи Тръмп.

— Сигурен ли си, че ми разказа всичко, което се случи, след като излязох? — Тъй като парното на ферарито беше пуснато до дупка, зъбите на Фийби не тракаха от студ, а от предозирание с адреналин.

— Всичко, което успях да си спомня.

Тя все още не можеше да проумее изумителния факт, че точно сега Рон и Джейсън Кийн предоговарят условията за наемане на стадиона. Помисли си за баща си и почувства непознато усещане на спокойствие, когато осъзна, че няма какво да доказва на него, а само на себе си.

Ферарито подскочи на някаква неравност по пътя и тя изведнъж забеляза провинциалната околност.

— Мислех, че ме водиш вкъщи.

— Така е. Към моето вкъщи.

— Защо?

— Защото последния път, когато се отбих у вас, мис Моли беше там заедно с три приятелки. Не мисля, че някога съм осъзнавал колко високи гласове имат тийнейджърките. — Той я изглежда. — Хрумна ми, че аз и ти ще имаме нужда от усамотение, така че да можем да обсъдим някои неща.

Фийби не можеше да се сети какво толкова имат да обсъждат, че да не може да почака до утре. След онова, което се бе случило миналата седмица в залата, не беше в настроение за повече откази, а знаеше, че не трябва да остава сама с него. Но тъй като той вече бе завил към алеята, водеща до дома му, беше малко късно за промяна.

— Първо, ще говорим — каза той. — А после ще изгоря тази рокля.

Той се мръщеше, така че Фийби се съмняваше, че има предвид нещо сексуално, но докато ферарито преминаваше край голите дървета, чиито скелети се открояваха на фона на нощното небе, осъзна, че дланите ѝ са потни.

— „Версаче“ е.

— Моля?

— Роклята ми. „Версаче“. Или поне е имитация. Имам една приятелка в Манхатън, която може да имитира всеки дизайнер.

— Какво ти е на гласа? Звучиш странно.

— Зъбите ми тракат. — Колата с ниско окачване подскочи върху някакъв коловоз.

— Пуснал съм парното. Топло е.

— Не е от студа. Предполагам, че е забавена реакция. Тази вечер бях малко нервна.

— И с абсолютно право. Фийби, през всичките си дни не съм виждал никога нещо подобно на това, което направи преди малко. Рон малко ме разочарова обаче, че не ме посвети в плановите ви, особено след като ме покани.

— Рон не знаеше съвсем точно какво имам предвид.

— Да не искаш да ми кажеш, че е импровизирал?

— Не изцяло. Казах му какво искам да е поведението му, но не и подробностите за това, какво се каня да направя. Той има аритмия. Активира се, когато е твърде нервен, и се страхувах, че може да ме издаде. Но пък е доста добър в импровизациите, така че не се притеснявах особено.

— Уважението ми към моя добър приятел Рон расте всеки ден.

Спряха пред каменната ферма, където през прозорците на верандата се виждаха бледи езерца от златна светлина. Холандската лоза висеше суха и попарена на решетката в края на верандата, но изглеждаше все така красива в студената декемврийска нощ. Фийби изчака Дан да ѝ отвори вратата и когато го направи, бе принудена първо да свие крака, защото роклята ѝ беше твърде тясна.

Той протегна ръка да ѝ помогне. Когато пръстите му докоснаха нейните, Фийби се опита да потисне тръпката на възбуда. Под обсипаните ѝ с мъниста високи черни обувки прошумоля листо, докато двамата с Дан се изкачваха към входа на къщата заедно.

Той отключи вратата и я задържа отворена пред нея.

— Помислих си, че всичко свърши, когато Кийн се обади на твоя близък личен приятел Доналд Тръмп.

— Доналд има силно чувство за хумор. Не ми се наложи да го убеждавам дълго да подкрепи историята ми.

Коридорът бе осветен от една-единствена месингова нощна лампа с черен лампион, поставена на малка антична ракла. Тя го последва в дневната, където той запали още светлини, докато цялото помещение не бе залято от уютен блясък. Фийби за пореден път бе поразена колко уютна изглежда къщата му. Тъмносин анцуг беше захвърлен през страничната облегалка на зелено-червения диван, а по земята край един от претрупаните столове бяха пръснати копия от чикагските вестници заедно с „Уолстрийт Джърнъл“. Тя усети мирис на детелина и канела.

— Това място е толкова домашно — отбеляза тя замислено.

Той проследи погледа ѝ към плетената кошница, отрупана с шишарки за камината.

— Обичам край мен да има такива неща.

Свали самото на смокинга си, а докато се отправяше към камината, разхлаби папийонката. Краищата ѝ се разлюляха, когато се наведе, за да запали подготвения огън. След като дървата се разгоряха, той пусна капака и се изправи.

— Няма ли да си свалиш палтото?

Може би беше заради всички седмици носене на перли и панделки, но тя не искаше да остава пред него във вулгарната рокля, която бе използвала, за да обезоръжи Джейсън Кийн, не и обградени от уютния комфорт на чудесната му стара къща.

— Още ми е малко студено.

Дори да беше разбрал, че лъже, Дан не го показва.

— Ще си наляя бира. Искаш ли нещо топло? Кафе? Чай?

— Не, благодаря ти. — Докато той отиваше към отворената кухня в дъното, тя се измъкна от палтото си и навлече горницето на анцуга, което той бе оставил на кушетката. Ухаеше на прясно изпрано и на нещо, което не беше точно пикантно и не точно цитрусово, но носеше несъмненото усещане за Дан Кейлбоу. Тя седна в единия край на дивана точно когато той се върна в стаята с бутилка „Олд Стайл“ в ръка.

Настани се в другия край, облегна се на претрупаната странична облегалка и метна глезена си върху коляното.

— Ти и Рон сте добри в измамите. Тази вечер бяхте още по-умели от онзи път, когато ме изработихте. Между другото, имам

достатъчно мъжество, за да призная, че беше права за него, а аз сгреших.

— Благодаря.

— Дори ще призная, че може и да беше частично права, че отборът бе твърде напрегнат по-рано през този сезон.

— Само частично, значи?

— Предимно права — съгласи се той. — Но това не означава, че не чакам с нетърпение да преживея остатъка от живота си, без да чувам повече речи за голи футболисти. — Той потръпна. — Мислите ли с Рон да ме посветите в следващата си измама предварително? Надявам се, осъзнаваш, че тази вечер едва се въздържах да не нанеса телесна повреда, макар че не съм напълно сигурен дали щях да избира Кийн, или теб.

— Вероятно Кийн. Въпреки склонността ти да крещиш, не мога да си представя, че ще удариш жена.

— Забравяш за Валъри.

— Трябва да я запознаеш с Джейсън. Двамата са един за друг.

— Откъде знаеш?

— Инстинкт. Този мъж ще се наслаждава на всяка извратена игричка, която тя му измисли.

— Не знам. Някои от тях...

— Забрави. Имам слаб стомах. — Макар че Дан й бе казал, че вече не се вижда с Валъри, мисълта за двама им заедно бе пуसнала в нея остри кълнове, а гласът й бе по-сприхав, отколкото възнамеряваше. — Сигурна съм, че другите жени ти изглеждат скучни, след като си бил женен за извратена конгресменка.

Той въздъхна.

— Решена си да се караш с мен, нали?

— Нищо подобно не искам.

— Напротив, искаш, а аз не съм в настроение за скандали. — Той разкръстоса краката си и постави бутилката на килима. — Това, за което съм в настроение, е, да взема чифт щипци и да те измъкна от тази рокля.

Дъхът й секна, из тялото й се разля топлина, последвана от несигурност.

— Дан, не си прави шеги с това.

— Не се шегувам. — Изражението му беше толкова сериозно, че почти я изплаши. — Повярвай ми, опитах се да се държа настрана. Но повече не мога.

— Това „сега“ ли е? — попита тя тихо.

— Казах ли „сега“?

— Не.

— Тогава, значи, не е „сега“, а само каквото казах.

— О. — Тя облиза пресъхналите си устни.

— Първо, искам да свалиш анцуга ми. Запалил съм камината и е доста топло.

— Бих предпочела да не го махам.

— Да не би да казваш, че не искаш да правиш любов?

— Не. — Щеше ѝ се да не бе възразила толкова бързо и се опита да говори по-разумно. — В мига, в който видиш роклята, ще започнеш отново да крещиш.

— Фийби, всяка жена дори с половин мозък може да разбере, че крещенето е последното нещо, за което мисля в момента.

— Така казваш сега, но настроението ти е непредвидимо. Не ти е хрумнало, че аз направих същото, което очакваш ти от отбора си.

— Отново ли искаш да говорим за това?

— Използвах тялото си в името на играта. Не правят ли и твоите футболисти същото?

— Започваш да ме влудяваш. Знаеш това, нали?

Тя не можеше да му устои, особено с малките зелени весели искрици, които танцуваха в очите му.

— На гърба на яката има малка кукичка.

— Ела насам и ми покажи.

Тя го направи и той нежно притисна раменете ѝ, за да ѝ покаже, че иска да легне по лице в скута му. Фийби положи бузата си на коляното му, гърдите ѝ почиваха на бедрото му.

Той погали косата ѝ и извади кичурите, които се бяха подпъхнали под анцуга.

— Виж сега, ето какво мисля. Ще започнем тук, на дивана и ще продължим през всяка стая.

— Звучи ми като пролетно почистване.

Той нежно издърпа неудобната дреха от раменете ѝ, измъкна я изпод тялото ѝ и я пусна на земята. Пръстите му загалиха гърба ѝ през

тънката материя.

— Предполагам, че между двете има сходства. Мога да измисля някои доста вълнуващи неща за правене със сапун и вода.

— Като се има предвид миналото ти, сигурно знаеш интересни неща за правене с всичко. — Дъхът ѝ секна, когато той докосна особено чувствителна точка на врата ѝ.

Той се изкиска и покри задника ѝ с дланта си.

— Сигурна ли си, че не си падаш по пошляпването?

Тя се усмихна в бедрото му.

— Сигурна съм.

— Ето още нещо, което харесвам в теб.

Той галеше дупето ѝ през тънката копринена материя на роклята, милваше закръглените извивки, после прокараваше пръста си надолу и накрая тя не издържа. Обърна глава и притисна устните си към ципа му, усети, че е напълно възбуден.

Той изстена.

— Ще свърша, преди да сме започнали.

Повдигна я за раменете и я притегли в прегръдките си. За момент очите им се срещнаха и тя се уплаши, че той ще се отдръпне, както бе направил преди, но вместо това големите му ръце я придърпаха поплътно в скута му. Устните им се сляха, отворени и търсеци. Тя уви ръце около врата му и двамата потънаха в дивана.

Можеше да усети ръцете му навсякъде по себе си през мрежестата тъкан. Той премести тежестта си, придърпвайки роклята, за да се добере до тялото ѝ, а тя започна да издърпва копчетата на ризата му. И двамата загубиха представа колко опасна е позицията им, докато не се изтърколиха от дивана. Точно преди да докоснат земята, той се извъртя, така че да не я смачка с тялото си.

Добре след като бяха паднали, не прекъснаха целувката си веднага. Когато тя най-сетне отвори очи и го видя под себе си, Дан се усмихваше.

— Забавляваш ли се колкото и аз?

— Повече. — Тя не можа да устои и целуна малкия белег на брадичката му.

— Фийби, скъпа, трябва да те измъкна от тази рокля.

— Само не викай — прошепна тя.

— Мисля, че вече ти обясних...

— Под нея не нося нищо.

Той премигна.

— Нищо? Знам, че носиш чорапогащник. Видях...

Тя поклати глава.

— Никакъв чорапогащник. Никакъв жартиер. Роклята е твърде тясна.

— Но черните чорапи...

— Те се залепват за бедрото.

Той се изтърколи изпод нея.

— Фийби Съмървил, да не ми казваш, че не носиш дори бикини?

— Те оставят линия.

— Само два черни чорапа?

— И капка „Уайт Даймънд“.

Той скочи на крака и я изправи не съвсем нежно.

— Отиваме право в спалнята, скъпа. Тъй като има голяма вероятност да получа инфаркт до края на вечерта, искам да умра в собственото си легло.

Глупавата му закачка я накара да се почувства като най-желаната жена на света. Той я притисна към себе си и двамата се върнаха по коридора, за да се качат по стълбите. Когато стигнаха до подпокривния етаж, той я поведе през вратата вдясно към просторна спалня, която изглеждаше сякаш съставена от няколко по-малки стаички. Покривът се спускаше от двете страни, а стената вдясно беше каменна. В единия край на стаята имаше удобна зона за отдих, другият беше зает от голямо легло с висока табла, покрито с красиво индианско одеяло в убито оранжево, черно, зелено и бледорозово.

Той спря в средата на стаята и се протегна под косата ѝ, за да откачи кукичката на яката, опасваща врата ѝ. Умелите му ръце се снижиха и откриха закопчалките на каишките, които стягаха толкова жестоко гърдите ѝ. Тя въздъхна с облекчение, когато напрежението изчезна и мрежестата горна част падна до бедрата ѝ.

— Болеше ли?

— Малко.

Дан се протегна изотзад и нежно помилва гърдите ѝ, прокарвайки палци по червените белези.

— Фийби, обеща ми, че няма да се показваш така отново.

Тя се обърна в ръцете му и го целуна, така че да не се налага да казва нищо, преди самата тя да е получила няколко обещания.

Големите ръце на Дан се плъзнаха по гръбнака ѝ. Искаше му се да я целува вечно. Не можеше да се насити на устата ѝ, на кожата ѝ, на сладката ѝ женствена миризма. Но не беше чакал толкова много, за да приключи толкова бързо, затова я пусна.

Тя изстена разочаровано, когато той отстъпи назад. Дан обичаше факта, че Фийби не искаше да я оставя. Като измъкна ризата си от панталона, той седна в един стол, така че да може да я наблюдава. Около кръста ѝ се бе натрупала малка купчина от ремъци и мрежа, а гърдите ѝ, закръглени и издути, бяха толкова красиви, че не можеше да откъсне очи от тях. Как можеше да си въобрази, че иска да се ожени за Шарън, когато се чувстваше така край Фийби? Сърцето му знаеше истината, дълго преди умът му да я открие.

Той вдигна погледа си и бе шокиран от несигурността в изражението ѝ. Тези малки бръчици между веждите ѝ, колебанието в жестовете ѝ противоречаха напълно на греховното ѝ тяло. Уплаши се от уязвимостта ѝ. Някаква част от него искаше тя да е агресивна и обиграна, готова да вдигне острия си нокът, след като всичко е свършило, и да отбележи поредната резка на леглото си до неговите инициали. Но сърцето му не искаше това. Усмихна се, за да облекчи растящото напрежение между тях.

— Скъпа, ще ме направиш щастлив мъж, ако плъзнеш тази рокля надолу много бавно, така че да видя дали ме лъжеш, че не носиш бельо.

Устните ѝ се разделиха леко, а очите ѝ се разшириха, сякаш никога не бе сваляла дрехите си за мъж. Този поглед на срамежлива невинност, съчетан с радиоактивното ѝ тяло го довърши.

Когато тя не помръдна, той наведе глава и попита тихо:

— Нямах намерение да повтаряме отново онова с девственицата, нали, скъпа? Защото се страхувам, че ми създаде настроение за нещо по-пикантно.

— Девственицата? О, не. Не, аз... — Тя сграбчи ивиците тъкан на кръста си и започна да ги смъква.

— Не толкова бързо. Може ли да си представим — не ме разбирай погрешно, защото нямам предвид нищо неуважително — само да си представим, че имам намерение да оставя стодоларова

банкнота на шкафа, когато приключим, и очаквам да получа нещо, съответстващо на парите ми.

Усмивката ѝ бе малко колеблива.

— Това, което се намира под роклята, определено струва повече от сто долара.

— Ако приемаш кредитни карти, можеш да кажеш всяка цена.

Тя си играеше с роклята, която се бе смъкнала по-надолу. Макар че бе пъхнала палците си под тъканта, сякаш се приготвяше да я съблече, не помръдна и сантиметър по-надолу под пъпа.

— Мислех, че си нов човек. Каза, че вече не си падаш по игрички.

— Това беше, преди да те видя в тази проклета рокля.

— Би ли свалил ризата си първо? Обичам да гледам гърдите ти.

— Наистина ли? — Тя съвсем не беше първата жена, която се възхищаваше на тялото му, но той се почувства неизразимо доволен. Захвърли папийонката на една възглавничка, а после и пояса си. Без да сваля очи от нея, махна ониксовите си ръкавели и се измъкна от ризата.

Очите ѝ го обходиха целия, от което Дан се почувства още по-добре.

— Твой ред е — каза той.

Тя смъкна роклята още по-надолу по хълбоците си, но спря точно преди да разкрие наистина хубавото, за да го погледне дяволито.

— Какъв е кредитният лимит на картата ти?

— Спри да се тревожиш за парите и започни да се притесняваш дали ще можеш да вървиш, след като свърша с теб.

— Разтреперих се, мистър Корав мъж.

Тя нацупи устни и изпъчи гърди. После започна да смъква тясната черна тъкан сантиметър по сантиметър по пълните си закръглени хълбоци и по оформените бедра, толкова секси, че той помисли, че ще експлодира, преди да я е докоснал. Още преди да вдигне първо единия си крак, а после и другия, за да прекрачи купчината мрежа и ремъци в краката си, той видя, че не го е лъгала и че наистина под роклята не носи нищо.

Двата черни найлонови чорапа и високите обувки бяха всичко върху нея. Беше гола и порочна, и негова до края на вечерта.

Дан искаше да прокара ръце по всеки сантиметър от тялото ѝ, да плъзне пръсти във всяка цепка, но трябваше да се изправи, за да го стори, което означаваше да се откаже от невероятната гледка. Вместо това, той остана на мястото си и я замилва с очи, плъзгайки поглед надолу по невероятните ѝ крака и нагоре към мястото между тях.

Секундите се нижеха една след друга и когато мълчанието се проточи, нервността на Фийби се завърна. Защо не казваше нищо? Колкото по-дълго я гледаше, толкова по-сигурна ставаше, че е открил нещо нередно в тялото ѝ. Преди мигове вреше от сексапил и увереност, но сега си припомни, че дори не се доближава до кльощавите модели на дрехи. Бедрата ѝ не бяха достатъчно слаби, ханшът ѝ определено беше твърде закръглен и единственият път, когато стомахът ѝ бе наистина хлътнал, беше, когато бе пипнала грип. Когато той не показва никакъв признак, че ще наруши мълчанието, тя се пречупи и се наведе да вдигне роклята.

Той незабавно се изправи на крака, а между веждите му се образува тревожна бръчка.

— Фийби, мила, шегувах се за онова нещо с плащането. Знаеш това, нали? — Той издърпа роклята между пръстите ѝ и я прегърна.

Гърдите му бяха топли върху нейните гърди. Тя притисна бузата си към твърдите му мускули. Умът ѝ ѝ казваше, че не е в безопасност в ръцете му, но сърцето ѝ се чувстваше като у дома си.

— Каж ми какво става, скъпа. Твърде много ли те дразня? Знаеш, че не съм искал да нараня чувствата ти.

Тя можеше да се скрие зад стария си номер с флирта или да бъде честна.

— Притеснявам се, като ме гледаш така.

— Как?

— Знам, че трябва да сваля десет фунта, но не мога да съм на диета, а ти си свикнал с по-кльощави жени. Валъри е...

— Какво общо има с това Валъри?

— Тя е кльощава, а аз съм малко... дебела съм!

— Майко мила. Отказвам се от жените. Определено се отказвам.

— Докато мърмореше, той започна да гали хълбоците ѝ и погъделичка слепоочието ѝ с нежна целувка. — Знам, че много жени са несигурни по отношение на телата си, и знам, че трябва да съм търпелив и разбиращ към това. Но Фийби, скъпа, да се тревожиш, че си твърде

дебела, е като някой милиардер да се тревожи, че парите му са твърде зелени.

— Ти ме гледаше.

— Тук ме хвана, но вече научих урока си. От сега нататък ще държа очите си затворени. — Той повдигна и двете ѝ гърди в ръцете си, наведе глава и откри лявото ѝ зърно с уста. Докато го засмукваше, из тялото ѝ се плъзнаха течни нишки удоволствие, горещи и гъделичкащи. Съмненията ѝ изчезнаха, тя се прилепи към раменете му и му се предложи цялата.

Не разбра как са стигнали до леглото или какво се е случило с обувките ѝ, а само че лежи на мекото цветно одеяло. Наблюдаваше го как маха останалата част от дрехите си и ляга до нея.

— Още съм с чорапите.

— Знам. — Той прокара ръка по гладкия черен найлон и по меката гола кожа от вътрешната част на бедрото ѝ и Фийби разбра, че чорапите го възбуждат. — Разтвори краката си за мен, скъпа.

Тя изпълни молбата му.

— Още — настоя той. — Свий колене.

Фийби изпълни и това.

— Пак ме гледаш. — Тя надникна надолу към главата му.

— И тук си толкова красива, колкото и навсякъде другаде.

Тя едва успяваше да диша, докато той я обхождаше с върха на показалеца си. Не бързаше. Наслаждаваше се на гледката. Понякога притискаше устни към бедрата ѝ. Шепнеше сладки безсмислици върху кожата ѝ.

Пръстите му станаха хлъзгави, докато ту ги плъзгаше, ту ги отдръпваше по време на бавната си мисия. Тя се бореше за въздух с къси, бързи вдишвания. Тялото ѝ вече не беше част от стаята, вече не лежеше на леглото, а пропадеше на спирали към някаква топла, влажна земя.

Той наведе глава и я пое с уста. Тя потъна в удоволствието. После почувства не един пръст, а два. Плъзгаха се. Проникваха.

Знаеше, че я гледа. Чу го да насърчава страстта ѝ.

— Така е добре, бибчо. Толкова е хубаво. Хайде, давай, скъпа.

— Не — задъха се тя, едва успявайки да изрече думите. — Не. Желая те.

Пръстите му потънаха по-дълбоко.

— Така ли, бебчо? Наистина ли?

— Да, аз...

Очите ѝ се отвориха широко. Тези пръсти! Бяха навсякъде. Той нямаше никакъв срам.

Дан се разсмя дяволито, лъстиво и суетно.

— Отпусни се, скъпа. Отпусни се, нека те почувствам.

Тя простена и му позволи да прави каквото иска, защото нищо на света не би я накарало да му каже да спре дори когато обхвана зърното ѝ с уста, засмука го силно и я изстреля на върха.

Тя полетя през космоса, въртеше се, описваше спирали, достигна слънцето и после падна отново. Той я хвана, преди да докосне земята.

Изминаха дълги мигове, преди да отвори очи.

— Не можах да те изчакам — прошепна най-сетне.

— Аз не ти позволих. — Той се настани между краката ѝ.

Тя беше влажна и хлъзгава, но все още се затрудняваше да го поеме. Като почувства сладкото разпъване, тя наклони хълбоците си, за да го обхване, а после изскимтя, когато той проникна в нея.

Дан замръзна.

— Наранявам ли те?

— Не — прошепна ниско тя. — Чудесно е.

Той изви гърба си като тигър, размърда хълбоци и тя отново свърши.

Той се разсмя, когато почувства потрепването ѝ, после напълни устата ѝ с езика си и ѝ отне тялото. Сега то беше само негово. Сладка плячка, спечелена на бойното поле. Всеки сантиметър му принадлежеше и щеше да го вземе, както сам пожелае. Твърдо и дълбоко, за да ѝ позволи да почувства първичното могъщество на една сила, много по-голяма от нейната. Щеше да я използва безсрамно. Чувствено. Щеше да я накара да вика от удоволствие.

Тялото му беше хлъзгаво от пот, но нямаше да се остави да стигне до върха, защото още не беше свършил с нея; не ѝ се беше наситил дори когато качи коленете ѝ на раменете си и потъна толкова дълбоко, че сякаш се взриви на парчета.

Не беше достатъчно! Искаше още. Още от нея. От сърцето ѝ. От душата ѝ.

Тя издаде тих вик, който го разкъса и нещо в него започна да се разнищва, нещо, което би трябвало да остане здраво навито, твърдо и

безопасно. Уплашен от инстинктите, които бе придобил в детството си, инстинкти, които го предупреждаваха за кипящата, непоносима болка на нежните чувства, той я обърна като парцалена кукла. Едната му ръка остана леко положена на врата ѝ, за да задържи главата ѝ наведена, а с другата повдигна хълбоците ѝ, за да я изправи на колене. Русата ѝ коса се разпиля като златна мрежа на възглавницата. Той я прониза откъм гърба, обгърна щедрата плът на гърдите ѝ с ръце и разтърка зърната ѝ между пръстите си и я доведе до ръба на най-сладката болка.

Тя викаше името му, молеше го да я преведе отново през ръба и той знаеше, че този път няма да я остави сама.

Лицето ѝ оставаше скрито, а най-интимната ѝ част бе изложена само за негово ползване. Той я пронизваше като животно, за да не изпитва всепомитащата нежност, усещане, което беше толкова топло и размекващо, че почти го разплака. Отблъсна тези нежни чувства и се прокле, но когато Фийби отново се сгърчи около него, разбра, че би умрял за нея.

Свирепостта му се оттече и той я обърна по гръб, за да се наслаждава на красивото ѝ лице, на поруменелите бузи и разтворените устни. Придърпа я силно към себе си и стисна очи срещу пристъпа на чувство, което отказваше да назове.

И със силен вик свърши в нея.

21

Дан тръгна през спалнята, без да се стеснява от голотата си. Докато лежеше на леглото и оглеждаше многобройните белези по тялото му, Фийби си помисли за всички удари, които бе поемал през годините. Той издърпа бяла хавлиена роба от гардероба и я облече.

— Трябва да поговорим, Фийби.

Тя никога не го беше виждала толкова сериозен и спомените за случилото се първия път, в който бяха правили любов в онази хотелска стая в Портланд, я заляха.

Дан се приближи до леглото, седна на края му и я погледна.

— Опасявам се, че и двамата се поувлякохме тази вечер. Не използвах нищо.

Тя го гледаше безизразно.

— Не знам какво се случи. Никога не съм бил толкова невнимателен, дори като хлапак.

Тя постепенно разбра и я обзе нелогично разочарование от това, че идеята за забременяването ѝ толкова го е разстроила.

— Няма нужда да се тревожиш. Пия хапчета. — Той нямаше да узнае колко отскоро го прави; едва от онази нощ в самолета.

— Това са деветдесетте. Не се тревожа единствено за забременяване. От години не съм бил с друг освен с Вальри, а договорът ми със „Старс“ предвижда редовни прегледи. Знаем, че съм здрав. — Той я погледна право в очите. — Но не знам същото за теб.

Тя го зяпна.

— Водила си бурен живот — каза тихо той. — Не те осъждам, просто искам да знам колко внимателна си била и колко време е минало от последния ти кръвен тест.

Тя най-накрая разбра какво има предвид. Как можеше да признае на този светски мъж, че СПИН не е бил сериозна заплаха по времето, когато беше спала за последно с някого? Протакайки, тя се подпря на възглавницата с един лакът и го погледна през кичур коса, паднал над окото ѝ.

— Отлично знаеш как да накараш една жена да се чувства добре.

— Това не е шега.

— Не, не е. — Тя пусна краката си от едната страна на леглото и отиде до стола, където Дан бе захвърлил ризата си. Не искаше да води подобен разговор гола и не можеше да понесе идеята да се опитва да се вмъкне отново в роклята, докато той я гледа. — Няма за какво да се тревожиш. Чиста съм като сълза.

— Откъде знаеш?

Тя напъха ръце в ръкавите на ризата му.

— Просто знам.

— Опасявам се, че само това не е достатъчно.

— Няма повод за притеснение. Довери се на думата ми. — Ризата нямаше никакви копчета, така че тя уви пояса два пъти около нея и завърза краищата.

— Ти дори не ме поглеждаш. Криеш ли нещо?

— Не — излъга тя.

— Тогава седни и нека да обсъдим това.

— Нямам какво повече да кажа. Може би е по-добре да ме закараш вкъщи.

Той се изправи.

— Не и преди да сме изяснили всичко. Плашиш ме.

Не звучеше изплашен. Звучеше ядосан. Тя нахлузи обувките си.

— Всичко беше наред при последния ми преглед.

— Кога беше това?

— През пролетта.

— С колко мъже си била оттогава?

Въпросът му беше уместен, но въпреки това я заболя.

— С дузини! Всички знаят, че спя с всеки, който ме помоли!

Той се озова до нея с две дълги крачки.

— По дяволите, не прави това! С колко?

— Искаш ли имената и адресите? — Тя изпъна устни в опит да изглежда твърда и непреклонна.

— Първо ми кажи бройката.

Очите ѝ започваха да парят.

— Ще трябва да ми се довериш. Казах ти, че няма за какво да се тревожиш. Сексуалният ми живот не е твоя работа.

— Точно сега е моя работа. — Той хвана ръката ѝ, без да я наранява, но давайки ѝ да разбере, че не може да се измъкне. — Колко?

— Не ми причинявай това!

— Колко, по дяволите?

— Нямаше никой! Само ти.

— Да бе — провлачи той.

Съмнението му беше последната капка в една нощ на емоционални крайности и по клепките ѝ се разляха сълзи.

— Вярвай в каквото си щещ. — Тя се измъкна от него и се отправи към вратата.

Гласът му омекна и той я улови, преди да излезе, взе я в прегръдките си и я притисна към гърдите си.

— Не плачи. Не е нужно да плачеш, скъпа. Просто ми кажи истината.

— Не съм била с никого от много време — каза тя уморено. — От наистина много време.

Той я отблъсна малко, така че да я погледне в очите, и тя видя, че гневът му отстъпва на изумлението.

— Казваш истината, нали?

Фийби кимна.

Той плъзна пръсти през косата ѝ и я събра на гърба ѝ.

— Изобщо не те разбирам.

— Знам — прошепна тя.

Той я придърпа към удобното кресло и я сложи в скута си.

— Какво ще правим сега? Ти ме подлудяваш от първия път, в който те видях. — Той притисна главата ѝ към себе си. — Когато казваш „много дълго време“, повече от година ли имаш предвид?

Тя кимна.

— Повече от две?

Тя кимна отново.

— Много повече?

Отново кимване.

— Започва да ми просветва. — Той погали косата ѝ. — Ти наистина си обичала Флорес, така ли?

— Повече, отколкото съм обичала когото и да било друг.

„До този момент“, добави наум.

— Да не би да ми казваш, че не е имало никой друг оттогава? За това ли става въпрос? Фийби, той почина сигурно преди шест или седем години?

Трябваше да изтърпи това. За двама им нямаше бъдеще, освен ако не събереше кураж да му каже истината и да му позволи да я види такава, каквата е, с белезите и всичко останало. Но да се разкрие толкова много я плашеше до смърт.

Той не се опита да я задържи, когато се изправи от скута му и отиде към леглото. Седна на края с лице към него, с притиснати колене и ръце, стиснати в гънките на ръкавите, които лежах в скута ѝ.

— Артуро беше гей, Дан. Той не ми беше любовник. Беше ми баща във всеки един смисъл.

Никога не го беше виждала толкова объркан.

— Тогава не разбирам нищо.

Да повери толкова много лични неща на друго човешко същество, беше най-трудното нещо, което някога бе правила, но тя го обичаше и повече не можеше да живее в сенките. Призовавайки целия си кураж, Фийби му разказа за изнасилването с накъсани изречения, кършейки ръце, докато се мъчеше да обясни. Не беше осъзнавала, че се е подготвяла несъзнателно за недоверието му, докато не видя гнева по лицето му, и тогава думите потекоха по-лесно. Докато разказваше за онези ужасни месеци в Париж, когато бе спала с толкова много мъже, той не изрази никакво осъждане, само съчувствие, което отпусна напрегнатите черти на лицето му и я изпълни с копнеж да се хвърли в прегръдките му. Но остана на мястото си, почти заеквайки, докато се опитваше да му опише колко замръзнала се бе чувствала години наред и колко невъзможно се бе оказало да бъде интимна с някого.

Когато приключи, замълча, мускулите ѝ бяха напрегнати до крайност, докато го чакаше да смели факта, че той беше мъжът, с който бе избрала да сложи край на дългите години целомъдрие. Дан не ѝ беше обещавал нищо и все пак тя му позволи да узнае без думи какво означава за нея. Никога не беше рискувала толкова много.

Седеше вдървено на края на леглото и го наблюдаваше как се изправя от стола. Докато се приближаваше към нея, тя долови потиснатия му гняв в напрежението на издутите мускули по врата му, но в същото време нежното съчувствие в очите му я накара да разбере, че той не е насочен към нея.

Взе я в прегръдките си и когато заговори, гласът му бе натежал от емоции.

— Толкова съжалявам, скъпа. Толкова съжалявам.

Наведе глава и започна да я целува, а в докосването на устните му имаше целителна топлина. Искаше ѝ се да му каже, че го обича, но целувката му стана по-страстна и той започна да я гали. Не след дълго Фийби се изгуби в усещания, докато той прогонваше сенките от миналото ѝ със сладките, страстни ласки на тялото си.

Беше почти три сутринта, когато Дан най-сетне я закара до дома ѝ. Тя облече неприличната си рокля заедно с анцуга му и вечерното си палто. След наситената с емоции вечер се чувстваше доста спокойна, а и той също изглеждаше отпуснат.

— Утре ще си изтощен — каза тя, докато се отпуснаше в ръцете му.

— Не ми трябва много сън. Дори като дете се измъквах от леглото и излизах навън.

— Пакостник.

— Бях упорит малък проклетник. Майка ми ме биеше, когато ме докопаше, но без значение колко бой ядях, продължавах да го правя.

Тонът му беше благ, но тя повдигна леко глава.

— Майка ти те е биела?

По челюстта му пулсираше малък мускул.

— Родителите ми не прилагаха модерните начини на възпитание на децата си. Бяха изостанали хора, оженили се още като тийнейджъри. И двамата негодуваха срещу факта, че са ограничени от бебе.

— Съжалявам.

— Не е нужно да се натъжаваш толкова. Когато пораснах, нещата се подобриха. Баща ми наистина се гордееше с мен, когато започнах да играя футбол.

Тя изпита прилив на гняв към този баща, който се нуждаеше от резултати, за да дозира любовта си.

— А майка ти?

— Тя беше алкохоличка. В дните, когато бе трезва, тя също се гордееше с мен. Умрях в катастрофа, когато бях първи курс в колежа.
— Фийби разбираше какво му коства да ѝ разкрие толкова много от

себе си и запази мълчание, така че да му даде възможност да го направи по своя начин.

— Ако искаш да знаеш истината, чувствах, че ги бях изгубил много преди това. Странно е. Преди два месеца ме преследваше един мъж. — Той ѝ разказа за Рей Хардести, футболиста от „Старс“, който бе отстранен от отбора, и за вендетата на баща му срещу Дан. — Оттогава не съм виждал Хардести, така че май е дошъл на себе си. Но когато онази вечер го притиснах до вана му, се почувствах така, сякаш гледах отново моя старец в очите. Беше очевидно, че Хардести сам не е постигнал нищо и че живее живота си чрез своя син. Не тъгуваше за Рей, тъгуваше за себе си. Това е извратено.

Тя потръпна при мисълта, че някой преследва Дан.

Гласът му стана груб.

— Ето защо... трудно е да го обясня, но семейството е важно за мен. Истинско семейство с деца и родители, които се грижат един за друг.

— Това ли е причината за провала на брака ти?

— Вал никога не се е интересувала от деца. Не я обвинявам, че нещата не се получиха. Вината беше повече моя, отколкото нейна. Трябваше да си подредя приоритетите, преди да се оженим. Тя винаги е казвала, че ревнувам от кариерата ѝ, но това не беше всичко. Отдадеността ѝ на работата е едно от нещата, заради които ѝ се възхищавах. Но исках от нея да се интересува и от семейството и не мога да си позволя да направя отново тази грешка с друга жена. Не искам децата ми да растат с родители като моите. Не искам да бъда баща, който ги кара да мислят, че трябва да отбележат тъчдаун, за да получат обич. И искам да имат майка, която да е истинска майка.

Тя се взираше в него, докато той завиваше по алеята към дома ѝ, опитвайки се да разбере какво има предвид с думите си. Дали просто споделяше миналото си, защото тя му беше разказала за своето, или разговорът им имаше и скрито значение? Интимността между тях беше съвсем нова и крехка, за да го попита.

Дан заобиколи колата, за да ѝ помогне да излезе и когато стигнаха до нейната врата, я целуна по слепоочието, а после и по устните. Изминаха дълги минути, преди двамата да се разделят.

— Ще ми липсваш.

— Виждаме се всеки ден.

— Знам, но не е същото. — Той махна един кичур от бузата ѝ с палеца си. — Ще съм доста зает тази седмица да се подготвям за мача с „Билс“, така че не си прави изводи, ако не се отбивам тук.

Тя се усмихна.

— Няма.

— Дръж главата горе тази седмица, чуваш ли? — Той погали косата ѝ и я погледна толкова нежно, че тя се почувства така, сякаш отново правят любов. — Мила, разбирам колко много е заложено за теб в неделя. Ще дадем най-доброто от себе си.

— Знам.

За момент тя помисли, че той ще каже още нещо. Но вместо това Дан стисна ръката ѝ, целуна я отново и си тръгна.

— Дан? — Когато той се обърна, гласът ѝ се снижи до нежен шепот. — Сритайте задниците на „Бъфало“ заради мен.

Отговорът му беше мек като бриз от Алабама.

— Разчитай на това, скъпа.

Макар че темпото беше невероятно трескаво, през останалата част от седмицата Фийби се чувстваше, сякаш танцува. Тя откри, че се смее без причина и флиртува с всички — жени, мъже, млади, стари, нямаше никакво значение. Премина през интервютата с пресата и дори успя да е любезна с Рийд, когато той се обади да ѝ пожелае късмет, което прозвуча кухо, защото не успя да прикрие напълно раздражението си от дългото чакане по пътя му към собствеността на „Старс“.

Колкото повече предъвкваше разкритията на Дан за детството му, толкова повече искаше да повярва, че той я проучва, за да разбере какво е нейното отношение към семейството. Нейните разкрития ѝ позволиха да открие всички скъпоценни мечти, които бе държала под ключ години наред, мечти за съпруг, който я обича, и за къща, пълна с деца, които никога да не разберат какво е да израснеш без любов.

Редките пъти, когато двамата с Дан се разминаваха по коридора, тя чувстваше между тях да преминава нещо топло и чудесно. И все пак любовта ѝ към него я плашеше. Как щеше да се възстанови, ако той не ѝ отговореше? Толкова дълго беше живяла в сенките. Беше ли възможно най-накрая да излезе на слънце?

Мачът между „Старс“ и „Билс“ беше без резултат към края на първата четвърт и когато Фийби напусна терена и влезе в ложата, беше толкова напрегната, че си мечтаеше да може да прекара следващите три четвърти скрита някъде с видео и някой стар филм на Дорис Дей. Взе си чаша доматен сок от бармана и наблюдаваше как двата телевизионни екрана в ложата започват да предават реклама на „Найки“.

— Нали все се оплакваш, че трябва да гледаш мачовете с мъже, реших да ти доведа компания.

Тя се обърна и видя Рон, който стоеше до нея редом с млада жена с къдрава червена коса и приятелска, срамежлива усмивка.

— Приятелката ми е в съседната ВИП лежа, но цигареният дим я притеснява.

— Надявам се, че нямате нищо против — каза жената. — От цигарения дим се задъхвам, а Рон каза, че тук няма.

— Съвсем нищо. — Имаше нещо покоряващо в дребните ѝ почти елфически черти и обсипания с лунички нос. Фийби реши, че е определено подобрение пред високите светски жени, с които Рон излизаше напоследък, и откри, че автоматично отвърща на усмивката ѝ.

Асистентите на Рон изникнаха около него и той се извини.

— Имам чувството, че се натрапвам — каза младата жена.

— Напротив. Радвам се, че имам компания. Може би ще ме поразсееш. Тъкмо се опитвах да разбера как ще издържа до края на мача, без да повърна или припадна. — Тя протегна ръка. — Аз съм Фийби Съмървил.

— Шарън Андерсън. — Жената се ръкува с нея.

— Нека ти вземем нещо за пиене. — Фийби я отведе до бара, където Шарън поиска диетично пепси. — И ти като мен не можеш да пиеш.

— От алкохола ме боли глава. Спечелих титлата за най-скучно момиче в колежа.

Фийби се разсмя. Липсваха ѝ приятелките ѝ, а чувството за самоирония на тази жена ѝ харесваше.

Втората четвърт бе започнала и те занесоха питиетата си до местата край прозореца. Фийби се взираше надолу към Дан и после гледаше близките кадри с него на телевизионния екран, докато той раздаваше заповеди в слушалките си, а очите му оставаха приковани в защитата на „Старс“.

Тя потрепна, когато рънингбекът на „Билс“ откри огромна дупка в защитната линия на „Старс“ и спечели петнайсет ярда, преди Уебстър да го свали.

— Не мисля, че ще мога да издържа още три четвърти. Ще ми се някой да ме приспи, докато всичко свърши.

— Сигурно е трудно да гледаш мача, когато залозите са толкова високи.

— Преди мразех футбола. Беше... — Тя ахна от изумление и скочи от мястото си, когато „Билс“ завършиха двацет и един ярдов пас. — Това е! Трябва да се махна от тук. Ти остани и се наслаждавай на играта. Аз отивам да се разходя в коридора, за да се успокоя.

Шарън се изправи.

— Идвам с теб.

— Няма нужда, наистина.

— Не ми пречи. Честно казано, не съм голям футболен фен. Освен ако не предпочиташ да си сама.

— Компанията ще ми дойде добре.

Покритият с килим коридор отвън беше празен, но шумен заради звуците на гърмящите телевизори, поздравленията и ръмженето, долитащи иззад вратите на другите ложи. Фийби скръсти ръце пред гърдите си и тръгна да се разхожда. В опит да се разсее, тя попита:

— От колко време излизате с Рон?

— О, ние не излизаме. Срегнахме се днес. Той обаче е доста приятен мъж.

— Най-добрият. А и фактът, че е великолепен, не пречи.

— Трябва да призная, че е приятно да съм край мъж, който не се извисява над мен. Толкова съм ниска, че обикновено е така. Това е едно от най-хубавите неща в работата ми. Всички са по-малки от мен.

— Какво работиш?

— Учителка в забавачница съм.

— Харесва ли ти?

— Много! Не че не чакам с нетърпение края на деня. Децата са сладки, но изтощителни.

Стигнаха до завоя по коридора. Колкото и да не искаше да гледа ставащото на стадиона, Фийби не искаше и да е твърде далече, затова двете направиха завой и се върнаха.

— Сестра ми Моли гледа двама близнаци, които живеят до нас. Понякога ги води вкъщи, когато са превъзбудени и не може да ги контролира. Те са малки гадинки, но обичам да си играя с тях.

Шарън я изгледа сериозно.

— Не ми приличаш на... — Тя замълча и сведе засрамено очи.

— Не приличам на жена, която би харесвала деца?

— Съжалявам. Това звучи обидно, а аз нямах такова намерение. Просто ти си толкова блестяща.

— Благодаря ти, но не си първият човек, който мисли така за мен. Дори хората с добро въображение не успяват да ме видят като майка. — Тя прехапа устни, когато всичките ѝ тревоги за бъдещето ѝ с Дан се върнаха.

— Нещо не е наред ли?

От близките ложи се разнесе общ вик. Всички те бяха на фенове на „Старс“ и Фийби ускори крачка.

— Децата са много важни за човека, с когото имам връзка. Важни са и за мен, но той още не го е открил. — Тя се усмихна печално. — Опасявам се, че за него е по-лесно да си ме представи да изскачам от торта на ергенско парти, отколкото да съм майка на децата му. И тъй като той вече изказа предпочитанията си, е трудно да открия как да му кажа, че и аз се чувствам по същия начин по отношение на семейството.

— Повярвай ми, разбирам те от личен опит.

— Имаш ли връзка с някого?

— Да. — Тя неочаквано доби срамежлив вид и Фийби ѝ се усмихна окуражително. Шарън въздъхна. — Това е доста странна връзка. През целия си живот съм привличала обикновени мъже — братята на приятелките ми, тихи, сладки мъже, не много вълнуващи, но стабилни. И изведнъж този гръцки бог се появи в живота ми сякаш от нищото. Той е от онзи вид мъже, които обикновено подминават обикновени жени като мен заради блестящи жени като теб. Внимателно ме подпитва за женитба и деца от седмици и съм доста

сигурна, че ще ми предложи всеки момент, но все още не съм установила какво точно намира в мен.

— Може би същото, каквото и аз — много приятна жена, от която ще излезе чудесна съпруга.

— Благодаря, Фийби. Ще ми се да го вярвам. Той ме подлудява. В наши дни... искам да кажа, ако си готов да предложиш женитба на някого, не очакваш ли... — Шарън се изчерви и избърбори: — Държи се с мен като с Дева Мария!

— Не спите ли заедно?

Шарън подръпна косата си с притеснен вид.

— Не мога да повярвам, че говоря за това. Не съм го казвала дори на сестра ми, а споделям с нея всичко.

— Срецнахме се при кризисни обстоятелства. Като двама непознати, седнали един до друг в обречен самолет. — От близките ложи изригна поредният хор от викове и Фийби потръпна. — Тайната ти е в безопасност с мен. Да ти кажа откровено, малко ти завиждам. Ти поне никога няма да се страхуваш, че единственото, което той иска от теб, е секс.

— Предполагам, че си права. Ако трябва да съм честна, не съм го и окуражавала. Той е най-вълнуващият мъж, който познавам, но не мога да се отпусна с него. Сложно е.

Фийби си припомни, че Рон бе казал, че Шарън е в съседната лежа, онази, която „Старс“ използваша като резерва за гостуващите випове. Ухажорът ѝ очевидно беше някой високопоставен и тя не можа да се въздържа да не я подпита.

— Не съм чувала никакви необичайни слухове, така че ти и твоят гръцки бог явно пазите нещата в тайна.

— Местната преса доста се позабавлява с развода му, така че внимаваме да не се появяваме заедно на публични места. Това е първият мач, на който идвам. В действителност има повече слухове за вас двамата, отколкото за нас двамата. Вашето приятелство, изглежда, означава много за него.

Фийби я погледна озадачено и после замръзна. От ложите се разнесоха необуздани възклицания, но тя не ги чуваше. Не чуваше нищо освен бумтенето на сърцето си.

Шарън не забеляза, че нещо се случва.

— Предполагам, че не трябва да съм изненадана, че Дан никога не ме е споменавал.

— Не. Не е. — Гласът ѝ сякаш идваше от много далече.

— Той е дискретен човек в много отношения. Не се подценявам, като го казвам, наистина, но просто не мога да разбера какво намира в мен.

Но Фийби можеше. Шарън Андерсън беше сладко, земно момиче, в което един мъж можеше да се влюби и за което да се ожени. А тя беше сексапилната кукла, която да изчука и да забрави.

Избухна поредният взрив дюдюкания. Фийби не разбра как са се върнали в ложата или как е успяла да премине през интервюто на полувремето. За щастие, необузданите възгласи по време на третата и последната четвърт направиха разговорите през останалата част от мача невъзможни. Когато всичко свърши, тя едва бе в състояние да отбележи решителната победа на „Старс“ над „Билс“ с 14 на 10.

На двата телевизора, спускащи се от тавана, коментаторите обясняваха как се е случило това.

— „Билс“ започнаха да губят инерцията си по време на втората четвърт и така и не се възстановиха. Не можеш да направиш толкова много критични грешки срещу толкова талантлив отбор с толкова добър треньор като „Старс“. Те отбелязаха голям напредък през този сезон. Няма съмнение в това. „Старс“ са футболната Пепеляшка на сезона.

Междувременно собственичката на Пепеляшка беше с разбито сърце и стъклена пантофка, раздробена на милиони парченца. Часове по-късно, докато стоеше пред прозореца в спалнята си, с подпухнали очи и болезнени гърди, тя се чудеше как ще намери кураж да продължи. Беше преживяла толкова дълбоко предателство и болка, че сякаш беше разкъсана. За първи път в живота си се бе осмелила да се надява, че е достойна за любов, само за да открие за пореден път, че е сгрешила.

Не ѝ бяха останали повече сълзи. Беше празна, като счупен съд. *Толкова те обичах, Дан. Защо не можеше и ти да ме обичаш.*

Следващия вторник следобед Шарън прибираше последната боя за плакати в чекмеджето, когато Дан влезе в стаята за занимания.

Както обикновено, външният ѝ вид беше в безпорядък и тя се опита да напъха ризата си в панталона. Защо винаги изглеждаше ужасно, когато той беше наоколо?

— Пропусна децата. Тръгнаха си почти преди час.

— Щеше ми се да можех да се измъкна по-рано.

— Изненадана съм, че изобщо си успял да го направиш. — Тя се бореше неумело с маншетите, докато ги развиваше надолу. — Кога тръгваш за Маями?

— Тази вечер. Първата ни тренировка е в сряда сутринта.

— Още една победа и ще сте на шампионата на лигата.

— Лошото е само, че ще трябва да бием „Долфинс“, за да постигнем това. — Той пъхна ръце в джобовете. — Трябва да се срещна с репортерите в пет и трийсет. Защо не си вземем нещо бързо за хапване?

— Не знаех, че ще се отбиваш, и обещах на сестра ми да пазарувам с нея. — Тя забеляза, че той изглежда нервен. — Какво има?

— Може да почака.

— Сигурен ли си? Знам колко е натоварена програмата ти. Дори не успяхме да се видим след играта в неделя.

— Предпочитам малко уединение. Това едва ли е най-подходящото място за разговори.

Тя не беше самоуверена по природа, особено край него, но искаше да приключи с това. Отиде до една от малките маси, издърпа стол и седна.

— Всички си тръгнаха, така че няма да ни прекъсват. Да поговорим сега.

Той би трябвало да изглежда нелепо, когато приведе едрото си тяло към мъничкото столче до нея, но го направи толкова грациозно, колкото и всичко останало. Само като го гледаше, се чувстваше неловко и несигурно. Кога щеше да свикне с този мъж?

Той взе ръката ѝ и я стисна в своята.

— Шарън, ти си един от най-добрите хора, които познавам.

Сърцето ѝ започна да се блъска ужасено. Чакаше този миг от седмици, но сега, когато бе настъпил, не беше готова.

— Още щом те срещнах, осъзнах, че си всичко, на което се възхищавам у жените. Имаш чудесен характер и мил...

Той изброяваше добродетелите ѝ, но вместо да се почувства поласкана, тя искаше просто да измъкне ръката си. Всичко в него беше твърде голямо за нея — размерът му, репутацията му. Изглеждаше твърде добре, твърде силен, твърде богат. Защо не можеше да е обикновен като нея?

Той потърка ръката ѝ.

— От много дълго време обмислям идеята, че ние двамата може би имаме бъдеще заедно. Подозирам, че знаеш това.

Щеше да ѝ предложи и тя трябваше да приеме, защото една жена трябваше да е луда, за да отхвърли подобен мъж. Животът се приготвяше да ѝ подари златен пръстен, но защо се чувстваше така, сякаш иска да скочи от въртележката?

— ... и затова ми е толкова трудно да ти кажа, че съм грешал. — Той гледеше надолу към ръката ѝ.

— Грешал?

— Водех те към нещо, което смятах за правилно, но едва напоследък осъзнах, че не е.

Тя се изправи в мъничкия стол и позволи на искрата на надеждата да пламне.

— Не е ли?

— Шарън, съжалявам. Много мислих за нас двамата през последните няколко дни...

— Да?

— Вината е изцяло моя. Достатъчно голям съм, за да познавам себе си и да не правя подобни грешки.

Тя се страхуваше, че ще се изпари от напрежение, ако той не стигнеше скоро до същината.

— Колкото и да си специална, а ти си много специална... Колкото и важна да е връзката ни... — Гласът му отново пресекна.

— Дан, зарязваш ли ме?

Той изглеждаше ужасен.

— Боже, не! Нищо подобно. Ние сме приятели. Просто...

— Така е! Зарязваш ме.

Лицето му помръкна.

— Чувствам се истински мерзавец, че те подведох. Увлякох се по теб, децата, по всичко. Сигурно си мислиш, че досега вече трябва да

знам какво искам от живота. Съжалявам, че те въвлякох в тая криза на средната възраст.

— Не, не, всичко е наред! Наистина. Разбирам. — Тя едва успяваше да сдържи радостта си. — Май от известно време осъзнавах, че не сме един за друг, но не знаех как да говоря с теб. Радвам се, че дойде да ме видиш, и оценявам, че си честен с мен. Повечето мъже не биха се подложили на това. Просто щяха да спрат да се обаждат.

— Не бих могъл да постъпя така.

— Разбира се, че не. — Тя вече не можеше да сдържа усмивката, която се разля по лицето ѝ.

Той започна да се озадачава.

— Няма ли да се разплачеш, или да ме удариш?

Тя невинаги долавяше шегите му, но тази разбра.

— Ами май съм малко облекчена. Последните няколко седмици се чувствах доста налудничаво. Ти си мечтата на всяка жена и знаех, че трябва да се влюбя в теб.

— Но не се получи.

Тя поклати глава.

— Шарън, не мога да повярвам, че правя това, но не очаквах разговорът да протече толкова добре. Вчера един приятел ме питаше за теб. Отначало беше просто любопитен, защото знаеше, че си моя гостенка на игрите в неделя, но после осъзнах, че той самият иска да се срещне с теб.

— Това, което научих през последните няколко месеца, е, че не се чувствам удобно с атлети.

— Идеално.

Тя не можеше да разбере защо той се усмихва.

Все така ухилен, Дан се изправи от малкия стол.

— Приятелят ми не е атлет. Играе баскетбол, но между нас казано, е доста жалък.

— Не знам.

— Говоря за Рон Макдермит, нашия генерален мениджър.

— Рон?

— Имаш ли нещо против да му дам телефонния ти номер?

— Против? О, не. Не, нямам съвсем нищо против.

Сигурно гласът ѝ бе прозвучал доста нетърпеливо, защото той започна да се кикоти. Наведе се и я целуна по бузата.

— Имам чувството, че ще продължим да се виждаме.

Все още поклащаше глава развеселен, докато отиваше към колата си. Животът му започваше отново и бъдещето вече не беше мрачно, а кристално ясно. Сега, когато бе уредил нещата с Шарън, вече можеше да каже на Фийби колко я обича. Знаеше го от дълго време, но беше твърде объркан от еротичната димна завеса, която я заобикаляше, за да го осъзнае. Неговата сладка, умна, наперена малка кукла. Не мислеше, че някога може да забрави как седеше на ръба на леглото и изричаше всичките си тайни. Когато му каза за изнасилването, му се щеше да отметне глава назад и да завие. Беше го накарала да почувства неща, които го уплашиха до смърт.

Стигна до колата и малко от еуфорията му се изпари. Беше оцелял през детството си, защото се бе научил да не обича никого твърде много, и дълбочината на емоциите, които изпитваше към нея, го ужасяваше много повече от всяка защитна линия, с която се беше сблъсквал. Винаги се бе държал на разстояние от жените, но с нея това нямаше да е възможно. Да ѝ каже колко много я обича, щеше да е най-големият риск, който бе поемал някога, защото винаги съществуваха шансът тя да хвърли тези чувства обратно в лицето му.

Напомни си, че под цялата си дързост Фийби всъщност е най-нежният човек, който познава. Със сигурност нямаше от какво да се страхува. Със сигурност сърцето му беше в безопасност с нея.

— Спри да се мръщиш, Дарнъл. Плашиш фотографите. — Фийби стисна ръката на Дарнъл Пруит като един вид ограничение, което беше толкова ефективно, колкото и да се опитва да нащърби желязна летва. Тя кимна на един от репортерите. Цяла седмица бе живяла на автопилот, решена да не позволи никому да види отчаянието ѝ. Тази вечер Дарнъл беше добра компания и Фийби беше благодарна, че се съгласи да я придружи на обиколката на корпоративното гостоприемство в нощта преди мача с „Долфинс“.

Очите му се присвиха до зловни процепи, докато сбърчваше устни към „Асошиейтид Прес“ и ѝ казваше под нос:

— Няма начин да позволя на някой от защитниците на „Долфинс“ да види моя снимка усмихнат.

— Слава богу, че наоколо няма малки деца.

— Не разбирам защо казвате това. Аз обичам деца.

Когато напуснаха последното парти и се отправиха към асансьора, приближаваше вечерният час в единайсет. Ухажването на Шармейн Дод от страна на Дарнъл не напредваше достатъчно бързо за вкуса му и той се надяваше някой от чикагските вестници да публикува снимка на него и Фийби, която да запали ревността на мис Дод.

Фийби бе намалила контактите си с Дан до минимум, като изчака последния следобед, за да лети за Маями, и едва имаше време да се преоблече с една стара рокля, която бе купила за някакъв коледен купон преди няколко години. Беше с високо деколте и прилепнала ивица от блестяща златна коприна върху основа в телесен цвят. Дарнъл носеше своя смокинг с черна копринена риза и златна папийонка, която съответстваше на диамантения му зъб.

Асансьорът беше празен, което позволи на Дарнъл да се върне към разговора, който повече или по-малко поддържаше сам, откакто бе дошъл в стаята ѝ преди три часа.

— Не разбирам защо всички смятат капитан Ахав за зъл. По дяволите, ако не беше неговият крак, един ден щях да го взема в отбора си. Той не оставя нищо да застане на пътя му, чаткаш ли? Точно такива мъже печелят футболните мачове.

„Моби Дик“ бе една от книгите, които Фийби бе препоръчала, а Дарнъл бе погълнал през последните няколко месеца в похода си към самоусъвършенстване. Не ѝ беше отнело много да разбере, че футболът може и да бе направил Дарнъл материално богат, но го беше ограбил от възможността да използва интелекта си. Понеже беше голям, черен и силен, никой не си даваше труда да открие, че също беше и умен.

Дарнъл продължи с възхвалата си на капитан Ахав през целия път чак до вратата на апартамента ѝ. Тя се ужасяваше да остане сама с мислите си и ѝ се искаше да няма вечерен час, така че да може да го покани. Вместо това му пожела късмет с целувчица по бузата.

— Строши им кокалите заради мен утре, Дарнъл.

Той се ухили и тръгна по коридора в огромните си обувки. Фийби въздъхна, когато затвори вратата. Шармейн Дод щеше да е глупачка, ако не го грабне.

Телефонът иззвъня. Тя махна една от кристалните си обици и седна на дивана, за да вдигне слушалката.

— Ало.

— Къде, по дяволите, беше цяла седмица?

Острият кристален ръб на обичката се заби в дланта ѝ. Тя стисна здраво очи при новия пристъп на болка.

— Привет и на теб, тренер.

— Отбих се в къщата във вторник вечерта, за да те видя, преди да замина, но Моли каза, че вече си си легнала. Даваше интервюта, когато се обадох в офиса в четвъртък и петък, а снощи у вас не вдигна никой. Идвам в стаята ти.

— Не! — Тя прехапа устни. — Уморена съм. Седмицата беше тежка.

— Трябва да те видя.

Не ѝ трябваше кристално кълбо, за да разбере защо. Искаше секс, бързо чуване с куклата, докато перспективната му булка стоеше недокосната.

— Не днес.

Гласът му звучеше раздражено.

— Виж, кажи ми номера на стаята ти. Трябва да поговорим.

— Друг път, Дан. Изтощена съм. — Тя си пое треперливо въздух.

— Късмет утре! Ще те видя на терена.

Очите ѝ блестяха от сълзи, когато постави слушалката на вилката. Окачи „Не ме безпокойте“ на вратата си и отиде до прозореца, където се визира в потрепващите светлини над залива Бискейн.

Беше научила много от играчите през последните няколко месеца. Научи, че ако искаш да играеш, трябва да си в състояние да поемаш удари. Това правеше сега. Поемаше удари. Дан ѝ беше нанесъл убийствен удар, но тя нямаше да му позволи да види щетите. Утре, когато чуеше звуците на „Не е ли сладка?“, щеше да изправи глава, да помахна на тълпата и да поздрави отбора. Никой нямаше да разбере, че страда.

Следобедът, когато „Старс“ победиха „Долфинс“ на полуфиналите на първенството, Рей Хардести седеше в своята бърлога с трийсет и осем калибровия си пистолет в скута и си мечтаеше да му е останало достатъчно уиски, за да се напие. Само след седмица „Старс“ щяха да се срещнат с „Портланд Сейбърс“ на националното първенство. Той наведе бутилката към устата си и пресуши последния половин инч течност, но дори огънят в гърлото му не беше толкова горещ, колкото гневът му. „Старс“ никога не бяха стигали толкова далече, докато Рей-младши беше с тях, и сега щяха да продължат без него.

С изкривен, почти нечовешки звук той запрати бутилката през стаята. Тя се удари в рафта с трофеи и се пръсна на парчета, но той не се притесняваше за шума, защото нямаше кой да го чуе. След три десетилетия брачен живот Елън го беше напуснала. Каза му, че се държи налудничаво и че трябва да иде на психиатър. Майната му. Нямаше нужда от никакви психиатри. Просто трябваше да се заплати с Дан Кейлбоу.

След мача с „Чарджърс“ смяташе да убие Кейлбоу. Накрая се отказа от идеята не от скрупули, а защото смъртта му не гарантиаше непременно загубата на „Старс“. Трябваше му нещо простичко. Не беше достатъчно богат да подкупи някого. Освен това напоследък

играчите вземаха достатъчно много пари, за да се поддадат, а повечето от реферите бяха честни. Искаше гаранции.

На телевизионния екран се появи Фийби Съмървил. Миналата седмица той се криеше в горите близо до къщата на Кейлбоу, когато треньорът я заведе у дома си. Светлините в спалнята угаснаха след по-малко от половин час. Шпионираше ги вече от месеци и знаеше, че връзката им не е инцидентна. Макар че беше запаметил тази информация, до този момент не знаеше какво да прави с нея.

Идеята, която бавно се оформяше в ума му, беше едновременно сложна и изумително лесна. Вероятно щяха да го хванат, но дотогава вече щеше да е твърде късно, а и не се интересуваеше какво ще се случи с него. Само едно нещо имаше значение. Да не позволи „Старс“ да спечелят Американската футболна конференция.

По телевизията интервюто с Фийби Съмървил бе свършило и камерите се върнаха към треньора на „Старс“. Рей вдигна пистолета и отнесе екрана.

Дан беше преминавал през медийната атака около шампионата като играч и реши, че е много добре, че се беше научил да оцелява без сън. Дори и така обаче, когато успя да си осигури няколко часа във вторник вечерта след победата над „Долфинс“, определено беше смазан. Също така беше бесен на Фийби.

Докато отбиваше по алеята към дома ѝ и излизаше от колата, реши, че първото, което ще направи, когато най-сетне се докопа до нея, ще е да я целуне. После щеше да ѝ се кара. Знаеше точно колко заета е била, но и той беше ангажиран, а тя все пак би могла да изстиска десет минути по някое време през последните два дни, за да говори с него. И двамата бяха подложени на голямо напрежение, но това не означаваше, че трябва да се изключват. Тя дори не се беше прибрала вкъщи с отбора в неделя вечерта, нещо, което той очакваше с нетърпение. Последният път, когато я видя, беше в съблекалнята след играта, когато Рон я доведе да поздрави отбора.

Икономката на Фийби, Пег, го пусна, докато се приготвяше да излиза. Той остави палтото си на парапета и чу високи писъци от задната част на къщата. Първоначално не разпозна звуците не защото бяха толкова необичайни, а защото бяха толкова неочаквани.

Пух изприпка да го поздрави. С кучето по петите си, той се запъти към дневната, после рязко спря, когато стигна до свода, водещ към кухнята. Това, което видя, почти го повали.

— Аз искам да го направя, Фийби!

— Мой ред е!

— Мой е!

— Тихо! И двамата може да го направите, малки гадинки. Ето нож за всеки. Точно така, Джаред. Браво, Джейсън. Още малко глазура отстрани. Не, Джаред, не го облизвай, докато не... Е, добре, какво са няколко микроба между приятели? Нали, приятелче?

Исусе. Знаеше, че очите му не парят само заради липсата на сън, но и от емоции. През живота си не беше виждал нищо по-красиво от Фийби, която глазира грозната торта пред себе си с двете русоляви хлапета на столовете до нея.

Изобщо не изглеждаше като майката от фантазиите му. Убийственият ѝ маникюр беше лакиран във вампирско червено. Големите халки на ушите ѝ си играеха на криеница с кичурите на фамозната ѝ коса, а на двете ѝ китки потракваха поне по три гривни. Носеше прекалено голям анцуг на „Старс“ — поне тази част изпълняваше правилно — но вместо приятните джинси, които се предполагаше да носят майките, беше облякла най-тесния и впит златен клин, който бе виждал през живота си.

Не, Фийби не изглеждаше като ничия майка, но тези две малки момчета с шоколад, размазан по целите им лица, очевидно я обожаваха. А също и той, с цялото си сърце. Представи си я да посещава родителските срещи на децата им, облечена с червен сатен и кристали, но вместо да го разтревожи, това го изпълни със задоволство. Тя щеше да се омъжи за него. Разбира се, че щеше. Докато я наблюдаваше, отказа да позволи сянката на собственото му детство да го изпълни със съмнения. Една жена не прекъсва петнайсетгодишния си сексуален пост заради мъж, когото не обича.

— Изпей ни отново онази песен, Фийби — настоя едно от децата, докато Пух облизваше шоколадовите трохи от пода под масата.

— Коя песен?

— Онази за чудовищата.

— Песента на върколака? — Когато момчетата кимнаха, Фийби се впусна в енергична интерпретация на „Лондонските върколаци“ на

Уорън Зевън, като подчертаваше ритъма, поклащайки изумителните си хълбоци. Боже, беше красива и докато я гледаше, Дан изпита странно умиротворение. Не можеше да си представи нищо по-хубаво от това, да прекара живота си с нея.

Тя повлече близнаците от столовете им в танц, все още обърната с гръб към вратата. Той я наблюдаваше как се извива в ритъм и се усмихна, когато момчетата се опитаха да я имитират. Фийби ги завъртя и замръзна, като го видя.

— Не искам да прекъсвам купона — каза той ухилено.

— Какво правиш тук?

— Пег ми отвори, докато излизаше.

Момчетата започнаха да се гърчат и Фийби ги пусна.

— Опасявам се, че ме хващаш в лош момент.

Джаред дръпна ръката ѝ.

— Тортата е вече готова. Може ли с Джейсън да си вземем парче?

— Разбира се. Нека ви донеса чинии.

Тя измъкна непохватно две чинии. Видя, че Дан беше приклепнал пред близнаците, за да е на тяхното ниво. По лицето му се връзваха линии от умора, но не си позволи да изпита симпатия. Връзката с две жени едновременно несъмнено беше изтощителна. Премигна при новия пристъп на болка.

— Тортата изглежда супердобре, приятелчета. Вие ли я направихте?

— Пег я направи — отвърна Джаред.

— Но Фийби ни позволи да ѝ сложим крема — добави близнакът му.

— Шоколад — обясни Джаред, без да е необходимо, тъй като цялото му лице беше омазано.

Дан се изкикоти и звукът прониза сърцето на Фийби. Тя бързо постави по парче във всяка чиния и ги сложи на разхвърляната маса.

Дан се изправи, за да гледа как момчетата се катерят по столовете си.

— Дааа, тази торта наистина изглежда добре.

Пълната уста не попречи на Джейсън да говори.

— Човекът също иска, Фийби.

Тя се опита да отговори весело.

— Не толкова големи хапки, юнако. Ще се задавиш.

Моли се втурна в кухнята.

— Прибрах се! Здравейте, момчета. Здравсти, тренер. — Тя потупа всеки близък, наведе се да получи целувка от Пух, който скочи върху нея, после поздрави предпазливо Фийби. — Пег каза ли ти какво се е случило?

— Каза, че имаш среща.

— Имаше проблем с работилницата по писане и госпожа Милър искаше да говорим за това. Благодаря ти, че наглеждаше момчетата — каза с неохота Моли.

Фийби изми глазурата от ръцете си и ги подсуши с хавлия, докато Моли се суетеше около близнаците. Дан се приближи зад нея.

— След като вече можеш да предадеш щафетата на мис Моли, какво ще кажеш да поговорим малко?

— Навън е твърде студено.

— Боже, става дума за чудесното чикагско време. — Без да ѝ даде шанс да продължи да протестира, той сграбчи китката ѝ и я издърпа от кухнята. Фийби не можеше да се впусне в боричкане с него пред децата, затова го последва до фойето, където вече не можеха да ги чуват.

— Пусни ме!

За момент той не каза нищо, просто я изучаваше предпазливо с очи.

— Изглежда, загрявам малко бавно. Мислех, че просто си била заета миналата седмица, но ти си ме избягвала.

— Бях заета.

— Трябва ни усамотение. Вземи си палтото.

— Не искам.

— Добре. — Той сграбчи ръката ѝ и я повлече нагоре по стълбите.

— Престани! — изсъска тя. — Не искам да правя това.

— Твърде лошо. — Той я заведе в спалнята и затръшна вратата. Едва тогава я пусна и опря длани на хълбоците си, както правеше, когато стоеше на страничната линия. Имаше същото свирепо изражение, което Фийби бе виждала, преди да влезе в битка. — Добре, нека да се изясним. На какво се дължи този ледников период?

Тя се беше опитала да отложи срещата им, дори се беше надявала да я избегне напълно, но трябваше да се досети, че това няма да е възможно. Дан не беше човек, който избягваше конфронтациите. Хапеше вътрешността на бузата си, защото, ако се разплачеше, нямаше да спре, а не можеше да понесе да му позволи да я види така съсипана.

— Бясна си, защото не ти се обадох веднага след като спяхме заедно ли? Знаеш какво беше миналата седмица. Мислех, че разбираш. — Той погледна часовника си. — Всъщност и сега имам малко време. В шест съм на среща на тренъорите.

— Тогава побързай и си свали дрехите. — Фийби се опита да звучи кораво, но в гласа ѝ се долавяше болезнено хриптене.

— За какво говориш?

— За секс. Нали затова си тук? За едно бързо чукане преди срещата. — От тези думи я заболя непоносимо.

— Мамка му. Това е от онези женски неща, нали? Вбесена си заради нещо, аз трябва да те питам защо си вбесена, а ти ще ми кажеш, че след като не мога сам да разбера, няма да ми кажеш. По дяволите, не искам да играя такива игрички с теб. — Фийби усещаше как гневът му се разпалва.

— Извини ме! — Тя издърпа гривните от едната си китка и ги хвърли на леглото, знаеше, че е по-безопасно да изразява гнева си, отколкото мъката. — Ами тогава да започваме. — Изрита обувките си през стаята. — Побързай, тренер. Все още си с панталон.

Той се приближи до нея и хвана раменете ѝ, пръстите му се забиха в плътта ѝ.

— Престани! Не мога да повярвам. Какво ти става?

Тя бе нарушила решението си да премине през сблъсъка с достойнство и замръзна в ръцете му. Като пое треперливо въздух, каза тихо:

— Няма да спя повече с теб, Дан. Беше грешка и не биваше изобщо да го правя.

Той се отдръпна от нея, вече не се докосваха. Макар че гласът му бе изгубил войнствеността си, в очите му проблясваше опасна предпазливост.

— Знам, че държиш на мен. Нямаше да си легнеш с мен, ако не беше така.

— Срецнах Шарън на мача с „Билс“. — Виновното изражение, което премина през лицето му, й каза всичко. — Тя е много мила. Имаш добър вкус.

— Шарън няма нищо общо с нас двамата. Ако си мислиш, че спя и с двете ви едновременно, грешиш.

— Това научих и аз. Вземаш най-хубавото от двете, нали? — Гласът й заглъхна. — Спиш с куклата, а пазиш бъдещата си жена недокосната.

Вместо да й се извинява, той изглеждаше бесен.

— Такъв ли мислиш, че съм?

— Трудно е да смятам нещо друго.

Фийби виждаше, че той се бори да удържи гнева си.

— Бях уредил идването на Шарън на мача преди седмици и не можех да го отменя в последната минута. Но вече не се виждам с нея. Мислех, че тя е това, което търся у жените, но след последния ни път заедно с теб, разбрах, че се заблуждавам.

Трябваше да се зарадва, че той и Шарън се бяха разделили, но не успя. Искаше да го чуе да казва, че е искал нещо повече от секс, че е искал любов, и докато не изрече думите, нищо между тях нямаше да е както трябва. Гласът й беше тих и треперлив.

— Спря да я виждаш, защото не беше достатъчно секси за теб ли?

Мускулите на врата му трепнаха, когато преглътна.

— Не прави това, Фийби. Не изричай неща, които не може да се вземат обратно. Казах ти колко гадно беше собственото ми семейство. От дълго време искам да изградя истински брак — нещо различно от постоянната оргия с Валъри. Искам деца.

— Затова организира прослушване за майката на бъдещите си деца и Шарън спечели в надпреварата за бебета.

— Не е трудно да разбере човек защо ме привличаше. Искан някой, който харесва деца и който няма да ги бие, щом си обърна гърба.

— Ясно. И точно на кого се предполагаше да е майка тя? На децата ти или на теб?

Той потрепна, но Фийби не изпита задоволство, че го е наранила. Не това искаше. Искаше просто той да си тръгне, преди да се е разпаднала.

— Това е отвратително.

— Предполагам, че да. Но подозирам, че също е и вярно.

Гласът му подрезгавя.

— Знаеш ли, че когато те видях с онези деца долу, се чувствах най-щастливият мъж на света. За няколко минути днес всичко между нас се подреждаше.

Той се поколеба и тя неочаквано разбра какво се задава. Сякаш вече беше изрекъл думите и макар че в стаята беше топло, тя потрепери. *Не го казвай! Вместо това ми кажи, че ме обичаш. Кажи ми, че искаш от мен любов, не просто деца.*

Той пъкна ръце в джобовете.

— Никога не те бях виждал с деца. Представях си, че отношението ти към тях е като на Валъри. Но видях как се държиш с тези момчета и не ми беше трудно да преценя, че те те харесват също толкова много, колкото и ти тях.

Цялото тяло я болеше.

— Това означава ли, че сега, когато Шарън е извън картинката, аз съм на ред?

— Не знам защо се изразяваш така, но да, мисля, че от теб ще стане страхотна майка.

Тя преглътна.

— Аз ли съм на първо място, или има и други жени на опашката преди мен?

Той скръцна със зъби.

— Няма никакви други жени.

— Значи аз съм единственият кандидат за момента.

— Не съм спал повече от два часа на нощ за по-дълго време, отколкото мога да си спомня — каза той напрегнато. — Карам на джънкфуд и адреналин и няма да ти се извинявам заради това, че искам да се ожения за теб.

Разбира се, че искаше да се ожени за нея. Бяха страхотни заедно в леглото, той знаеше, че тя няма да малтретира децата му, а имаше и възможност да му осигури „Старс“ като зестра.

До този момент беше забравила коварните подмятания на Рийд, но сега те внезапно я завладяха. Стаята започна да се върти. Тя проговори с мъка:

— Това неочаквано желание да се ожениш за мен... — Прочисти гърлото си. — Заради това, че ме видя с близнаците ли е, или има нещо общо с факта, че съм само на един мач разстояние от собствеността върху „Старс“?

Той замръзна, лицето му пребледня.

— Какво точно намекваш?

— Познаваме се от няколко месеца, но това е първият път, когато даваш знак, че искаш от мен нещо повече от секс. Заради това ли е всичко? Полагаш основите за истинско брачно предложение, в случай че „Старс“ спечели в неделя?

— Не мога да повярвам, че казваш това.

Тя се изсмя задавено.

— Предполагам, че не съм и мислила каква партия ще бъде. Ако „Старс“ победи, онзи, който се ожени за мен, ще получи големи гърди и страхотен футболен отбор. Аз съм мечтата на всеки мъж.

Лицето му беше сурово.

— Не казвай и дума повече.

— Всички треньори в лигата ще ти завиждат.

— Предупреждавам те...

— Още ли ще си така нетърпелив да се ожениш за мен, ако „Старс“ загуби?

На челюстта му потрепна мускулче.

— Това, което ще се случи на мача в неделя, няма нищо общо с двама ни.

— Но ако спечелиш, никога няма да съм сигурна, нали? Единственият начин да разбере, че си искрен, е, ако загубиш и все още искаш да се ожениш за мен.

„Кажки, че ме обичаш, Дан. Кажки, че искаш да се ожениш за мен, защото ме обичаш, не защото те възбудям в леглото или защото искаш да съм майка на децата ти, или защото ламтиш за отбора ми. Кажки, че ме обичаш и сложи край на тази грозна сцена.“

— Ще спечеля този мач.

— Тогава нямаме шанс — прошепна тя.

— Какво се опитваш да кажеш?

Фийби кървеше и искаше болката да спре. Гърлото ѝ се беше стегнало толкова силно, че не можеше да проговори.

Той я изгледа безизразно, студено.

— Няма да загубя този мач.

Първоначално тя не разбра какво има предвид. Но докато наблюдаваше суровото му изражение, ѝ се догади.

Гласът му беше корав и изпълнен с ярост и тя си спомни, че той крие всичките си силни емоции зад гнева.

— Играл съм твърдо през целия си живот, но винаги съм играл чисто, без значение колко са ме изкушавали. Предлагали са ми пари, предлагали са ми наркотици и жени. Но няма да загубя нарочно. Заради никой. Дори заради теб.

— Нямах предвид...

Той я погледна с презрение, после излезе от стаята.

Тя имаше само приблизителна представа за изминалото време, докато седеше на ръба на леглото със стиснати в скута си ръце. Чу гласове в коридора, когато Моли изпрати близнаците до тях, и след малко я чу да се връща. Пух подраска по вратата, но си тръгна, когато тя не му отвори. Седеше в стаята и се опитваше да събере парчетата от себе си.

В десет часа чу в банята на Моли да тече вода. Равнодушно свали дрехите си, после се напъха в най-стария си халат, търсейки успокоение в меката износена тъкан. На вратата ѝ се почука.

— Добре ли си, Фийби?

При други обстоятелства щеше да е доволна, че Моли се е сетила да я попита, но сега просто се чувстваше празна.

— Имам главоболие. Ще се видим утре, преди да тръгнеш за училище.

Отиде до прозореца и дръпна завесите, за да погледне към гората зад къщата. Очите ѝ бяха замъглени от сълзи.

— Фийби?

Не беше чула Моли да влиза и не искаше да е при нея. Рано или късно, трябваше да каже на сестра си, че ще напуснат Чикаго, но не можеше да го направи днес.

— Вратата беше затворена.

— Знам. Но... сигурна ли си, че си добре. — Светлината в стаята угасна.

Тя продължи да се взира през прозореца, защото не искаше Моли да види, че плаче. Чу тихото потропване от лапите на Пух по килима.

— Обикновено главоболие.

— Скарахте се с Дан, нали?

— Аз и Дан постоянно се караме.

— Дразните се, но не се карате истински.

— Това не беше дразнене, Моли. Беше наистина.

Последва дълга пауза.

— Съжалявам.

— Не знам защо трябва да съжаляваш. Ти ме мразиш в червата, помниш ли? — Знаеше, че не е честно да си го изкарва на Моли, но не й пукаше. Пух се буташе в глезените ѝ, сякаш я порицаваше.

— Не те мразя, Фийби.

Нови сълзи напълниха очите ѝ.

— Искам да съм сама, ясно ли е?

— Ти плачеш.

— Това е временна слабост. Ще я превъзмогна.

— Не плачи. Дан щеше да се чувства много зле, ако знаеше, че те е натъжил толкова много.

— Искрено се съмнявам.

— Мисля, че си влюбена в него.

Фийби преглътна тежко, докато сълзите се търкаляха по бузите ѝ.

— И това ще преодоля.

Почувства на рамото си нежна ръка. Гърлото ѝ се стегна и нещо в нея сякаш се скъса. Без да разбере как се случи, се озова в прегръдките на Моли.

Моли я потупа по ръката и разтри гърба ѝ.

— Не плачи, Фийби. Моля те, не плачи. Ще се справиш. Наистина. Не плачи. — Моли я утешаваше точно както говореше и на Пух. Понеже беше с няколко инча по-ниска от нея, позицията им беше неудобна, но те продължиха да се прегръщат.

Фийби нямаше представа колко дълго са останали така, но нищо на света не можеше да я накара да пусне сестра си. Когато най-накрая се наплака, Моли се освободи от нея, но няколко секунди по-късно се върна със салфетки от банята.

Фийби седна на леглото и си издуха носа.

— Утре ще съм по-добре. Просто се самосъжалявам.

Матракът хлътна, когато Моли се настани до нея.

— Бременна ли си?

Фийби я изгледа сепнато.

— Защо мислиш така?

— Едно момиче в класа ми по древна история е бременно. Знам, че може да се случи дори на по-възрастни хора, които се предполага, че знаят всичко за контрола на раждаемостта. Ако си бременна, съм сигурна, че Дан ще иска да се ожени за теб, но ако не иска... ние двете... — Тя избърбори забързано: — Ще ти помагам да се грижиш за бебето. Няма да се наложи да правиш аборт или да го даваш за осиновяване, или да го гледаш сама.

Докато Фийби оглеждаше напрегнатото изражение на сестра си, част от вцепенението ѝ изчезна и тя се усмихна слабо.

— Не съм бременна. Но благодаря. Много ти благодаря.

— Няма пак да започнеш да плачеш, нали?

Фийби кимна и си издуха носа.

— Не мога да се сдържа. Това е най-сладкото нещо, което някой някога ми е предлагал. — Тя хлъцна леко. — Обичам те, Мол. Наистина те обичам.

— Сериозно?

— Да. — Фийби избърса сълзите си.

— Въпреки че се държах като лигла?

Фийби се усмихна слабо.

— Истинска лигла.

— Никой не ме е обичал преди.

— Майка ти те обичаше.

— Не я помня. Бърт казваше, че е била кукла.

Фийби се изсмя задавено.

— Такава беше. Както и моята майка. Това беше единственият вид жени, за които Бърт се женеше. Обичаше ги руси, сексапилни и не много умни. Наследили сме ума си от него, Мол, не от майките ни. — Тя издърпа кърпите в ръцете си. — Но майка ти беше една от най-сладките жени, които съм срещала, и те обичаше много. Аз избягах, когато ти беше малка, но си спомням как те държеше часове наред дори когато спеше, защото не можеше да повярва, че те има.

— Щеше ми се да си я спомнях.

— Беше добра жена. Разказваше ми истории за времето си като стриптийзборка. Както и Куки, втората жена на Бърт. И двете бяха сладурани.

Моли попиваше всяка нейна дума.

— Разкажи ми за тях.

Фийби подсмръкна и потупа носа си.

— Ами Бърт открил и трите си жени в Лас Вегас. Всички те нямали нищо повече освен добрия си външен вид, но и трите били изключителни. Понякога си мисля, че „кукла“ е само дума, измислена от мъжете, за да се чувстват по-висши от жените, които са по-добри в оцеляването от тях. — Пух скочи в скута ѝ и тя погали меката ѝ козина. — Вместо да се самосъжаляват, всички съпруги на Бърт работели усилено, за да постигнат нещо в живота. Оцелели въпреки лошите мъже, лошите условия на работа, пристъпите на бронхит заради оскъдните костюми, и го правели с усмивка. Майка ти не се огорчи дори когато откри какъв мъж точно е Бърт. — Тя се усмихна неуверено на Моли. — Имаш пайети и мрежести чорапи в наследство, Мол. Гордей се с това.

Със своето тържествено лице и великолепен мозък сестра ѝ очевидно бе очарована от идеята. Докато Фийби я наблюдаваше, през ума ѝ потрепна ужасяваща мисъл, която я накара да забрави нещастията си.

— Имаш нейни снимки, нали?

— Не. Молих Бърт няколко пъти, но той каза, че няма.

— Не мога да повярвам, че не се сетих да те питам! — Фийби стана от леглото, отиде до гардероба си и след няколко секунди се върна с една картонена кутия, която бе изпратила от Ню Йорк. Докато Моли я гледаше, тя обърна съдържанието ѝ на леглото, за да го претърси по-лесно. — Знам, че е тук някъде. Ето я. — Тя издърпа някаква евтина рамка със снимка на Лара, седнала на шезлонг до басейна, с новородената Моли в скута си. Русата коса на Лара беше прибрана назад с шал на цветя и тя се усмихваше на бебето, увито в розово одеялце.

Със стаен дъх Фийби подаде снимката на сестра си.

Моли я докосна предпазливо, сякаш се страхуваше, че ще се разтопи в ръцете ѝ, и се взря в лицето на майка си. Обзе я страхопочитание.

— Красива е.

— Мисля, че имаш нейните очи — каза тихо Фийби.

— Ще ми се да я познавах.

— И на мен ми се ще.

— Мога ли да я задържа?

— Разбира се, че можеш. Взех я с мен, когато избягах. Преструвах се, че тя е моята майка.

Моли я загледа и после от устните ѝ се отрони хлипане. Този път Фийби трябваше да я прегръща.

— Съжалявам, че се държах толкова ужасно. Ревнувах те толкова много, защото Бърт обичаше теб, а мразеше мен.

Фийби погали сестра си по косата.

— Той не те е мразел, а мен не обичаше.

— Да, обичаше те. Винаги ме сравняваше с теб. — Тя бавно се отдръпна, така че Фийби погледна мокрото ѝ от сълзи лице. — Казваше, че го побиват тръпки от мен и че изглеждам така, сякаш ще припадна всеки път когато говори с мен. Казваше ми, че ти винаги си му се опъвала.

Фийби отново я придърпа към себе си.

— Не му се опъвах, докато не пораснах. Повярвай ми, когато бях на твоята възраст, всичко, което се опитвах да правя, беше да не му се мяркам пред очите.

— Казваш това само за да се почувствам по-добре.

— Бърт беше грубиян, Моли. Той беше мъжкар в най-лошия смисъл на думата. Нямаше никаква полза от жена, която не се грижи или не спи с него. Това изключваше нас двете.

— Мразя го.

— Разбира се, че го мразиш. Но когато пораснеш, може да научиш, че вместо това трябва да го съжаляваш. — Докато говореше, тя почувства силно облекчение и осъзна, че най-сетне се беше освободила от отхвърлянето на баща си. — Бърт имаше двете най-добри дъщери на света, но не му пукаше. Мисля, че това е тъжно, а ти?

Моли обмисляше отговора си.

— Да, предполагам, че е така.

Докато лунната светлина заливаше килима, пръстите им се срещнаха някъде върху главата на Пух.

И се преплетоха здраво.

Оркестърът започна „Не е ли сладка?“ и мажоретките на „Старс“ оформиха тунел от златно-сини помпони, през който да мине Фийби. Докато се отправяше към игрището за мача от шампионската лига, тя блестеше в късото си велурено сако, инкрустирано с хиляди небесносини пайети, метално-златните потниче и минипола, блещукащите чорапи и обувки с квадратни токчета, на чийто връх проблясваха златни звезди от мъниста. Тълпата я поздрави с подсвирквания и възгласи, докато мажоретките развяваха помпоните си и кривяха бедра.

Докато махаше и раздаваше целувки, можеше да усети изпълнената с напрежение атмосфера по настроението на публиката и по изразенията на играчите, които се струпваха на страничната линия. Избягваше да гледа към Дан, докато си проправяше път към края на скамейката за ритуалите преди мача. Много от играчите вярваха, че тя им носи късмет, и необходимостта я бе накарала да създаде една рутина от потупване на шлемове, пляскане на раменни подпльнки и подпъхване на щастливи монети в обувките. Боби Том обаче отказа да промени късметлийската целувка.

— Днес ще успеем, Фийби. — Той я целуна шумно и я постави отново на земята.

— Знам, че ще го направите. Късмет.

Гледаше, докато „Сейбърс“ излизат на игрището при „Старс“. Началният им куотърбек отново получи контузия в последния мач, което даваше предимство на „Старс“, но Рон я беше предупредил, че дори и с травми, „Сейбърс“ са отличен футболен клуб.

С приближаването на кикофа тя вече не можеше да избягва да поглежда към него. Видя изпънатите сухожилия на врата му, докато говореше в слушалките с треньорите, и после каза няколко думи на застаналия до него Джим Бийдерот. Едва когато играчите се бяха разположили за кикоф, той се обърна към нея. Очите им се срещнаха, но изразението му беше празно и не разкриваше нищо от чувствата

му. Тя забърника за дъвката му в джоба на самото си, докато той се приближаваше към нея.

Феновете бяха свикнали бързо с ритуалите на „Старс“ преди мача и тълпата чакаше момента, когато кикърът ще подготви топката, а Фийби ще подаде дъвките. Докато Дан се приближаваше към нея, тя се опита да звучи нормално.

— Не съм забравила дъвките.

Той я огледа за момент, устата му беше изпъната в стегната, твърда линия.

— Боби Том получава сърдечна целувка, а аз — пакетче дъвки. Няма да стане.

Очите ѝ се разшириха, когато той махна слушалките. Преди да успее да реагира, той се наведе и я целуна дълго и задушаващо.

Проблеснаха светкавици и сред публиката се разнесоха смехове, дюдюкания и крясъци. Когато Дан се отдръпна, Фийби се насили да се усмихне. Хората мислеха, че това е шега, но тя знаеше, че не е. Целувката му беше изпълнена с гняв и трябваше да я нарани. Той ѝ даваше да разбере, че не ѝ е простил, че е обидила честта му.

Дан се отдръпна рязко и насочи цялото си внимание към игрището, когато топката се извиси във въздуха. Ритърнърът на „Сейбърс“ я хвана далече в ендзоната на „Старс“.

Въпреки собствените си бурни емоции, тя бързо бе завладяна от вълнението на играта. Знаеше от Рон, че част от стратегията на Дан е да предизвика обратите на „Сейбърс“ и агресивната игра на защитата направи точно това по-малко от четири минути след началото на играта, когато Елвис Креншоу изби топката от техния тейлбек. „Старс“ бързо пое контрола и към края на първата четвърт отбелязаха седем на нула.

Тя се отправи обратно към ложата, където атмосферата беше също толкова напрегната, колкото и на терена. „Старс“ набираха инерция, докато „Сейбърс“ се бореха да се върнат в играта, но все още беше твърде рано, за да се успокои. Десет минути по-късно, когато „Старс“ прекъснаха трийсетярдов пас, Фийби знаеше, че не може да издържи повече на това напрежение. Те играеха брилянтно, но защо тогава имаше чувството, че се разпада?

Като промърмори на Рон, че отива на разходка, тя метна верижката на чантичката си през рамо и напусна ложата. Кимна на

охраната отвън, после закрачи по иначе пустия коридор. Докато поредният взрив от викове отекна иззад затворените врати, тя зави в края на коридора.

Щеше ѝ се Моли да е с нея, вместо да седи отвън с приятелите си. Последните няколко дни бяха магически за тях двете. Моли бърбореше непрекъснато, решена да запознае по-голямата си сестра с всеки детайл от живота си. Фийби се усмихна. Без значение за какво друго от последните няколко месеца можеше да съжالياва, никога нямаше да се разкайва за решението си да задържи Моли.

Беше толкова потънала в мислите си, че едва забеляза колко далече е стигнала, докато вратата на една близка лежа се отвори, увеличавайки шума от зрителите. Пръстите ѝ се стегнаха около чантата, когато от там излезе Рийд. Последното нещо, което искаше в този момент, беше да се среща с него, но той вече я беше забелязал и не можеше да отстъпи.

Последната победа на „Старс“ бе сложила край на престорената му вежливост и сега бе останала само враждебността. Когато стигна до нея, той си запали цигара със златната си запалка и присви очи от дима.

— Вече си отегчена от играта?

Тя нямаше никакво желание за конфронтация и сви безразлично рамене.

— Не. Просто съм нервна. Ами ти?

— Просто излязох за цигара.

Облакът от дим, който се разнесе из коридора, когато отвори вратата на ложата, все още не се беше разсеял.

— И ти не можеш да гледаш.

Фийби незабавно съжали за думите си. Макар че не бе възнамерявала да го предизвиква, той се наежи.

— Още не сме и до средата. Не бих започвал да празнувам.

— Не празнувам.

Разнесе се поредният радостен рев и той дръпна бързо и гневно от цигарата.

— Цял живот си късметлийка. Ти си единственият човек от всички, които познавам, който и върху купчина лайна да стъпи, ще ги превърне в злато.

— Аз пък си мислех, че ти си късметлията.

Той изсумтя.

Тя сграбчи дръжката на чантата си.

— Дори и след толкова много години още ме мразиш, нали? Когато бях дете, така и не успях да разбера защо. Ти имаше всичко, което аз исках.

— Да бе — присмя й се Рийд. — Живеех в порутен апартамент с невротична майка и без баща.

— Имаше баща. Моя.

Устните му се стегнаха презрително.

— Точно така. Бърт се интересуваше от мен много повече, отколкото някога се бе интересувал от теб, точно до деня, в който умря. Просто искаше да ти даде урок. Все повтаряше, че ти си единственият му провал, и мислеше, че ще се установиш, ако успее да те отдалечи от онези педали, с които дружеше. — Рийд забодне цигарата си в един от пясъчните пепелници, подредени до стената. — Бърт не искаше нещата да се развият така. Никой не можеше да предвиди всички щастливи случайности през този сезон. „Сейбърс“ изгуби Симпсън и Макгуайър, „Чарджърс“ се лиши от Уизак, „Билс“ и „Долфинс“ се разпаднаха. Боже, само ако подозираше, че „Старс“ може да се добере до плейофите, никога не би ти позволил и да доближиш отбора дори за ден!

— „Старс“ се добра до плейофите. И от звуците, които чувам, печели.

Лицето му потъмня от гняв. Успешният бизнесмен беше изчезнал, на негово място остана само жестокият грубиян от детството й.

— По дяволите, злорадстваш, нали?

— Не...

Но отказът й беше твърде закъснял, защото той я притисна към стената с цялото си тяло. Тя трепна, когато раменете му я удариха и чантата й тупна на земята.

— Съсипваше всичко за мен! Винаги!

Уплашена, Фийби се опита да го отблъсне с длани.

— Пусни ме или ще пицця!

— Давай! Ако някой ни види, ще си помислят, че ме сваляш, както правиш с всички.

— Не се шегувам, Рийд! Пусни ме.

Тя замръзна, когато почувства ръката му да се плъзга по гърдите ѝ. Той стисна.

— Беше секси малко парче, когато беше на осемнайсет и все още си.

Тя замръзна от шока.

— Махни си ръцете.

— Когато приключа.

Тя се опита да се отдръпне от противното му докосване, но беше притисната от тялото му. Изражението на лицето му я изплаши. Очакваше да види похот, но вместо това зърна нещо по-опасно. Видя омраза и нужда да упражни силата си над нея, както винаги го беше правил.

— Може и да получиш „Старс“, но преди да повярваш, че ще се смееш последна, има нещо, което трябва да ти кажа.

Триумфът в изражението му накара ужаса да я изпълни като отрова. Отново беше детето, което го гледаше да държи снимката на майка ѝ. Вероятно бяха обградени от осем хиляди души, но тя никога не се бе чувствала по-самотна.

Устните му се сгърчиха.

— Онази нощ край басейна...

— Не! Не искам да слушам за това! — Всичките ѝ кошмари се завърнаха. Чуваше звука на бурята, усещаше горещата лепкава жега. Отново се опита да се измъкне, но той не я пускаше.

— Помниш ли бурята? И колко тъмно беше?

— Престани! — Тя започна да хлипа. Той стисна гърдите ѝ по-силно.

— Толкова тъмно, че не можеше да видиш нищо...

— Не го прави!

— Онази нощ, когато Крейг те изчука...

— Моля те...

— Не беше Крейг.

Стомахът ѝ се сви, от устните ѝ се изтръгна стон, докато думите му я удряха като юмруци. Дробовете ѝ сякаш бяха колабирали и тя се задушаваше.

— Аз бях онзи, който те изчука в бараката.

Щеше да повърне. Беше ли го подозирала винаги някъде в най-отдалечените кътчета на подсъзнанието си, или това бе ново знание?

Мирисът на одеколона му я накара да се задави.

Той пусна гърдите ѝ, само за да хване кичур коса и да го увие около пръстите си. Фийби захапа устната си, за да не проплаче, когато я дръпна силно.

— А най-хубавото е, че няма какво да направиш, мис Важна и силна, защото се е случило твърде отдавна. Ще бъде твоята дума срещу моята, а докато ти прекарваше всичко в панталони, аз бях мистър Чист. Така че всеки път, когато започнеш да злорадстваш заради „Старс“, си припомняй, че аз още чувам как крещеше, когато ти разпуквах сладката черешка.

— Добре ли сте, госпожице Съмървил?

Рийд отскочи, когато отляво се приближи един охранител. Тя притисна пръсти към устните си.

— Госпожице Съмървил? Наред ли е всичко?

Тя се опитваше да проговори.

— Не, аз...

— До после, Фийби. — Рийд пооправи вратовръзката си, после прекоси коридора към ложата. Обърна се и ѝ се ухили. — Благодаря за черешовия пай. — Отвори вратата и изчезна вътре.

Тя притисна длани към стомаха си. Охранителят хвана едната ѝ ръка.

— Всичко ще е наред, госпожице. Нека ви помогна.

Тя се движеше като робот до него, докато той я влачеше надолу по коридора. Спомените от онази ужасна нощ се върнаха. В металната барака нямаше прозорец и жегата вътре беше тежка и плътна. Когато той отвори вратата, единственото, което видя, беше приведен мъжки силует на фона на гладката черна завеса на дъжда. Беше решила, че е Крейг, но не бе видяла лицето му.

Той се бе озовал върху нея, преди да мръдне. Разкъса блузата ѝ и хапеше едната ѝ гърда като животно. Помнеше как неравният и твърд бетонен под дере бедрата ѝ, докато той разкъсваше полата ѝ и съдираще гащичките ѝ. Главата ѝ се удари в някакъв варел, когато разтвори краката ѝ. Докато проникваше в нея, издаваше гърлени звуци, но след това единственият звук, който помнеше, бяха собствените ѝ писъци.

Подът поддаде под нея и главата ѝ се изправи. За момент беше дезориентирана, а после осъзна, че охранителят я води в асансьора.

— Къде отиваме?

— Водя ви към лекарите.

— Добре съм, не ми трябва лекар.

— Бледа сте като платно. Не знам какво се опитваше да направи този човек, но може би трябва да полежите няколко минути, докато се почувствате по-добре.

Тя започна да протестира, но осъзна, че не е в състояние да се върне в ложата веднага. Няколко минути далече от любопитни очи щяха да ѝ дадат възможност да се съвземе.

— Добре, само за малко.

Докато асансьорът продължаваше да слиза, подуши миризмата на цигари по униформата на пазача и я обзе пореден пристъп на замайване, защото ѝ напомни за Рийд. Беше завладяна от усещане за безпомощност. Той щеше да се измъкне, беше прав за това. Бе минало твърде много време, за да може да го обвини.

Охранителят започна да кашля. Беше с наднормено тегло, вероятно в края на шейсетте, с посивяла коса и червендалест тен. По челото му избиха капки пот. Фийби прочете името му на пластмасовия бадж.

— Трябва да откажете цигарите, господин Хардести.

— Аха.

Вратата на асансьора се отвори. Тя видя тръби над главата си и осъзна, че са в някакво подземие.

— Къде сме?

— Тук има лекарски кабинет за служителите. Ще ви задържа настрана от тълпите.

Тя го последва от асансьора по тесен коридор, боядисан в убито военно сиво. Над главата ѝ продължаваха тръбите, някъде отдалече дочу тътен. Разбра, че чува приглушените викове на зрителите на стадиона над тях. Отминаха един остър завой.

— Тук. — Той хвана лакътя ѝ и завъртя топката на някаква необозначена врата.

Фийби чувства тревожно потрепване и се поколеба. Със силно бутване той я запрати вътре.

— Какво правите? — ахна тя.

Очите ѝ се разшириха от ужас, когато мъжът извади пистолет и го насочи право към нея. Завладя я усещане за нереалност. Рийд беше

неин враг, не този човек, когото никога не беше срещала. Над нея тълпата ревеше като звяр в клетка, докато тя беше затворена в някакъв кошмар, в който бягаше от един ужас, за да попадне на друг.

Мъжът затвори вратата.

— Ела тук!

— Защо правите това?

— Мърдай!

Тя се запрепъва назад и постепенно разбра, че той я бутна в някаква стая, която, изглежда, бе едновременно портиерна и склад. Видя нацърбено сиво бюро, архивен шкаф и стена с метални рафтове, пълни с картони и машинни части.

Мъжът посочи с пистолета към един стол без подлакътници, който имаше малък V-образен прорез на черната винилова седалка.

— Сядай.

Краката ѝ се разтрепериха, докато седнаше на стола. Овалната облегалка изскърца и поддаде леко, когато се опря. Тя се взря в грозния черен пистолет, насочен право в сърцето ѝ. Оръжието не потрепна, когато мъжът се наведе, за да издърпа едно въже от някаква кутия, поставена на един подвижен метален шкаф срещу бюрото.

— Кой си ти? — прошепна Фийби.

Вместо да отговори, той завъртя с крака си стола, така че да гледа към стената. Фийби автоматично се протегна, за да се задържи, но той бързо грабна ръцете ѝ и ги издърпа зад нея. Тя извика от страх.

Мъжът хриптеше, докато връзваше китките ѝ и ги закрепяше за вертикалната метална пречка, поддържаща облегалката на стола. Когато я върза, той бутна отново стола и го запрати към далечния ъгъл на претъпканото помещение. Фийби го спря с крака, преди да се удари в стената и после, обзета от паника, се обърна, така че да го гледа.

Опита се да почувства благодарност, задето не беше вързал краката ѝ, но кордите се врязваха в китките ѝ и изпращаха снопове болка нагоре по ръцете. Мъжът взе пистолета от металния рафт, където го беше оставил, докато я връзваше, и го върна в кожения кобур на хълбока си.

Колко време щеше да измине, преди Рон да забележи, че я няма? Пребори се с истерията, която се надигаше в нея, знаейки, че без значение какво се случи, трябва да запази самообладание. Дочу далечния звук на музика и осъзна, че бе започнало шоуто на

полувремето. Опита се да игнорира болката в ръцете и китките си и се насили да огледа по-внимателно стаята.

Нарязаното сиво бюро до стената бе отрупано с купчини опърпани наръчници, каталози и хартии. Върху едно чекмедже с четири отделения срещу нея имаше поставен малък портативен телевизор, покрит с петна от мазни пръсти. От L-образните куки на стената зад бюрото висяха клипбордове и календар с гола жена, държаща ярко оцветена плажна топка.

Охранителят си запали цигара и я хвана между дебелиите си пръсти, пожълтели от никотина.

— Ето как стоят нещата, маце. Няма за какво да се тревожиш, ако приятелят ти изпълни каквото му кажа.

— Не разбирам за какво говориш.

— Аха, е, това май няма особено значение. — Той отиде до чекмеджето и обърна телевизионния екран. Просветна черно-бяло изображение на коментаторите в униформени жакети, седнали в предавателната кабина.

— ... „Старс“ играха брилянтно през първата половина. Нападението беше добро. Защиатаваха успешно топката. „Сейбърс“ ще трябва да са много по-агресивни, ако искат да се върнат в играта. — В дъното на екрана бе изписан резултатът — „Старс“ 14, „Сейбърс“ 3.

Охранителят изпусна отвратителна ругатня и намали звука. Тя го погледна по-внимателно, докато крачеше из тясната страна на помещението близо до вратата и пушеше ядосано. Очите ѝ паднаха на пластмасовата табелка с името му.

ХАРДЕСТИ.

В този момент нещата се подредиха. Тя си припомни как Дан ѝ разказа за мъжа, който го преследваше, бащата на един от бившите играчи на „Старс“. Името му беше Хардести.

Телевизорът излъчваше безмълвно реклама на бира. Тя облиза сухите си устни.

— Ръцете ме болят. Въжето е много стегнато.

— Няма да те развържа.

— Просто го разхлаби.

— Не.

Трябваше да го накара да говори. Щеше да полудее, ако не откриеше какво е намислил.

— Това е заради сина ти, нали?

Той я посочи с цигарата.

— Ще ти кажа нещо, маце. Рей-младши беше най-добрият защитник, играл някога за „Старс“. Нямахме никаква причина това копеле да го разкара.

— Тренер Кейлбоу?

— Беше нарочил Рей-младши. Дори не му даде шанс.

— Дан не работи така.

Облаци от сив дим се виеха около главата му и той едва ли я чу.

— Ще ти кажа какво мисля. Мисля, че знаеше, че Рей-младши е по-добър играч, отколкото той самият някога е бил. Мисля, че ревнуваше. Пресата изкарваше Кейлбоу голяма работа, но той не е нищо в сравнение с моя Рей.

Фийби осъзна, че мъжът е откачен. Може би беше полудял преди много време или пък смъртта на сина му се бе оказала последната капка. Тя се опита да успокои страха си.

— Играчите се сменят непрекъснато. Това е част от играта.

— Ти не знаеш какво е! Днес си специален човек, а утре никой не знае името ти.

— За себе си ли говориш, или за сина ти?

— Млъквай! — Очите му се изцъклиха, а лицето му придоби лилав оттенък.

Тя се страхуваше да го притиска повече и млъкна.

Той я мушна с пръст.

— Виж, ти не означаваш нищо за мен. Не искам да те наранявам, но ако се наложи, ще го направя. Защото без значение какво ми струва, няма да позволя „Старс“ да спечелят този мач.

Рон достигна тунела точно когато играчите се втурваха обратно на полето. Ужасяваше се от това, което трябваше да направи. Дан беше същински звяр цяла седмица — раздразнителен, неразумен и невъзможен за умиротворяване — и той нямаше представа как ще реагира на притеснителните новини.

Дан се появи от съблекалнята и Рон влезе в крачка зад него.

— Опасявам се, че имаме проблем.

— Оправи се с него. В случай че не си забелязал, се опитвам да спечеля мача и...

Рон притисна сгънатата си кърпичка към челото.

— Фийби е изчезнала.

Дан спря рязко, а лицето му пребледня.

— За какво говориш?

— Излезе от ложата по време на втората четвърт и така и не се върна. Някой открил чантата ѝ в коридора. Звънях у тях и в офиса ѝ. Проверих в лекарския кабинет и изпратих хора до всяка ложа. Няма я, Дан, и в този момент смятам, че това е някаква мръсна игричка.

Рон беше виждал Дан в напрегнати ситуации, но никога не бе съзирал толкова чиста паника в очите му.

— Не! Тя не може да е... Боже. Обади ли се в полицията?

— Да, но понеже е минало много малко време, те не приемат нещата толкова сериозно, колкото аз. Мразя да ти причинявам това наред мача, но ми хрумна, че може да знаеш някакво място, където би могла да е отишла. Хрумва ли ти нещо? Сещаш ли се къде може да е?

Той стоеше замръзнал, очите му горяха на бледото лице.

— Не. — Грабна ръката на Рон. — Говори ли с Моли? Боже! Говори с Моли! Може Фийби да е с нея.

Никога не беше виждал Дан такъв и вече знаеше, че връзката между главния треньор и собственика на „Старс“ е по-силна, отколкото е подозирал.

— Моли не я е виждала отпреди мача. Тя е доста разстроена. Жената на Тъли е с нея.

— Ако нещо се случи с Фийби...

— Дан? — Един от помощник-треньорите се бе появил в отвора на тунела.

Дан се извърна към него.

— Остави ме на мира, по дяволите!

Рон долавяше отчаянието на Дан и грабна другата му ръката тревожно.

— Трябва да се връщаш на игрището! Нищо не можеш да направиш за Фийби. Ще ти съобщя веднага щом я намерим.

Дан го огледа напрегнато.

— Не позволявай нещо да ѝ се случи, Рон. За бога, открий я!

Рон искаше да го успокои, но успя да каже само:

— Ще направя всичко възможно.

Едно ниво под тях Хардести се протегна към джоба си за нов пакет цигари. Очите на Фийби пареха от дима в допълнение към болката в ръцете и китките ѝ. Мълчанието опъваше нервите ѝ до точка, в която трябваше да говори.

— Чий офис е това?

За момент помисли, че той няма да отговори. После мъжът сви рамене.

— На някой от инженерите. Той трябва да стои при генераторите, докато секторите не затворят, така че няма да ни посети, ако на това се надяваш.

Екранът показваше кикофа на „Сейбърс“. Тя потрепна, когато Хардести пусна звука.

— Няма да ти се размине.

— Знаеш ли какво? Не ми пука. Стига „Старс“ да загубят шампионата, пет шибани пари не давам!

Хардести се взря в телевизора, после се премести на бюрото, където взе телефона и натисна четири бутона. Изминаха няколко секунди, преди да проговори в слушалката.

— Тук е Боб Смит от „Старс“. Фийби Съмървил е при мен и иска да говори с тренер Кейлбоу. Прехвърли разговора към страничната линия, ако обичаш. — Той направи пауза. — На нея не ѝ дреме за никакви оторизации. Каза, че е важно, а тя е шефът, но понеже ти си знаеш, прави каквото искаш.

Който и да беше на другия край, сигурно бе решил да удовлетвори молбата, защото Хардести плъзна телефона към близкия до Фийби край. Колелцата изскърцаха, когато хвана облегалката и избута стола до бюрото. Изчака мълчаливо, стиснал слушалката и после се напрегна.

— Кейлбоу? При мен има някой, който иска да говори с теб. — Бутна слушалката до ухото на Фийби.

— Дан? — каза тя с изтънял от уплаха глас.

— Фийби? Къде си? Боже, добре ли си?

— Не, аз... — Тя извика от болка, когато Хардести зарови пръсти в косата ѝ и дръпна силно.

На страничната линия Дан замръзна.

— Фийби! Какво става? Там ли си? Говори!

Сърцето му блъскаше в ребрата, по челото му изби студена пот. Измъчвах Фийби, а той не можеше да направи нищо. С ослепяваща яснота разбра колко силно я обича. Ако нещо се случеше с Фийби, не искаше да живее повече. Извика името ѝ в опит да изрази всичко, което чувстваше към нея, но не беше успял да каже.

В слушалките му се разнесе дрезгав мъжки глас.

— Държа я, Кейлбоу. Ако не искаш да пострада, слушай внимателно какво ти казвам.

— Кой си ти?

— „Старс“ ще изгуби днес. Схващаш ли? Шибаният ти отбор ще изгуби днес или жената умира.

Дан чу свистенето в гласа на мъжа и бе обзет от ужасяващо подозрение.

— Хардести? Ти си, нали, луд кучи син такъв!

— Отборът ти няма да спечели шампионата без моето момче.

Фактът, че Хардести не направи опит да отрече самоличността си увеличи страха на Дан повече от всичко. Само мъж, който не се интересува дали ще живее, или ще умре, можеше да е толкова небрежен.

Той знаеше, че няма много време, и заговори бързо с повелителен глас:

— Чуй ме, Рей, не би искал да правиш това.

— Ти го ревнуваше. Ето защо го отрязал.

— Това е между мен и теб. Фийби няма нищо общо. Пусни я.

— Не се обаждай в полицията. — Хардести се закашля със сух, тракащ звук. — Гледам телевизия и ако видя да се случва нещо необичайно, ще съжаляваш.

— Мисли, Хардести! Държиш невинна жена...

— Ако видя на табло то още точки за „Старс“, приятелката ти ще пострада.

— Хардести!

Линията прекъсна.

Дан стоеше там зашеметен. Чуваше поздравленията на тълпата и всичко в него онемя, когато си спомни играчите, които току-що бе извикал на терена. Обърна се към игрището. Застанал в ням ужас,

наблюдаваше как топката се издига във въздуха и се насочва право за фийлдгол.

Таблото премигна и сякаш студена ръка стисна сърцето му.

В подземията на стадиона Рей проклинаше и блъскаше с крак стола на Фийби. Тя нададе вик, когато той полетя по хлъзгавия под и се блъсна в отсрещната стена. Рамото ѝ пое удара и изпрати болка по цялото ѝ тяло. Усети кръв от прехапанието си език.

Уплашена от това, което може да ѝ стори, тя се противопостави на болката и обърна стола, за да е с лице към него. Но той не гледаше към нея. Вместо това се взираше в телевизора и си мърмореше нещо.

Малкият екран бе изпълнен от близък план на Дан. Изглеждаше обезумял и тъй като резултатът вече беше 17 на 3 за „Старс“, коментаторите се шегуваха с това. Видът му я накара да се почувства, сякаш я разсякоха на две. Днес можеше и да умре. Щеше ли да гледа лицето му, когато това се случеше? Идеята бе непоносима и тя насили изтръпналите си пръсти да се раздвижат и да задърпат възлите, които я придържаха към стола. Докато отблъскваше болката, която движението ѝ причиняваше, си спомни последния им разговор и непохватното убеждение в гласа му, когато ѝ беше казал, че никога не е губил нарочно мач.

Няма да направя това, Фийби. За никого. Дори и за теб.

На страничната линия Дан извика Джим Бийдерот. Надяваше се куотърбекът да не забележи несигурния му глас.

— Ще направим някои промени в следващите серии, Джим.

Когато свърши с инструкциите си, очите на Бийдерот се бяха присвили възмутено над черните мазки, които пресичаха бузите му.

— Това е шибано бягане! Ще удрям всеки рисийвър, който погледна.

— Прави каквото ти казвам или си сядаш! — изкрещя му Дан.

Бийдерот го погледна разярено и отиде при Чарли Крей, един от помощниците. След секунди бе грабнал слушалките на Чарли и крещеше в микрофона.

Дан знаеше, че Джим говори с Гари Хюит, координатора на нападателите, който седеше с Тъли в ложата на треньорите, високо в стадиона. Преди Хюит да започне също да го тормози, той се опита да преглътне достатъчно от страха си, за да може да си събере мислите.

Хардести бе казал, че гледа телевизия, което означаваше, че ще може да види всяко необичайно движение на страничната линия или в която и да е част на стадиона в обхвата на камерите. Заради това Дан не можеше да рискува да уведоми полицията. Когато узнаеа, че Фийби наистина е отвлечена, щяха да изпълнят мястото, щяха да дойдат и при него, на страничната линия, за да му задават въпроси. И още по-лошо, можеха да решат да отложат мача, обстоятелство, което можеше да прелее търпението на Хардести.

За кратко обмисли дали да не използва слушалките, за да се свърже с Рон, но се страхуваше, че Хардести може да подслушва. Макар че не беше наясно с вътрешната комуникационна система, Дан знаеше, че той би могъл да се включи в нея само вътре в стадиона. Това означаваше, че би могъл дори в момента да подслушва разговорите между страничната линия и ложата на треньорите. Означаваше също, че държи Фийби някъде наблизно.

Дан избърса челото си с ръкав, докато се опитваше да реши какво да прави с Рон. Тъй като не можеше да му обясни какво се е случило направо, грабна клипборда си и надраска бележка, като се постара да е достатъчно тайнствена, така че да е безсмислена за всеки друг, който я прочете.

Говорих с играча, когото обсъждахме през полувремето. Отрицателната ти оценка на ситуацията е правилна. Спешно е необходимо да се предприемат последващи действия. Ще ти обясня след мача.

Подаде бележката на един от помощниците и си каза, че Фийби няма да пострада. Всичко друго беше немислимо.

За първи път си позволи да помисли върху това, как действията му ще ѝ се отразят като собственик на „Старс“, когато всичко приключи и вече е в безопасност. Макар че настоящата ситуация беше безпрецедентна, не можеше да си представи НФЛ да признае мача — освен ако „Старс“ не победяха въпреки намесата му, което нямаше да позволи да се случи. След като НФЛ узнаеше, че той умишлено е предизвикал загубата им, щяха да насрочат нов мач и Фийби все пак щеше да има шанс да задържи отбора.

И тогава грозната истина го порази. Ами ако полицията не повярваше, че тя наистина е отвлечена? Ако Хардести се измъкнеше, нямаше да има никакво солидно доказателство освен собственото ѝ свидетелство. Дан беше единственият, който можеше да подкрепи историята ѝ, а личната му заинтересуваност би направила показанията му съмнителни. Тя можеше и да бъде обвинена, че си съчинява историята заради загубата на „Старс“ и желанието си да запази собствеността над отбора. Нямаше начин НФЛ да позволи мачът да се преиграе.

Насили се да приеме болезнения факт, че невъзможността му да уведоми полицията щеше да струва на Фийби „Старс“. И все пак не можеше да направи нищо повече. Нямаше да рискува живота ѝ, не и заради целия свят.

Гласът на Гари Хюит изпраця в слушалките му.

— Дан, какво, по дяволите, става? Защо си казал на Джим да играе по земя? Планът ни беше друг. Той никога не е подавал по-добре.

— Правя някои промени — тросна се Дан. — Водим, така че трябва да играем умно.

— Едва третата четвърт е! Твърде е рано да сме консервативни.

Дан беше абсолютно съгласен, затова просто махна слушалките и прикова очите си в игрището. Без значение какво трябваше да направи, щеше да опази Фийби.

До средата на тази четвърт „Сейбърс“ отбелязаха първия си тъчдаун, а играта по земя на „Старс“ не вървеше добре и намали преднината им до седем точки. Освиркването на феновете беше толкова силно, че нападателите се затрудняваха да чуват сигналите на Бийдерот. Помощниците на Дан бяха бесни, играчите бяха разярени и две минути след началото на последната четвърт, когато „Сейбърс“ изравниха при резултат седемнайсет, телевизионният коментатор изгуби търпение.

— Можете ли да повярвате на очите си? — Той на практика крещеше в камерите. — През целия сезон Дан Кейлбоу беше един от най-агресивните треньори в НФЛ и е ужасяващо да го виждаме да се огъва така. Това не е футболът, който феновете са дошли да гледат!

Фийби се опитваше да изключи напълно разбираемо суровите оценки, които коментаторът даваше на работата на Дан, както и осмиването на публиката. Не искаше да мисли какво причинява на гордостта му това публично унижение и знаеше, че никога не го е обичала повече.

Китките ѝ, ожулени от борбата ѝ да се освободи от въжетата, кървяха. „Не обръщай внимание на болката — каза си. — Преодолей я.“ Повтаряше си всичко, което бе чувала да казват играчите, но започваше да си мисли, че възлите никога няма да се разхлабят.

Хардести беше вързал китките ѝ на осморка с въжето, а после бе завързал свободните краища към вертикалната пречка на гърба на стола. Макар че пръстите ѝ лепнеха от кръв, докато се мъчеше със стегнатия двоен възел, който я придържаше към стола, той не поддаваше. „Преодолей болката. Отърси се от нея.“

Хардести се взираше в екрана, дърпаше от цигарата си и кашляше. Въздухът бе толкова наситен с дим, че Фийби едва дишаше. Понякога си мислеше, че той я е забравил, но после мъжът ѝ хвърляше поглед, толкова лишен от угризения, че тя не се съмняваше, че би я убил.

Пет минути след началото на четвъртата четвърт „Сейбърс“ се откъснаха напред. На страничната линия емоциите на играчите и помощниците отразяваха цялата гама от ярост до отчаяние, а тълпата бе започнала да замеря Дан. Той стоеше сам, изолиран от играчите и треньорите. Само желязната му дисциплина предотвратяваше избухването на открит бунт на скамейката.

„Сейбърс“ 24, „Старс“ 17.

Когато „Сейбърс“ отбелязаха допълнителна точка, Бийдерот запокити шлема си към скамейката, който се удари в нея с такава сила, че визьорът се спуска. Дан знаеше, че е само въпрос на време, преди Джим да започне да игнорира заплахата да го извади от играта и да започне да прилага собствени стратегии. Оставаха по-малко от десет минути до края, а публиката реагираше все по-грозно и той вече не можеше да продължава с играта по земя.

През целия си живот Дан бе играл отборно и ставаше твърде рисковано да се справя сам. Като се молеше да не прави фатална грешка, той извика Джим и Боби Том точно преди нападателите да се върнат на терена.

Лицето на Джим беше почервеняло от бяс, а това на Боби Том бе напълно сковано. И двамата започнаха да сипят вулгарности.

— Извади ме от игра, духач такъв! Не ми пука, не искам да участвам в това!

— Не сме работили толкова много, за да ни преобещ така!

Една миникамера се съсредоточи върху тях. Дан грабна ръцете им и наведе глава. Гласът му беше тих и свиреп.

— Млъкнете и слушайте! Отвлякоха Фийби. Мъжът, който я държи, е луд. Каза, че ще я убие, ако спечелим мача. — Почувства как мускулите на ръцете им се сковават, но не можеше да погледне, защото бе сигурен, че камерата го следи. — Гледа телевизия. Не мога да позволя на отбора да отбележи дори фийлдгол, защото той заплашва да я нарани, ако види още точки за нас на таблото. — Пое си въздух и вдигна глава. — Вярвам, че ще го направи.

Бийдерот изпсува тихо, а Боби Том изглеждаше убийствено. Дан позволи на всичките си чувства да се изпишат по лицето му, когато повика следващата серия играчи.

— Направете така, че да изглежда добре. Моля ви. Животът на Фийби зависи от това.

Можеше да види, че имат стотици въпроси, но нямаше време да ги задават, и за тяхна чест никой не му възрази.

В подземията на стадиона Фийби чуваше виковете на тълпата. Окървавените ѝ пръсти замръзнаха върху възела, а очите ѝ се стрелнаха към телевизора. Спря да диша, когато Джим хвърли дълъг пас над средата на игрището към Боби Том. Боби Том протегна тялото си в източената, грациозна линия, която бе фотографирана толкова често, докато балансираше само на пръсти. Колко пъти през този сезон тя го беше виждала да хваща топката във въздуха от точно тази позиция, преодолявайки гравитацията с лекота като балетист?

Но не и този път. Тълпата простена, когато топката отскочи от пръстите му. Боби Том падна на земята и тя си спомни отново да диша.

Това беше първият дълъг пас, който Бийдерот бе хвърлил през цялата втората половина, и Фийби се зачуди дали контролът на Дан над играчите най-сетне беше поддал. Отказа да мисли какво би означавало това. Не сега. Не и когато възелът, който я държеше, най-сетне беше поддал.

Беше толкова развълнувана, когато се разхлаби, но този кратък момент на триумф се изпари, когато осъзна, че все още не е свободна. Макар че се бе отвързала от стола, китките ѝ оставаха приковани от осморката, която Хардести бе увил около тях. Можеше да се изправи, но това нямаше да ѝ помогне, тъй като той имаше пистолет, а тя не можеше да използва ръцете си.

Камерата показва близък план на Боби Том. Болката притъпи сетивата ѝ и изминаха няколко секунди, преди да разбере, че нещо не е наред. Когато Боби Том пропуснеше, обикновено доброто му настроение се изпаряваше. Той кривеше лице и се проклрнаше. Но сега, дори на малкия телевизионен екран тя можеше да види, че изражението му бе лишено от всякакви емоции.

Той знае. Интуитивно ѝ подсказваше, че Дан им е казал какво се е случило. Знаеше колко много означава този мач за Боби Том и само можеше да си представи какво му коства да изпусне умишлено

топката. Гневът ѝ се разгоря, когато погледна гърба на Хардести. Той нямаше право да им отнема този ден.

„Старс“ изпълниха пънт и „Сейбърс“ започнаха следващата си серия, докато часовникът на таблото продължаваше да отброява.

7:14... 7:13... 7:12...

„Сейбърс“ започнаха серия от пасове. Тя мислеше за това, как изглеждаха мъжете след мача: мръсни, куцащи, окървавени. В ума си ги виждаше в самолета на връщане, с притиснати към коленете пакети с лед, с превързани рамене, докато гълтаха болкоуспокоителни, за да могат да поспят. Всеки от тези мъже щеше да направи всичко за „Старс“.

6:21... 6:20... 6:19...

С толкова малко време тя изобщо не беше сигурна, че може да се справи с последния възел, преди часовникът да отброи и последните минути. Имаше ужасното усещане, че проваля отбора, че някак не се опитва достатъчно упорито.

5:43... 5:42... 5:41...

Портланд отбелязаха още един фийлдгол. „Сейбърс“ 27, „Старс“ 17. Трябваше да вземе решение. Можеше да играе на сигурно, да остане на мястото си и да се надява, че Хардести ще я пусне в края на мача. Или пък можеше да рискува всичко, за да спечели свободата си.

На екрана се показва лицето на Дан и тя реши. Нямаше да изгуби него или „Старс“ без битка. Умът ѝ препускаше. Щеше да има само един шанс и трябваше да избере момента.

5:07... 5:06... 5:05...

Хардести се наведе напред, разтърсен от пристъп на кашлица. Тя стъпи на крака и се отблъсна силно от пода. Столът полетя напред.

Той се извъртя неумело, когато чу скърцането на колелцата. С остро възклицание вдигна юмрук да я удари. Тя изтегли краката си и заби пета в слабините му.

Хардести нададе вик от болка и се преви напред. Фийби скочи, издърпа ръцете си през облегалката и все още със завързани зад гърба ѝ китки се запрепъва към вратата. Завъртайки топката зад гърба си, тя я отвори и се втурна по коридора.

Тичаше трмаво към асансьора, докато продължаваше да дърпа въжето. Но въпреки че то се беше разхлабило, все още не можеше да

се освободи. Чу стонове зад себе си и се обърна, за да види как Хардести се препъва към вратата.

Наклони се към сива метална врата с обозначение „Старс“, залитна и едва се удържа да не падне. Изминаха още няколко ценни секунди, когато се обърна с гръб, за да дръпне вратата. Една примка от въжето се плъзна по пръстите ѝ и направи движението още по-трудно. Все така превит, Хардести се приближаваше.

— Ти, кучко... — задъхваше се той.

Обзе я ужас, когато той се протегна към пистолета на кръста си. Вратата към стълбището се отвори. Тя се вмъкна през нея, после изпищя и сви рамене, когато от стената пред нея избухнаха парченца бетон и я покриха с парещи отломки.

Нададе задавен вик. Преди Хардести да успее отново да стреля, започна да се изкачва по стълбите, докато дърпаше обезумяла оплетеното въже, което забавяше движението ѝ. Почти беше достигнала площадката, когато една от примките най-накрая се охлаби. Тя се освободи от останалата част точно когато чу ужасяващото свистене под нея, усилено от празното стълбище.

— Кучка!

Завъртя се и видя моравото му лице на дъното на стълбите, даваше се за въздух, сякаш се задушаваше. Гледаше парализирана насочения право в нея пистолет.

— Аз няма... — Той се наклони към стената и сграбчи гърдите си. — Аз няма... да ти позволя...

Пистолетът потрепери и тя се освободи от вцепенението. Втурна се към завоя на площадката. Зад нея се разнесе още един изстрел, но Фийби не спря да види дали той я следва, докато изминаваше останалите стъпала. Когато стигна до вратата, чу вик на болка, който беше почти нечовешки. Дръпна дръжката точно когато из стълбите отекна звукът от падането на тежко тяло.

Тя се стрелна през коридора, докато се опитваше отчаяно да се ориентира. Чу шумът от публиката и осъзна, че се е озовала в другия край на коридора, който води до съблекалнята на „Старс“. Без да губи време, се отправи към тунела към игрището и захвърли пийетеното сако с окървавените ръкави, докато тичаше.

В края на тунела имаше охранител. Той се извърна, когато чу тракането на обувките ѝ. Докато Фийби профучаваше край него, ахна

при вида на разчорлената ѝ коса, разкъсаните чорапи и кръвта по китките.

— Един охранител лежи в дъното на стълбището до съблекалнята! — Тя се бореше за въздух. — Мисля, че получи инфаркт. Внимавайте. Той е луд и въоръжен.

Мъжът я изгледа, сякаш си беше загубила ума. Преди да може да я попита нещо, Фийби го подмина и излезе на терена. Охраната, разположена край оградата, я разпозна и се отдръпна от портала. Нападателят на „Сейбърс“ бяха на терена. Тя погледна таблото.

2:58...

И после всичко, което виждаше, беше тилът на Дан.

Проблемите помежду им се изпариха, докато тичаше към скамейката. На пътя ѝ имаше играчи и тя задърпа екипите им.

— Пуснете ме! Дайте път!

Един по един мъжете се разстъпваха, очевидно изумени да я видят. Боби Том и Джим Бийдерот я зърнаха и започнаха да се приближават.

— Дан!

Той се завъртя стремително, щом чу името си. Лицето му се сгърчи от силна емоция, които Фийби никога не беше виждала, и тя се хвърли в прегръдките му.

— Фийби! Слава богу! О, благодаря ти, боже, Фийби... — Той повтаряше името ѝ отново и отново, докато я притискаше силно към гърдите си.

Миникамерата на страничната линия се фокусира върху тях, докато в ложата на собственика Рон скочи на крака и се втурна през вратата. Междувременно в кабината на коментаторите говорители се надпреварваха да обясняват защо собственикът на „Старс“ прегръща треньора, който бе водил хладнокръвно отбора ѝ към загуба през последните две четвърти.

Фийби обви ръцете си около врата на Дан и го целуна силно. Той отвърна на целувката ѝ и я прегърна толкова здраво, че тя едва дишаше.

— Можеш ли още да победиш? — прошепна тя.

— Щом си жива, няма значение. Нищо няма значение. — Гласът му бе пресипнал от емоции и тя се отдръпна достатъчно, за да види, че

очите му са пълни със сълзи. — Мислех, че съм те изгубил — каза Дан. — Толкова те обичам. О, боже, обичам те.

Тя запази думите му като съкровище, на което щеше да се радва по-късно. Засега можеше само да мисли за него и за това, което бе направил за нея.

— Искам да победиш. Работи толкова много.

— Това не е важно.

— Да, да, важно е. — Тя осъзна, че плаче.

Той я прегърна силно.

— Не плачи, скъпа. Нека сме щастливи, че си жива.

Тя осъзна, че Дан смята, че иска победата заради себе си.

— Не разбираш. Не искам да побеждаваш заради мен! Искам да го направиш заради себе си!

— Изоставаме с десет точки, мила. Има по-малко от три минути.

— Тогава по-добре се хващай за работа.

Той приглади косата от лицето ѝ, а очите му бяха пълни с толкова много любов, че всичките ѝ съмнения относно чувствата му се изпариха.

— Трябва да отбележим два тъчдауна за победа, а точно сега всички ме мразят в червата.

— Аз ще говоря с тях.

— Фийби...

Тя го погали по бузата.

— Обичам те, тренер. Сега се хващай за работа. Това е заповед.

Беше ѝ необходима цялата сила на волята, за да пусне ръцете му, но тя се отдръпна, докато той все още изглеждаше замаян от заявлението ѝ. Едва успя да направи и две крачки, преди Боби Том и Джим да се озоват до нея.

— Добре ли си? — Лицето на Боби Том беше преbledняло от загриженост. — По дяволите, Фийби, толкова ни уплаши.

— Добре съм. — Тя грабна ръцете им. — Искам да победите. Искам Дан да може да победи.

— Ако имахме повече време...

Фийби прекъсна Джим.

— Не ме е грижа за това. Не мога да позволя да му се случи подобно нещо. На никой от вас.

Тя ги остави и се втурна към Дарнъл. Трябваше някак да възстанови доверието на играчите в тренъора им, но имаше много малко време. По лицето му се изписа притеснение, когато видя в какво състояние е, и бързо пристъпи напред.

— Фийби, какво се е случило с теб?

Тя му обясни възможно най-бързо. Докато се опитваше да си поеме въздух, каза:

— Дан просто се опитваше да ме защити. Кажи на другите нападатели това. Ще спечелим този мач.

Преди да успее да ѝ зададе някакви въпроси, футболистите, които не бяха на полето, я обградиха и тя повтори историята си. Докато я засипваха с въпроси, „Сейбърс“ изпълниха път.

Дан отново си бе сложил слушалките и крещеше инструкции. Джим плесна рамото му и се втурна на полето с нападателите.

Предупредителният сигнал оповести две минути до края на мача.

Дан се приведе напред с поставени на бедрата ръце. „Старс“ играеха без съвещания. Фийби заби нокти в дланите си, докато действието на игрището започваше да се разгръща.

Джим подаде пас към своя тайтенд. На следващото разиграване пропусна за малко тейлбека при един пас през защитата. А на третия път не успя.

Един тренър на „Старс“ се появи и започна да превързва китките ѝ с марля. Слуховете за случилото се се разпространяваха из отбора и Уебстър Гриър застана до нея като бодигард.

Джим подаде за първи даун на трийсет и осмия ярд и стадионът отекна от виковете.

Защитата на „Сейбърс“ се приспособяваше бавно към несъгласуваната атака. С пресъхнала уста Фийби наблюдаваше как отборът се приближава до седемнайсетия ярд.

1:10.

Бийдерот подаде на Колиър Дейвис. Фийби изпищя, когато Дейвис се втурна напред за тъчдаун.

Феновете полудяха.

На страничната линия Дан се съвещаваше с кикоф екипа и координатора на специалния състав.

„Старс“ отбелязаха допълнителна точка. „Сейбърс“ 27, „Старс“ 24.

0:58.

Докато кикоф съставът на „Старс“ се подреждаше, зрителите очакваха къс пас, като знаеха, че „Старс“ трябва да си възстановят притежанието на топката. Късият пас беше маневра, която Дан бе карал играчите да тренират стотици пъти по време на сезона, докато не успяваха да го изпълнят безпогрешно. Но това не беше тренировка, а другият отбор знаеше, че се задава къс и потенциално смъртоносен удар.

Фийби погледна към Дан. Изглеждаше свиреп и великолепен.

Топката се завъртя лудешки, докато излиташе от крака на кикъра. Едва измина необходимите по правилата десет ярда, преди да се блъсне в ръцете на хафбека на „Сейбърс“. Той се опита да я задържи, но не можа. Елвис Креншоу го отнесе.

Сега топката беше свободна и двайсет и двамата мъже се хвърлиха към нея. Тракаха шлемове, а ръмженето на играчите се чуваше ясно на страничната линия дори през писъците на зрителите.

Прозвуча свирката на рефера, който прекрати играта. Фийби заби пръсти в ръката на Уебстър.

Мъжете се изправяха един по един — играчите на „Старс“, играчите на „Сейбърс“ — докато на земята останаха само двамина, един в небесносин и един в пурпурен екип.

Дан нададе тържествуващ вик.

Футболистът на „Сейбърс“ се изправи с олюляване и на земята остана само сграбчилият топката Дарнъл Пруит.

Шумът на тълпата беше оглушителен. Дарнъл скочи на крака и вдигна ръце във въздуха. „Старс“ бяха овладели топката на четирийсет и осмия ярд от своето поле.

0:44.

Дан плесна Бийдерот по гърба, докато го пращаше в играта. На първото разиграване Джим завърши пас към четирийсет и втория ярд.

0:38.

Защитата на „Сейбърс“, която очакваше атаката да продължи, се разположи в дълбочина, за да се предпази от бомбата. Вместо това бяха подмамани от една от най-чудесните стратегии, които Дан някога беше организирал. Първият и десетият на двайсет и втория ярд.

0:25.

Следващите два паса на „Старс“ не бяха успешни и Фийби се опита да се подготви за загубата.

0:14.

Бийдерот поиска прекъсване и се втурна към Дан на страничната линия. Дватама разпалено обсъждаха нещо. Джим се върна на терена.

Атмосферата на стадиона бе наелектризирана. Докато отборите се подреждаха, Фийби погледна към таблото. Беше третият даун и те бяха на двайсет и два ярда.

Джим хвърли още един неуспешен пас.

0:08.

Дан ръкомахаше диво, докато играчите се преподреждаха. Но вместо за фийлдгол, който щеше да им донесе само равен резултат и продължения, „Старс“ се стремяха към тъчдаун. Четвърти даун на двайсет и два ярда.

Джим пое дълго подаване от началната формация и потърси любимата си цел, дългокракия уайд рисийвър с дълги пръсти от Телароса, Тексас, играча за осем милиона долара.

Боби Том направи рязък завой на седмия ярд, за да се отърве от своя преследвач. Топката се понесе към него. Той скочи и я сграбчи във въздуха с грациозно, почти женствено движение.

Защитниците го погнаха.

Той се извърна към главата линия. Препъна се. Точно когато се изправи, го удариха отстрани. Откъсна се отново.

Но Брюър Гейтс, звездният сейфти на „Сейбърс“, се носеше към него.

Боби Том знаеше, че ще бъде ударен, но остави тялото си незащитено, докато протягаше топката пред себе си и се хвърляше към голлинията.

С оголени зъби и страховит рев Гейтс скочи, за да го посрещне на линията на втория ярд.

Но беше отнесен във въздуха от Дарнъл Пруит.

Боби Том падна тежко на земята, всеки мускул от стройното му атлетично тяло бе изпънат. Главата му издрънча и той се опита да проясни зрението си.

0:01.

Проследи през визьора линията на ръцете си чак до дланите. Те стискаха топката точно на голлинията.

Ръцете на съдията се вдигнаха във въздуха за отбелязан тъчдаун. Виковете на публиката разтърсиха извитите стени на стадиона.

Фийби се смееше и плачеше. Уебстър я прегърна, после и Елвис Креншоу. На полето и на трибуните се възцари хаос, когато прозвуча финалният сигнал.

Тя се опита да стигне до Дан, но не можеше да премине през морето от сини екипи, които я ограждаха. Покатери се на скамейката и забеляза как той разбутва мъжете, за да стигне до нея. Лицето му бе озарено от огромна усмивка, очите им се срещнаха. Тя вдигна ръка във въздуха и се разсмя. Видя зад него неколцина играчи да се приближават с огромен зелен пластмасов контейнер, който носеха вдигнат високо. Разсмя се по-силно, когато го изпразниха над главата му.

Заля го дъжд от „Гаторейд“ и лед. Той присви рамене и изкрещя, докато получаваше победното кръщение.

Сред зрителите се чуваха и освирквания. Хората не знаеха за драмата, която се бе разиграла зад завесите, и все още искаха кръвта на Дан заради това, че бе тласнал мача към толкова отчаян финал.

Той разтърси глава, разпращайки капчици течност навсякъде, докато разтриваше очите си, за да види отново Фийби.

Боби Том обви ръце около раменете на Дан и му тикна топката.

— За теб е, партньоре.

Мъжете се прегърнаха. Дан притисна топката до гърдите си и отново се обърна към Фийби.

Обърса лицето си с единия сух ръкав и видя, че тя все още стоеше на скамейката. Изглеждаше като богиня, издигнала се над морето от кипящи сини екипи, русата ѝ коса проблясваше на светлината. Беше най-красивото създание, което някога бе виждал, и я обичаше от все сърце. Силата на чувствата му вече не го плашеше. Беше на косъм да я изгуби и повече нямаше да поеме този риск.

Мъжете се приготвиха да го вдигнат на рамене, но той не искаше да ходи никъде без Фийби. Обърна се към нея, докато играчите го вдигаха и го понасяха през тълпата. Тя се смееше. Той също се разсмя. И тогава в гърдите му се надигна всепоглъщаща тревога, когато нещо на трибуните зад нея привлече вниманието му.

В морето от викащи, движещи се запаянковци видя злокобно неподвижната фигура Рей Хардести. Всеки мускул в тялото му бе

скован от омраза, докато гледаше към Дан от предните редици. Видя проблясването на пистолета в ръката му, още преди да го вдигне.

Всичко се случи за секунди, но всеки фрагмент беше замръзнал като на снимка, изображение на ужаса, който щеше да остане завинаги отпечатан в ума му. Повдигнат високо на раменете на играчите, Дан беше лесна мишена, но с прозорливостта на лудия Хардести бе открил по-добър начин да унищожи мъжа, когото мразеше. Проблясваха светкавици, репортерите крещяха въпроси, а Дан гледаше с безпомощен ужас как той се прицелва право в главата на Фийби.

Група охранители се втурнаха към Хардести. Колегите им отпред видяха пистолета, но не можеха да използват оръжията си сред гъстата тълпа.

Незабелязваща опасността, която я грози, Фийби все още се смееше. Дан нямаше оръжие, нямаше с какво да защити жената, която обичаше с цялото си сърце. Нищо, освен топката, която притискаше към гърдите си.

Той беше част от затвореното братство на великите куотърбекове, но докато ръката му се обви около нея, знаеше, че вече не е в разцвета на силите си. Пръстите му инстинктивно се наместиха в позиция, която му бе по-позната от очертанията на собственото му лице.

Имената на безсмъртните играчи проблеснаха в ума му: Барт Стар, Лен Доусън, Намат и Монтана, великият Джони Ю. Никой от тях не бе играл с толкова висок залог.

Изтегли ръката си и хвърли топката. Тя се устреми над главите на хората, ниско и стремително, свирепа спирала, идеално изпълнена от професионалист. Когато топката удари Хардести в рамото, той се извъртя настрани. Силата на удара го просна на седалките, а пистолетът излетя от ръката му.

Фийби, която най-сетне бе разбрала, че става нещо, се извърна точно навреме, за да види група охранители да се приближават на трибуните точно зад нея. Преди да успее да види какво се е случило, Боби Том и Уебстър я грабнаха и тя също бе понесена към тунела.

Рон срещна Фийби пред вратата на съблекалнята и след като се увери, че е непокътната, я поведе към малката повдигната платформа, където се провеждаха интервютата след мача и връчването на трофея.

— Говорих с полицията — каза ѝ той насред хаоса около тях. — Ще те потърсят веднага след като церемониите приключат. Никога не съм бил по-уплашен през целия си живот.

— Моли добре ли е? — Играчите разтърсваха бутилки с шампанско и Фийби се приведе, за да избегне пенливия душ.

— Беше разстроена, но сега е добре.

Когато стигнаха до платформата, Фийби видя, че О Джей Симпсън интервюира Дан. Беше намъкнал една шапка на Суперкупата на мократа си коса и докато Рон ѝ помагаше да се подреди до него, го чу как отбягва въпросите на Симпсън за поведението си през второто полувреме, като му обеща пълна пресконференция веднага щом хаосът се успокои. Не поглеждаше към нея, но когато тя се приближи до него, положи успокоително ръката си на кръста ѝ.

Тя избегна поредния душ от шампанско, само за да попадне под друг. Косата ѝ падаше над очите и тя попипа бузите си, когато президентът на НФЛ се приближи с купата на шампионата. Застана между Дан и Фийби и започна да говори.

— От името на...

— Извинете ме за момент. — Фийби се втурна към края на подиума, грабна ръката на Рон и го издърпа до себе си и Дан.

Дан я погледна одобрително, взе набързо едно разпенено шампанско от Колиър Дейвис и го изпразни върху главата на Рон. Докато генералният мениджър пръхтеше, Фийби се разсмя и се обърна към представителя на НФЛ.

— Вече може да продължите.

Той се усмихна.

— От името на Националната футболна лига за мен е огромно удоволствие да предам купата на шампионата на собственика Фийби

Съмървил, треньора Дан Кейлбоу и на целия състав на „Старс“.

Играчите нададоха радостни възгласи и изпръскаха още една струя шампанско. Фийби се опита да произнесе кратка реч, но беше толкова задавена, че я остави на Рон. О Джей все още се опитваше да получи отговори на въпросите си за странното развитие на мача и се обърна за интервю към Джим Бийдерот, докато Фийби подаваше купата на Рон.

Дан грабна ръката ѝ, издърпа я от платформата и я насочи зад празнуващата група играчи, така че да се скрият от медиите.

— Ела. Имаме само няколко минути.

Повлече я към душовете, през стаята за екипировката, покрай тренировъчната зала и коридора. Следващото нещо, което осъзна, беше, че я дърпа към тесен склад, почти колкото гардероб. Вратата едва се беше затворила зад тях, когато я взе в прегръдките си и започна да я целува.

Бяха се вкопчили свирепо един в друг. Телата им бяха мокри и лепкави от „Гаторейд“ и шампанско. Вкусиха го по устните си.

— Не знаех дали ще мога някога отново да те прегръщам — промърмори дрезгаво той.

— Толкова бях уплашена...

— Обичам те толкова много. О, боже, обичам те.

— Страхувах се, че не ме обичаш, и не можех да го понеса. — Тя потрепери в ръцете му. — О, Дан, беше толкова ужасен ден.

— Говори ми.

— Не само отвличането, но... — Треперейки, тя му разказа за Рийд.

Усети как мускулите му се стягат, докато говореше, и изчака за избухването на гнева му. Когато той започна да я успокоява, го обикна още повече заради това, че разбира така ясно от какво има нужда.

— Съжалявам — каза той с натежал от емоции глас. — Толкова съжалявам, скъпа.

Стана по-лесно да понася разкритието, след като му го разказа. Зарови лице в мократа яка на ризата му.

— Мечтая си да останем тук завинаги — промърмори.

— И аз. Всичко, което искам, е, да те отведа къщи и да те любя.

— Полицията ме чака.

— И аз трябва да говоря с тях. И с пресата.

— А и трябва да видя Моли.

Той обгърна лицето ѝ с ръце и нежно погали бузите ѝ.

— Ще се справиш ли?

— Да, всичко ще е наред. Просто искам да приключа с това. Можем да се срещнем на тържеството на Рон довечера.

— Не планирай да прекараш твърде много време на него. — Той я целуна за последен път, после хвана ръката ѝ и двамата се отправиха към коридора.

В склада всичко утихна за момент, а после в най-далечния и най-тъмен ъгъл се разнесе шумолене.

— Дарнъл? — Гласът на жената беше тих и изискан, но очевидно разтревожен. — Чу ли какво каза тя? За Рийд Чандлър?

— Чух.

Шармейн Дод, която вярваше твърдо в честната игра, беше възмутена.

— Този плъх! Не бива да се измъкне.

— О, няма да се измъкне, скъпа. Познавам тренъора и мога да ти обещаая, че няма да му се размине.

— Доволна съм. — Тя плесна търсещата ръка на Дарнъл, който бе започнал да гали гърдите ѝ през благопристойната бяла блуза по най-приятен, макар и силно непочтителен начин. — О, не го прави. Още не сме женени.

— Но ще се оженим и тогава ще те докосвам на места, за които не си и подозирала.

— Не съм казала, че ще се омъжвам за теб. — Думите бяха леко приглушени, защото тя се опитваше да го целуне, докато говореше. Да прегръща футболист, който все още носеше цялата си екипировка, беше все едно да се опитва да се сгуши в танк. Дори и така обаче, тя не беше готова да го пусне. Не че възнамеряваше да го улеснява, като му даде да разбере колко много е започнала да го обича. Дарнъл и така си беше твърде самодоволен.

— Шармейн, скъпа, току-що идвам от игрището. Не съм се къпал, но ти все пак дойде с мен в този гардероб. И ако това не е знак, че си готова за сватба, не знам кое е.

— Може би просто те съжалявам.

Той се изкиска и пъкна ръка под полата ѝ. Милувката му беше толкова деликатна, че за няколко дълги мига госпожица Шармейн Дод

забрави за принципите си. Вместо това прокара връхчето на езика си по диаманта, вграден в предния му зъб, и си каза, че от Дарнъл Пруит ще излезе много добър съпруг.

Стана осем вечерта, преди Дан да успее да приключи с полицията, комисаря на НФЛ и пресата. Продължителността и драматичността на пресконференцията беше особено трудна за Фийби, но тя се справи като войник и бе обявена за героиня във вечерните новини. Дан не хареса факта, че пресата се опитваше да изкара герой и него, но знаеше, че подобни истории умират по естествен път след някоя и друга седмица. После животът възстановяваше обичайния си ход.

Рей Хардести бе получил масивен инфаркт и остана в болницата под полицейски надзор. Докато Дан се взираше в притихналата съблекалня на треньорите, след като най-накрая бе успял да вземе душ и да се преоблече с чисти дрехи, знаеше, че няма да съжалява, ако мъжът не се възстанови.

Всички останали бяха тръгнали много отдавна към празненството. Докато обличаше якето си, се почувства уморен до мозъка на костите и всичко, за което можеше да мисли, бе да се добере до Фийби. Но имаше нещо, което се налагаше да свърши преди това.

Тръгна по тихия коридор, после се сепна, когато видя Джим, Дарнъл, Уебстър и Боби Том облежнати на отсрещната стена. Всички бяха облечени неофициално.

— Решихме да те изчакаме — каза Джим.

— Първо трябва да се отбия другаде. Ще се срещнем на купона.

Боби Том отлепи дългото си тяло от стената.

— И ние сме загрижени за Фийби.

— За какво говориш?

Дарнъл пристъпи напред.

— Аз и годеницата ми бяхме в същия склад с теб и Фийби след мача. Чухме какво ти каза тя за Рийд Чандлър. Споделих информацията с моите съотборници.

Секундите се проточиха, докато Дан ги изучаваше.

— Мога и сам да се погрижа за Рийд.

— Знаем това. Просто искахме да дойдем за морална подкрепа.

Дан понечи да възрази, но млъкна, когато осъзна, че за тях днес Фийби беше станала част от отбора.

Двайсет минути по-късно отбиха пред двуетажната тухлена къща на Рийд. Дан видя с облекчение, че вътре свети. Рийд си беше у дома, така че нямаше да се наложи да отлагат.

Докато вървяха към входа, той измъкна от джоба си ръкавици и огледа мъжете до него.

— Рийд е мой. Не искам никой друг да го пипа.

Боби Том кимна.

— Само направи така, че да няма следи.

Рийд сам им отвори вратата. Изглеждаше озадачен, че вижда Дан, но после очите му се разшириха от тревога, щом забеляза и групата зад гърба му. Незабавно се опита да затръшне вратата, но не беше достатъчно бърз. Дан я блъсна с рамо и го запрата навътре.

Мъжете нахлуха в коридора. Рийд се препъваше назад към свода, водещ към дневната. Дан можеше да помирише страха му.

— Какво искате? Махайте се от тук!

Дан се приближи към него.

— Мисля, че знаеш какво искам. Ако си религиозен, ти предлагам да започнеш да се молиш.

— Не знам за какво говориш! Тя те е излъгала нещо за мен, нали? Казала ти е някаква лъжа.

Дан му нанесе силно кроше в челюстта и Рийд полетя покрай дивана. Нададе вой от болка и се изправи мъчително на крака, лъхтейки от страх.

— Изчезвай от тук, Кейлбоу. Ще повикам полицията. Ще...

Уебстър хладнокръвно изтръгна кабела на телефона от стената.

— Много лошо, Чандлър. Телефоните не работят.

— Ако ме докоснеш, ще издействам да те арестуват!

— Как ли ще стане това? — Боби Том забучи една клечка за зъби в ъгълчето на устата си. — Точно сега треньорът е на питие с четирима ни в моя апартамент. Ако някой каже друго, е лъжец. Така ли е?

— Точно така, Боби Том. — Дарнъл избърса обувката си в един от тапицираните в бяло столове.

— Вие сте луди, момчета! Шибани манияци.

— Не сме манияци — възрази Дан. — Просто не смятаме, че отрепка като теб трябва да се измъкне от изнасилване.

— Това ли ти каза тя? Не съм я изнасилвал! Тя лъже. Сама го искаше. Тя...

Следващият удар на Дан счупи носа на Рийд. Той започна да скимти и се опита да го намести, докато по лицето му се стичаше кръв.

— Не съм виновен — изхлипа. — Бях пиян. Не исках.

Дан пусна якето си на облегалката на дивана.

— Тази вечер ще пострадаш наистина много.

Рийд се опита да се изправи на крака.

— Не! Махни се! Не ме наранявай!

Дан се приближи към него.

— Ще бъдеш наранен, но освен ако не объркам нещо, ще живееш. И ако искаш да останеш жив, не се приближавай до Фийби отново. Ако я заплашиш по какъвто и да е начин, по-добре се пригответи да прекараш остатъка от живота си в количка.

— Не!

Това беше последната дума, която Рийд произнесе, преди Дан да го попилее.

Фийби пристигна на празненството в девет. Изпитанията от деня, в съчетание с дългата пресконференция, я бяха изтозили. Когато най-накрая се прибра, Моли настоя да си легне. Беше толкова уморена, че незабавно заспа.

Когато след няколко часа се събуди, беше освежена и нетърпелива да види Дан. Изкъпа се и поговори с Моли, докато се обличаше. Сестра ѝ беше разтърсена от събитията следобед, но настроението ѝ се подобри, когато Фийби ѝ предложи парти с преспиване. Пег се съгласи да ги наглежда и когато Фийби излизаше, момичетата вече пристигаха.

Ресторантът, който Рон беше наел, имаше уютен, провинциален интериор, с тухлен под и медни съдове, висящи от гредите. Когато влезе, косата ѝ все още беше малко влажна от душа и се къдреше около главата ѝ. Температурите постепенно бяха паднали и тя носеше широк пуловер в цвят фуксия над пола от мека надиплена вълна. С изключение на цепката в средата, която стигаше до малко над

коляното, беше облечена консервативно, но дрехите подхождаха на къдрите и сребърните халки на ушите ѝ.

Тъкмо беше оставила палтото си, когато чу зад себе си да влиза нова група посетители. Обърна се и видя Дан заедно с Джим, Дарнъл, Уебстър и Боби Том. Всичко в нея се размекна при вида му.

— Мислех, че ще дойда последна. — Гласът ѝ звучеше задъхано.

Той я гледаше толкова нежно, че почувства как гърдите ѝ се надигат.

— Трудно ни беше да се измъкнем.

Стойха по средата на преддверието, взрени един в друг, докато мъжете се разпръснаха, за да намерят съпругите и приятелките си.

Боби Том се прокашля.

— Вие двамата сигурно трябва да дишате или нещо от сорта, така че някой да не се обърка и да окачи палтото си на вас.

Дан не откъсваше поглед от Фийби.

— Нямах ли си тактики за прилагане, Дентън?

— Да, сър, тренер. — Той се изкикоти и ги остави сами.

Фийби можеше да го гледа вечно, но имаха задължения. Дан пое ръката ѝ и я поведе към залата.

— Половин час. После си само моя.

Рон ги посрещна зад вратата. За изненада на Фийби, до него стоеше Шарън Андерсън, която поздрави и двамата им с топла усмивка.

Дан дори не се опита да прикрие удоволствието си, че я вижда, и незабавно я придърпа в мечешка прегръдка.

— Здравсти, сладурче. Как се отнася с теб, Рон? Предложи ли ти вече?

Фийби се опита да прояви малко ревност, но привързаността му към Шарън беше толкова открита и честна, че не успя. Осъзна, че той се отнася с нея точно както се отнасяше с Моли, и се зачуди как изобщо е могъл да си представи, че ще са щастливи заедно като съпружеска двойка. Дан беше един от най-интелигентните мъже, които бе срещала, но по някои въпроси определено беше глупав.

Стана ѝ жал за Шарън, която се изчерви от корените на косата си до всяка луничка по лицето.

— Не го оставяй да те дразни, Шарън. Идеята му за добри обноски е да унижава хората, които харесва.

— Не я унижавах — запротестира Дан. — Това е първият ми сериозен опит като сватовник и искам да знам как се развиват нещата.

— Не ти влиза в работата — намеси се меко Рон. — А сега, защо не се погрижиш за собствения си любовен живот и не донесеш на Фийби питие? — Той и Шарън се усмигнаха срамежливо и се отдалечиха.

Фийби изхихика, когато Дан грабна бира за себе си и чаша вино за нея от преминаващия келнер, но усмивката ѝ избледня, щом забеляза, че кокалчетата на ръката му са сцепенени и лошо ожулени.

— Какво си направил с ръката си?

— Аз, въъ... — Той си пийна от бирата. — Много се радвам, че Рон е успял да запази мястото на купона в тайна от пресата.

— Дан? Какво е станало с ръката ти?

Той се поколеба и тя помисли, че няма да ѝ отговори, но после отмести кичур коса от бузата ѝ.

— Отидох да видя Рийд. Двамата трябваше да се разберем относно това, какво ти е причинил.

Очите ѝ пробягаха по него, но освен ръката не изглеждаше да е пострадал.

— Какво си направил?

— Нека просто кажем, че приложих малко крайна справедливост. Повече няма да те притеснява, съкровище.

Фийби искаше да го разпита повече, но в същото време решителното изражение на лицето му ѝ подсказа, че няма да стигне далече. Реши, че не иска чак толкова много да чуе подробностите.

Дарнъл се приближи към тях и им представи годеницата си. Фийби веднага хареса Шармейн Дод и ги поздрави. Другите играчи също дойдоха със съпругите си и двамата с Дан се оказаха разделени. Тя се придвижваше от една група към друга, поздравяваше всички и от време на време зърваше Дан, който правеше същото.

Говореше с Боби Том и двойката добре оформени червеноски, увиснали на ръцете му, когато чу някой да крещи.

— Тихо, хора! Тихо!

Всички се стреснаха, когато осъзнаха, че командата идва от Рон, и притихнаха. Той стоеше в единия край на залата и държеше телефон. Ръката му бе притиснала говорителя.

— Фийби! — Той ѝ подаде слушалката. — Фийби, за теб е!

Тя го погледна озадачено.

— Президентът! — Рон изговори думите със силен шепот, който сигурно се чу чак на паркинга.

Тя беше говорила с президента на НФЛ преди няколко часа и не разбираше защо Рон е толкова развълнуван.

— Мислех, че вече сме уредили всичко.

— Президентът! На САЩ! Обажда се да те поздрави.

Фийби се задави. Ръката ѝ се протегна към яката на пуловера. Играчите се разсмяха и после утихнаха, когато тя тръгна към телефона.

Чу женски глас да казва:

— Мис Съмървил, свързвам ви с президента.

Точно тогава някой я потупа по рамото. Тя се обърна и видя Дан, застанал до нея. По лицето му се простираше усмивка с размерите на футболно игрище.

— Сега, Фийби.

Тя го изгледа неразбиращо.

— Какво?

— Сега.

Смисълът на думата бавно си проправи път към съзнанието ѝ и тя го загледа невярващо. Имаше предвид *сега*! Притисна ръка към микрофона на слушалката.

— Дан, това е президентът! Не мога...

Той кръстоса ръце пред гърдите си с непоносимо самодоволно изражение. Фийби осъзна, че той беше изчакавал точно такъв момент. Този мошеник! Беше я насадил и сега щеше да прекара остатъка от живота си да я дразни безмилостно за това, че не е имала куража да приеме предизвикателството. Този наперен, вбесяващ спортист! Някой определено трябваше да го постави на мястото му.

Гласът на президента прокънтя в слушалката.

— Поздравления, мис Съмървил. Това беше изумителна игра.

— Извинете, сър — преглътна тя. — Давам ви мис Съмървил — и бутна слушалката в ръцете на удивената Шарън Андерсън.

Дан се разсмях високо. Тя го грабна и го издърпа през тълпата. Когато стигнаха до вратата, проговори:

— По-добре да си струва, сметанова тортичке.

Зад тях, след първоначалния шок, Шарън Андерсън се държеше на висота. Смаяният Рон я чу да казва:

— Вече съм добре, господин президент. Да, беше доста мъчително. Между другото, сър, искам да знаете, че всички ние от екипа на „Старс“ споделяме загрижеността ви за адекватното финансиране на предучилищното образование...

— Сметанова тортичка? — Дан отби към магистралата. — Нарече ме сметанова тортичка?

Фийби все още се опитваше да възстанови нормалното си дишане.

— Тази игра е двупосочна, тренер. Не се изненадвай, ако в последните две минути на Суперкупата...

— Не би го направила.

— Бих.

Той я погледна и се усмихна.

— Като говорим за Суперкупата... Ще се омъжиш ли за мен веднага щом свърши?

— Какво ще кажеш за Свети Валентин?

— Твърде далече е.

— Втори февруари?

— Става. — Ферарито се понесе по рампата към платената магистрала. — Знаеш, че има няколко въпроса, по които трябва да поговорим, преди да се оженим.

— Няма да се откажа от Пух.

— Виждаш ли, вече стана враждебна. Бракът означава да правиш компромиси.

— Не съм казала, че няма да правя компромиси. Обещавам да й махам панделката, преди да ти позволя да я извеждаш.

— Какво щедро сърце.

Усмивката на Фийби помръкна.

— Също така искам деца. Открай време. Просто исках да знам, че ме обичаш.

— Надявам се, че сега вече го знаеш. Никога през живота си не съм обичал някого толкова, колкото теб. Искам деца, но изобщо не толкова силно, колкото искам теб.

— Доволна съм. — Тя ухапа долната си устна и после я освободи. — Не искам да отпращам Моли. Искам да остане с нас.

Той я изгледа.

— Разбира се, че ще остане с нас. Къде ще ходи?

— Мислех си, че ще искаш повече усамотение.

— След като затворим вратата на спалнята, ще имаме достатъчно усамотение. Всъщност, като споменах въпроси, по които искам да говорим, имах предвид „Старс“.

— Знам, че не се жениш за мен заради „Старс“. Никога не трябваше да ти казвам онези думи. Бях наранена.

— Радвам се, че го осъзнаваш. Но виждаш ли, проблемът си остава. Исторически погледнато, жените се женят за шефовете си. И веднага щом надянат сватбения пръстен, напускат работа и си остават къщи. Никой от нас не иска от теб да правиш това, но трябва да ти кажа, че не се чувствам удобно с идеята да прекарам остатъка от живота си да спя до някой, който има властта да ме уволни, ако не си слагам бельото в коша за пране.

Тя потисна усмивката си.

— Съчувствам ти за проблемите, но няма да продам отбора, за да можеш с чиста съвест да си мърляч.

— Някак си не очаквах и да го направиш.

— Такъв е новият световен ред. Вие, мъжете, трябва да измислите начин да се справяте с него.

— Това ти харесва, нали?

— Леко развеселена съм.

Въпреки шеговития тон, тя вече мислеше как ще съчетава огромните изисквания като собственик на „Старс“ с брака и децата, които се надяваше да има.

— В интерес на истината, аз имам няколко идеи по въпроса. Не съм ги изяснила докрай, но когато го направя, ти ще си първият човек, с когото ще ги обсъдя.

— Тогава по-добре да ти кажа, че не планирам да съм треньор на „Старс“ цял живот.

— Дан, не можеш да работиш за друг отбор! Това ще е невъзможна ситуация.

— За известно време няма да ходя никъде. Но ти видя какво е темпото през сезона. Искам да съм около теб и децата, а и тази идея ми

се върти в главата от известно време. Реших, че денят, в който се събудя и не мога да си спомня как изглеждат жена ми и децата, ще е денят, в който ще се откажа от професионалния спорт. Ще си намеря някой хубав третодивизионен колеж наблизо и ще се установя там за остатъка от кариерата си.

— Третодивизионен? Не знам какво означава това.

— Малък колеж. Никой не им предлага спортни стипендии и професионалистите никога не ги проучват. Децата не са нито най-добрите, нито най-бързите и никой не им бута пари под масата. Те играят футбол само по една причина, защото харесват играта. Така че, докато ти правиш рискованите си машинации, аз ще се оттегля в някой малък колежански кампус и ще си припомням защо изобщо съм започнал да играя футбол.

— Звучи прекрасно.

Той смени лентите.

— Шалът, който носиш под яката на палтото си. Имаш ли нещо против да си завържеш очите с него?

— Какво?

— Сега.

— О, за бога. — Тя измъкна шала изпод яката и го завърза около очите си. — Това е нелепо! Не планираш нищо извратено, нали?

Последва дълга пауза.

— Дан?

— Е, предполагам, че зависи от това, колко е консервативен човек.

— Ти каза, че си оставил всичко това зад себе си. Че искаш хубав, обикновен сексуален живот.

— Аха.

— Не ми звучиш много убеден.

— Виж, ето как стоят нещата. След цял живот на високи обороти, вероятно ще е най-добре да намаля постепенно темпото. По този начин шокът за мен няма да е твърде голям. А това е нещо, което обмислям от дълго време.

— Доста ме изнервяш.

— Това е добре, скъпа. Това е много добре. — И той се впусна в най-сладостната и прекрасна нецензурна реч, която бе чувала през

живота си, докато накрая толкова се разгорещи, че трябваше да разкопчае палтото си. Но той все така не ѝ казваше къде я води.

Когато най-накрая колата спря, Фийби осъзна, че монологът му толкова я е разсеял, че е забравила да внимава. Върху чакъл ли скърцаха гумите? Ослушваше се внимателно, но макар че не чуваше никакъв трафик, не беше абсолютно сигурна дали я е закарал до къщата си, или не.

— Ще се наложи да изчакаш тук няколко минути, докато уредя нещата. Ще се върна веднага, не се изнервяй. — Устните му докоснаха нейните. — Обещай ми, че няма да развалиш всичко, като надничаш. Това ще е знак, че не ми вярваш, а какъв брак ще имаме тогава?

— Наистина ме предизвикваш. Знаеш това, нали?

— Знам, скъпа. — Той захапа долната ѝ устна. — Докато чакаш, защо не премислиш всички неща, които ти казах, че ще направя с теб. Така няма да скучаеш. — Изсмя се дяволито, докато пъхаше ръка под роклята ѝ и стискаше бедрото ѝ, а после отвори вратата.

Беше абсолютно подло от негова страна да казва това, защото сега тя не можеше да мисли за нищо друго. Когато Дан се върна при колата, Фийби вече трепереше от сексуално очакване.

Усети полъха на хладния въздух, когато той отвори вратата ѝ.

— Погрижих се за всичко. Сега ще те пренеса. — Той я прихвана под коленете, но незабавно я пусна на седалката. — Фийби, скъпа, все още носиш бельо. Определено си спомням, че ти казах, че искам да го няма, докато се върна.

— Не си.

— Сигурен съм, че го направих. Предполагам, че ще трябва да го сваля сам. — Плъзна ръце под роклята ѝ и издърпа чорапогащника и бикините ѝ.

— Ще замръзна. Навън не е особено топло.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш много за измръзване. Откъде, по дяволите, се взеха тези гащи?

— Купих ги.

— Това са просто две малки панделки и парченце коприна. Да не си се отказала от кюлотите само заради мен?

— Само заради теб.

— Това е сладко, скъпа, и го оценявам. А сега си сложи отново токетата. Наистина ми харесва как изглеждат краката ти на токетата.

— След като го направи, той я хвана под коленете и я измъкна от колата. Полата ѝ се развя и студеният въздух облъхна голия ѝ задник, който беше изложен на показ пред целия свят.

— Моля те, кажи ми, че наоколо няма дузини хора.

— Само половин дузина, съкровище. Но те са твърде заети да закрепват карбураторите по моторите си, за да гледат.

Фийби зарови лице в яката му и се разсмя. Той беше възмутителен, невъзможен и тя си прекарваше страхотно. Но къде я водеше?

Дан премести тежестта си и отвори някаква врата. Фийби с облекчение почувства по-топлия въздух върху дупето си, когато влязоха вътре.

— Превръзката на очите ти стегната ли е още?

— Аха.

— Добре. Не обръщай внимание, ако чуеш странни звуци.

— Какви звуци?

— Пиянски смях. Счупени стъкла. Джубокс. Такива.

— Няма да им обръщам внимание.

— А ако някой, на име Бъба, те попита какво правиш тук, просто му кажи, че си с мен.

— Ще го направя.

Той започна да я целува и когато спря да върви, тя осъзна, че отново я е разсеял и не е внимавала накъде отиват. Много или малко разстояние бяха изминали? Той не се беше задъхал, но беше в добра форма и това не означаваше нищо. Не можеше да е сигурна дори дали се е качвал по стълби, или са останали на същото ниво.

— Сега ще те пусна. Не искам да се приближаваме твърде много до бара. В случай че стане сбиване.

— Може ли вече да сваля превръзката?

— Опасявам се, че не, скъпа. Все още си с дрехите си.

— Трябва да си сваля дрехите?

— Съжалявам, мила. Мислех, че вече си се досетила за какво става въпрос. — Той свали палтото ѝ. — Не се притеснявай обаче, аз ще ти помогна.

— Ти си истински джентълмен.

Той свали обиците ѝ, измъкна пуловера през главата ѝ и го захвърли.

— Фийби, скъпа, не искам да те засрамвам, но знаеш ли, че през това нещо се вижда?

— Ти виждаш ли?

— Опасявам се, че да. Това означава, че ще трябва да те помоля да застанеш наистина неподвижно за минутка.

През фината като мрежа тъкан на сутиена ѝ тя почувства устата му да намира зърното ѝ. Топлото влажно всмукване изпрати потоци от възбуда през тялото ѝ. Чувственото му изтезание продължи, когато той се премести към другата ѝ гърда, а зърното, което бе оставил, се втвърди под влажното, студено петно върху коприната. Коленете ѝ започнаха да се огъват и тя го искаше в себе си толкова много, че сграбчи раменете му.

— Моля те... Подлудяваш ме.

— Шшшшт. Тъкмо започвам, а и честно казано, очаквах малко повече издръжливост от теб. Може би трябва да броиш или нещо такова.

Тя се разсмя, но после ахна, когато той я ухапа нежно със зъби. Секунда по-късно сутиенът ѝ падна и я остави гола от кръста нагоре.

— Ти си много красива жена, скъпа. Нали така, момчета?

Определено трябваше да го постави на мястото му. Започна да вдига ръката си, за да махне превръзката, но той хвана китките ѝ и ги дръпна настрана.

— Не още, скъпа. Наистина съм жаден.

Дан я пусна и покри гърдите ѝ с длани. Започна отново да пирува със зърната ѝ, но този път не му пречеше дори тънката коприна. Смука ги, докато тя не започна да издава тихи хлипащи звуци.

Фийби се протегна напред в отчаян опит да го докосне. В някакъв момент Дан беше свалил палтото си и тя пъкна ръце под пуловера му, плъзгайки ги през косъмчетата на гърдите му, за да докосне неговите зърна.

Дан изстена. Тя почувства допира му на кръста си и после лекото докосване на вълна, когато полата ѝ падна на земята. Говореше ѝ нежно с дрезгав глас.

— Не искам да те плаша, скъпа, така че по-добре да ти кажа точно какво ще направя сега.

Тя не беше ни най-малко уплашена и той го знаеше, но реши, че ще е грубо да го прекъсва.

— Направил съм легло от палтата ни и ще те положа в него. Точно така. Сега се отпусни назад. Така е добре, наистина добре. Скъпа, не помня да съм ти казвал, че можеш да затваряш краката си така. Аха, сега премести това коляно, така че да се наслаждавам на гледката. — Пръстите му намериха чувствителната кожа от вътрешната страна на бедрото ѝ.

— Мога ли да сваля превръзката?

— О, не, не може. Няма смисъл да те дразня, преди да съм приключил с теб.

Тя определено щеше да му го върне заради това. Но не и преди да се наслади на всяка секунда от това изтънчено, вълнуващо съблазняване.

Чу шумоленето на дрехите му, докато ги събличаше, и сърцето ѝ се изпълни с любов. Пред шест месеца никога не си бе представяла, че ще се довери на някой мъж толкова много, че да му позволи да прави това с нея, какво остава за някой с физическата сила на Дан. Но ето че сега лежеше пред него гола и разтворена. Макар че нямаше никаква представа къде я е завел, никога не се беше чувствала в такава безопасност и осъзнаваше, че заедно с любовта си той ѝ е подарил и свобода от страха.

Дан легна до нея на леглото от палта и я придърпа в прегръдките си.

— Сега малко ще те поцелувам. Ако се отегчиш, можеш да помолиш оркестъра да изсвири нещо.

— Определено не съм отегчена.

Тя вдъхна чистата му миризма и докосна рамото му с връхчето на езика си. Мускулите му се стегнаха и тя почувства възбудата му да пулсира силно до бедрото ѝ. Устата му се затвори върху нейната. Езиците им се преплетоха и всичко друго излетя от ума ѝ, докато не остана само усещането. Звучите на стоновете му, мокротата на кожата му, когато се отдръпна, за да ѝ достави удоволствие. Устата му пропътува цялото разстояние от гърдите до кръста ѝ. Целуваше вътрешната страна на бедрата ѝ, а после я отвори, за да я люби по-дълбоко.

Тя нямаше представа кога е махнала превръзката. Не знаеше дали бе паднала, или някой от тях я беше свалил. Осъзнаваше единствено шума на кръвта в ушите си, екстаза от единението с мъжа,

когото обичаше толкова много, свирепата страст на любовните му думи, докато се изтласкваше дълбоко в тялото ѝ.

— Цял живот...

— Знам. Мой сладък...

— Завинаги...

— О, да. Завинаги.

Те се отдаваха един на друг с думи и тела, после извикаха заедно, когато любовта им потече топла и богата от сърцето на единия в сърцето на другия.

Когато всичко свърши, той я притисна до себе си, сякаш никога нямаше да я пусне. Гласът му беше натежал от емоции.

— Обичам те толкова много. Бил съм самотен без теб цял живот. От очите ѝ потекоха сълзи.

— Ти си най-прекрасният мъж в целия свят.

Тя почувства как Дан се усмихва до челото ѝ.

— Не си ли бясна?

— Как бих могла да съм?

— Искях да изтрия лошите спомени, скъпа. Искях да ги заместя с нещо хубаво.

Тя нямаше представа за какво ѝ говори и беше твърде отпусната, за да го разпитва. Въздъхна със задоволство, притисна бузата си към врата му и отвори очи. Усещаше лекото биене на сърцето му, звездите, блещукащи в небето над тях, извисяващата се решетка от стомана...

Рязко изправи глава.

— Всичко наред ли е, скъпа?

— О, боже!

Лежаха голи на петнайсетия ярд, в самия център на „Мидуест Спортс Доум“.

ЕПИЛОГ

Дан вървеше по тихата алея и вдишваше ароматния вечерен въздух в края на май. Долови миризмата на плодородната влажна земя заедно с лек люляков нюанс откъм храстите, които бе посадил скоро след сватбата заедно с Фийби. От всяка пора на тялото му се излъчваше задоволство, въпреки че съпругата му беше раздразнена и той знаеше какво ще трябва да изслуша веднага щом го хване насаме.

Разстройваше се от най-странни неща. Само защото беше задал няколко напълно невинни въпроса за бесния пубер, който щеше да заведе Моли на бала, не означаваше, че се държи твърде покровителствено. Беше странно да започне брака си като заместник-баща на тийнейджърка, но той знаеше, че се справя много по-добре от Бърт Съмървил. Дватамата с Фийби тайно се зарадваха, когато Моли реши да отиде в Нортуетърн вместо в някой от университетите на Бръшляновата лига. Не искаха да се отдалечава твърде много от дома.

През последните три години се случиха много неща. Рей Хардести получи фатален инфаркт, преди да бъде изправен пред съда. Рийд Чандлър схвана намека и последното, което някой чу за него, беше, че продава евтини имоти на мястото на западнало голф игрище във Флорида. Имаше и сватби: Рон и Шарън, Дарнъл и Шармейн. Щеше да се изненада, ако Валъри и Джейсън Кийн някога се оженеха, но със сигурност бяха интересна двойка. Имаше и едно неочаквано погребение, когато приятелят му Тъли Арчър почина от пневмония. „Старс“ загубиха първите две Суперкупи и не успяха да стигнат до квалификациите за третата. Тази година обаче, най-накрая спечелиха и трофеят стоеше изложен във фоайето на комплекса. Но най-хубавото от всичко беше, че вече е женен мъж.

Усмихна се, когато си припомни как го беше погледнала Фийби над масата тази вечер, докато разпитваше Моли за любовния ѝ живот. Макар че се опитваше да го пази в тайна, му харесваше да ядосва жена си. По природа беше състезател и самото предизвикателство да види за колко време ще успее да я вкара в леглото, след като се съдрпат,

допадаше на спортната му натура. Досегашният му рекорд беше осем минути, и то след наистина сериозен спор — същата нощ, когато двамата с Рон я изтормозиха да подпише новия договор с Боби Том за десет милиона долара.

Фийби обичаше Боби Том, той и Виктор бяха кръстници на близнаците, но беше истинска скъперница, когато станеше въпрос за големи договори. Най-умното нещо, което Дан беше правил, беше да насъска адвокатите си по нея веднага след сватбата. Беше битка и половина. По дяволите, обичаше да е женен за Фийби!

Не много след раждането на близначките Фийби и Рон подписаха споразумение за реорганизирането на „Старс“. За жалост, то сложи край на всички толкова приятни конфликти. Сега Рон беше президент на „Старс“ и отговаряше за ежедневните дейности, докато Фийби се оказа истинска фурия на новата си длъжност като директор по финансите и бюджета.

Според клаузите на споразумението само Рон можеше да взема решения за персонала. Делегирането на тази отговорност беше мъдър ход от страна на Фийби. Тя обичаше да си играе с цифрите, но нямаше сърце да уволнява и да търгува играчи. Все още обичаше да си вре носа в треньорските методи на Дан, особено когато някой от играчите дотичаше да ѝ скимти заради това, че е изваден на скамейката. В тези случаи Дан с огромно удоволствие ѝ припомняше, че отговаря само пред Рон.

Фийби беше толкова добронамерена, че всички освен спортните агенти обичаха да работят с нея. Ставаше докачлива само когато се договаряха заплати. Сега, след като целият свят знаеше колко е умна, вече не можеше да разиграва кукленски номера и за неудобство на Дан, бързо си спечели репутация на един от най-умелите бюджетни директори в НФЛ, което не означаваше, че той не възнамерява да я атакува с целия си арсенал, когато собственият му договор изтечеше тази есен. На госпожа Фийби Съмървил Кейлбоу щеше да ѝ излезе през носа диамантената огърлица, която планираше да ѝ купи за раждането на следващото им бебе.

Макар че не бяха говорили много за това, и двамата знаеха, че това ще е последният му договор със „Старс“. Момичетата растяха и той започваше да негодува срещу бруталната седемдневна работна

седмица по време на сезона. Вече бе хвърлил око на един сладък третодивизионен колеж точно тук, в Дюпаж Каунти.

Дан се усмихна на себе си и си припомни начина, по който изглеждаше Фийби, когато я целуна на излизане за вечерната си разходка. Седеше с кръстосани крака на пода в дневната, един от старите му анцузи беше опънат по големия ѝ кръгъл корем, играеше с момичетата, които се опитваха да докопат гривните ѝ или да я дърпат за косата. Довечера щеше да запретне този анцуг чак до брадичката ѝ и да шепне много момичешки неща на корема ѝ. Не го интересуваше колко ще му се подиграва за това. Харесваше му да има момичета и се надяваше на още едно.

Спря да върви и се загледа към къщата. Близначките бяха на две и половина, пакостливи малки русокоси херувимчета, които успяваха да се забъркат в почти толкова неприятности, колкото и майка им. Докато мислеше за тях, усещаше как гърлото му се стяга и беше доволен, че няма кой да види сълзите, които се събираха в очите му. Винаги беше обичал това място, но преди Фийби да се появи със своите очила, кристали и блестящи обици, нещо в него липсваше.

Пое си дъх, продължително и със задоволство. Имаше всичко, за което бе мечтал. Съпруга, която обича с цялото си сърце. Красиви деца. Извънградска къща. И куче.

Подсвирна тихо.

— Хайде, Пух. Да се прибираме.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга нямаше да е възможна без благосклонната помощ на екипа на „Чикаго Беърс“. Специални благодарности на Барбара Алън за това, че ми отвори вратите и отговори на въпросите ми. Напред, „Беърс“!

Дълбоко съм задължена на следните хора и организации:

Националната футболна лига;

„Далас Каубойс“ и „Денвър Бронкос“;

Отделът по връзки с обществеността на „Понтиак Силвърдоум“ и „Хюстън Астродоум“;

Линда Барлоу, Мери Лин Бакстър, Джейн Ан Кренц, Джими Морел, Джон Росич и Катерин Стоун за брейнстормингите, отговарянето на въпроси, осигуряването на перспектива и изобщо за това, че ме избавяха от затрудненията;

Чудесните библиотекарки в библиотека „Никълс“;

Клеър Зайън, за всички години на подкрепа и насоки;

Хората от „Ейвън Буукс“, особено моя ентусиазиран и полезен редактор Лиса Уейгър.

Специални благодарности на моя съпруг Бил Филипс, който от началото на моята писателска кариера планира голф турнири, скицира компютри, а през последните години управлява професионален футболен отбор. Тази книга наистина нямаше да е възможна без неговата помощ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.